MAGGIE STIEFVATER

YOUNG ADULT

FRĂȚIA CORBILOR

NEMIRA

„Blue își imaginase întotdeauna
procesiunea ca fiind un fel
de marș ordonat, dar spiritul ăsta
rătăcea, șovăitor. Era un tânăr
cu pantaloni largi și pulover, cu părul
ciufulit. Nu era foarte transparent,
dar nici nu era acolo cu adevărat.
Silueta sa era neclară, ca apa murdară,
iar trăsăturile chipului nu puteau
fi deslușite. Cu excepția tinereții,
nimic din înfățișarea lui
nu îi dădea vreun indiciu
despre cine ar fi putut fi.
Îl întrebă, cu sentimentul
că este ridicolă:
– Cum te numești?
Băiatul nu păru să o perceapă
în niciun fel. Fără vreun tresărit
care să arate că ar fi auzit-o,
își continuă drumul, încet și dezlânat,
către ușa bisericii.
Oare așa ne îndreptăm spre moarte?
își spuse Blue. *Ne stingem în felul ăsta,*
împleticindu-ne în loc să avem parte
de un final în care să fim noi înșine?“

YOUNG
ADULT

MAGGIE STIEFVATER este prezentă pe lista de bestselleruri *New York Times* cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*. Este de asemenea autoarea romanului *Scorpio Races*, premiat de American Library Association. *Frăția corbilor*, primul roman din seria omonimă, a fost cea mai bună carte a anului pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele trei au fost la rândul lor lor remarcate. *All the Crooked Saints*, în pregătire la Editura Nemira, este cea mai recentă carte a sa. Maggie Stiefvater, care este și muzician, locuiește în Virginia, împreună cu soțul și cei doi copii. O puteți vizita online la maggiestiefvater.com.

MAGGIE STIEFVATER

FRĂȚIA CORBILOR

Traducere din limba engleză
DAN DOBOȘ

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STIEFVATER, MAGGIE
Frăția corbilor / Maggie Stiefvater ; trad. din lb. engleză: –
București: Nemira Publishing House, 2018
ISBN 978-606-43-0401-8

I. Doboș, Dan (trad.)

821.111

Maggie Stiefvater
THE RAVEN BOYS
Copyright © 2012 by Maggie Stiefvater.
All rights reserved. Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY 10012, USA.

© NEMIRA, 2018

Redactor: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0401-8

Pentru Brenna, care știe să caute lucruri

„Uluit ca de-o minune, am scrutat acea genune,
Plin de vise cum n-aș crede c-a visat vreun muritor."[1]

EDGAR ALLAN POE

„Un visător este cineva care-și poate găsi
calea numai sub lumina razelor lunii, iar pedeapsa lui
este că zărește zorile înaintea restului lumii."

OSCAR WILDE

[1] Versuri din poemul „Corbul" de Edgar Allan Poe, traducere de Petre Solomon (*Viața Românească*, 23, Caiet nr. 2, febr. 1970, pp. XX–XXII; apud E.A. Poe, Annabel Lee și alte poeme – versuri, ed. îngr. de Liviu Cotrău, Ed. Univers, București, 1987) (n. tr.).

PROLOG

Blue Sargent nu mai ținea minte de câte ori i se spusese că își va ucide sufletul pereche.

Familia ei vindea profeții. Adeseori, acestea nu erau însă foarte precise. Lucruri precum: *Astăzi ți se va întâmpla ceva groaznic. Ceva legat de numărul 6. Sau: Vin banii. Ține mâna întinsă. Sau: Trebuie să iei o decizie importantă într-o chestiune care nu se va rezolva de la sine.*

Cei care veneau în căsuța mică și vopsită într-un albastru deschis de pe Fox Way 300 nu erau deranjați de natura vagă a profețiilor. Totul devenea un joc, o provocare, fiindcă își doreau să conștientizeze cu exactitate momentul în care se adeverea prevestirea. Când mașina unui client era lovită de o dubiță cu șase locuri, acesta putea să dea gânditor din cap, cu un sentiment de împlinire și de ușurare. Când un vecin se oferea să cumpere mașina cea veche de tuns iarba a unui alt client exact în momentul în care acesta avea nevoie de ceva bani, el își amintea profeția și încheia tranzacția cu sentimentul plăcut că i se prevestise acest câștig. Sau când un alt treilea client își auzea soția spunând: „Asta e o hotărâre pe care trebuie să o luăm acum", își amintea că Maura

Sargent spusese exact același lucru privind peste un mănunchi de cărți de tarot și trecea la acțiune fără strângeri de inimă.

Natura neclară a acestor prevestiri fura însă ceva din puterea lor. Predicțiile puteau fi privite drept coincidențe, intuiții. Se transformau într-un chicotit în parcarea de la Walmart atunci când dădeai peste un vechi prieten, așa cum ți se promisese. Într-un fior atunci când numărul 17 apărea pe factura de energie electrică. Intervenea conștientizarea faptului că, deși descoperiseși din timp viitorul, lucrul ăsta nu schimba felul în care trăiai prezentul. Profețiile erau adevărate, dar nu erau adevărul.

– Trebuie să vă spun, își prevenea întotdeauna Maura clienții, că verdictul cărților este implacabil, dar nu și foarte precis.

Era mai simplu în felul acesta.

Lui Blue nu i se spusese însă așa. De multe ori își depărtase degetele ca să-i fie examinată palma și i se scoseseră cărți de tarot dintr-un săculeț de catifea, doar pentru a fi răspândite apoi pe mocheta din sufrageria unui prieten. I se apăsaseră degete mari pe cel de-al treilea ochi, mistic și invizibil, situat între sprâncenele fiecărui om. Se citiseră rune și se interpretaseră vise, fuseseră analizate frunze de ceai și se organizaseră ședințe de spiritism.

Toate femeile ajunseseră la aceeași concluzie, cinică și inexplicabil de exactă. Faptul cu care erau unanim de acord, deși scrutaseră viitorul pe căi diferite, era următorul: dacă Blue îl va săruta pe cel care îi este suflet pereche, băiatul acela avea să moară.

O bună bucată de vreme, lucrul ăsta o preocupase pe Blue. Prevestirea era desigur foarte exactă, dar părea desprinsă dintr-un basm. Nu spunea cum avea să moară sufletul ei

pereche. Și nici cât timp avea să se scurgă între sărut și dispariție. Era vorba de o atingere serioasă a buzelor sau și un pupic cast pe dosul palmei avea să se dovedească la fel de mortal?

Până pe la unsprezece ani, Blue fusese convinsă că avea să contracteze fără să știe o boală infecțioasă. O simplă apăsare a buzelor ei pe cele ale ipoteticului său suflet pereche avea să conducă la moartea lui după o bătălie istovitoare cu o maladie pe care medicina modernă nu va ști cum să o trateze. La treisprezece ani, Blue a ajuns la concluzia că gelozia avea să fie motivul pentru care va muri sufletul ei pereche – un fost iubit avea să se năpustească asupra lor în momentul primului ei sărut, cu o armă în mână și cu o ură neîmpăcată în suflet.

La cincisprezece ani, Blue și-a dat seama că, totuși, cărțile de tarot ale mamei sale nu se deosebeau defel de unele obișnuite și că prevestirile ei și ale celorlalte femei clarvăzătoare erau mai degrabă rezultatul amestecării diferitelor băuturi alcoolice decât al capacității lor de a pătrunde dincolo de timp, așa încât nu trebuia să le ia în seamă.

Se amăgea însă. Prezicerile cu care plecau clienții din casa de pe Fox Way 300 erau lipsite de specificitate, dar se împlineau mereu. Mama ei visase încheietura pe care și-o rupsese Blue în prima zi de școală. Mătușa ei, Jimi, prevestise că Maura avea să primească înapoi o diferență de impozit de vreo zece dolari. Verișoara ei mai mare, Orla, începea întotdeauna să-și murmure melodia favorită cu câteva minute înainte ca ea să fie dată la radio.

De fapt, nimeni din casă nu se îndoia cu adevărat că Blue era sortită să-și omoare sufletul pereche cu un sărut. Era însă o amenințare cu care trăiseră atâta vreme, încât nu mai avea putere. A ți-o imagina însă pe Blue, fetița de șase ani,

îndrăgostită păruse multă vreme un lucru atât de îndepărtat încât ar fi putut fi la fel de bine și imaginar.

La șaisprezece ani, Blue a luat hotărârea să nu se îndrăgostească niciodată, așa încât nu prea mai conta.

Această convingere s-a schimbat însă când sora vitregă a mamei sale, Neeve, a venit în Henrietta, micul lor orășel. Neeve devenise celebră făcând cu tam-tam ceea ce mama lui Blue făcea în liniște. Maura ghicea viitorul în camera lor de la drum, mai ales pentru locuitorii din Henrietta și pentru cei care stăteau în apropiere, în vale. Neeve făcea lucrurile pe dos, apărând la televizor la ora cinci dimineața. Mai avea și un site web unde își publicase o poză, veche și neclară, în care părea că privește la utilizator. Nu mai puțin de patru cărți despre chestii supranaturale aveau numele ei pe copertă.

Blue n-o întâlnise niciodată pe Neeve, așa încât știa mai multe despre mătușa ei prin alianță de pe internet decât aflase prin viu grai. Fata nu era sigură de ce venea Neeve în vizită, dar era conștientă că sosirea ei intempestivă stârnise un catralion de conversații șoptite între Maura și cele mai bune două prietene, Persephone și Calla, genul acela de discuții care se transformau în sorbituri din ceașca de cafea și ciocănituri cu creionul în masă atunci când Blue intra în cameră. Ea nu era însă interesată în mod special de sosirea mătușii sale. Ce putea să însemne încă o femeie într-o casă ticsită deja cu multe altele?

Neeve a venit într-o seară de primăvară, la ceasul când umbrele și așa lungi ale munților din vest păreau să fie chiar mai lungi decât de obicei. Când Blue i-a deschis ușa, s-a gândit pentru început că Neeve era o femeie vârstnică, necunoscută, dar, după ce ochii i s-au obișnuit cu lumina stacojie care

se cernea printre copaci, a observat că Neeve era doar cu puțin mai în vârstă decât mama sa, care nu era deloc bătrână.

Undeva în depărtare lătrau niște câini. Blue le cunoștea destul de bine lătratul; în fiecare toamnă, cei din clubul Aglionby se reuneau pentru partide de vânătoare călare, aducându-și cu ei ogari care să ia urma vulpilor. Fata știa ce însemnau lătrăturile lor frenetice în acel moment: prinseseră o urmă.

– Tu ești fiica Maurei, a zis Neeve și, înainte ca Blue să-i poată răspunde, a adăugat: anul ăsta te vei îndrăgosti.

1

În curtea bisericii era frig chiar și înainte să apară morții.

În fiecare an, Blue și mama ei, Maura, veneau în același loc și mereu era răcoare. Anul acesta însă, fără mama ei lângă ea, vremea părea și mai rece.

Era 24 aprilie, ajunul sărbătorii Sfântului Marcu. Pentru cei mai mulți dintre oameni, sărbătoarea asta trecea neobservată. Nu se dădea liber de la școală. Nu se schimbau daruri. Nu erau festivaluri și nici costumații speciale. De Sfântul Marcu nu se făceau reduceri, iar în rafturile din magazine nu existau felicitări speciale, la fel cum televiziunile nu aveau programe care să se fi difuzat doar în ziua aceea. Nimeni nu marca 25 aprilie în calendar. De fapt, cei mai mulți dintre cei vii nici nu știau că Sfântul Marcu are o zi a lui.

Cei morți își aduceau însă aminte.

În timp ce Blue stătea tremurând pe zidul de piatră, se gândea că măcar de data asta nu ploua. Era singura consolare.

În fiecare ajun al zilei Sfântului Marcu, Maura și Blue veneau cu mașina în acest loc. Era o biserică izolată, atât de veche încât i se uitase și numele. Ruina era pitulată între dealurile acoperite cu păduri dese de lângă Henrietta, cu

câteva mile bune însă înainte să ajungi cu adevărat în munți. Nu mai rămăseseră decât zidurile exterioare; acoperișul și podelele se prăbușiseră de mult înăuntru. Ceea ce nu putrezise era ascuns sub iedera rapace și sub buruienile care miroseau a rânced. Biserica era înconjurată de un zid de piatră întrerupt doar de o poartă îngustă, prin care se puteau strecura doar un sicriu și cei care îl purtau. Cărarea, care părea imună la atacul buruienilor și se încăpățâna să trăiască, ducea către vechea ușă a bisericii.

– Ah! șuieră Neeve care era plinuță, dar ciudat de elegantă așa cum stătea pe zid lângă Blue.

Fata era din nou uimită, la fel ca prima dată când o văzuse pe mătușa ei, de data asta de mâinile ciudat de drăguțe ale femeii. Încheieturile grăsuțe se terminau cu niște palme moi, ca de copil, cu degete lungi și unghii ovale.

– Ah! murmură Neeve din nou. Aceasta este noaptea.

O spusese însă cam așa: „Aceasta este *noaptea*", iar în momentul acela Blue simți cum i se încrețește pielea. Stătuse de veghe împreună cu mama ei în ultimii zece ani în ajunul zilei Sfântului Marcu, dar seara aceea părea diferită.

Aceasta avea să fie *noaptea*.

Anul acesta, pentru prima dată și din motive pe care Blue nu le înțelesese, Maura o trimisese pe Neeve să stea de veghe la biserică în locul ei. Ca de obicei, o întrebase și pe Blue dacă vrea să meargă, doar că nu fusese tocmai o întrebare. Fata mersese întotdeauna, avea să meargă și acum. Oricum, nu era ca și cum și-ar fi făcut alte planuri pentru ajunul zilei Sfântului Marcu. Dar trebuia să fie rugată. Maura considerase încă dinainte să se nască Blue că era de-a dreptul barbar să ordoni copiilor să facă lucruri, așa că aceasta crescuse înconjurată de asemenea semne de întrebare cu caracter imperativ.

Blue își deschise și-și închise pumnii înghețați. Marginile mănușilor sale fără degete se destrămau; nu făcuse o treabă prea bună când le împletise anul trecut, dar acum aveau un farmec al lor, de zdrențe. Dacă n-ar fi fost atât de fudulă, Blue ar fi putut să poarte mănușile banale, dar funcționale pe care le primise de Crăciun. Avea însă mândria ei, așa că își luase vechile mănuși deșirate, de o mie de ori mai *cool*, deși nu țineau de frig și oricum nu era nimeni prin preajmă să le vadă. Cu excepția lui Neeve și a morților.

Zilele de aprilie din Henrietta erau deseori frumoase, calme, cu copaci care păreau să doarmă și gărgărițe înnebunite de dragoste, care se loveau cu zgomot de geamuri. Nu și în seara aceea. Părea că e iarnă.

Blue se uită la ceas. Câteva minute până la unsprezece. Vechile legende recomandau ca biserica să fie vegheată la miezul nopții, dar morții nu mai știau timpul, mai ales când luna nu era pe cer.

Spre deosebire de Blue, care nu era prea înzestrată cu răbdare, Neeve părea o statuie regală, cocoțată pe zidul vechi: brațele încrucișate, gleznele puse una peste alta sub o fustă lungă de lână. Blue, ghemuită, mai scundă și mai slabă, părea un gargui neliniștit și chior. Nu era o noapte potrivită pentru ochii ei obișnuiți. Era o noapte pentru clarvăzători și telepați, pentru vrăjitori și mediumuri.

Cu alte cuvinte, pentru toți ceilalți din familia sa.

Neeve sparse brusc tăcerea:

– Auzi ceva? întrebă ea, cu ochii sticlind în întuneric.

– Nu, răspunse Blue, spunând adevărul.

Imediat, se gândi că mătușa ei auzise ceva și tocmai de aceea o întrebase.

Neeve avea căutătura aceea pe care o afișase în toate fotografiile de pe site, o expresie de epuizare deliberată, o privire nenaturală care persista cu câteva secunde mai mult decât i-ar fi convenit lui Blue. La câteva zile după sosirea lui Neeve, Blue devenise îndeajuns de speriată ca să-i pomenească Maurei de felul în care o privea mătușa ei. Erau amândouă înghesuite în baie, fata pregătindu-se de școală, iar mama ei, de muncă.

Blue, încercând cu disperare să-și prindă toate șuvițele rebele ale părului său negru într-o singură coadă la spate, o întrebase:

– Chiar trebuie să se zgâiască în felul ăsta?

În duș, mama ei desena cu degetul modele pe ușile aburite. Se oprise și începuse să râdă, lăsând să se vadă o fâșie de piele prin liniile lungi pe care le trasase.

– O, dar asta e marca înregistrată a lui Neeve!

Blue și-a zis că existau și lucruri mai interesante pentru care merita să fii recunoscut.

În curtea bisericii, Neeve spuse enigmatic:

– Sunt multe de auzit.

Dar tocmai asta era. Nu se auzea mare lucru. Vara, dealurile erau animate de zumzăitul insectelor, de fluieratul mierlelor, de țipetele corbilor speriați de mașini. În seara aceea era însă mult prea răcoare ca toate acestea să se fi trezit la viață.

– Eu nu aud chestii din astea, ca tine, îi zise Blue, puțin surprinsă că Neeve nu știa deja lucrul ăsta.

În familia ei, în care toți aveau talente de clarvăzător, ea era o excepție, un outsider la conversația vibrantă pe care mama, mătușile și verișoarele ei o purtau cu o lume ascunsă pentru cei mai mulți dintre muritori. Singurul lucru special în legătură cu ea era ceva ce nu avea cum să experimenteze.

– Eu aud lucrurile ca la telefon. Pur și simplu le rostesc apoi cu voce tare ca să le perceapă și restul lumii.

Neeve continua s-o fixeze cu privirea.

– Deci de aceea a fost Maura atât de dornică să mă însoțești. Te pune să asiști și când ghicește?

Pe Blue o trecu un fior. Cei mai mulți dintre clienții care intrau pe Fox Way 300 erau femei disperate care își doreau ca Maura să vadă bani și iubire în viitorul lor apropiat. Ideea de a fi prizonieră într-o casă în care toată ziua se întâmpla numai asta era chinuitoare. Blue știa că era probabil foarte tentant pentru mama ei să-i ceară să asiste și ea, ceea ce i-ar fi amplificat puterile minții. Când era mai mică, nu apreciase niciodată faptul că mama ei ezita să o cheme atunci când ghicea în cărți, dar acum, că înțelegea măsura în care prezența ei amplifica talentele celorlalți, era impresionată de puterea de abținere a Maurei.

– Doar dacă e ceva foarte important, răspunse ea.

Căutătura lui Neeve trecuse dincolo de linia subțire dintre disconfort și groază.

– E ceva de care ar trebuit să fii mândră, știai? zise ea. Capacitatea de a amplifica puterile mediumice ale cuiva e un lucru rar, care trebuie apreciat.

– Iaca fâs! făcu Blue, dar nu cu răutate.

Dorise să fie simpatică. Avusese timp șaisprezece ani să se obișnuiască cu ideea că nu era chiar străină de supranatural. Și nici nu voia s-o lase pe Neeve să creadă că trece printr-o criză de identitate din cauza asta. Trase de un fir desprins din mănușă.

– În plus, mai e o mulțime de timp în care să-ți dezvolți propriile talente intuitive, adăugă Neeve.

Privirea ei părea flămândă.

Blue nu-i răspunse. Nu era deloc interesată să prezică viitorul altor oameni. Își dorea în schimb să plece și să-l împlinească pe al ei.

Într-un târziu, Neeve coborî ochii. Trasând cu degetul o dâră prin praful depus pe zidul de piatră, îi zise:

– În drum spre voi am trecut pe lângă o școală. Aglionby Academy. Acolo înveți?

Blue făcu ochii mari, amuzată. Bineînțeles că Neeve, o străină, nu avea de unde știi. Cu toate astea, ar fi putut să-și dea seama după clădirea masivă din piatră și după parcarea plină de mașini care vorbeau germana că nu era genul de școală pe care ei să și-o poată permite.

– E un liceu doar pentru băieți, pentru fiii de politicieni, de baroni ai petrolului și pentru – Blue se străduiși să se gândească cine altcineva ar putea fi îndeajuns de bogat ca să-și poată trimite copiii la Aglionby – fiii amantelor care trăiesc din bani furați.

Neeve ridică o sprânceană fără să privească în sus.

– Nu, serios, sunt îngrozitori, spuse Blue.

Aprilie era un moment nefericit în privința băieților de la Aglionby; fiindcă se mai încălzea, începeau să apară decapotabilele cu băieți îmbrăcați în șorturi atât de jerpelite, încât doar cei mai bogați îndrăzneau să se afișeze cu ele. În timpul săptămânii purtau uniforma de la Aglionby: pantaloni kaki și pulover cu anchior, cu corbul drept emblemă. Era ușor să-i identifici. Erau băieții din Frăția Corbilor. Băieții Corbi.

Blue continuă:

– Se cred mai buni decât noi și se așteaptă să ne dăm peste cap pentru ei, se îmbată criță în fiecare weekend și murdăresc cu spray-uri cu vopsea semnul de ieșire din Henrietta.

Academia Aglionby era principalul motiv pentru care Blue își fixase două reguli: unu, stai departe de băieți pentru că aduc necazuri; doi, stai departe de băieții de la Aglionby pentru că sunt niște nenorociți.

– Pari o tânără foarte sensibilă, îi spuse Neeve, ceea ce o enervă pe Blue care știa deja că e o tânără foarte sensibilă.

Când aveai atât de puțini bani ca familia Sargent, sensibilitatea ți se inocula de mic, în toate privințele.

În peisajul scăldat de lumina lunii aproape pline, Blue zări ceea ce desenase Neeve în praf.

– Ce e aia? Și mama a desenat-o.

– Serios? întrebă la rândul ei Neeve.

Studiară împreună modelul. Erau trei linii curbe care se intersectau, formând un fel de triunghi.

– Ți-a spus ce este?

– L-a desenat pe ușa dușului. N-am întrebat.

– Eu l-am visat, a zis Neeve impasibilă, care îi transmise lui Blue un fior ciudat și neplăcut pe ceafă. Am vrut să văd cum arată în realitate.

Își trecu palma peste model și apoi ridică brusc mâna frumoasă. Îi zise:

– Cred că vin.

Acesta era motivul pentru care Blue și Neeve se aflau acolo. În fiecare an, Maura stătea pe zid cu genunchii aduși până la bărbie, privind în gol și recitându-i lui Blue o listă de nume. Pentru fată, curtea bisericii rămânea pustie, dar pentru mama ei era plină de morți. Nu de cadavre adevărate, ci de spiritele celor care aveau să moară în următoarele douăsprezece luni. Pentru Blue fusese întotdeauna de parcă ar fi ascultat doar o jumătate de conversație. Uneori mama ei recunoștea spiritele, dar de multe ori trebuia să se aplece

ca să le întrebe cum se numesc. Maura îi explicase odată lui Blue că dacă ea n-ar fi fost acolo, nu i-ar fi putut convinge să-i răspundă – morții nu puteau să o vadă pe Maura fără prezența lui Blue.

Fetei îi plăcea să simtă că e nevoie de ea în mod special, dar uneori și-ar fi dorit ca „e nevoie" să nu fie atât de apropiat ca sens cu „a fi folositor".

Veghea de pe zidul vechii biserici era foarte importantă pentru unul dintre cele neobișnuite servicii oferite de Maura. Atâta vreme cât clientul era din zonă, ea garanta că-l va putea anunța dacă el însuși sau cineva din localitate avea să moară în următoarele douăsprezece luni. Cine n-ar fi plătit pentru asta? Ei bine, răspunsul adevărat era: aproape toată lumea, fiindcă majoritatea oamenilor nu credeau în clarvăzători.

– Poți vedea ceva? a întrebat Blue.

Fata își frecă degetele amorțite, înainte să înșface un carnețel și un pix, pe care le pregătise pe zid.

Neeve era nemișcată.

– Ceva tocmai mi-a atins părul.

Blue simți un fior pe brațe.

– Unul dintre ei?

Neeve îi răspunse cu o voce hârâită:

– Viitorii morți trebuie să urmeze drumul pe care îl va face cadavrul, prin poartă și apoi pe cărare. Acesta este probabil un alt fel de... spirit, adus aici de energia ta. Nu mi-am dat seama până acum ce efect poți să ai.

Maura nu pomenise niciodată de *alți* morți atrași de Blue. Probabil nu dorise să o sperie. Sau poate pur și simplu nu-i văzuse, poate că era la fel de oarbă față de aceste spirite pe cât era și Blue.

Deodată, fata deveni conștientă de vântul ușor care-i atingea fața și înfoia părul creț al lui Neeve. Spiritele obișnuite, invizibile, ale oamenilor care nu muriseră deocamdată erau un lucru; fantomele care puteau să se abată dincolo de cărare erau însă cu totul altceva.

– Aceștia sunt... începu Blue.

– Cine ești? Robert Neuhmann, o întrerupse Neeve. Cum te cheamă? Ruth Vert. Cum te numești? Frances Powell.

Scriind repede ca să recupereze, Blue transcrise numele cu caractere fonetice, așa cum i le ceruse Neeve. Din când în când, își ridica privirea spre cărare, încercând să vadă... ceva. Dar ca de obicei, ochii ei nu percepeau decât bălăriile, siluetele stejarilor din depărtare și gura neagră a bisericii prin care se scurgeau spiritele invizibile.

Nu era nimic de auzit, nu era nimic de văzut. Nicio dovadă că morții sunt acolo, cu excepția numelor scrise pe carnetul din mâna ei.

Poate că Neeve avea dreptate. Era posibil ca Blue să treacă printr-o mică criză de identitate. Uneori îi părea puțin nedrept ca magia și puterile cu care fusese înzestrată familia ei să-i fie transmise doar sub formă de hârțogăraie.

Cel puțin pot să particip și eu, gândi Blue cu tristețe, deși se simțea aidoma unui câine care ajută un orb. Își ținea carnețelul aproape de față, foarte-foarte aproape ca să poată citi pe întuneric. Lista era ca un pomelnic de prenume la modă în anii '70 și '80: Dorothy, Ralph, Clarence, Esther, Herbert, Melvin. Și numele de familie erau destul de răspândite. Valea era dominată de câteva familii vechi, unele numeroase, altele puternice.

Dincolo de gândurile lui Blue, tonul lui Neeve devenise mai hotărât.

– Cum te numești? întrebă ea. *Scuză-mă.* Cum te numești?

Expresia de consternare părea cumva nepotrivită pe fața ei. Din obișnuință, Blue îi urmări privirea lui Neeve spre centrul curții.

Și acolo văzu pe cineva.

Inima lui Blue bubuia mai-mai să-i sară din piept. În pofida acestui lucru, el era încă acolo, acolo unde n-ar fi trebuit să fie nimic, se vedea cu claritate o persoană.

– Îl văd! zise Blue. Neeve, *îl văd!*

Blue își imaginase întotdeauna procesiunea ca fiind un fel de marș ordonat, dar spiritul ăsta rătăcea, șovăitor. Era un tânăr cu pantaloni largi și pulover, cu părul ciufulit. Nu era foarte transparent, dar nici nu era acolo cu adevărat. Silueta sa era neclară, ca apa murdară, iar trăsăturile chipului nu puteau fi deslușite. Cu excepția tinereții, nimic din înfățișarea lui nu îi dădea vreo idee despre cine ar fi putut fi.

Era atât de tânăr – asta era cea mai grea parte cu care trebuia să se obișnuiască.

În timp ce Blue îl privea, băiatul se opri și-și puse degetele pe o parte a nasului și la tâmplă. Era un gest care îl arăta *atât de viu*, încât lui Blue i se făcu rău. Pe urmă, se împiedică, de parcă ar fi fost împins din spate.

– Află care-i este numele, îi șuieră Neeve, mie nu vrea să-mi răspundă, iar eu trebuie să mă ocup de ceilalți.

– Eu? întrebă Blue, sărind însă imediat de pe zid.

Inima i se zbătea încă în piept. Îl întrebă, cu sentimentul că e ridicolă.

– Cum te numești?

Băiatul nu păru să o perceapă în niciun fel. Fără vreun tresărit care să indice că ar fi auzit-o, începu să se miște din nou, încet și dezlânat, către ușa bisericii.

Oare așa ne îndreptăm spre moarte? se întrebă Blue. *Ne stingem în felul ăsta, împleticindu-ne în loc să avem parte de un final în care să fim noi înșine?*

În timp ce Neeve începu să-i întrebe din nou pe ceilalți, Blue se apropie de rătăcitor.

– Cine ești? întrebă ea, păstrând o distanță sigură.

Băiatul își apucă fruntea cu mâinile. Silueta lui nu avea deloc contur, vedea asta acum, iar fața îi era total lipsită de trăsături. Nu exista nimic, dar chiar nimic, care să-l facă să aibă formă umană, dar cu toate astea ea vedea un băiat. Ceva îi șoptea în minte ce era, deși ochii se încăpățânau să nu vadă același lucru.

Nu era deloc emoționată la vederea lui, așa cum crezuse că va fi. Tot ce își putea repeta în minte era: *într-un an va fi mort*. Cum rezista oare Maura?

Blue se strecură mai aproape. Putea să-l atingă acum că el mai înaintase puțin, dar chiar și așa băiatul nu dădea vreun semn că ar vedea-o.

Distanța dintre ei micșorându-se, mâinile îi erau înghețate. La fel și inima. Spiritele invizibile, care nu mai aveau energia lor, o sorbeau pe a ei făcându-i pielea de găină.

Tânărul stătea acum în pragul bisericii, iar Blue își dădu seama, fără să știe cum, că, dacă el va păși înăuntru, avea să irosească ultima șansă de a afla cum îl cheamă.

– Te rog, zise Blue mai încet decât înainte.

Întinse mâna și atinse marginea puloverului care nu era de fapt acolo. Frigul începu să curgă prin ea precum moartea. Încercă să se liniștească, gândindu-se la ceea ce o învățaseră ai ei încă de mică: spiritele își extrag energia din ceea ce le înconjoară. Tot ceea ce simțea era încercarea lui de a rămâne vizibil.

Chiar și așa însă, era îngrozitor.

– O să-mi spui cum te cheamă? întrebă ea.

El se întoarse cu fața spre Blue și fata realiză șocată că băiatul purta un pulover Aglionby.

– Gansey, zise el.

Deși vocea îi era stinsă, nu fusese o șoaptă. Sunase ca un glas adevărat, aflat însă într-un loc prea îndepărtat ca să poată fi auzit ca lumea.

Fără să vrea, privirea fetei era atrasă de părul încâlcit, de ochii săi pătrunzători abia ghiciți și de corbul de pe pulover. Umerii îi erau uzi, iar restul hainelor erau și ele leoarcă din cauza unei furtuni care nu izbucnise încă. Fiind atât de aproape, reuși să miroasă ceva mentolat despre care nu era sigură dacă e specific lui sau tuturor spiritelor.

Părea atât de real. Când se întâmplă într-un târziu, când reuși să îl vadă cu adevărat, momentul nu i se păru deloc magic. Era ca și cum ar fi privit într-un mormânt și ar fi văzut că acesta se uită și el la ea.

– Asta e tot? șopti ea.

– Asta e tot ce a mai rămas, răspunse Gansey închizând ochii.

Tânărul căzu în genunchi – un gest tăcut pentru un corp care nu exista cu adevărat. O mână i se răsfiră în noroi, cu degetele apăsând cu putere. Blue vedea întunericul din ușa bisericii mai clar decât linia curbată a umerilor lui.

– Neeve, zise Blue, Neeve, el... moare.

Mătușa ei venise deja chiar în spate și îi răspunse:

– Nu încă, răspunse mătușa din spatele fetei.

Gansey aproape că dispăruse, topindu-se în întunericul din biserică sau poate că bezna de acolo se topea în el.

Vocea lui Blue era mai șuierată decât i-ar fi plăcut fetei.

– De ce... de ce pot să-l văd?

Neeve privi peste umăr, fie pentru că mai erau spirite de venit sau tocmai fiindcă nu mai erau. Blue nu-și dădu seama. Când întoarse însă capul, Gansey dispăruse cu desăvârșire. Fata simțea deja treptat căldura pielii, dar ceva cuibărit între plămâni era încă de gheață. Înlăuntrul ei părea că se cască o tristețe periculoasă și adâncă: durere și regret.

– Există doar două motive pentru care un non-văzător poate vedea un spirit în ajunul zilei Sfântului Marcu, Blue. Fie el e sufletul tău pereche, fie l-ai ucis, încheie Neeve.

2

– Eu sunt, zise Gansey.

Se întoarse puțin și se așeză cu fața la mașină. Capota de un portocaliu aprins a autoturismului Camaro era ridicată, mai degrabă ca un simbol al înfrângerii decât pentru un scop concret. Adam, prietenul mașinilor de pretutindeni, se poate să fi fost capabil să-și dea seama ce se mai întâmplase de data asta, dar Gansey cu siguranță nu putea. Reușise să parcheze la un metru lângă drum, iar acum roțile groase ale mașinii se odihneau pe niște smocuri de iarbă grasă. Un camion trecu pe lângă ei, făcând mașina să se cutremure.

La celălalt capăt al liniei telefonice, colegul său de cameră, Ronan Lynch, îi răspunse:

– Ai lipsit la istorie universală. Te-am crezut mort pe undeva printr-un șanț.

Gansey răsuci încheietura mâinii ca să se uite la ceas. Lipsise la mult mai multe ore, nu doar la istorie universală. Era deja unsprezece, iar răcoarea nopții precedente părea acum doar o amintire. Un țânțar se lipise de pielea transpirată de lângă cureaua ceasului; îl alungă. Gansey fusese odată în excursie, când era mai mic. Cu cortul. Cu saci de dormit.

Cu un Range Rover nefolositor, parcat undeva în apropiere pentru eventualitatea în care el și tatăl lui aveau să se plictisească în acel loc. Ca experiență, excursia aceea fusese însă foarte diferită de noaptea trecută.

– Ai luat notițe și pentru mine? întrebă el.

– Nu, îi răspunse Ronan. Ți-am zis că te-am crezut mort într-un șanț.

Gansey nu-i luă în seamă argumentul și-și potrivi mai bine telefonul la ureche. *El* ar fi luat notițe pentru Ronan.

– Porcul nu mai merge. Vino să mă iei!

Un autoturism încetini trecând pe lângă el, iar pasagerii îl priviră îndelung. Gansey nu era tocmai neplăcut la înfățișare, iar Camaroul era și el destul de țipător, dar atenția celorlalți avea mai puțin de-a face cu obișnuința, ci mai mult cu ineditul priveliștii: un băiat de la Aglionby eșuat la marginea drumului lângă o mașină cu o culoare indecentă. Gansey era pe deplin conștient că nu exista nimic mai plăcut pentru privirile localnicilor din Henrietta, Virginia, decât eventualele umilințe prin care trec băieții de la Aglionby. Poate doar umilințele familiilor lor să le fi plăcut mai mult.

– Haide, frate! zise Ronan.

– Păi, ce, doar nu vrei să-mi spui că mergi la ore? Știi că oricum vine pauza de prânz.

Apoi adăugă, cu glas mieros:

– Te rog!

Ronan rămase tăcut o vreme. Era bun la tăcerile astea; știa că-i face pe ceilalți să se simtă incomod. Gansey era însă imun la tactica asta, fiindcă fusese prea multă vreme expus la ea. Se aplecă să privească în mașină ca să vadă dacă mai avea ceva de mâncare în torpedou, în timp ce-l aștepta pe

Ronan să spună ceva. Lângă un EpiPen[1], era un pachet de pastramă de vită, dar acesta expirase în urmă cu doi ani. Posibil să fi fost acolo când cumpărase mașina.

– Unde ești? întrebă Ronan într-un târziu.

– Lângă semnul de intrare în Henrietta, pe 64. Adu-mi și un burger. Și câțiva litri de benzină.

Mașina nu era în pană de combustibil, dar n-avea ce să strice.

– Gansey! reluă Ronan cu voce caustică.

– Adu-l și pe Adam!

Ronan închise. Gansey își scose puloverul și-l aruncă pe bancheta din spate a mașinii. Locul acela îngust era un melanj între tot felul de lucruri folosite zi de zi – un manual de chimie, un caiet pătat de frappuccino, un suport pentru CD-uri din care câteva discuri evadaseră pe banchetă, lucruri adunate în timpul ședерii sale de optsprezece luni în Henrietta: hărți mototolite, foi tipărite la imprimantă, nelipsitele ziare, lanterna și o ansă din lemn de salcie. În momentul în care Gansey pescui un reportofon digital din toată harababura aceea, un bon de pizza (extralarge, jumătate cârnați, jumătate avocado) flutură până pe locul din dreapta, alăturându-se unui grup de bonuri identice, cu excepția datei.

Stătuse toată noaptea trecută lângă construcția monstruos de modernă a Bisericii Mântuitorului cel Sfânt înregistrând cu reportofonul, cu urechile ciulite și așteptând să se întâmple... ceva. Atmosfera nu fusese nicidecum magică. Probabil că nu era cel mai bun loc pentru a încerca să intri în contact cu cei care vor muri în curând, dar Gansey își

[1] EpiPen – seringă sigilată care conține o doză de adrenalină, destinată de obicei pentru tratarea crizelor anafilactice (n. tr.).

pusese mari speranțe în puterea ajunului zilei Sfântului Marcu. Nu era ca și cum s-ar fi așteptat să-i vadă pe morți. Toate sursele sale de informație menționau că persoanele care stau de veghe la biserici trebuie să posede „a doua vedere", iar Gansey abia dacă o poseda pe prima înainte să-și pună lentilele de contact. Sperase doar să vadă...

Ceva.

Și tocmai asta căpătase. Nu era însă tocmai sigur ce era acel *ceva*.

Cu reportofonul în mână, Gansey se așeză sprijinit de roata din spate, lăsând mașina să-l adăpostească de zgomotul și praful stârnite de vehiculele care treceau pe drum. De partea cealaltă a parapetului se întindea un câmp verde până la linia pădurii. În spatele acestora se profila albastră silueta misterioasă a munților.

Gansey desenă pe carâmbul prăfuit al pantofului forma liniei energetice supranaturale care îl dusese până aici. Vântul care cobora din munți îi trecea pe lângă urechi și părea ca un strigăt înăbușit, nu ca un murmur, ci ca un urlet puternic venit dintr-un loc prea îndepărtat ca să poată fi auzit.

Ideea era că Henrietta părea un loc în care se puteau întâmpla chestii magice. Valea părea să șoptească secrete. Era mult mai ușor să crezi că acestea nu i se vor dezvălui lui Gansey decât că ele nu există deloc.

Spune-mi, te rog, unde ești.

Dorința îl mistuia pe dinăuntru atât de tare, încât îl durea inima și așa împovărată de neputința lui de a și-o explica.

BMW-ul cu nas de rechin al lui Ronan Lynch parcă în spatele autoturismului Camaro, iar Gansey observă că negrul lucios al vopselei era prăfuit cu polen verde. Băiatul simțise sub picioare vibrația basîlor din boxele stereo ale

mașinii cu câteva secunde înainte ca BMW-ul să oprească de tot. Când se ridică, Ronan tocmai deschidea portiera. În stânga lui stătea Adam Parrish, cel de-al treilea membru al grupului lor de patru prieteni apropiați. Nodul cravatei lui Adam era făcut cu grijă și se vedea deasupra gulerului puloverului. Mâna sa delicată ținea lipit de ureche telefonul subțire al lui Ronan.

Prin portiera deschisă, Adam și Gansey schimbară o privire scurtă. Sprâncenele apropiate ale lui Adam întrebară, „Ai aflat ceva?", iar ochii măriți ai lui Gansey răspunseră, „Habar n-am".

Adam, care rămăsese încruntat, a rotit butonul de volum al instalației stereo din mașină și a zis ceva la telefon.

Ronan a trântit portiera – el trântea absolut totul – înainte să se îndrepte către portbagaj.

– Boul ăsta de frate-miu vrea să ne întâlnim cu el în seara asta la Nino. Cu *Ashley*, zise Ronan.

– Cu el vorbești la telefon? întrebă Gansey. Și ce e *Ashley*?

Ronan ridică o canistră de benzină din portbagaj, fără a face vreun efort ca să țină la distanță suprafața ei murdară de hainele sale. Ca și Gansey, purta uniforma de la Aglionby, dar, ca de obicei, reușea să o facă să arate dezonorabil. Cravata îi era înnodată printr-o metodă descrisă cel mai bine de cuvântul *nepăsare*, iar poalele cămășii i se iteau de sub marginea de jos a puloverului. Avea un zâmbet subțire și rece. Probabil că BMW-ul său învățase de la el cum să arate ca un rechin.

– Ultima cucerire a lui Declan. Cică trebuie să arătăm bine ca să ne întâlnim cu ea.

Lui Gansey nu-i convenea să trebuie să se comporte frumos cu fratele mai mare al lui Ronan, care studia și el la

Aglionby, dar înțelegea perfect de ce trebuie cu toții să o facă. În familia Lynch, libertatea era un lucru complicat, iar în momentul acela Declan era cel care o controla.

Ronan schimbă canistra de benzină pe reportofonul digital.

– Vrea s-o facem în seara asta fiindcă știe că am ore.

Capacul de la rezervorul de benzină era în spatele plăcuței de înmatriculare, care era fixată în șuruburi, iar Ronan privi în tăcere cum Gansey se luptă concomitent cu capacul, canistra și plăcuța de înmatriculare.

– Ai fi putut și tu să faci asta, îi zise Gansey. Ție oricum nu-ți pasă dacă-ți murdărești cămașa.

Nepăsător, Ronan își scărpină o julitură aflată sub brățara împletită din cinci fâșii de piele, pe care o purta la mână. În ultima săptămână, el și cu Adam se dăduseră cu rândul într-un cărucior tras cu BMW-ul și mai aveau încă, amândoi, semne de pe urma experienței aceleia.

– Întreabă-mă dacă am descoperit ceva, îl îndemnă Gansey.

Ronan întinse cu un oftat reportofonul către Gansey:

– Ai găsit ceva?

Ronan nu părea foarte interesat, dar asta făcea parte din brandul „Ronan Lynch". Era însă greu să spui până unde mergea lipsa lui de chef pentru orice.

Benzina se scurgea încet pe pantalonii scumpi ai lui Gansey, a doua pereche pe care o distrugea într-o singură lună. Nu era neglijent cu bună știință, așa cum îi tot repeta Adam:

– Lucrurile astea costă bani, Gansey...

Doar că nu părea niciodată să-și dea seama de consecințele acțiunilor sale decât atunci când era prea târziu.

– Ceva cât de cât. Am înregistrat vreo patru ore și... e ceva. Dar nu știu ce înseamnă, continuă el arătând spre reportofon. Vezi și tu!

Întorcându-se să privească în lungul șoselei, Ronan apăsă PLAY. Pentru un moment nu se auzi decât liniștea, întreruptă doar de cântecul cu sonorități înghețate al greierilor. Pe urmă, vocea lui Gansey:

– Gansey, spunea.

Urmă o pauză lungă. Gansey își trecu încetișor degetul peste învelitoarea de crom ciobită a tamponului mașinii sale. Încă i se părea straniu să se audă pe el însuși pe înregistrare, deși nu-și aducea aminte să fi zis vreun cuvânt.

Pe urmă, venite ca de undeva, de foarte departe, se auziră cuvintele unei femei, destul de greu de distins:

– *Asta e tot?*

Ochii lui Ronan sclipiră curioși în direcția lui Gansey, care-și ridică însă degetul: *Așteaptă!* Din reportofon se revărsară voci murmurate mai încet decât înainte, care nu transmiteau nimic clar, cu excepția ritmului în care interveneau: întrebări și răspunsuri. Iar apoi vocea pustie a lui Gansey se auzi din nou:

– *Asta e tot ce a mai rămas.*

Ronan privi din nou către Gansey, care rămăsese de partea cealaltă a mașinii, respirând în felul despre care colegul său de cameră credea că e cel al unui fumător: o inhalare lungă prin nările lărgite și o expirație rapidă printre buzele întredeschise.

Ronan nu fuma însă. Era credincios obiceiurilor sale care produceau mahmureli.

Opri reportofonul și exclamă:

– Torni benzină pe pantaloni, deșteptule!

– Și nu vrei să mă întrebi ce se întâmpla când am înregistrat asta?

Ronan nu-l întrebă. Continuă în schimb să se uite la Gansey, care îi întorcea la rândul său privirea.

– Nu se întâmpla nimic. Tocmai asta e. Mă uitam la o parcare plină de gândaci care n-ar fi trebuit să fie în viață pe frigul acela, dar în care nu mai era nimic altceva.

Gansey nu fusese sigur cu adevărat că va putea prinde ceva în parcare, deși era convins că se află în locul potrivit. Cei care cercetau meridianele energetice ale Pământului îi spuseseră că în lungul acestora se transmiteau uneori voci pe distanțe de sute de kilometri și pe perioade de zeci de ani de la momentul rostirii cuvintelor. Era un fel de bântuire sonoră, o transmisie radio imprevizibilă către un receptor aflat pe meridianul energetic și care ar fi putut fi absolut orice: un reportofon, un casetofon sau chiar o pereche de urechi bine antrenate. Cum Gansey nu avea însă puteri mediumice, își adusese cu el reportofonul, iar zgomotele putuseră într-adevăr să fie percepute doar după ce ascultase din nou înregistrarea. Lucrul ciudat în toate astea nu erau însă celelalte voci, ci glasul lui, iar Gansey era absolut convins că el însuși nu e un spirit.

– N-am spus nimic, Ronan! Toată noaptea nu am rostit un cuvânt. Și atunci ce caută vocea mea pe înregistrare?!

– Dar cum ți-ai dat seama că e acolo?

– Ascultam ce am înregistrat în timp ce conduceam înapoi. Nimic, nimic, nimic și apoi vocea mea. Pe urmă, s-a oprit Porcul.

– Coincidență? întrebă Ronan. Nu prea cred.

Replica se dorea sarcastică. Gansey îi spusese de atâtea ori „Nu cred în coincidențe" încât nu era nevoie s-o mai repete.

– Bun, și tu ce crezi? întrebă Gansey.

– În sfârșit ai găsit Sfântul Graal, replică Ronan, prea sarcastic din nou ca să fie de ajutor.

Adevărul era însă următorul: Gansey își petrecuse ultimii patru ani lucrând cu cele mai interpretabile cu putință dintre dovezi, iar vocea aceea abia auzită era încurajarea de care avea nevoie. În șederea lui de optsprezece luni în Henrietta, folosise unele dintre cele mai vagi indicii și informații în căutarea unui meridian energetic – o linie perfect dreaptă, o cale a energiilor supranaturale care conectează locurile cu încărcătură spirituală – și a mormântului misterios despre care el credea că se află pe această linie. Exista și un pericol al meseriei de căutător al energiilor invizibile. Mormântul putea fi... ei bine, *invizibil*.

Și ipotetic pe deasupra, dar Gansey refuza să ia în considerare acest lucru. În șaptesprezece ani de viață, descoperise deja zeci de lucruri despre care oamenii nu știau că pot fi găsite și era ferm hotărât să adauge listei sale meridianul energetic, mormântul și ocupantul său regal.

Un custode de muzeu din New Mexico îi spusese odată, *Tinere ai o iscusință indiscutabilă de a descoperi ciudățenii.* Un istoric uimit de la Roma comentase și el, *Cauți sub pietre despre care nimeni nu crede că ar trebui întoarse.* Iar un profesor britanic foarte bătrân îi spusese: *Lumea își întoarce buzunarele pe dos pentru tine, băiete!*

Secretul pe care îl descoperise Gansey era că trebuie mai întâi să crezi că lucrurile există; trebuie să realizezi că sunt parte a unui fenomen mai vast. Unele secrete se dezvăluie doar acelora care au demonstrat că merită asta.

Și Gansey mai credea ceva: dacă aveai o iscusință indiscutabilă de a descoperi lucruri, asta însemna că erai dator lumii întregi să nu te oprești din căutare.

– Hei! Ăsta e Whelk[1]? întrebă Ronan.

[1] *Whelk* = cochilie goală a unui melc de mare (n. tr.).

O mașină încetinise destul de mult la trecerea prin dreptul lor, permițându-le o privire fugară asupra șoferului foarte curios. Gansey trebuia să fie de acord că el semăna destul de mult cu scârbosul lor profesor de latină, absolvent și el de Aglionby, purtător al numelui nefericit de Barrington Whelk. Gansey, din cauza numelui său oficial de Richard „Dick"[1] Campbell Gansey III, era imun la porecle, dar chiar și el trebuia să accepte că nu-ți puteai reproșa că râzi de numele lui Barrington Whelk.

– Așa, nu te opri ca să ajuți sau ceva de genul, pufni Ronan privind în urma mașinii. Hei, incompetentule, care-i treaba cu Declan?

Ultimele cuvinte îi fuseseră adresate lui Adam, care ieșise din BMW ținând încă telefonul în mână. I-l dădu înapoi lui Ronan, care clătină dezgustat din cap. Ronan disprețuia toate telefoanele, inclusiv pe al său.

– Trece pe la noi la cinci după-amiază, zise Adam.

Spre deosebire de cel al lui Ronan, puloverul Aglionby al lui Adam fusese cumpărat la mâna a doua, dar el făcuse toate eforturile ca să se asigure că e impecabil. Băiatul era slab și înalt, cu un păr nisipiu tuns inegal deasupra unei fețe cu oase fine și ten bronzat. Semăna cu un portret în sepia.

– Fericire! exclamă Gansey. O să fii și tu acolo, nu?

– Mă invită cineva?

Adam reușea uneori să fie ciudat de politicos. Atunci când nu era sigur în privința unui lucru, accentul lui din sud se făcea simțit imediat, ceea ce se întâmplase și acum.

---

[1] Dick = diminutiv pentru Richard, dar și cuvânt de argou care desemnează un penis (n. tr.).

Probabil că se certaseră, fiindcă Adam nu avusese niciodată nevoie de o invitație. Asta nu era de mirare. Ronan se putea certa cu oricine avea CNP.

– Nu fi prost! îi răspunse Gansey, după care acceptă cu grație punga unsuroasă de fast-food pe care i-o oferise Adam. Mulțam!

– Ronan a cumpărat-o, îi răspunse celălalt.

În materie de bani, Adam stabilea foarte repede și meritele, dar și vinovățiile.

Gansey privi către Ronan, care se sprijinise absent de Camaro, trăgând cu dinții de una dintre brățările de piele de pe încheietură.

– Spune-mi că burgerul ăsta nu are sos, îi ceru Gansey.

Luându-și dinții de pe brățară, Ronan exclamă:

– Te rog!

– Și nici murături, completă Adam, aplecându-se în spatele mașinii.

Nu numai că adusese două cutii mici de aditiv pentru benzină, dar avea și o cârpă pe care o folosea ca să-și ferească pantalonii de atingerea cu canistra; făcea toate lucrurile astea să pară firești. Adam încerca din răsputeri să-și ascundă rădăcinile, dar ele erau vizibile în chestiuni din acestea, de amănunt.

Gansey rânjea, căldura produsă de descoperirea sa începând să-l facă să dea în clocot.

– Deci, extemporal, domnule Parrish. Trei lucruri care apar în vecinătatea meridianelor energetice?

– Câini negri, zise Adam pe un ton răbdător. Prezențe demonice.

– Mașini Camaro, interveni și Ronan, dar Gansey continuă de parcă n-ar fi auzit.

– Și fantome. Ronan, fă o listă a dovezilor dacă vrei.

Stăteau toți trei în soarele arzător al dimineții târzii, în timp ce Adam înșuruba la loc capacul rezervorului, iar Ronan se străduia să pornească din nou înregistrarea. La mii de metri depărtare, deasupra munților, un șoim cu coadă roșie țipă ascuțit. Ronan apăsă din nou PLAY și-l ascultară pe Gansey rostindu-și numele către nimeni. Adam se încruntă distant, urmărindu-i cu obrajii înroșiți de căldura soarelui.

Ar fi putut fi o dimineață ca oricare alta din ultimul an și jumătate. Ronan și Adam aveau să se împace până la sfârșitul zilei, profesorii aveau să-l ierte pentru absențe; pe urmă el, Adam, Ronan și Noah aveau să iasă la o pizza, toți patru împotriva lui Declan.

– Încearcă mașina, Gansey! zise Adam.

Lăsând portiera deschisă, băiatul se aruncă pe scaunul șoferului. În fundal se auzea cum Ronan ascultă din nou înregistrarea. Dintr-un motiv neștiut, de la distanța aceea sunetul vocilor îi zburlea părul de pe brațe. Ceva din interior îi spunea că vorbele sale inconștiente marcau începutul unei schimbări, deși nu știa încă despre ce era vorba.

– Haide, Porcule! urlă Ronan.

O mașină care trecea pe lângă ei îi claxonă sonor.

Gansey răsuci cheia. Motorul porni imediat, făcu o pauză preț de o clipă și apoi scoase un urlet care arăta că e în viață. Camaroul trăia ca să mai lupte o zi. Mergea până și radioul din care se auzea un cântec[1] al lui Stevie Nicks care îi sunase mereu lui Gansey de parcă s-ar fi referit la o porumbiță cu o singură aripă. Încercă unul dintre cartofii prăjiți pe care i-i aduseseră. Era rece.

---

[1] *Edge of Seventeen*, melodie în care cuvântul *white* („albă") din versul „Just like the white winged dove" sună asemănător cuvântului *one* („singură") (n. red.).

Adam intră în mașină.

– O să te urmăm până la școală. Mașina asta o să te ducă până acolo, dar n-am terminat cu ea, zise el. E în continuare ceva stricat la ea.

– Minunat! răspunse Gansey, îndeajuns de tare ca să se facă auzit peste urletul motorului.

În spate, din BMW începuse să se audă un bass aproape imperceptibil, în timp ce Ronan reușea să-și anestezieze și puținul suflet care-i mai rămăsese cu sunetele repetate ale unei muzici electronice.

– Deci, sugestii?

Adam scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o oferi lui Gansey.

– Ce-i asta? întrebă el după ce studie scrisul dezordonat al lui Adam.

Literele sale păreau mereu că sunt speriate și fug de ceva anume.

– Numărul unei clarvăzătoare?

– Dacă n-ai fi găsit nimic noaptea trecută, ăsta era pasul următor. Acum e chiar mai bine, fiindcă ai despre ce să-i întrebi.

Gansey medită o clipă. Clarvăzătoarele obișnuiau să-i spună că va primi o sumă de bani în curând sau că era menit să facă lucruri măreț. Din câte știa el, prima prorocire era aproape adevărată, dar de a doua se temea. Era posibil ca, având această nouă dovadă și mergând la o altă ghicitoare, să afle lucruri noi.

– În regulă, se declară el de acord. Deci, ce urmează să le întreb?

Adam îi dădu reportofonul, iar el ciocăni încetișor, de două-trei ori, în caroseria mașinii.

– Asta e evident, îi răspunse el. Trebuie să aflăm cu cine vorbeai.

3

În strada de pe Fox Way 300, dimineţile erau îngrozitoare şi haotice. Ghionturi la coada din faţa uşii de la baie şi zdrăngănitul linguriţelor învârtite în căni în care sunt puse plicuri de ceai peste alte plicuri de ceai. Blue mergea la şcoală, iar câteva dintre mătuşile mai productive (de fapt, mai puţin intuitive) ale lui Blue plecau la serviciu. Pâinea prăjită se ardea, cerealele se înmuiau, uşa frigiderului rămânea deschisă şi în aşteptare minute întregi. Cheile zăngăneau în timp ce se decidea la repezeală cine şi cu ce maşină avea să plece.

În timpul micului dejun, începea să sune telefonul, iar Maura zicea: „Te sună Universul, Orla, pe linia doi" sau ceva de genul ăsta, iar Jimi sau Orla sau una dintre celelalte mătuşi, de sânge ori vitrege, sau vreo prietenă începeau să se certe cu privire la cine trebuie să ridice receptorul de la etaj. Cu doi ani în urmă, Orla, verişoara lui Blue, considerase că o linie cu taxă avea să fie un adaos lucrativ bine-venit şi, după câteva discuţii aprinse cu Maura pe tema imaginii publice, Orla câştigase. „Câştigul" însemnase că Orla aşteptase până când Maura plecase la o conferinţă pe timpul weekendului ca să instaleze pe furiş linia telefonică suplimentară;

asta nu era neapărat un punct sensibil în relația lor, cât mai degrabă amintirea unei dispute. Telefoanele începeau să sune în jurul orei șapte de dimineață. În unele zile, un dolar pe minut părea un tarif satisfăcător, în timp ce în altele părea puțin.

Dimineții le erau un fel de sport, unul la care lui Blue îi plăcea să creadă că devenea din ce în ce mai bună.

Dar în ziua de după veghea de la biserică, Blue n-a avut nevoie să-și facă griji în privința bătăliei pentru baie și nici n-a trebuit să încerce să își umple punga cu mâncarea pentru prânz în timp ce Orla scăpa mereu pâinea prăjită cu untul în jos. Când s-a trezit, lumina strălucitoare cu care era obișnuită în camera sa de dimineață avea deja umbrele fine ale după-amiezii. În camera alăturată, Orla vorbea fie cu prietenul ei, fie cu unul dintre clienții care sunaseră la linia pentru clarvăzătoare. În cazul ei era întotdeauna greu să-ți dai seama ce fel de conversație purta. În ambele împrejurări însă, după ce asculta, Blue rămânea cu senzația că trebuie să facă un duș.

Blue își adjudecă baia fără ca acest lucru să fie contestat de cineva și profită de situație pentru a acorda mai multă atenție pieptănăturii. Părul ei negru era prins în coadă, îndeajuns de lungă încât să poți apuca de ea, dar destul de scurtă ca să necesite un ansamblu de clame. Rezultatul final era o alcătuire țepoasă și asimetrică, plină de șuvițe libere și clame așezate aiurea; arăta excentric și neîngrijit. Blue muncea din greu pentru înfățișarea asta.

– *Mamă!* exclamă ea, sărind în jos pe scara strâmbă.

Maura era la masa din bucătărie, chinuindu-se să amestece niște frunze de ceai. Mirosea respingător.

Mama ei nu se întoarse. Pe masă, de o parte și de alta erau tot felul de ierburi verzi, aruncate în neorânduială.

– Nu trebuie să alergi mereu.

– Dar tu ar trebui s-o faci, îi răspunse Blue. De ce nu m-ai trezit ca să merg la școală?

– Am făcut-o, îi zise Maura. De două ori, continuă ea după care adăugă pentru sine: la naiba!

De alături se auzi vocea moale a lui Neeve:

– Vrei să te ajut cu alea, Maura?

Stătea pe un scaun la masă, sorbind dintr-o ceașcă de ceai, cu înfățișarea ei plinuță și angelică, fără să dea vreun semn că sărise peste niște ore de somn cu o noapte înainte. Neeve o țintui cu privirea pe Blue, care încercă să-i evite ochii.

– Sunt pe deplin capabilă să-mi fac și singură un afurisit de ceai pentru meditație, dar mulțumesc, zise Maura, după care adăugă pentru Blue: le-am zis la școală că ai gripă. Am subliniat și că vomiți. Să-ți aduci aminte să arăți deshidratată mâine.

Blue își apăsă ochii cu podul palmelor. Nu lipsise niciodată de la școală după veghea de la biserică. Poate că fusese somnoroasă, dar niciodată nu ajunsese atât de epuizată ca în noaptea trecută.

– Asta e din cauză că l-am văzut? o întrebă ea pe Neeve, coborându-și mâinile.

Își dorea să nu-și fi amintit atât de bine de el sau, mai degrabă, de ideea pe care o reprezentase, cu mâna sprijinită de pământ, cu degetele depărtate. Ar fi vrut să poată să facă în așa fel încât să nu-l fi văzut vreodată.

– De asta am dormit așa de mult?

– Nu, ci fiindcă ai lăsat cincisprezece spirite să-ți străbată corpul în timp ce pălăvrăgeai cu un băiat mort, răspunse Maura sever, înainte ca Neeve să apuce să zică și ea ceva. Asta-i ce-am auzit... Hristoase, oare așa trebuie să miroasă frunzele astea?

Blue se întoarse spre Neeve, care continua însă să-și soarbă ceaiul cu un aer impulsiv.

– E adevărat? Am dormit fiindcă au trecut spiritele prin mine?

– I-ai lăsat să fure energie de la tine, îi răspunse Neeve. Ai destul de multă, dar nici chiar așa!

În mintea lui Blue veniră două gânduri simultan. Unul era *Am destul de multă energie?* iar celălalt *Cred că m-am enervat.* Doar nu lăsase intenționat spiritele s-o secătuiască de puteri.

– Ar trebui s-o înveți să se protejeze, îi zise Neeve Maurei.

– Am *învățat-o* niște lucruri. Nu sunt o mamă pe deplin denaturată, răspunse Maura, dându-i lui Blue o ceașcă de ceai.

– Eu nu gust asta. Miroase îngrozitor, zise Blue, după care își scoase o cutie cu iaurt din frigider. După aceea, din solidaritate cu mama ei îi zise lui Neeve: N-a trebuit niciodată să mă protejez până acum în veghea de la biserică.

– Asta e surprinzător, meditä Neeve. Amplifici atât de mult câmpurile energetice, încât sunt surprinsă că ei nu te găsesc chiar și aici.

– O, încetează! exclamă Maura pe un ton iritat. Morții nu au absolut nimic înfricoșător.

Lui Blue îi stăruia însă în fața ochilor silueta fantomatică a lui Gansey, buimacă și învinsă.

– Mamă, spiritele pe care le vedem la biserică... le poți împiedica moartea? Vreau să spun, dacă îi previi...?

Telefonul începu să sune. Țiui de două ori și apoi continuă, ceea ce însemna că Orla vorbea încă pe cealaltă linie.

– La naiba, Orla! zise Maura, deși știa că nu poate fi auzită.

– Răspund eu, zise Neeve.

– Da, dar...

Maura nu reuși să termine ce avea de gând să zică. Blue se întrebă dacă se gândea la faptul că Neeve lucra în mod normal pentru mult mai mult decât un dolar pe minut.

– Știu la ce te gândești, îi zise mama ei, după ce Neeve părăsise bucătăria. Cei mai mulți dintre ei mor după un infarct sau de cancer sau din alte cauze cărora nu te poți împotrivi. Băiatul ăla o să moară.

Blue începea să simtă din nou atingerea fantomatică a senzației pe care o mai avusese, aceea a unei dureri stranii.

– Nu prea cred că un băiat de la Aglionby o să moară de infarct. Dar tu de ce le spui clienților tăi dacă totul e inevitabil?

– Ca să-și lase toate lucrurile în ordine și să facă tot ceea ce vor înainte de a muri.

Mama se întoarse, fixându-și fiica cu o căutătură care trăda experiența. Era pe cât de impresionantă poate fi o persoană desculță, îmbrăcată cu blugi și ținând în mână o cană cu ceai care duhnește a putregai.

– N-am de gând să te împiedic să-l previi, Blue. Dar trebuie să știi că el nu va dori să te creadă, chiar dacă-l găsești; mai mult, nici faptul că va ști probabil că nu va reuși să-l salveze. S-ar putea să reușești să-l oprești de la un gest prostesc. Sau s-ar putea să-i strici pur și simplu ultimele câteva luni din viață.

– Ești ca Pollyanna[1]! pufni Blue.

Știa însă că Maura are dreptate. Cel puțin în prima parte. Aproape toți cei care o cunoșteau credeau că mama ei se

---

[1] Pollyanna – personaj principal din cartea omonimă a lui Eleanor H. Porter, lucrare clasică a literaturii americane pentru copii, devenit de-a lungul anilor prototip pentru cei predispuși să vadă exclusiv partea bună a lucrurilor și să fie foarte optimiști (n. tr.).

ocupă cu trucuri ieftine. Ce ar fi putut să facă ea? Să urmărească un student de la Aglionby, să bată în geamul mașinii sale Land Rover sau Lexus și să-l prevină că trebuie să-și verifice frânele și să-și înnoiască asigurarea de viață?

– Eu una probabil că nu te pot opri să te întâlnești cu el, spuse Maura. Asta dacă Neeve are dreptate despre motivul pentru care l-ai văzut. Ești sortită să-l întâlnești.

– Sortită, răspunse Blue privind-o stăruitor pe mama ei, e un cuvânt cu prea multă încărcătură pentru a fi rostit înainte de micul dejun.

– Cu toții am luat micul dejun cu multă vreme în urmă, îi răspunse Maura.

Scările începură să scârțâie sub pașii lui Neeve.

– Greșeală, zise ea cu obișnuitul ton afectat. Vi se întâmplă des?

– Numărul nostru diferă doar cu o cifră de cel al unui serviciu de escorte pentru domni, răspunse Maura.

– Ah, așa se explică. Blue! continuă Neeve în timp ce-și relua locul la masă. Dacă vrei, pot să încerc să aflu ce anume l-a ucis.

Vorbele astea atraseră imediat atenția Maurei și a lui Blue.

– *Vreau*, zise Blue.

Maura dădu să spună și ea ceva, dar apoi strânse din buze.

– Avem cumva suc de struguri? întrebă Neeve.

Nedumerită, Blue merse până la frigider, de unde ridică o cană, privind-o întrebător.

– Struguri și merișoare?

– E destul de bine.

Maura, cu fața încă schimonosită, merse la dulap, de unde scoase un castron de salată albastru-închis. Îl așeză în fața lui Neeve fără prea multă delicatețe.

– Eu nu voi fi responsabilă pentru nimic din ceea ce vei vedea, zise Maura.

– Poftim? Ce vrea să însemne asta? dori să știe Blue.

Niciuna dintre femei nu-i răspunse.

Afișând un zâmbet cald pe fața ei delicată, Neeve turnă sucul în bol până când lichidul atinse marginea. Maura stinse lumina. Exteriorul începu deodată să pară mai viu în comparație cu bucătăria scufundată în semiîntuneric. Copacii cu frunziș de aprilie se înghesuiau în ferestrele bucătăriei, frunză verde peste frunză verde peste sticlă, iar Blue deveni deodată conștientă că e înconjurată de arbori, că se află cumva în mijlocul unei păduri.

– Dacă ai de gând să privești, te rog să nu scoți un cuvânt, zise Neeve fără să se uite însă la cineva anume.

Blue își trase un scaun și se așeză. Maura se aplecă deasupra blatului pe care lucra, cu brațele încrucișate. Se întâmpla doar rareori să vezi că e supărată fără să încerce să îndrepte lucrurile.

– Cum ziceai că-l cheamă? întrebă Neeve.

– A spus doar *Gansey*.

Se simți din nou mai stăpână pe sine când îi rosti numele. Într-un fel, ideea că ea avea să joace un rol în viața sau în moartea lui făcea ca prezența ei în bucătărie să devină o responsabilitate.

– E de ajuns.

Neeve se aplecă deasupra bolului, cu buzele mișcându-se, iar reflexia chipului ei întunecat tremura ușor pe suprafața lichidului. Blue nu reușea să-și scoată din minte ceea ce spusese mama ei: *Eu nu voi fi responsabilă pentru nimic din ceea ce vei vedea.*

Vorbele ei făceau ca ritualul la care asista să pară mai important decât de obicei. Era cumva mai îndepărtat de o păcăleală a naturii și mai aproape de o religie.

Într-un târziu, Neeve începu să murmure. Deși Blue nu reușea să distingă nimic din șoaptele mătușii ei, Maura arboră brusc un aer triumfător.

– Ei bine, zise Neeve, asta chiar că e o chestie.

Rostise *chestie*, într-un fel anume, așa încât Blue știa deja ce rezultat obținuse.

– Ce-ai văzut? întrebă fata. Cum a murit?

Neeve nu-și luă ochii de la Maura. Îi adresa o întrebare cumva, în același timp în care răspunse:

– L-am văzut pe el. Pe urmă, a dispărut. Pur și simplu nu a mai rămas nimic.

Maura flutură din mâini. Blue știa bine gestul ăsta. Mama ei îl folosise adeseori ca să pună capăt unei dispute după ce reușise să dea o replică finală. Doar că de data asta replica îi aparținuse unui castron cu suc de struguri și merișoare, iar Blue habar n-avea ce însemna asta.

– Într-o secundă era acolo, iar în următoarea, n-a mai existat, zise Neeve.

– Se întâmplă, interveni Maura. Aici în Henrietta. Există un loc – sau poate locuri – pe care nu-l pot vedea întotdeauna. Uneori, văd...

Maura ezită, fără a se uita la Blue. Intenția de a nu o privi era atât de evidentă, încât o făcu pe fată să observe că mama ei se străduia să se uite în altă parte...

– ...lucruri la care nu mă aștept.

Blue își reaminti că mama ei insistase de nenumărate ori că trebuie să rămână să locuiască în Henrietta, chiar și atunci când devenise prea scump să stai aici, sau când avusese

ocazia să meargă în alte orașe. Fata dăduse la un moment dat peste o serie de e-mailuri ale mamei sale; unul dintre clienții bărbați ai Maurei o rugase cu ardoare să o aducă pe Blue „și orice altceva fără de care nu poți trăi" în casa sa din Baltimore. Maura îi răspunsese cu seriozitate că nu avea această posibilitate din mai multe motive, principalul fiind că nu vrea să părăsească Henrietta și ultimul, că nu avea de unde să știe dacă nu cumva el era un ucigaș în serie. Bărbatul îi răspunsese la e-mail doar cu un emoticon cu o față tristă. Blue se întrebase de multe ori ce se alesese de el.

– Aș vrea să știu ce-ai văzut. Ce e ăla „nimic"?

– Îl urmăream pe băiatul pe care l-am văzut astă-noapte în drumul lui spre moarte, zise Neeve. Simțeam că era aproape, prins în curgerea timpului, dar apoi a dispărut într-un loc în care n-am putut să mai văd. Nu știu cum să-ți explic. Am crezut că e din cauza mea.

– Nu e, interveni Maura.

Văzând că Blue era curioasă în continuare, începu să-i explice:

– E ca atunci când pe ecranul televizorului nu e nicio imagine, deși aparatul continuă să funcționeze. Așa pare. Eu însă n-am văzut pe nimeni care să dispară într-un asemenea loc.

– Dacă-ți spun că a intrat! exclamă Neeve împingând bolul din fața ei. Ai spus că nu e tot. Ce altceva ar fi trebuit să-mi arate?

– Canale care nu apar pe transmisia obișnuită de cablu, zise Maura.

Neeve bătu o singură dată cu degetele ei frumoase în masă, după care îi reproșă:

– Nu mi-ai spus niciodată despre asta.

– Nu mi s-a părut relevant, îi răspunse Maura.

– Un loc în care tinerii pot dispărea mi se pare destul de important. La fel, relevantă mi se pare și puterea fiicei tale.

Neeve își reluă privirea scrutătoare pe care o afișa de obicei și o ațintì asupra Maurei, care păși de lângă locul în care era și se îndepărtă.

– Am de lucru în după-amiaza asta, zise și Blue într-un final, după ce realiză că discuția se încheiase.

Reflexia frunzelor de afară se mișca încetișor în castron. Era în continuare o pădure, doar că acum părea și mai întunecată.

– Ai de gând să te duci îmbrăcată așa? întrebă Maura.

Blue își privi îmbrăcămintea. Era compusă din câteva tricouri subțiri, inclusiv unul pe care îl modificase printr-o tehnică pe care ea o numea „franjurare".

– Ce au hainele mele?

– Nimic, se încruntă Maura. Mi-am dorit dintotdeauna o fiică excentrică. Pur și simplu nu mi-am dat seama însă cât de bine vor funcționa planurile mele malefice. Până la ce oră trebuie să rămâi la muncă?

– Șapte. Ei bine, probabil chiar ceva mai târziu. Cialina ar trebui să lucreze până la șapte și jumătate, dar m-a bătut la cap toată săptămâna că fratele ei i-a cumpărat bilete la *Seara* și că dacă ar exista cineva care să-i țină locul în ultima jumătate de oră...

– Ai fi putut să spui „nu". Dar care e *Seara*? E filmul ăla în care toate fetele mor ucise de o toporișcă?

– Da, ăla e.

În timp ce Blue sorbea grăbită din iaurt, își aruncă o privire rapidă către Neeve care se uita încă încruntată la bolul cu suc, pe care îl împinsese însă într-un loc unde nu-l mai putea atinge.

– În regulă, eu am plecat, zise Blue.

Își dădu scaunul în spate. Maura era tăcută în felul acela apăsător în care absența cuvintelor răsuna mai tare decât prezența lor. Blue nu se grăbi când îndesă cutia de iaurt în coșul de gunoi și apoi aruncă lingura în chiuveta de lângă mama ei. Pe urmă, se întoarse ca să meargă la etaj ca să-și caute papucii.

– Blue, zise Maura într-un final. Sper că nu trebuie să-ți amintesc că nu ai voie să săruți pe nimeni, da?

4

Adam Parrish fusese prieten cu Gansey în ultimele optsprezece luni și era conștient că relația asta adusese cu ea câteva lucruri noi. Mai exact, credința în supranatural, toleranța față de relația complicată pe care Gansey o avea cu banii și coexistența cu ceilalți prieteni ai acestuia. Primele două erau problematice doar atunci când îl obligau să le acorde timp din ceea ce ar fi trebuit să reprezinte studiul, iar ultima era complicată doar când era vorba de Ronan Lynch.

Gansey îi spusese odată lui Adam că îi era teamă că majoritatea oamenilor nu aveau habar cum să se comporte cu Ronan. De fapt, se temea ca nu cumva cineva să nu știe cum să-l ia pe Ronan, să cadă peste el și să se taie rău.

Uneori, Adam se întreba dacă Ronan fusese *Ronan* înainte să moară tatăl fraților Lynch, dar Gansey era singurul care îl cunoscuse pe vremea aceea. Bun, Gansey și Declan, dar ultimul părea incapabil să se descurce acum cu fratele său – acesta fiind și motivul pentru care aranjase cu grijă întâlnirea lor în timp ce Ronan avea ore.

Ajunși în dreptul clădirii de pe strada Monmouth 1136, Adam se opri puțin împreună cu Declan și prietena sa.

Prietena, îmbrăcată în mătase foșnitoare, semăna foarte mult cu Brianna sau Kayleigh sau cine o fi fost ultima iubită a lui Declan. Toate aveau părul blond, până la umeri, și sprâncene de aceeași culoare cu pantofii negri de piele ai băiatului. Declan purta costumul care era uniforma absolvenților și arăta de treizeci de ani. Adam se întreba dacă și el va arăta atât de protocolar îmbrăcat în costum sau dacă nu cumva copilul din el îl va trăda și îl va face să pară ridicol.

– Îți mulțumesc că te-ai întâlnit cu noi, zise Declan.

– Nicio problemă, răspunse Adam.

De fapt, motivul pentru care fusese de acord să vină pe jos de la Aglionby împreună cu Declan și Prietena nu avea nimic de-a face cu amabilitatea, ci se datora în totalitate unei intuiții sâcâitoare. În ultima vreme, Adam se simțise de parcă ar fi existat cineva care le... *investiga* căutarea meridianului energetic. Nu era tocmai sigur cum ar fi trebuit definit sentimentul acela în cuvinte: o privire surprinsă cu coada ochiului, un set de urme vagi întipărite pe praful de pe scări și care nu părea să aparțină vreunuia dintre băieți, un bibliotecar care îl informa că documentul pe care tocmai îl returnase fusese imediat consultat de altcineva? Nu voia să-i facă griji lui Gansey cu asemenea lucruri până când nu era sigur. Prietenul lui avea oricum de ajuns de multe pe cap.

Nu era ca și cum Adam se întreba cu adevărat dacă Declan îi spionează. Știa cu siguranță lucrul ăsta, dar era încredințat că se datorează interesului său pentru Ronan și nu are nimic de-a face cu meridianul energetic. Cu toate acestea, puțină observație nu avea ce să strice.

Acum Prietena arunca priviri furișate în jur, atrăgând atenția tocmai din cauză că încerca să le disimuleze. Clădirea de la Monmouth 1136 era o fostă fabrică din cărămidă cu

pereții coșcoviți, ce se înalța pe un teren năpădit de bălării și întins pe un întreg sector al orășelului. O indicație despre identitatea inițială a clădirii era vopsită pe zidul de la est: MONMOUTH MANUFACTURING. În pofida tuturor încercărilor lor, nici Gansey și nici Adam nu reușiseră să afle ce anume se „manufacturase" acolo. În orice caz, era ceva care avea nevoie de încăperi înalte de opt metri și de spații largi, deschise; ceva care lăsase în urmă pete umede pe podea și găuri în pereții de cărămidă. Ceva de care lumea nu mai avea nevoie.

În vârful scării care ducea la etajul al doilea, Declan îi șopti la ureche Prietenei toate aceste lucruri, iar ea chicoti nerăbdătoare, ca și cum ar fi aflat un secret. Adam privi cum buza lui Declan șterge fugar lobul urechii Prietenei în vreme ce-i vorbește și-și mută privirea la timp ca să nu fie surprins de amorez.

Era foarte îndemânatic atunci când venea vorba să observe fără a fi observat. Doar Gansey îl mai prindea uneori.

Prietena arătă, prin fereastra crăpată care dădea spre exterior, urmele negre și furioase pe care Gansey și Ronan le lăsaseră după ce făcuseră drifturi. Expresia de pe fața lui Declan se înăspri; chiar dacă ar fi fost făcute doar de Gansey, oricum ar fi presupus că Ronan avea și el un amestec.

Adam ciocănise deja, dar trebui să repete gestul – una lungă, două scurte, acesta era semnalul.

– E cam dezordine, se scuză el.

Remarca asta era mai degrabă pentru Prietenă decât pentru Declan, care știa mult prea bine în ce stare era apartamentul. Adam îl suspecta că era cumva încântat de efectul pe care îl avea dezordinea asupra străinilor; era vorba de un calcul, până la urmă. Țelul lui era virtutea lui Ashley și

fiecare acțiune din seara aceea fusese planificată cu acest scop, chiar și oprirea aceea scurtă la Monmouth Manufacturing.

Tot nu răspundea nimeni.

– Să-l sun? întrebă Declan.

Adam încercă ușa, pe care o descoperi încuiată, iar apoi o împinse cu genunchiul, ridicând-o puțin din balamale. Se deschise cu zgomot. Prietena scoase o exclamație aprobatoare, deși succesul era legat mai degrabă de slăbiciunile ușii decât de puterile lui Adam.

Intrară în apartament și Prietena își dădu capul pe spate, și mai pe spate, și mai pe spate. Tavanul înalt se arcuia deasupra lor, susținut de grinzi de oțel. Apartamentul acela pe care îl inventase practic Gansey era laboratorul unui visător. Tot etajul al doilea, peste o mie de metri pătrați, se întindea în fața lor. Doi dintre pereții interiori erau construiți din ferestre vechi – zeci de panouri mici, sablate, cu excepția câtorva care erau transparente. Ceilalți doi erau acoperiți cu hărți: munții din Virginia, din Wales, din Europa. Toate aveau linii desenate pe ele. Undeva pe podea, un telescop era îndreptat către cerul vestului; la picioarele lor zăceau grămezi de aparate electronice ciudate, menite să măsoare câmpuri energetice.

Peste tot, dar absolut peste tot, erau cărți. Nu stăteau aranjate în teancuri ordonate, așa ca în locuința unui intelectual care vrea să impresioneze, ci erau adunate în grămezile diforme cu care lucra un savant obsedat. Unele nu erau în engleză. Altele erau dicționare ale limbilor în care erau scrise primele cărți. Printre ele, deși păreau cărți, mai erau și câteva ediții ale cataloagelor revistei *Sports Illustrated*[1].

[1] Celebră revistă de sport americană care publică periodic cataloage și calendare cu cei mai importanți sportivi ai momentului pozați în costume de baie (n. tr.).

Adam simțea un junghi cu care se obișnuise. Nu era invidie, ci doar *dorință*. Într-o zi, va avea îndeajuns de mulți bani ca să-și aranjeze și el un asemenea loc. Unul care să pară pe dinafară așa cum era el pe dinăuntru.

O voce timidă din mintea sa îl întreba dacă va arăta vreodată atât de grandios pe dinafară pe cât e clădirea aceea pe dinăuntru și dacă nu cumva acesta era un lucru cu care trebuia să te naști. Gansey se formase în felul acela, pentru că trăise cu mulți bani din fragedă pruncie, ca un virtuoz precoce așezat în fața unui pian imediat după ce poate sta pe scaun. Adam era un întârziat, un uzurpator, încurcat încă de accentul său bizar din Henrietta și care își ținea mărunțișurile într-o cutie goală de cereale, sub pat.

Rămasă lângă Declan, Prietena își dusese mâinile la piept într-un gest reflex, de răspuns la goliciunea bărbătească. În cazul ăsta, partea cu goliciunea nu era reprezentată de o persoană, ci de un lucru: patul lui Gansey, care nu era nimic altceva decât două saltele puse pe un cadru de metal și care stăteau fără nimic altceva pe ele, în mijlocul camerei. Imaginea părea cumva indecentă din cauza lipsei sale totale de intimitate.

Gansey stătea la un birou vechi, cu spatele la ei, privind spre o fereastră care dădea la est și ciocănind ușor cu un pix. Lângă el era deschis nelipsitul său jurnal voluminos, de ale cărui pagini înnegrite de notițe erau lipite și pasaje decupate din cărți.

Adam realiză din nou cu uimire, așa cum i se mai întâmpla uneori, că Gansey nu avea vârstă: era un bătrân cu trupul tânăr sau un tânăr ce trăia viața unui bătrân.

– Noi suntem, zise Adam.

Gansey nu răspunse nici de data asta, iar Adam îi conduse pe ceilalți către colegul său absorbit de gânduri. Prietena scoase o mare varietate de sunete care începeau toate cu litera

„O". Folosindu-se de o mulțime de cutii de cereale, ambalaje de carton și vopsea lavabilă, Gansey construise un model al orașului Henrietta ale cărui clădiri în miniatură se ridicau până la înălțimea genunchiului, așa încât cei trei musafiri trebuiră să meargă pe strada principală ca să ajungă la birou. Adam știa adevărul: clădirile acelea erau dovada insomniilor lui Gansey. Câte una pentru fiecare noapte nedormită.

Adam se opri chiar lângă Gansey. În jurul prietenului său mirosea puternic a mentă, de la frunza pe care acesta o mesteca absent. Îi ciocăni în casca din urechea dreaptă, iar prietenul său tresări.

– Ce... salut! sări Gansey în picioare.

Ca de obicei, avea înfățișarea prototipului de erou american, sculptată cumva în părul său castaniu și ciufulit, în ochii căprui pe care și-i îngusta, în nasul drept pe care strămoșii săi anglo-saxoni i-l transmiseseră peste generații. Tot ceea ce era legat de el părea să sugereze valoare, putere și o strângere fermă de mână.

Prietena făcu ochii mari.

Adam își aminti că îl intimidase la prima întâlnire. Existau doi Gansey: unul care trăia sub pielea lui și cel care era afișat în fiecare dimineață când își strecura portofelul în buzunarul de la spate al pantalonilor de uniformă.

Primul era problematic și pasionat, fără să aibă vreun accent pe care Adam să-l poată discerne, iar al doilea strălucea de putere latentă în timp ce îi saluta pe ceilalți cu accentul său vechi, din partea bogată a statului Virginia. Era un mister pentru Adam cum, în ochii săi, cele două versiuni ale lui Gansey nu se suprapuneau niciodată.

– Nu v-am auzit când ați sunat, zise Gansey inutil.

Ciocni pumnii cu Adam. Venit din partea lui Gansey, gestul era nu numai încântător, ci și studiat, ca un cuvânt împrumutat dintr-o altă limbă.

– Ashley, acesta e Gansey, zise Declan cu vocea sa plăcută, neutră.

Avea un glas de felul celor care pot vorbi la televizor despre distrugerile produse de o tornadă sau de un front de aer rece. Sau putea face reclame despre efectele unor pilule mici, albastre. Era potrivit ca să explice procedurile de securitate într-un 747 care zbura pe undeva prin țară.

– Dick Gansey, adăugă el.

Chiar dacă Gansey se gândea la prietena lui Declan ca la un bun de unică folosință, ca la o resursă regenerabilă, nu o arăta deloc. Vorbi încetișor, precizând pe un ton destul de rece:

– Așa cum știe și Declan, Dick e tatăl meu. Eu sunt doar Gansey.

Ashley părea mai degrabă șocată decât amuzată.

– *Dick?*

– E un nume din familie, zise Gansey cu aerul încurcat al cuiva care încearcă să facă față unei glume prea vechi. Fac tot ce pot să-l ignor.

– Ești la Aglionby, nu-i așa? Locul ăsta e o nebunie. De ce nu stai și tu în cămin? întrebă Ashley.

– Pentru că dețin această clădire, zise Gansey. E o investiție mai bună decât plata anuală a chiriei la cămin. Nu poți să vinzi camera de acolo după ce-ai terminat școala. Și unde s-au dus banii? Nicăieri.

Dick Gansey III ura să i se spună că vorbea precum Dick Gansey II, dar în momentul acela chiar așa era. Amândoi puteau să transforme logica elementară în propriul cățeluș pe care să-l plimbe legat în lesă și purtând hăinuță.

– Dumnezeule! exclamă Ashley privindu-l lung pe Adam.

Ochii ei nu zăboviră prea mult, dar chiar și așa el își aduse aminte de rosătura pe care o avea puloverul său pe umăr.

Nu te uita la ea! Nici ea nu se uită. Nimeni altcineva nu observă.

Cu mult efort, Adam își îndreptă umerii și încercă să locuiască în uniforma lui la fel de degajat pe cât o făcea Gansey sau Ronan.

– Ash, n-o să-ți vină să crezi de ce a ales Gansey locul ăsta, deși ar fi avut și alte variante, zise Declan. Spune-i!

Gansey nu rezista niciodată să nu vorbească despre Glendower. Niciodată.

– Cât de multe știi despre regii din Wales?

Fata își arcui buzele, iar degetele începură să ciupească ușor pielea de la baza gâtului.

– Mmm Llewellyn? Glendower? Suveranitatea engleză asupra Țării Galilor, lorzii ocrotitori...

Zâmbetul de pe fața lui Gansey ar fi putut aprinde chiar și o mină de cărbune. Adam nu știuse nici de Llewellyn și nici de Glendower când se cunoscuseră ei. Gansey trebuise să-i descrie cum Owain Glyndŵr – Owen Glendower pentru cei care nu vorbesc limba velșă – un nobil galez din Evul Mediu luptase împotriva englezilor și pentru libertatea poporului său, iar când capturarea sa devenise inevitabilă, dispăruse și de pe insulă, și din toată istoria.

Gansey nu spunea însă niciodată povestea. El relata evenimentele ca pe un comentariu sportiv, de parcă ele abia se întâmplaseră, electrizat din nou de semnele magice care însoțiseră nașterea lui Glendower, de zvonurile despre capacitatea lui de a se face nevăzut, de victoriile imposibile asupra unor armate mult mai numeroase și, mai ales, de

evadarea sa misterioasă. Când vorbea Gansey, Adam putea vedea verdele crud al dealurilor din Țara Galilor, oglinda largă și scânteietoare a râului Dee, umbra înfricoșătoare a munților din nord, în care dispăruse Glendower. Fiindcă în poveștile lui Gansey, Owain Glyndŵr nu murea niciodată.

Ascultând din nou cum spune povestea, lui Adam îi era limpede că pentru Gansey, Glendower era mai mult decât un personaj istoric. Fusese tot ceea ce prietenul lui ar fi dorit să fie el însuși: înțelept și viteaz, pășind încrezător pe drumul lui, atins de supranatural, respectat de toți, capabil să lase după el un anumit gen de moștenire.

Gansey, care se încălzise și ajunsese la apogeul povestirii sale, încântat el însuși de misterele ei, o întrebă pe Ashley:

– Ai auzit de legenda regilor adormiți? Sunt povești care spun că Llewellyn, Glendower sau Arthur nu sunt morți cu adevărat, ci dorm în mormintele lor, așteptând să fie treziți.

Ashley clipi încetișor și apoi spuse:

– Sună mai degrabă ca o metaforă.

Probabil că nu era chiar atât de proastă pe cât o crezuseră.

– Se poate, acceptă Gansey.

Făcu apoi un gest larg, grandios, arătând hărțile de pe perete, brăzdate de meridianele energetice în lungul cărora era convins că Glendower călătorise. Începu să frunzărească jurnalul din spatele lui, privind din nou la hărți și la notițele lipite acolo.

– Cred că trupul lui Glendower a fost adus în Lumea Nouă. Exact aici, în Virginia. Vreau să descopăr unde este îngropat.

Spre marea ușurare a lui Adam, Gansey nu pomeni nimic despre partea în care el credea că Glendower e încă în viață, după atâtea secole. Nu menționase nici credința sa că etern-adormitul Glendower avea să-i ofere o favoare celui

care-l trezește. Nu vorbise nici despre felul în care toate astea îl bântuiau, de nevoia lui imperioasă de a-l descoperi pe acest rege pierdut din vechime. Lăsate în afara poveștii fuseseră și telefoanele din miez de noapte pe care i le dădea lui Adam, fiindcă el nu putea dormi din cauza obsesiei care devenise căutarea aceea. Nu adusese vorba nici despre microfilme și vizitele la muzeu, despre decupajele din ziare și detectoarele de metal, de cupoanele de fidelitate pe liniile aeriene și de dicționarele uzate a nenumărate limbi străine.

Și mai lăsase deoparte și tot ce avea legătură cu magia și cu meridianul energetic.

– Asta e o nebunie! zise Ashley, cu ochii pironiți pe jurnal. De ce crezi că e tocmai aici?

Erau două feluri în care se putea răspunde la întrebarea asta. Unul avea legătură mai ales cu istoria și era infinit mai potrivit pentru uzul oamenilor obișnuiți decât celălalt. Celălalt adăuga însă elemente de divinație și magie în ecuația complicată a identificării mormântului. În unele zile, cu adevărat nenorocite, Adam se trezea crezând în prima explicație. Fiind însă prietenul lui Gansey, de cele mai multe ori spera că a doua e adevărată. În punctul ăsta excela Ronan, spre nemulțumirea lui Adam: credința lui în explicațiile supranaturale era de neclintit; cea a lui Adam era imperfectă.

Fie din cauză că era grăbită, fie fiindcă se născuse sceptică, Ashley preferă varianta istorică. Adoptând cel mai profesoral ton de care era în stare, Gansey i-a spus câte ceva despre numele velșe ale unor locuri din împrejurimi, de artefacte din secolul al cincisprezecelea găsite în statul Virginia și de alte dovezi care susțineau o debarcare velșă precolumbiană în America.

Pe la mijlocul expunerii a apărut Noah, cel de-al treilea rezident la Monmouth Manufacturing, ieșind din camera sa îngrijită, aflată exact lângă biroul pe care Ronan îl pretinsese pentru sine ca dormitor. Patul lui Noah era înghesuit într-un spațiu mic de un echipament misterios, despre care Adam credea că e un fel de mașină de tipărit.

Pășind către mijlocul încăperii, Noah nu îi zâmbi lui Ashley, ci mai degrabă se zgâi la ea. Nu se simțea în largul lui în compania necunoscuților.

– Acesta e Noah, zise Declan.

Tonul fratelui lui Ronan îi confirma lui Adam ceea ce presupusese încă de la început. Monmouth Manufacturing și băieții care locuiau acolo erau doar o atracție turistică pentru Declan și Ashley, un subiect de conversație pentru cina de mai târziu.

Noah îi întinse mâna.

– O, e atât de *rece*! exclamă fata, după care își strânse degetele și le frecă de bluză ca să le încălzească.

– Sunt mort de șapte ani, zise Noah. Asta e situația.

Spre deosebire de camera sa imaculată, Noah părea mereu cumva neîngrijit. Exista întotdeauna ceva nelalocul lui în felul în care era îmbrăcat și în părul său blond, pieptănat pe spate. Uniforma neîngrijită îl făcea mereu pe Adam să simtă că iese mai puțin în evidență. Era greu să te simți o parte a Colegiului Aglionby când stăteai lângă Gansey, a cărui cămașă albă ca a lui George Washington costa mai mult decât bicicleta lui Adam (oricine spunea că e imposibil să vezi diferența dintre o cămașă cumpărată de la mall și una făcută de un italian iscusit cu siguranță nu o văzuse pe a lui Gansey), sau chiar lângă Ronan, care cheltuise nouă sute de

dolari pe un tatuaj al cărui scop principal era să-l enerveze pe fratele său.

Chicotitul lui Ashley se întrerupse brusc când se deschise ușa de la dormitorul lui Ronan. Pe fața lui Declan poposi un nor negru, din acela care pare că prevestește dispariția soarelui.

Ronan și Declan Lynch erau indiscutabil frați, cu același păr castaniu închis și nas ascuțit, doar că Declan era mai solid, în timp ce Ronan era firav. Maxilarul lat al fratelui mai mare și zâmbetul de pe fața lui spuneau *Votați pentru mine*, în timp ce scalpul lipsit de păr și buzele subțiri ale lui Ronan erau ca un avertisment că aparține unei specii veninoase.

– Ronan! salută Declan.

La telefon, ceva mai devreme, îl întrebase pe Adam *La ce oră Ronan* nu *va fi acolo?*

– Credeam că ești la tenis.

– Am fost, răspunse Ronan.

Urmă un moment de tăcere, în care Declan se gândea ce ar fi vrut să spună, dat fiind că și Ashley era de față, iar Ronan savura efectul stânjenitor pe care îl avea liniștea asupra fratelui său. Cei doi frați Lynch mai mari – erau trei la Aglionby – fuseseră pe picior de război încă de când îi cunoscuse Adam. Spre deosebire de restul lumii, Gansey îl prefera pe Ronan, așa încât lucrurile erau clare. Adam suspecta că motivul acestei alegeri era onestitatea lui Ronan, chiar așa oribilă cum era ea, care reprezenta totul pentru Gansey.

Declan așteptă o secundă prea mult să vorbească, iar Ronan își încrucișă brațele pe piept.

– Ce să zic, Ashley? Ai lângă tine un bărbat perfect. O să ai o seară excelentă împreună cu el, iar apoi o altă fată va avea exact același lucru. Mâine.

Mult deasupra lor o muscă se lovea cu zgomot de un geam. În spatele lui Ronan, ușa camerei sale se închise din cauza curentului, făcând să fluture copiile amenzilor pe care le primise pentru depășirea vitezei.

Buzele lui Ashley nu se adunară într-un „O", ci mai degrabă într-un „D" răsturnat. O secundă prea târziu, Gansey îi dădu un pumn în umăr lui Ronan.

– Îi pare rău, zise Gansey.

Gura fetei se închidea încet. Clipea des privind când la harta Țării Galilor, când la Ronan. Își alesese bine armele: numai adevărul, crud, fără să fie învelit în vreun fel de bunătate.

– Fratele meu e... începu Declan.

Nu reuși să termine însă. Nu avea ce să adauge comportamentului lui Ronan, așa încât schimbă vorba.

– Noi o să plecăm acum. Ronan, cred că ar trebui să-ți reconsideri...

Se opri, din nou în pană de cuvinte. Fratele său le consumase pe cele mai șmechere.

Declan luă mâna lui Ashley și o trase spre el, distrăgându-i atenția de la fratele său și făcând-o să se îndrepte spre ușă.

– Declan! încercă Gansey.

– N-ai cum să dregi asta, îl preveni celălalt.

În timp ce aproape că o împingea pe Ashley afară, pe scara îngustă, în jos, Adam auzi începuturile unui discurs menit să mai atenueze din impresia proastă: *Are probleme, ți-am zis, am încercat să mă asigur că nu va fi aici, el e cel care l-a găsit pe tata, asta l-a tulburat, hai să luăm niște fructe de mare, nu simți că arătăm ca doi oameni care au nevoie de un homar în seara asta? Eu așa cred.*

În momentul în care ușa apartamentului se închise, Gansey exclamă:

– Băi, Ronan!

Expresia feței celuilalt era încă incendiară. Codul său de conduită nu lăsa nici cel mai mic loc pentru infidelitate, pentru relațiile ocazionale. Nu era vorba că le găsea inacceptabile, ci pur și simplu nu le înțelegea.

– Bun, e curvar. Dar asta nu e problema ta, insistă Gansey.

Nici Ronan nu era cu adevărat problema lui Gansey, gândi Adam, cu toate astea mai avuseseră asemenea discuții.

Ronan ridică dintr-o sprânceană ce părea cumva ascuțită ca un brici.

Gansey închise jurnalul cu zgomot.

– Chestia asta nu merge cu mine. *Ea* n-are nimic de-a face cu tine și cu Declan.

Spusese „cu tine și Declan" de parcă ar fi vorbit despre niște obiecte, despre niște lucruri pe care să le poți ridica și să privești sub ele.

– Ai tratat-o mizerabil și ne-ai făcut și pe noi să părem neciopliți.

Ronan părea că e muncit de remușcări, dar Adam îl cunoștea bine. Nu-i părea rău de felul în care se comportase, ci doar că Gansey trebuise să asiste și el la incident. Între frații Lynch exista ceva îndeajuns de întunecat pentru a eclipsa sentimentele oricui altcuiva.

Cu siguranță, Gansey știa și el toate astea. Își trecu degetul mare în lungul buzei de jos, un obicei căruia nu părea să-i dea niciodată atenție și de care Adam nu-l prevenise. Văzând privirea lui Adam, Gansey continuă:

– Hristoase, acum mă simt murdar! Hai! Să mergem la Nino. O să luăm o pizza și o să sun la ghicitoarea aia și apoi toată lumea asta nenorocită se va aranja de la sine.

Acesta era motivul pentru care Adam putea trece cu vederea versiunea mai strălucitoare a lui Gansey pe care o întâlnise la început. Din cauza averii sale și a numelui de familie, din cauza surâsului său seducător și a ușurinței cu care râdea, din cauză că iubea oamenii și (în pofida faptului că se temea de contrariul) și oamenii îl iubeau pe el, Gansey ar fi putut fi prieten cu oricine și-ar fi dorit. În loc de asta, îi alesese pe ei trei, niște tipi care, din trei motive diferite, ar fi trebuit să nu aibă niciun prieten.

– Eu nu vin, îi informă Noah.

– Mai ai nevoie de ceva timp de unul singur? întrebă Ronan.

– Omule, bagă-ți armele în teacă! strigă Gansey. Noah, noi nu te silim să mănânci. Adam?

Băiatul privi în sus, distras. Mintea îi hoinărise de la comportamentul urât al lui Ronan la interesul neașteptat al lui Ashley pentru jurnal și acum se întreba dacă fusese vorba de ceva mai mult decât curiozitatea obișnuită pe care o manifestau oamenii atunci când ajungeau în fața lui Gansey și a lucrurilor sale ciudate. Era conștient că Gansey l-ar fi crezut mult prea bănuitor, că ocrotește mult prea mult rezultatele unei căutări pe care el era mai mult decât dispus să le împartă cu toată lumea.

Dar Gansey și Adam îl căutau pe Glendower din motive diferite. Gansey tânjea să-l găsească în același fel în care Arthur își dorea Graalul, mânat de o nevoie disperată, dar nebuloasă, de a fi de folos omenirii, de a se asigura că viața lui însemna ceva și dincolo de petrecerile cu șampanie și gulere albe scrobite. Era ca și cum își dorea un ultim argument pentru a încheia o dispută pe care o avea cu el însuși, undeva în adânc.

Adam, pe de altă parte, tânjea după acea favoare a lui Glendower.

Și asta însemna că ei trebuiau să fie cei care-l trezesc pe regele adormit. Ei trebuiau să-l găsească primii.

– Parrish! strigă Gansey. Haide!

Adam se strâmbă. Simțea că e nevoie de ceva mai mult decât de o pizza ca să schimbi caracterul lui Ronan.

Gansey luase deja în mână cheile Porcului și ocoleă macheta orașului Henrietta. Deși Ronan pufnea, Noah ofta și Adam ezita, nu avu nevoie să se întoarcă pentru a verifica dacă băieții îl urmează. Era convins de asta. În trei feluri diferite, îi câștigase de partea lui cu multă vreme în urmă și, la o adică, l-ar fi urmat oriunde.

– *Excelsior,* zise Gansey închizând ușa în urma lor.

5

Barrington Whelk nu se simțea prea vioi în timp ce se târa în lungul holului de la Casa Whitman, clădirea administrativă a Colegiului Aglionby. Era cinci după-amiaza, cursurile se terminaseră și își părăsise casa din oraș doar fiindcă trebuia să ia de acolo niște teme pe care era musai să le noteze până a doua zi dimineață. Lumina după-amiezii se revărsa pe ferestrele înalte de la stânga sa; din dreapta se auzea un murmur de voci din birourile personalului. Clădirile acestea vechi arătau ca un muzeu la ora aceea.

– Barrington, credeam că ai liber astăzi. Arăți îngrozitor. Ești bolnav?

Whelk nu răspunse imediat. Din punctul lui de vedere, era în continuare liber. Cel care-i adresase întrebarea era Jonah Milo, fercheșul profesor care preda engleza la clasele a unsprezecea și a douăsprezecea. În pofida afinității sale pentru carouri și pantalonii strâmți de velur, Milo nu era de nesuportat, dar Whelk n-avea chef să discute cu el absența lui de la ore în dimineața aceea. Ajunul zilei Sfântului Marcu devenise un fel de tradiție pentru el, una care implica petrecerea aproape a întregii nopți îmbătându-se criță înainte să

adoarmă pe podeaua chicinetei, chiar în pragul răsăritului. Anul acesta se gândise o clipă să-și ia liber de Sfântul Marcu. Oricum, predarea limbii latine băieților de la Aglionby era o pedeapsă în sine. Să mergi mahmur la catedră era o tortură.

Într-un târziu, Whelk ridică în treacăt teancul rufos de teme scrise de mână, ca să-l lămurească. Ochii lui Milo se măriră văzând numele scris pe lucrarea de deasupra.

– Ronan Lynch? E lucrarea lui?

Întorcând teancul ca să citească numele, Whelk îi dădu dreptate. În timpul ăsta, câțiva băieți care se îndreptau spre un antrenament trecură pe lângă ei împingându-l în Milo. Băieții probabil nici nu-și dăduseră seama că erau lipsiți de respect; Whelk era doar cu câțiva ani mai mare decât ei, iar silueta sa dramatic de mare îl făcea să pară mai tânăr. Era ușor să-l confunzi cu unul dintre studenți.

Milo se desprinse de Whelk și apoi îl întrebă:

– Cum îl faci să vină la ore?

Simpla mențiune a numelui lui Ronan Lynch stârnise ceva sălbatic înăuntrul lui Whelk. Fiindcă nu era doar el, ci era Ronan ca parte a unui trio inseparabil: Ronan Lynch, Richard Gansey și Adam Parrish. Toți băieții din clasa lui erau vorbăreți, încrezători, aroganți, dar cei trei, mai mult decât restul, îi aduceau aminte de ceea ce pierduse el însuși.

Whelk se strădui să-și aducă aminte dacă Ronan lipsise vreodată de la orele lui. Zilele anului școlar se înghesuiră una în alta, devenind una singură și lungă care începea cu el însuși parcându-și mașina de rahat lângă automobilele minunate de la Aglionby, croindu-și cu greu drum printre studenții care râdeau fără să aibă ceva în cap și continua la catedră în fața unor băieți care îi întorceau în cel mai bun caz niște ochi sticloși, dacă nu cumva disprețuitori. Iar la

sfârșitul acestei zile rămânea tot el, Whelk, singur și bântuit, incapabil să uite că fusese și el aidoma lor.

Oare când s-a schimbat viața mea în felul ăsta?

– Nu-mi amintesc să fi chiulit, se încruntă Whelk.

– Vine împreună cu Gansey, nu-i așa? întrebă Milo. Asta ar putea fi o explicație. Ăștia sunt două boabe într-o păstaie.

Era o expresie veche, pe care Whelk n-o mai auzise din vremea propriei studenții la Aglionby când și el fusese ca două boabe într-o păstaie cu colegul său de cameră, Czerny. Simțea o pustietate înăuntrul lui, de parcă ar fi fost flămând, de parcă ar fi fost mai bine să fi rămas acasă și să mai bea ca să comemoreze ziua aceea mizerabilă.

Pluti înapoi în prezent, privind la foaia cu notițe pe care i-o lăsase cel care îl înlocuise.

– Ronan a fost la oră astăzi, dar Gansey, nu. Nu la a mea, cel puțin.

– Ah, asta se datorează probabil prostiei ăleia din ajunul zilei Sfântului Marcu, despre care vorbește mereu, zise Milo.

Aceste cuvinte îi stârniră interesul lui Whelk. Nimeni nu știa că aceea era ziua Sfântului Marcu. Nimeni nu o sărbătorea, nici măcar mama Sfântului Marcu. Numai Whelk și Czerny, vânători de comori și zurbagii, știau și le păsa de ziua aceea.

– Pardon?! făcu Whelk.

– Nu știu prea multe să-ți spun, răspunse Milo.

Unul dintre ceilalți profesori îl salută ieșind din cancelarie, iar Milo privi peste umăr ca să-i răspundă. Whelk se imagină pe el însuși apucându-l pe Milo de braț și forțându-l să-i acorde din nou atenție. În loc de asta, trebui să aștepte. Odată întors, Milo păru să simtă interesul lui Whelk pentru că adăugă:

– Nu ți-a povestit despre asta? Ieri nu mai contenea. Este legat de meridianul ăla energetic despre care vorbește mereu.

Meridian energetic.

Dacă nimeni nu știa despre ziua Sfântului Marcu, era *sigur* că nimeni nu cunoștea meridianele energetice. Cu siguranță, nimeni din Henrietta, Virginia și nici vreunul dintre elevii bogați de la Aglionby. N-aveau cum să știe de legătura cu ziua Sfântului Marcu. Asta era misiunea lui Whelk, comoara lui Whelk, anii adolescenței lui. De ce vorbea Richard Gansey III despre toate astea?

Rostirea cu voce tare a cuvintelor *meridian energetic* îl făcuse să-și amintească: Whelk într-o pădure deasă, cu sudoarea adunată pe buza de sus. Avea șaptesprezece ani și tremura. Odată cu fiecare bătaie a inimii, cu coada ochilor vedea linii roșii, iar copacii se înnegreau în ritmul pulsului. Frunzele păreau ca și cum s-ar fi mișcat toate, deși nu bătea deloc vântul. Czerny era la pământ. Nu era mort, dar *murea*. Picioarele i se zbăteau încă pe suprafața inegală de lângă mașina sa roșie, lăsând urme printre frunzele moarte. Fața îi era... gata. În mintea lui Whelk susurau voci din alte lumi, se auzeau cuvinte nedefinite, vagi.

– E un soi de sursă de energie sau ceva, zise Milo.

Lui Whelk i se făcu brusc frică de faptul că Milo i-ar putea vedea amintirea. Că ar putea auzi vocile inexplicabile din mintea lui. De neînțeles, dar indiscutabil prezente mereu din ziua aceea nenorocită.

Whelk încercă să se însenineze la față, deși de fapt gândea: *Dacă mai caută cineva, înseamnă că am avut dreptate. Trebuie să fie aici.*

– Și ce-a zis că face cu meridianul ăla energetic? întrebă el cu un calm studiat.

– Nu știu, întreabă-l pe el. Sunt sigur că va fi foarte bucuros să îți vorbească despre asta până îți vor cădea urechile.

Milo privi din nou peste umăr, în timp ce secretara li se alătură pe hol, cu poșeta pe umăr și jacheta pe braț. Dermatograful i se întinsese după o zi lungă la birou.

– Vorbim despre Gansey al treilea și obsesia lui New Age? întrebă secretara.

Avea un creion înfipt în păr pentru a-și fixa cocul, iar Whelk începu să se zgâiască la șuvițele rebele care înconjurau vârful. Îi era clar din felul în care stătea femeia că îl găsea, în secret, atrăgător pe Milo, în pofida carourilor, velurului și a bărbii.

– Știi cam cât valorează Gansey senior? Mă întreb dacă el știe cu ce-și petrece timpul fiu-su. Frate, uneori nenorociții ăștia mici mă fac să vreau să-mi tai venele. Jonah, vii cu mine la o țigară?

– M-am lăsat, îi zise Milo, apoi aruncă o scurtă privire către Whelk.

Whelk știa că Milo se gândea la cât valorase tatăl său, pe vremuri, și cât de puțin mai are acum, multă vreme după ce reportajele de la procesele lui nu se mai publicau pe primele pagini ale ziarelor. Toți elevii mai mici și personalul administrativ îi urau pe băieții de la Aglionby pentru ceea ce aveau și pentru ceea ce însemnau, iar Whelk știa că sunt cu toții încântați în secret când unul dintre ei se prăbușea.

– Dar tu, Barry? întrebă secretara, doar pentru ca mai apoi să-și răspundă singură: nu, tu nu fumezi, ești prea frumușel pentru asta. Ei bine, o să merg singură.

Milo se întoarse și el ca să plece.

– Însănătoșire grabnică! îi ură el, deși Whelk nu-i pomenise că ar fi bolnav.

Vocile din mintea profesorului de latină erau acum urlete, dar chiar și așa, de data asta, propriile gânduri reușiseră să le domine.

– Cred că deja sunt mai bine, zise Whelk.

Era posibil ca, până la urmă, moartea lui Czerny să nu fi fost în zadar.

6

Blue nu s-ar fi descris pe ea însăși ca fiind chelneriță. Până la urmă, ea mai preda și caligrafie la clasa a treia, făcea cununi pentru Societatea Femeilor pentru Sănătate Perpetuă, plimba câinii celor care locuiau în cel mai șmecher cartier de blocuri din Henrietta și schimba pământul din ghivecele cu flori ale doamnelor mai în vârstă din vecini. Dacă stătea să se gândească, slujba de chelneriță la Nino era activitatea care-i lua cel mai puțin timp. Orarul era flexibil, ocupația constituia de departe cea mai pământeană și mai bine plătită mențiune din CV-ul său extrem de bizar.

Exista o singură problemă la Nino, una care ținea de rațiuni practice: aparținea de Aglionby. Restaurantul era la șase străzi distanță de poarta de fier a campusului Aglionby aflat la marginea centrului istoric. Nu era chiar cel mai drăguț loc din Henrietta. Existau și alte localuri, cu televizoare mai mari și unde muzica era dată mai tare, dar niciunul dintre ele nu reușise să se impună în mentalul celor de la Aglionby precum pizzeria la care lucra ea. A fi conștient că Nino e locul unde trebuie să mergi era un fel de ritual de

trecere; dacă te lăsai sedus de, să zicem, Morton Sports Bar de pe strada Third Street, nu meritai să fii printre cei aleși.

Așa se face că băieții de la Aglionby care veneau la Nino nu erau doar elevi acolo, ci reprezentau tot ceea ce colegiul avea mai specific de oferit. Gălăgioși, insistenți, îngâmfați.

Blue văzuse acolo băieți din Frăția Corbilor cât pentru toată viața.

În seara aceea, muzica era deja atât de tare, încât îi paraliza părțile cele mai delicate ale personalității. Își legă șorțul, dădu mai încet, pe cât se dovedi posibil, boxele din care se auzeau Beastie Boys și își lipi de buze surâsul aducător de bacșișuri.

Curând după începutul turei sale, pe ușa din față intrară patru băieți, odată cu o pală de aer curat, adevărată binecuvântare pentru atmosfera aceea în care mirosea puternic a oregano și a bere. Din vitrina din spatele lor, o firmă de neon care spunea *Din 1976* le lumină fețele într-un verde ca al fructelor de lime. Băiatul din față vorbea la mobil și nu se întrerupse nici când îi arătă patru degete Cialinei ca să-i indice câți sunt. Băieții Corbi erau buni la multitasking, atâta vreme cât acțiunile lor erau menite exclusiv să fie în beneficiul lor.

În timp ce Cialina se mișca grăbită printre mese cu buzunarul șorțului plin de bilețele cu comenzi, Blue luă patru meniuri unsuroase. Părul Cialinei plutea mult deasupra capului ei încărcat de electricitate statică, dar și de stres.

– Vrei să mă duc eu la masa aia? întrebă Blue într-o doară.

– Glumești? răspunse colega ei privind la cei patru băieți.

După ce își termină discuția telefonică, primul se strecură pe o canapea de vinilin portocaliu. Cel mai înalt dintre ei dădu cu capul de abajurul de sticlă al lămpii care atârna deasupra mesei, iar ceilalți râseră copios de el. *Rahat!* zise el.

În timp ce se așeza, un șarpe tatuat îi evadă de sub gulerul cămășii. Toți patru păreau să aibă un aer hulpav.

Blue n-ar fi vrut oricum să-i servească.

Ceea ce și-ar fi dorit în schimb era o slujbă care să nu-i ucidă gândurile și să le înlocuiască pe toate cu muzica insipidă a unui sintetizator. Uneori, fata se strecura afară pentru o pauză infinitezimală și își lipea ceafa de zidul de cărămidă, pe aleea din spatele restaurantului, și visa la un job în care ar fi avut de studiat inelele copacilor. Sau în care să înoate cu pisicile de mare. Să cutreiere Costa Rica și să afle mai multe despre *tiranul pitic* cu creastă solzoasă[1].

De fapt, nu era convinsă că i-ar plăcea cu adevărat să afle mai multe despre tiranul pitic. Îi plăcea însă numele, fiindcă pentru o fată care avea puțin peste un metru și jumătate, tiranul pitic suna ca un fel de ocupație de carieră.

Toate viețile acestea închipuite păreau să fie însă foarte departe de restaurantul Nino.

La doar câteva minute după ce începuse schimbul lui Blue, șeful de sală i-a făcut semn din bucătărie. În seara aceea era Donny. Restaurantul avea vreo cincisprezece șefi de sală, toți rude cu proprietarul și niciunul care să-și fi dat bacalaureatul.

Donny avea grijă atât de sală, cât și de comenzile telefonice.

– Părintele tău... ăăă... mama.

Nu era nevoie de clarificarea asta, fiindcă Blue nu prea știa cine îi era celălalt părinte. De fapt, încercase în toate felurile să afle de la Maura câte ceva despre tatăl ei, dar maică-sa reușise de fiecare dată să fenteze cu ușurință genul ăsta de interogatoriu.

---

[1] *Lophotriccus pileatus*, pasăre de talie mică din America de Sud renumită pentru agresivitatea cu care alungă alte păsări din jurul cuibului ei (n. tr.).

Înșfăcând receptorul din mâna lui Donny, Blue s-a retras în colțul bucătăriei lângă un frigider îngrozitor de unsuros și o chiuvetă adâncă.

– Mamă, sunt la lucru!

– Nu intra în panică. Stai jos? Probabil că n-ar trebui să stai. Sau, mă rog, poate ar trebui. Cel puțin sprijină-te de ceva. A sunat! Ca să programeze o ședință de ghicit.

– Cine, mamă? Vorbește mai tare! E gălăgie aici.

– *Gansey.*

În prima clipă, lui Blue nu-i pică fisa. Când realiză însă sensul mesajului mamei ei, se ghemui la pământ. Vocea îi era stinsă.

– Și... când ai programat ședința?

– Mâine după-amiază. A fost cel mai scurt termen pe care i l-am putut da. *Am încercat* să-l aduc mai devreme, dar mi-a spus că trebuie să meargă la școală. Lucrezi și mâine?

– O să-mi schimb tura, răspunse imediat Blue.

Părea însă că altcineva îi pune cuvintele în gură. Adevărata Blue era în curtea bisericii auzind vocea lui care spunea *Gansey*.

– Da, așa să faci. Acum, înapoi la treabă!

În timp ce așeza receptorul în furcă, simți cum inima o ia la goană. Era real. El era real.

Totul era adevărat și foarte, foarte special.

Acum îi părea o prostie să rămână acolo, servind la mese, umplând pahare și zâmbind la străini. Și-ar fi dorit să fie acasă, sprijinită de scoarța rece a fagului din spatele casei, încercând să se hotărască în ce fel îi schimbau viața aceste lucruri. Neeve îi spusese că anul acesta se va îndrăgosti. Maura completase că dacă își va săruta sufletul pereche, îl va ucide. Gansey urma să moară în acest an. Care erau șansele?

Probabil că el era adevărata ei dragoste. Trebuia să fie. Fiindcă, în niciun caz, nu avea de gând să omoare pe cineva.

Oare așa trebuie să fie viața? Poate că ar fi mai bine să nu știi.

Ceva îi atinse umărul.

Atingerile erau strict împotriva regulilor lui Blue. Nimeni nu avea voie să o atingă atâta vreme cât era la Nino și, mai ales, nimeni nu putea să o facă în momentul acela, tocmai când era în mijlocul unei crize. Se zbârli imediat.

– Pot să te ajut cu ceva?

În fața ei stătea băiatul de la Aglionby care era bun la multitasking, cu un aer îngrijit și prezidențial. Ceasul de la mâna lui părea să fi costat mai mult decât mașina mamei ei, iar fiecare petic de piele care era expus afișa un bronz perfect. Blue nu reușise niciodată să înțeleagă cum se puteau bronza băieții de la Aglionby mai repede decât localnicii. Probabil că explicația implica lucruri precum vacanța de primăvară și locuri îndepărtate, Costa Rica poate sau litoralul spaniol. Președintele cu Celular se aflase probabil mai aproape de tiranul pitic cu creastă solzoasă decât avea să se afle ea vreodată.

– Cu certitudine eu așa sper, zise el într-un fel care lăsa să se înțeleagă că are mai multe certitudini decât speranțe.

Trebui să vorbească tare ca să se facă auzit și să-și aplece capul ca să-i întâlnească privirea. Înfățișarea lui avea ceva enervant de impresionant; se poate să fi fost senzația aceea că e foarte înalt, deși statura lui nu era mai impunătoare decât a celorlalți.

– Prietenul meu Adam, care are o mulțime de inhibiții când vine vorba de relațiile sociale, crede că ești drăguță, dar nu vrea să facă nicio mișcare. Uite-l acolo! Nu e cel asudat. Și nici cel mohorât.

În mare măsură împotriva voinței ei, Blue privi la canapeaua care i se indicase. Acolo stăteau trei băieți. Unul era mohorât, exact așa cum fusese descris și afișa o înfățișare șteasră și ponosită, de parcă persoana lui ar fi fost spălată de mult prea multe ori. Cel care dăduse cu capul în lampă era frumos și avea capul ras; părea un soldat dintr-un război în care inamic îi era absolut toată lumea. Al treilea era... elegant. Cuvântul nu era tocmai exact, dar se apropia. Fața lui avea oasele fine și părea puțin fragilă, iar ochii albaștri erau frumoși chiar și pentru o fată.

Deși instinctul îi poruncea altfel, Blue nu reuși să-și înăbușe interesul:

– Așa, și? întrebă ea.

– Așa, și vrei să-mi faci o favoare și să vii cu mine ca să-i vorbești?

Blue folosi o milisecundă din timpul care urmă ca să-și imagineze cum ar fi fost să se arunce pe o canapea cu Băieții Corbi și să navigheze printr-o conversație neplăcută și vag sexistă. În pofida frumuseții băiatului de pe canapea, milisecunda nu se dovedi tocmai plăcută.

– Și, mai exact, despre ce crezi că aș putea vorbi cu el?

Președintele cu Celular o privi lipsit de griji:

– Găsim noi ceva. Suntem oameni interesanți.

Blue se îndoia. Băiatul elegant era însă... elegant. În plus, părea oripilat de-a dreptul că prietenul său venise să vorbească cu ea, ceea ce era încurajator. Pentru un moment scurt, foarte scurt, de care mai târziu avea să fie rușinată și năucită deopotrivă, Blue se gândi să-i spună Președintelui cu Celular când avea să-și încheie tura. În momentul acela, Donny a strigat-o pe nume din bucătărie și și-a adus aminte de prima și a doua regulă.

– Vezi șorțul pe care îl port? Asta înseamnă că lucrez. Așa-mi câștig existența.

Fără să-și șteargă de pe față expresia senină, băiatul o asigură:

– O să am eu grijă de asta.

– O să ai grijă... repetă ea.

– Da. Cât câștigi pe oră? Mă ocup eu. Și-o să vorbesc și cu șeful tău.

Pentru o clipă, Blue rămase fără cuvinte. Nu-i crezuse până atunci pe cei care susțineau că au rămas la un moment dat fără cuvinte, dar acum tocmai i se întâmplase. Deschise gura, dar nu reuși decât să sufle afară niște aer. Urmă un fel de început de râs. În final, reuși să se răstească:

– Nu sunt *prostituată*!

Băiatul de la Aglionby păru nedumerit o vreme, dar își dădu seama într-un târziu.

– O, nu asta am vrut să spun. Și nici n-am spus.

– Și atunci, ce-ai zis? Crezi că mă poți *plăti* ca să vorbesc cu prietenul tău? E limpede că îți plătești cu ora cea mai mare parte a companiei feminine de care ai parte și nu știi cum e în lumea adevărată, dar... dar...

Blue era conștientă că vorbele ei trebuiau să ajungă la o concluzie, dar nu era în stare să o găsească. Indignarea eliminase toate celelalte funcții superioare ale creierului ei, lăsând în urmă doar dorința imperioasă de a-l pocni pe Președintele cu Celular. Băiatul deschise gura să protesteze, moment în care ea își aduse aminte care era concluzia.

– Cele mai multe fete, când sunt interesate de un tip, stau cu el pe *gratis*.

Spre lauda lui, băiatul de la Aglionby nu spuse nimic imediat. În loc de asta, păru că meditează o clipă și îi vorbi pe un ton rece:

– Ai spus că așa-ți câștigi existența. M-am gândit c-ar fi fost nepoliticos să nu țin seama de asta. Îmi pare rău că te-ai simțit insultată. Înțeleg că în locul din care vii tu lucrurile sunt altfel, dar mi se pare că e puțin nedrept să nu mă judeci și tu cu aceeași măsură.

– Te *simt* condescendent, zise Blue.

Undeva în spate îl zări pe Băiatul Soldățel imitând cu palma un avion. Se prăbușea și se ridica dinspre masă în timp ce Băiatul Mohorât râdea în hohote. Băiatul cel elegant își pusese palma pe față exagerându-și oroarea cu degetele depărtate îndeajuns pentru ca ea să-l poată vedea făcându-i cu ochiul.

– Dumnezeule! pufni Băiatul cu Celular. Chiar nu știu ce să-ți mai spun.

– Poate niște scuze? îi recomandă ea.

– Mi-am cerut deja.

Blue se gândi o clipă:

– Atunci, „la revedere".

Băiatul schiță un gest discret spre pieptul lui, pe care ea îl interpretă ca fiind un fel de reverență sau ceva sarcastic, un comportament exagerat de gentleman. Calla l-ar fi alungat, dar Blue preferă să-și bage mâinile în buzunarele șorțului.

În timp ce Președintele cu Celular se îndreptă înapoi spre masa lui și luă în mână un jurnal gros cu coperte de piele care părea extrem de diferit de restul persoanei sale, băiatul care arăta ca un soldat scoase un hohot disprețuitor repetând „nu sunt prostituată". Lângă el, băiatul cel elegant și-a plecat capul. Urechile îi erau de un roz aprins.

Nici pentru o sută de dolari, gândi Blue. *Nici pentru două sute.*

Trebuia să recunoască însă că era puțin derutată de urechile aprinse. Nu părea foarte Aglionby. Oare și Băieții Corbi se rușinau?

Privirea ei zăbovi o secundă prea mult. Băiatul elegant își ridică ochii și o văzu. Sprâncenele i se uniră, într-o expresie mai degrabă plină de remușcări decât răutăcioasă, făcând-o să se îndoiască și mai mult.

Pe urmă, fu rândul ei să roșească, auzindu-l pe Președintele cu Celular spunând *Am să am grijă de asta.* Îi aruncă o privire ucigătoare, una demnă de Calla, și se grăbi spre bucătărie.

Neeve se înșela. Nu avea să se îndrăgostească niciodată de vreunul dintre ei.

7

– Mai spune-mi o dată, îi ceru Gansey lui Adam, de ce crezi că o clarvăzătoare e o idee bună?

Pizzele fuseseră devorate (fără vreun ajutor din partea lui Noah), ceea ce-l făcea pe Gansey să se simtă mai bine și pe Ronan să-i fie rău. Până la sfârșitul mesei, el reușise să-și rupă crusta de la toate juliturile căpătate în timpul cursei cu căruciorul și le-ar fi cojit și pe cele a lui Adam, dacă el l-ar fi lăsat. Gansey îl trimise afară să se mai răcorească, împreună cu Noah în rol de baby-sitter.

Gansey și cu Adam stăteau la rând, în timp ce o femeie se certa cu casierul pe tema ciupercilor de pe pizza.

– Au legătură cu energia, zise Adam, îndeajuns de tare ca să se facă auzit, pe deasupra muzicii asurzitoare.

Băiatul își privea cu atenție brațul, de unde își cojise propria crustă. Pielea dezgolită părea puțin furioasă. Ridică privirea și și-o îndreptă peste umăr, uitându-se probabil după malefica *chelneriță neprostituată*. O parte din Gansey se simțea vinovată că spulberase șansele lui Adam cu ea. Cealaltă parte era convinsă că-și salvase prietenul de la o

soartă care implica extragerea coloanei sale vertebrale și apoi devorarea lui.

Era posibil ca, vorbind despre bani, să fi fost nepăsător. Nu *intenționase* să o ofenseze, dar, privind retrospectiv, trebuia să accepte că era posibil s-o fi jignit. Asta avea să-l nemulțumească toată seara. Își promise, a suta oară, să-și cântărească mai bine cuvintele pe viitor.

– Meridianele sunt energetice, continuă Adam. Energie și iar energie.

– O potriveală, răspunse Gansey. Dacă clarvăzătoarea s-ar pricepe și ea...

– Calul de dar nu se caută la dinți, zise Adam.

Gansey privi la bonul pentru pizza scris de mână pe care îl ținea în palmă. Conform cuvântului cu caractere rotunjite, numele chelneriței lor era Cialina. Fata și-ar fi scris și numărul de telefon, dar ar fi fost greu să se hotărască mai apoi pe care dintre băieți și-ar fi dorit să-l atragă. Unele persoane de la masă erau mai puțin periculoase decât altele. *Ea* nu-l găsise cu siguranță condescendent.

Ceea ce se datora probabil faptului că nu-l auzise vorbind.

Toată noaptea. Chestia asta avea să-l tulbure *toată noaptea.*

– Mi-aș dori să existe o cale prin care să aflăm cât de largi sunt liniile energetice. Nu știu dacă ne uităm după un fir sau după o autostradă. Nici măcar după atâta timp. Am fi putut să fim la un pas depărtare și să nu fi observat.

Gâtul lui Adam ar fi trebuit să se fi rupt deja de la cât îl rotise ca să se uite în jur. Tot nu dăduse cu privirea de chelnerița aceea. Părea obosit, stătuse până târziu mult prea multe nopți muncind și studiind. Lui Gansey nu-i plăcea să-l vadă așa, dar nimic din ceea ce îi venea în cap nu reușea

să se concretizeze în vorbe pe care să le spună prietenului său. Adam nu tolera deloc mila.

– Știm că pot fi descoperite cu o ansă, deci n-au cum să fie atât de înguste, zise Adam, ștergându-și tâmpla cu dosul mâinii.

Acesta fusese cel mai important element pe care Gansey îl adusese în Henrietta: luni de măsurare cu ansa și de cercetare. Mai târziu, încercase să delimiteze linia ceva mai precis împreună cu Adam. Înconjuraseră orașul cu o creangă de salcie în mână și cu un cititor de frecvențe electromagnetice, schimbând instrumentele de la unul la celălalt. Aparatul înregistrase niște maxime ciudate de câteva ori, iar lui Gansey i se păruse că simte cum crenguța i se zbate în mână, deși toate astea ar fi putut să fie doar expresia dorinței lor arzătoare de a descoperi ceva.

I-aș putea spune că notele lui o să se ducă la dracu' dacă nu revine la ore, gândi Gansey privind la cearcănele negre de sub ochii lui Adam. Dacă l-ar fi sfătuit așa, probabil că Adam n-ar fi interpretat-o ca fiind un fel de pomană. Se gândi cum să împacheteze îndemnul acela ca să pară egoist: *Nu-mi ești de niciun folos dacă iei mono sau altceva.* Adam și-ar fi dat seama însă imediat de stratagemă.

În loc de sfaturi, Gansey se mulțumi să spună:

– Avem nevoie de un punct A precis înainte de a începe să ne gândim la un punct B.

Dar aveau punctul A. Aveau chiar și un punct B. Problema era că ele erau mult prea mari. Gansey găsise o hartă pe care o rupsese dintr-o carte care descria statul Virginia și avea meridianul energetic marcat cu negru. La fel ca suporterii meridianelor energetice din UK, și americanii determinaseră locuri spirituale importante și trăseseră

linii între ele până când arcul meridianului energetic devenise evident. Părea că altcineva muncise deja în locul lor.

Creatorii acestor hărți nu intenționaseră însă ca ele să fie folosite precum cele rutiere; pur și simplu erau prea aproximative. Una dintre ele cuprindea doar orașele New York și Washington D.C. și muntele Pilot din Carolina de Nord ca posibile puncte de referință. Fiecare dintre ele se întindea însă pe kilometri întregi și, pe de altă parte, chiar dacă foloseai și cel mai fin dintre creioane ca să trasezi o linie, aceasta ar fi avut cel puțin zece metri la sol. Chiar și dacă eliminau toate celelalte posibilități și tot mai rămâneau mii de hectare pe unde ar fi trebuit să caute meridianul energetic. Mii de hectare unde ar fi putut fi Glendower, dacă mormântul lui era cu adevărat pe o asemenea linie energetică.

– Mă întreb, gândi Adam cu voce tare, dacă am putea electrifica fie ansele, fie linia. Să le legăm la o baterie de mașină sau ceva.

Dacă ai lua un împrumut, ai putea să nu mai muncești decât după colegiu. Nu. Sfatul ar fi dus imediat la o ceartă. Gansey clătină din cap încetișor, gândindu-se mai degrabă la propriile probleme decât la comentariul lui Adam.

– Asta sună ca începutul unei sesiuni de tortură sau a unui videoclip muzical, zise el.

Expresia caut-chelnerița-diavol de pe fața lui Adam lăsă locul celei am-o-idee-genială. Oboseala se topi și ea.

– De fapt, amplificarea. La asta mă gândeam. Ceva care să o facă mai ușor de urmărit.

Nu era o idee prea rea. Cu un an în urmă, în Montana, Gansey vorbise cu victima unei lovituri de trăsnet. Băiatul stătuse pe ATV-ul său în ușa unui grajd în momentul în care fusese lovit de trăsnet, iar incidentul îl făcuse să-i fie frică

inexplicabil de a sta în casă și-i dăduse o abilitate uluitoare de a urma unul dintre meridianele energetice vestice, folosindu-se doar de o antenă de radio îndoită. Timp de două zile urmăriseră împreună linia energetică peste câmpuri sculptate de ghețari și împestrițate de căpițe rotunde de fân, mai înalte decât ei, descoperind surse ascunse de apă, caverne micuțe, locuri înnegrite de trăsnete și pietre cu marcaje ciudate. Gansey încercase să-l convingă pe băiat să vină cu el pe Coasta de Est și să facă același miracol și cu meridianul energetic de aici, dar frica patologică a băiatului de spații închise îl împiedicase să intre într-o mașină sau într-un avion. Pe jos, drumul ar fi fost foarte lung.

Cu toate astea, nu era un exercițiu cu totul nefolositor. Era încă un amănunt care dovedea teoria deocamdată amorfă pe care Adam abia ce o descrisese. Meridianele energetice și electricitatea puteau avea legături între ele. Energie și energie.

O potriveală.

În timp ce înainta către casă, Gansey își dădu seama că Noah se strecurase în spatele lui părând tulburat și că are să-i spună ceva urgent. Ambele stări erau tipice lui Noah, așa încât Gansey nu-i dădu atenție imediat. Preferă să-i dea casierului un teanc de bonuri. Noah continua să se agite.

– Ce e? îl întrebă Gansey.

Noah dădu să-și pună mâinile în buzunar, dar se răzgândi. Mâinile lui păreau să nu-și găsească locul acolo unde pentru alții ar fi fost comod. Într-un târziu, le lăsă să atârne pe lângă corp și zise scurt:

– Declan e aici.

Gansey examină rapid tot restaurantul, dar nu văzu nimic.

– Unde?

– În parcare, îi răspunse celălalt. El și Ronan...

Fără să mai aștepte restul propoziției, Gansey se năpusti pe ușă în noaptea neagră. Trecând în viteză pe partea cealaltă a clădirii, ajunse la timp în parcare ca să-l vadă pe Ronan cum lovește cu pumnul.

Impulsul era infinit.

Din câte se părea, prima lovitură. În lumina de un verde grețos a unei lămpi de iluminat stradal care bâzâia, Ronan afișa o postură de neoprit, iar fața îi părea cioplită în granit. Nu era pic de ezitare în lovitura aceea. Acceptase efectul loviturii cu mult înainte să-și strângă pumnul.

De la tatăl său, Gansey moștenise o gândire logică, plăcerea de a cerceta și un fond fiduciar[1] de dimensiunile premiului cel mare al multor loterii statale.

De la tatăl lor, frații Lynch moșteniseră niște orgolii incomensurabile, un deceniu de lecții de cântat la un obscur instrument irlandez și capacitatea de a boxa ca niște profesioniști. Niall Lynch nu fusese în preajma lor prea mult, dar în răstimpurile pe care le petrecuse cu ei fusese un bun profesor.

– *Ronan!* urlă Gansey prea târziu.

Declan se prăbuși, dar înainte ca Gansey să aibă timp să se gândească la un plan era din nou în picioare, înfigându-și pumnii în fratele său. Ronan slobozi un șir de înjurături atât de variate și de precise, încât Gansey se miră că Declan nu e sfâșiat doar de puterea cuvintelor. Brațele se agitau precum morile de vânt. Genunchii se izbeau în piepturi. Coatele, în

[1] *Trust fund* (eng.) – un depozit bancar eliberat titularului doar la moartea celui care l-a constituit. Este un instrument succesoral foarte folosit în SUA, mai puțin cunoscut la noi (n. tr.).

obraji. Apoi Ronan reuși să-l apuce pe Declan de sacou și să-l arunce pe capota lucioasă ca o oglindă a Volvoului său.

– Nu mașina! mârâi Declan, cu sângele curgându-i din buză.

Istoria familiei Lynch era următoarea: a fost odată ca niciodată un bărbat numit Niall Lynch care avea trei fii, dintre care unul îl iubea pe tatăl său mai mult decât ceilalți. Niall Lynch era frumos și charismatic, bogat și misterios și într-o zi a fost scos cu forța din BMW-ul său gri metalizat și omorât în bătaie cu o rangă. Fusese o zi de miercuri. Joi, fiul său Ronan i-a găsit corpul pe alee. Vineri, mama lor a încetat să vorbească și nu a mai spus apoi niciun cuvânt.

Sâmbătă, frații Lynch au constatat că moartea tatălui lor îi lăsase bogați, dar fără casă. Testamentul le interzicea să se atingă de orice lucru din casă – de îmbrăcăminte, de mobilă. De mama lor tăcută. Documentul stipula clar că trebuie să se mute imediat la Aglionby, în cămin. Declan, cel mai mare, avea să controleze fondurile și să le conducă viețile până când frații lui aveau să împlinească optsprezece ani.

Duminică, Ronan a furat mașina tatălui lor.

Luni, frații Lynch au încetat să mai fie prieteni.

Împingându-l pe Ronan de lângă Volvo, Declan își lovi fratele suficient de tare încât să simtă și Gansey durerea. Ashley, al cărei păr blond era mai vizibil decât restul siluetei, clipea des dinăuntrul mașinii.

Gansey făcu câțiva pași mari în lungul parcării.

– Ronan!

Cel strigat nu-și întoarse nici măcar capul. Pe față i se lățise un zâmbet sinistru, mai mult de hârcă decât de băiat, în timp ce se lupta cu fratele său. Era o bătaie adevărată, nu una de paradă, și se desfășura repede. Cineva avea să

sfârșească inconștient înainte ca Gansey să aibă timp să-i despartă, iar el chiar nu avea vreme în seara aceea să ducă pe cineva la Urgențe.

Gansey se întinse, prinzându-l pe Ronan de braț în timp ce se pregătea să lovească. Băiatul avea însă cealaltă mână peste gura lui Declan, care era pe cale să-i aplice fratelui său un pumn, într-o mișcare asemănătoare unei îmbrățișări violente. Se nimeri că Gansey încasă pumnul lui Declan. Simți ceva umed pe braț. Era destul de sigur că e salivă, dar era posibil să fi fost și sânge. Urlă un cuvânt pe care îl învățase de la sora lui, Helen.

Ronan îl prinsese pe Declan de nodul cravatei sale roșii, iar celălalt îl apucase de ceafă cu o mână lividă. Gansey ar fi putut la fel de bine să nu se afle acolo. Cu o mișcare scurtă din încheietură, Ronan îl lovi pe Declan cu capul de portiera mașinii Volvo. Se auzi un zgomot bolnăvicios, umed. Mâna lui Declan se descleștă.

Gansey profită de ocazie ca să-l împingă pe Ronan la vreo doi metri în spate. Băiatul își recăpătă imediat echilibrul, încordându-și picioarele pe asfalt. Era incredibil de puternic.

– Încetează! gâfâi Gansey. O să-ți pocească mutra.

Ronan se întoarse, doar mușchi și adrenalină. Declan, cu costumul mai murdar decât ar fi trebuit să fie orice costum, se îndrepta din nou spre ei. Avea o vânătaie a naibii de mare la tâmplă, dar părea gata să o ia de la început. Era imposibil de zis de la ce pornise totul – o infirmieră nouă pentru mama lor, o notă proastă la școală, o factură greu de explicat dedusă de pe cartea de credit. Sau poate fusese doar Ashley.

În partea cealaltă a parcării îl văzu pe șeful de la Nino ieșind pe ușa din față. Nu mai era mult și aveau să vină polițiștii. *Unde era Adam?*

– Declan, zise Gansey pe un ton amenințător, dacă vii aici îți jur...

Scuturându-și bărbia, Declan scuipă sânge pe asfalt. Buza îi sângera, dar dinții păreau să-i fie întregi.

– Bine. De acum e câinele tău, Gansey! Să-l ții în lesă! Încearcă să faci în așa fel încât să nu fie dat afară de la Aglionby. Eu mă spăl pe mâini.

– Aș vrea eu, mârâi Ronan.

Sub apăsarea mâinii, Gansey simțea corpul incredibil de rigid al prietenului său. Părea că ura îi devenise o a doua piele.

– Ești doar un rahat, Ronan! zise Declan. Dacă tata ar vedea...

Vorbele astea îl făcură pe Ronan să se năpustească din nou. Gansey îl prinse însă în brațe și îl trase înapoi.

– Și ce cauți *aici*? îl întrebă Gansey pe Declan.

– Ashley trebuia să meargă la baie, îi răspunse țeapăn Declan. Cred că am dreptul să mă opresc unde vreau, nu?

Ultima dată când Gansey fusese în baia unisex de la Nino mirosea a vomă și a bere.

Pe unul dintre pereți, cineva scrisese cu un marker roșu cuvântul BEEZLEBUB[1], cu numărul de telefon al lui Ronan sub el. Era greu de crezut că Declan dorise să aleagă facilitățile sanitare de la Nino pentru prietena sa. Gansey rosti repezit:

– Cred că ar trebui pur și simplu să pleci. Nu puteți rezolva nimic în seara asta.

Declan râse o singură dată, un hohot nepăsător, plin de vocale rotunjite. Cu toate astea, era clar că nu găsea nimic distractiv la Ronan.

---

[1] Beezlebub este numele unuia dintre cei șapte prinți ai iadului, un nume derivat din Ba'al Zebûb, zeitate venerată în orașul filistean Ekron (n. r.).

– Întreabă-l dacă o să aibă măcar media nouă anul ăsta, îi zise el lui Gansey. Te duci *vreodată* la școală, Ronan?

Din spatele lui Declan, Ashley scoase capul pe fereastra portierei de la șofer. Dăduse geamul în jos ca să audă mai bine. Ashley nu părea chiar proastă atunci când credea că nu o vede nimeni. Părea că se face dreptate și că, de data asta, îi venea rândul lui Declan să fie sedus și abandonat.

– Nu spun că n-ai dreptate, Declan, zise Gansey.

Urechea îi zvâcnea în locul în care fusese lovită. Putea simți și pulsul lui Ronan zbătându-se în palma cu care îl ținea de braț. Își aduse aminte de promisiunea pe care și-o făcuse, să ia mai multă aminte la vorbele pe care le rostește, așa încât își potrivi în minte cuvintele înainte să răspundă cu voce tare:

– Dar nu ești Niall Lynch. N-ai să fii niciodată. Și-ți vei putea vedea de viață mult mai bine dacă vei înceta să încerci lucrul ăsta.

Gansey îi dădu drumul lui Ronan. Acesta nu se mișcă, la fel ca fratele lui, de parcă auzul numelui tatălui lor funcționase ca o vrajă. Aveau aceeași expresie sălbatică întipărită pe față. Răni diferite produse de aceeași armă.

– Eu încerc doar să-l ajut, zise Declan într-un târziu, dar tonul vocii sale arăta că se considera învins.

Acum câteva luni, Gansey l-ar fi crezut.

Alături, Ronan stătea cu mâinile atârnând pe lângă corp. Uneori, după ce Adam era lovit, în ochii lui răsărea ceva îndepărtat și absent, ca și cum corpul i-ar fi aparținut altcuiva. Când Ronan era lovit, era exact pe dos; devenea atât de prezent, încât părea că dormise până atunci.

– N-am să te iert niciodată, îi zise Ronan fratelui său.

Geamul de la Volvo se ridică fâșâind, ca și cum Ashley își dăduse brusc seama că dialogul devenise o conversație pe care ea nu trebuia să o audă.

Sugându-și buza însângerată, Declan privi o clipă în pământ. Pe urmă se îndreptă de umeri și-și potrivi cravata.

– Asta nu prea mai are nicio importanță, zise el, deschizând portiera mașinii.

În timp ce se așeza pe locul șoferului, îi spuse lui Ashley că nu are chef să vorbească despre cele întâmplate și apoi trânti portiera. Cauciucurile scârțâiră mușcând din asfalt, iar Gansey și Ronan rămaseră unul lângă celălalt în lumina aceea ciudată din parcare. Pe o stradă paralelă, un câine lătră nehotărât, doar de trei ori. Ronan își duse degetul mic la sprânceană ca să vadă dacă-i curge sânge, dar nu întâlni decât un cucui bombat.

– Rezolvă chestia asta! zise Gansey.

Nu era foarte sigur că lucrul pe care îl făcuse sau poate greșeala lui Ronan erau ușor de corectat, dar știa bine că, orice ar fi fost, chestiunea aia trebuia îndreptată. Singurul motiv pentru care lui Ronan i se îngăduia să locuiască la Monmouth Manufacturing era că notele sale erau acceptabile.

– Indiferent ce-ar fi. Nu-i permite să aibă dreptate.

– Vreau să mă las, zise Ronan încetișor ca să-l audă doar Gansey.

– Mai e doar un an...

– Nu vreau să mai dureze încă un an! zise Ronan izbind cu piciorul o piatră care ajunse sub Camaro.

Continuă cu o voce în care nu tonul era cel care crescuse, ci ferocitatea.

– Încă un an și pe urmă mă spânzur cu o cravată, ca Declan? Eu nu-s un nenorocit de politician, Gansey! Și nici bancher!

Nici Gansey nu era, dar asta nu însemna că dorea să abandoneze școala.

Durerea din vocea lui Ronan îl făcea pe Gansey să știe exact că el nu avea voie să se lase înduplecat:

– Doar până la absolvire și apoi poți să faci tot ce vrei.

Banii pe care i-i lăsaseră tații lor erau îndeajuns de mulți pentru ca niciunul dintre ei să nu aibă nevoie să muncească vreodată, dacă nu voiau să o facă. Erau niște rotițe autonome în mașinăria societății, un lucru care îl apăsa pe Ronan în cu totul alt fel decât pe Gansey.

Ronan părea furios, dar era oricum în dispoziția aceea în care ar fi părut așa, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

– Nu știu ce vreau. Nu știu cine dracu' sunt!

Se urcă în Camaro.

– Mi-ai promis! zise Gansey prin portiera deschisă.

– Știu ce-am făcut, Gansey, șopti Ronan fără să-l poată privi în ochi.

– Nu uita!

Când Ronan trânti portiera, zgomotul răsună mult prea tare, în felul acela în care se aud lucrurile noaptea. Gansey veni lângă Adam, care se ținuse la o distanță sigură. În comparație cu Ronan, Adam arăta impecabil, stăpân pe sine. Făcuse rost de undeva de o minge de cauciuc pe care era imprimat SpongeBob și acum o dădea de pământ afișând o expresie gânditoare.

– I-am convins să nu cheme poliția, zise Adam care avea un talent aparte să liniștească lucrurile.

Gansey răsuflă ușurat. Simțea că în seara aceea nu avea ceea ce trebuie ca să vorbească polițiștilor în numele lui Ronan.

Spune-mi că fac ceea ce trebuie cu Ronan. Spune-mi că asta e calea să-l regăsesc pe vechiul Ronan. Spune-mi că nu-l distrug ținându-l departe de Declan.

Adam îi spusese deja lui Gansey că Ronan trebuia să învețe să-și rezolve singur problemele. Se pare că doar el se temea că Ronan ar fi putut ajunge să învețe să trăiască în mizerie.

– Unde e Noah? întrebă el.

– Vine imediat. Cred că a rămas să dea un bacșiș, zise Adam, aruncând mingea de pământ și prinzând-o înapoi.

Avea un fel aproape mecanic de a-și încleșta degetele pe minge în momentul în care ea se întorcea de jos; acum palma sa era deschisă și goală, iar în momentul următor strângea mingea în pumn.

Pământ. Palmă.

– Deci, Ashley, zise Gansey.

– Da, răspunse Adam de parcă l-ar fi așteptat pe el să pomenească de fată.

– Ce ochi avea!

Era o expresie pe care tatăl său o folosise mereu, un fel de sancțiune de familie pentru cineva nu foarte discret.

– Chiar crezi că era aici pentru Declan? întrebă Adam.

– Ce alt motiv să fi avut?

– Glendower, răspunse Adam imediat.

Gansey râse, dar Adam, nu.

– Serios, ce alt motiv?

În loc să răspundă, Adam răsuci mâna și aruncă mingea de cauciuc. Își alesese traiectoria cu grijă, lovind întâi asfaltul, apoi unul din cauciucurile mașinii, doar pentru a se înscrie apoi pe un arc care dispărea undeva în noaptea neagră. Păși exact la timp ca să o prindă din nou în palmă. Gansey scoase un sunet apreciativ.

– Cred că n-ar trebui să mai vorbești și cu alții despre subiectul ăsta, zise Adam.

– Dar nu e un secret.

– Poate ar trebui să fie.

Neliniștea lui Adam era molipsitoare, dar, dacă gândea logic, nu avea niciun motiv să se teamă. Timp de patru ani, Gansey îl căutase pe Glendower admițând deschis acest lucru pentru toată lumea și mai ales față de cei care arătau interes, dar nu văzuse nici măcar o dată cea mai mică dovadă că mai există cineva care vrea să găsească exact același lucru. Trebuia totuși să admită că ipoteza acestei posibilități îi dădea un sentiment ciudat de neplăcut.

– Totul e la vedere, Adam. Aproape toate sursele noastre sunt și ele publice. E prea târziu să le mai ținem secrete. A fost prea târziu cu ani în urmă.

– Haide, Gansey! zise Adam cu însuflețire. Nu simți? Chiar nu te simți...?

– Cum să mă simt?

Lui Gansey nu-i plăcea să vorbească în contradictoriu cu Adam, iar discuția părea că se îndreaptă spre o confruntare. Adam încerca fără succes să găsească cuvântul potrivit. Într-un târziu, îl rosti:

– ...*observat.*

În partea cealaltă a parcării, Noah apăruse într-un târziu ieșind din restaurantul Nino și se mișca acum molatic spre ei. În Camaro, Ronan putea fi ghicit doar după siluetă. Stătea cu capul în piept, de parcă ar fi dormit. De undeva din apropiere venea un miros de trandafiri și de iarbă tunsă pentru prima dată în anul acela, iar din depărtare îi gâdila nările aroma pământului reavăn care învia sub covorul de frunze de anul trecut și prospețimea păraielor de munte care

curgeau prin locuri în care omul nu păşise niciodată. Poate că Adam avea dreptate. Era ceva evident în seara aceea, gândi el. Ceva nevăzut care îşi deschidea ochii.

De data aceasta, când Adam izbi mingea de pământ, Gansey întinse mâna şi o prinse cu îndemânare.

– Crezi c-ar avea vreun sens să ne spioneze cineva dacă n-am fi fost pe drumul cel bun, spuse Gansey?

8

La ora la care Blue părăsi agale restaurantul, plictiseala îi spulberase anxietatea. Trase adânc în piept aerul răcoros al nopții. Părea că e pur și simplu altă substanță decât cea care trecea prin filtrele aparatelor de aer condiționat de la Nino.

Își dădu capul pe spate ca să privească stelele. Aici, la marginea centrului vechi, nu erau destule lumini ca să le acopere complet. Ursa Mare, Leul, Cefeu. Răsufla din ce în ce mai ușor, pe măsură ce recunoștea mai multe constelații.

Lanțul cu care își legase bicicleta era rece. În parcare se auzeau conversații șoptite, pe care nu le putea distinge. Undeva lângă ea se auziră câțiva pași pe asfalt. Chiar și atunci când erau tăcuți, oamenii continuau să fie cele mai zgomotoase dintre animale.

Într-o zi, avea să trăiască într-un loc în care va putea ieși în fața casei și să vadă doar stelele, nu și luminile de pe stradă, undeva unde să se simtă cât mai aproape cu putință de darul pe care îl avea mama ei. Când privea spre stele, ceva se zbătea în ea, cerându-i să vadă mai mult decât lumina lor, să pună ordine pe firmamentul acela haotic, să extragă imagini. Nu reușea însă niciodată. Nu reușise să distingă

decât Leul, Cefeu, Scorpionul și Dragonul. Poate că avea nevoie de mai mult orizont și de mai puțin oraș. Problema era că nu-și dorea cu adevărat să știe viitorul. Voia să vadă ceva ce nimeni n-a putut și nu va putea să observe vreodată și era probabil ca lucrul ăsta să necesite mai multă magie decât există în întreaga lume.

– Scuzați-mă, ăăă... domnișoară! Salut!

Vocea era cumpănită cu grijă, masculină și avea un accent local; marginile vocalelor erau rotunjite. Blue se întoarse cu o expresie binevoitoare întipărită pe chip.

Spre surpriza ei, era băiatul elegant, mai tras la față și mai mare, așa cum părea în lumina aceea. Era singur. Nu se vedea nici Președintele cu Celular, nici cel mohorât sau prietenul lor, cel ostil. Cu o mână își ținea bicicleta. Cealaltă era în buzunar. Postura lui nesigură nu se prea potrivea cu puloverul ce purta emblema Corbilor, iar ea reuși chiar să observe un petic mai uzat, undeva pe umăr, înainte ca el să apuce să-și lipească urechea de zona aceea, de parcă i-ar fi fost frig.

– Salut! răspunse Blue mai blând decât ar fi făcut-o dacă n-ar fi văzut rosătura.

Nu-și dădea seama ce fel de băiat de la Aglionby ar fi purtat pulovere la mâna a doua.

– Ești Adam, nu-i așa?

Băiatul încuviință grăbit din cap. Blue privi la bicicleta lui. Nu știa nici ce fel de elev de la Aglionby mergea cu bicicleta, în loc să conducă o mașină.

– Eram în drum spre casă, zise Adam, și mi s-a părut că te recunosc. Am vrut să-ți spun că-mi pare rău de ceea ce s-a întâmplat mai devreme. Nu eu i-am spus să vorbească așa și am ținut neapărat să aflii asta.

Lui Blue nu-i scăpă faptul că vocea lui cu un ușor accent era la fel de plăcută ca înfățișarea. Totul amintea de un apus în Henrietta: căldură revărsată peste balansoarele din verandă și pahare de ceai cu gheață, zumzet de cicade din cauza căruia nu-ți auzi nici gândurile. Băiatul privi peste umăr la auzul unei mașini care trecea pe stradă. Când își întoarse din nou fața spre ea, încă avea o expresie de neîncredere întipărită pe chip – o linie între sprâncene și buzele încordate –, iar fata își dădu seama că așa arăta el în mod obișnuit. Includea toate trăsăturile sale, potrivindu-le perfect cu liniile din jurul gurii și al ochilor. *Băiatul ăsta de la Aglionby nu e fericit prea des,* gândi ea.

– Păi, frumos din partea ta, zise ea, dar nu ești tu cel care trebuie să-și ceară scuze.

– Nu-l pot lăsa să-și asume toată vina, preciză Adam. Vreau să spun... avea dreptate. Chiar voiam să-ți vorbesc. Dar nu-mi doream să... încerc să te agăț.

Acesta era momentul în care ar fi trebuit să-l respingă. Dar ea era încă anesteziată de felul în care el roșise la masă, de expresia lui onestă, de zâmbetul său cumva nesigur. Fața lui era ciudată în felul acela care te face să vrei să o privești mai mult.

Problema era că nu flirtase niciodată cu cineva căruia să-i fi dorit să aibă succes.

Nu face asta! o preveni o voce din interior.

– Și atunci ce-ai *vrut* să faci? întrebă ea.

– Să vorbim, răspunse băiatul.

Cu accentul său de localnic, cuvântul păruse că e grozav de lung și că nu este un sinonim pentru „să discutăm", cât mai degrabă pentru „să mărturisesc". Nu reuși să se

stăpânească să mai privească o dată la conturul plăcut al buzelor sale subțiri.

– Bănuiesc că aș fi evitat o mulțime de probleme dacă aș fi venit pur și simplu să-ți vorbesc, încă de la început. Ideile celorlalți par să-mi creeze numai necazuri în ultima vreme.

Blue dădu să-i spună cum ideile lui Orla aduceau necazuri pentru toată lumea la ea acasă, dar își dădu seama că apoi ar mai fi zis și el ceva, iar ea i-ar fi răspuns și asta ar fi putut continua toată noaptea. Ceva în legătură cu Adam îi spunea că acela era un băiat cu care ar fi putut avea o *conversație*. Ca de nicăieri, în mintea lui Blue se auzi vocea Maurei: *nu ai voie să săruți pe nimeni, da?*

Și uite-așa, Blue se pierdu. Era, așa cum subliniase Neeve, o fată sensibilă. Chiar și cea mai plăcută modalitate de încheiere a discuției lor avea să însemne de fapt o tragedie. Oftă din greu.

– Nu a fost vorba de ceea ce mi-a spus despre tine. Chestia e că mi-a oferit bani, zise ea, punându-și piciorul pe pedala bicicletei.

Important era să nu-și imagineze cum ar fi fost dacă ar fi rămas să vorbească. Când Blue nu avea destui bani pentru ceva, cel mai rău lucru din lume pentru ea era să-și închipuie cum ar fi fost să aibă ceea ce își dorise.

Adam oftă, de parcă și-ar fi dat seama că fata se retrage.

– Nu știe. Se comportă prostește în privința banilor.

– Și tu nu?

Băiatul preferă să-i arunce o privire fermă. Pe fața lui se întipărise o expresie care nu lăsa loc de dubiu.

Blue își dădu din nou capul pe spate privind la stele. Era ciudat să-ți imaginezi cât de repede străbăteau cerul: o mișcare amplă, prea îndepărtată ca să o detecteze. Leul, Centura

lui Orion... Dacă ar fi fost precum mama, mătușile sau verișoarele ei, capabilă să citească în stele, oare ar fi știut ce trebuie să-i spună lui Adam?

– Te mai întorci la Nino? întrebă ea.

– Sunt invitat?

Fata preferă să-i răspundă cu un surâs, care i se păru un lucru foarte periculos, ceva de care Maura n-ar fi fost deloc încântată.

Blue avea două reguli: nu te apropia de băieți, fiindcă aduc necazuri și nu te apropia de Băieții Corbi fiindcă sunt niște nenorociți.

Dar regulile ei nu păreau să i se aplice și lui Adam. Bâjbâi în buzunar, scoase un șervețel pe care își scrise numele și numărul de telefon de la Fox Way 300. Cu inima bătându-i să-i iasă din piept, îl împături și i-l dădu lui Adam.

– Mă bucur că m-am întors! reuși să zică băiatul.

Adam se întoarse și începu să-și împingă bicicleta ponosită și scârțâitoare înapoi pe drumul de unde venise.

Blue își îngropă fața în palme.

Am dat numărul meu de telefon unui băiat.

Am dat numărul meu de telefon unui Băiat Corb.

Cuprinzându-se cu brațele, își imagină o ceartă viitoare cu mama ei. *Dacă dai cuiva numărul tău de telefon, nu înseamnă că o să-l și săruți.*

Blue tresări când se deschise ușa din spate a restaurantului. Era însă doar Donny, care se înseninâ când o văzu. Ținea în mână un jurnal legat în piele și incredibil de gros, pe care fata îl recunoscu imediat. Îl văzuse în mâinile Președintelui cu Celular.

– Știi cine și-a uitat asta pe-aici? E cumva a ta? întrebă Donny.

Blue îl întâmpină la mijlocul drumului, luă jurnalul și-l frunzări. Fiindcă fiecare pagină era citită și răscitită, niciuna dintre ele nu reușise să se impună, așa încât caietul acela imens zăbovi o clipă până să se deschidă. Se desfăcu practic la mijloc, alegând să dea ascultare gravitației și nu felului în care fusese utilizat.

Pagina la care se deschisese era o harababură de tăieturi îngălbenite din cărți și ziare. Câteva fraze erau subliniate cu pixul roșu, iar pe margini se vedeau notițe *(Peșterile din Luray sunt un loc spiritual? ciori = corbi?).* Într-un chenar, se vedea un text scris în grabă, o listă intitulată „Toponimie de origine velșă lângă Henrietta". Blue recunoscu cele mai multe dintre orașele de acolo: Welsh Hills, Glen Bower, Harlech, Machinleth.

– Nu l-am citit, zise Donny. Am vrut doar să văd dacă nu e vreun nume scris acolo ca să știu cui să-l înapoiez. Când m-am uitat însă înăuntru, mi-am dat seama că e plin cu chestii din astea de-ale tale.

Voia să spună că notițele alea arătau ca aparținând fiicei unei ghicitoare.

– Cred că știu al cui este, zise Blue, care se simțea consumată de dorința arzătoare de a petrece ceva timp răsfoind paginile jurnalului. O să-l iau eu.

După ce Donny intră din nou în restaurant, deschise din nou copertele. Acum avea timp să se minuneze de densitatea informațiilor de acolo. Conținutul nu o captivă încă de la început, dar sentimentul pe care i-l trezeau paginile acelea pline era ceva ciudat. Erau atâtea tăieturi pe paginile lui încât jurnalul nu lua forma unei cărți decât după ce era încins cu legăturile sale de piele. Pagini întregi erau dedicate acestor texte decupate și, indiscutabil, erau foarte plăcute la

atingere. Blue își trecu degetele pe suprafețele acelea atât de diferite. Cremoase: hârtie cretată, scrisă cu un font zvelt. Delicate: hârtie subțire, maronie, pe care erau litere cu serife. Netede: hârtie albă, obișnuită, tipărită cu litere boante, lipsite de simț artistic. Tăieturi din ziar, cu margini neregulate și cu o nuanță palidă de galben.

Pe urmă, erau notițele făcute cu o mulțime de pixuri și markere diferite, dar scrise toate în același stil de afacerist. Erau pasaje încercuite, puncte care marcau chestiunile importante și sublinieri care păreau cumva urgente. Autorul făcuse liste numerotate, desenând apoi semne de exclamare pe margini. Se contraziceau și se refereau una la alta la persoana a treia. Liniile se transformau în hașuri și apoi în schițe ale munților și în urme de cauciucuri lăsate de mașini rapide.

Îi trebui o vreme ca să înțeleagă despre ce era cu adevărat jurnalul. Era organizat pe secțiuni destul de neclare, dar era evident că oricine fusese cel care-l crease rămăsese fără spațiu în unele și trebuise să le continue în altă parte a caietului. Era o parte despre meridianele energetice, linii de energie invizibilă care legau locurile cu încărcătură spirituală. Mai era o secțiune despre Owain Glyndŵr, Regele Corb. Altă parte aduna legenda cavalerilor adormiți în peșterile de sub munți, care așteptau să fie descoperiți și readuși la viață. Multe pagini adunau povești stranii despre regi sacrificați, despre zeițe ale apei care trăiseră în timpuri imemoriale și despre toate lucrurile antice pe care le reprezentau corbii.

Cea mai pregnantă senzație era că jurnalul *avea dorințe proprii.* Își dorea mai multe decât putea conține, decât puteau descrie cuvintele și ilustra diagramele. Dorința exploda dintre pagini cu fiecare linie frântă și fiecare notiță luată în

grabă sau definiție tipărită cu litere înnegrite. Era ceva deopotrivă dureros și melancolic în jurnalul acela.

Dintre toate formele schițate pe foi, una i se păru familiară. Erau trei linii care se intersectau, un triunghi alungit, cu linii curbe. Era aceeași formă pe care Neeve o desenase în praful din curtea bisericii, aceeași pe care mama ei o schițase pe ușa aburită a dușului.

Blue netezi pagina ca să vadă mai bine. Secțiunea aceea era despre meridianele energetice, „drumuri mistice ale energiei care conectează locurile cu încărcătură spirituală". În tot jurnalul, autorul desenase cele trei linii de nenumărate ori alături de un profil nu foarte reușit al menhirelor de la Stonehenge, cai alungiți în mod straniu și o schiță a unui tumul. Nu exista însă nicăieri o explicație a simbolului.

N-avea cum să fie o coincidență.

Jurnalul nu avea cum să-i aparțină băiatului ăluia cu aer prezidențial. Probabil că i-l dăduse cineva.

Poate că e al lui Adam, gândi ea.

Băiatul îi trezea aceleași simțăminte ca și jurnalul: sentimentul magiei, al posibilului, al pericolului care te înspăimântă. Aceeași senzație ca atunci când Neeve îi spusese că un spirit i-a atins părul.

Mi-aș dori ca tu să fi fost Gansey, gândi Blue. Imediat după aceea, își dădu însă seama că nu e adevărat. Pentru că indiferent cine era Gansey, el nu mai avea mult de trăit.

9

Gansey se trezi în mijlocul nopții, cu fața scăldată de lumina lunii pline, în sunetul telefonului.

Bâjbâi după el printre păturile cu care se învelise. Pe jumătate orb fără ochelari sau lentile de contact, trebui să își țină ecranul la doar trei centimetri de ochi ca să vadă cine îl sună: MALORY R. Gansey înțelese momentul bizar în care primea apelul. Dr. Roger Malory locuia în Sussex, adică la o diferență de fus orar de cinci ore față de Henrietta. Miezul nopții în Virginia era cinci dimineața pentru Malory-care-se-trezea-devreme. Era una dintre autoritățile principale în domeniul meridianelor energetice din Marea Britanie. Avea optzeci sau o sută sau două sute de ani și scrisese trei cărți despre acest subiect, toate fiind lucrări clasice în acest (extrem de îngust) domeniu. Se întâlniseră în vara pe care Gansey și-o împărțise între Țara Galilor și Londra. Malory fusese primul care îl luase în serios pe Gansey cel de cincisprezece ani, o onoare pentru care băiatul nu avea de gând să înceteze prea curând să-i fie recunoscător.

– Gansey! exclamă Malory cu căldură și evitând să-i spună pe numele de botez.

Fără vreun preambul, Malory se lansă într-un monolog despre vreme, despre ultimele patru întruniri ale Clubului de istorie și despre cât de enervant era câinele Collie al vecinului său. Gansey pricepu mai bine de trei sferturi din monolog. După ce locuise în Regatul Unit pentru aproape un an, devenise destul de bun la înțelegerea accentelor, dar al lui Malory era adesea greu de priceput din cauza unei combinații de sorbituri, clefăituri, vârstă înaintată și o conexiune telefonică proastă.

Se ridică din pat, se ghemui în fața machetei orașului Henrietta și rămase așa ascultând politicos timp de douăsprezece minute înainte să-l întrerupă cu delicatețe.

– E drăguț c-ați sunat.

– Am descoperit un text foarte interesant, zise Malory.

Se auzi un zgomot de parcă celălalt ar fi mestecat ceva sau ar fi împachetat un lucru în celofan. Gansey îi văzuse apartamentul și era posibil să le fi făcut pe amândouă deodată.

– O sursă care susținea că meridianele energetice sunt adormite. Nu-ți sună cunoscut?

– Ca Glendower! Așa, și ce înseamnă asta?

– Ar putea fi motivul pentru care sunt atât de greu de măsurat cu ansa. Sunt încă prezente, dar inactive, iar energia din ele e stinsă și neregulată. În Surrey, de pildă, am urmărit o linie cu un tip – douăzeci de kilometri, vreme nenorocită, picături de ploaie cât napii – și aceasta a dispărut pur și simplu.

Luând un tub de lipici și niște carton, Gansey se folosi de lumina puternică a lunii ca să repare un acoperiș, în timp ce Malory se plângea de ploaie.

– Și e pomenit în sursa asta ceva despre cum putem trezi meridianele energetice? întrebă el. Dacă Glendower poate fi reanimat, poate că e la fel și cu liniile, nu-i așa?

– Cam asta e ideea.

– Dar ca să-l aduci la viață pe Glendower ajunge să-l descoperi. Iar oamenii *străbat* mereu meridianele energetice.

– O, nu, domnule Gansey, aici te înșeli. Drumurile spirituale sunt sub pământ. Chiar dacă nu au fost așa dintotdeauna, acum sunt acoperite de câțiva metri de pământ, acumulat de-a lungul veacurilor. Nimeni nu le-a atins cu adevărat timp de sute de ani. Tu și cu mine nu mergem direct pe meridiane. Urmărim doar ecourile lor.

Gansey își aminti cum urma părea să dispară și apoi să revină fără niciun motiv evident, în timp ce el și cu Adam încercau să o măsoare. Teoria lui Malory era plauzibilă și, de fapt, nu avea nevoie de altceva. Nu-și dorea decât să înceapă să-și frunzărească toate cărțile în căutarea altor argumente în favoarea acestei idei noi, dar urma o zi de școală, la naiba! Rareori i se întâmpla să se chircească din cauza junghiului dureros al unui resentiment pentru că era încă legat de Aglionby; poate că Ronan se simțea așa mereu.

– În regulă, deci le căutăm sub pământ. În peșteri, poate?

– O, peșterile sunt niște locuri îngrozitoare, răspunse Malory. Știi câți oameni mor în ele în fiecare an?

Gansey îi răspunse că nu avea habar.

– Mii, îl asigură Malory. Sunt precum cimitirele elefanților. E mult mai bine să rămâi la suprafață. Speologia este mai periculoasă pentru amatori decât cursele de motociclete. Nu, sursa mea era despre o modalitate rituală de a trezi drumurile spirituale rămânând la suprafață și informând meridianul energetic de prezența ta. Ai putea face un gest simbolic și să-ți așterni palmele pe o astfel de linie acolo în Marianna.

– Henrietta.

– Texas?

Ori de câte ori Gansey vorbea britanicilor despre America, ei păreau să înțeleagă că e vorba doar de Texas.

– Virginia, îl corectă el.

– Așa! îl aprobă Malory cu căldură. Gândește-te ce simplu ar fi să urmărești drumul acela spiritual spre Glendower dacă țipă în loc să șoptească. Îl găsești, faci ritualul și-l urmărești până la regele tău.

Așa cum le descria Malory, lucrurile păreau inevitabile.

Îl urmărești până la regele tău.

Gansey închise ochii ca să-și calmeze bătăile inimii. Văzu imaginea ștearsă și gri a unui cavaler pe catafalc, cu mâinile împreunate pe piept, cu o spadă la dreapta și un pocal la stânga. Silueta aceea adormită era importantă pentru Gansey într-un fel pe care nu reușea să-l înțeleagă sau să-l contureze. Era ceva mai mult, mai mare, cu mai multă semnificație. Ceva pe care nu puteai pune o etichetă cu un preț. Un lucru pe care trebuia să-l câștigi.

– E drept că textul nu era tocmai explicit în privința felului cum trebuie urmat ritualul, admise Malory, lansându-se apoi într-o serie de considerații despre caracterul vag al documentelor istorice, panseuri cărora Gansey nu le dădu nicio importanță.

– O să încerc cu meridianul Lockyer. O să te anunț cum a mers.

– Minunat! zise Gansey. Nici nu pot să vă spun cât vă sunt de recunoscător.

– Transmite-i salutările mele mamei tale.

– O să...

– Ești norocos că o mai ai încă pe mama. Când eram de vârsta ta, mama mea a fost ucisă de sistemul medical

britanic. Era perfect sănătoasă înainte să fie internată de pe urma unei tuse ușoare...

Gansey asculta doar cu jumătate de minte povestea repetată adesea de Malory despre felul în care sistemul medical britanic nu reușise să trateze cancerul la gât al mamei sale. Totuși, la sfârșitul conversației, bătrânul părea să-și fi recăpătat veselia.

Acum băiatul se simțea amețit de fiorii căutării și avea nevoie să vorbească cu cineva înainte ca emoția aceea să-l consume pe dinăuntru. Cel mai bun ar fi fost Adam, dar erau șanse ca și Ronan să fie treaz, fiindcă el oscila între insomnii și perioade în care dormea de rupea.

Ajunsese abia la jumătatea drumului către camera lui Ronan înainte să se gândească că aceasta ar fi putut fi goală. Rămas în pragul întunecat al ușii, Gansey îl strigă pe Ronan încetișor și, fiindcă nu primi niciun răspuns, îi rosti numele mai tare.

Regula era că nimeni nu avea voie să intre în camera lui Ronan, dar Gansey o încălcă. Pipăi patul și văzu că nu era făcut și că era rece, că păturile erau date la o parte în grabă de un Ronan care fugise undeva. Gansey bocăni puternic în ușa închisă a lui Noah în timp ce se chinuia să-l apeleze pe Ronan cu cealaltă mână. Sună de două ori până să intre căsuța vocală care îl informă scurt: „Ronan Lynch."

Gansey întrerupse vocea înregistrată în mijlocul unui cuvânt, având pulsul până la cer. Un moment prelung se gândi ce să facă și apoi formă un alt număr. De data asta, îi răspunse Adam cu o voce șoptită, care deborda de somn și de precauție.

– Gansey?

– Ronan a dispărut.

Adam rămase tăcut. Problema nu era doar că dispăruse, ci că o făcuse după o bătaie cu Declan. Nu era însă foarte simplu nici să părăsești reședința Parrish în timpul nopții. Dacă erai prins că pleci, consecințele puteau îmbrăca tot felul de aspecte fizice, iar vremea devenise cam călduroasă pentru mânecile lungi. Gansey se simți ca un nenorocit că-i cere asta.

De afară se auzi strigătul unei păsări de noapte, ascuțit și sfredelitor. Replica în miniatură a orașului Henrietta părea misterioasă în lumina difuză, machetele mașinilor parcate pe străzi părând că abia s-au oprit. Gansey simțea întotdeauna că după ce apunea soarele se putea întâmpla orice. Noaptea, orașul Henrietta părea magic, dar magia întunericului de aici putea fi un lucru teribil.

– O să-l caut în parc, șopti Adam într-un final. Și... da, la pod, bănuiesc.

Adam închise atât de încet încât lui Gansey îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama de asta. Își apăsă degetele pe pleoape și așa îl găsi Noah.

– Ai de gând să te duci să-l cauți? întrebă Noah.

Arăta palid și lipsit de substanță în lumina gălbuie a lămpii de veghe aprinse în camera sa; pielea de sub ochi îi era mai neagră ca niciodată. Părea să nu fie Noah, ci mai degrabă o impresie a lui.

– Vezi și la biserică.

Noah nu se oferi să vină și el, iar Gansey nu-i ceru să facă asta. Cu șase luni în urmă, singura dată când contase cu adevărat, Noah îl găsise pe Ronan într-o baltă făcută din propriul sânge, așa încât era scutit de la orice căutare ulterioară. Nu mersese cu Gansey după aceea la spital, iar Adam fusese prins când încercase să se strecoare din casă, așa că

Gansey rămăsese singur cu Ronan pe tot parcursul operației de coasere a rănii. Fusese acum ceva vreme, dar la fel de bine ar fi putut fi și foarte recent.

Uneori, Gansey simțea că viața lui era alcătuită din douăsprezece ore pe care nu le putea uita niciodată.

Punându-și jacheta, ieși în lumina verzuie a parcării scufundate în răcoare. Capota BMW-ului lui Ronan era rece, deci mașina nu fusese condusă de curând. Oriunde s-ar fi dus, mersese pe jos. Biserica, cu clopotnița sa iluminată în galben, era la o distanță care putea fi străbătută pe jos. La fel și restaurantul Nino, și vechiul pod pe sub care trecea un râu repede.

Porni căutarea. Mintea își păstra logica, dar sufletul îl făcea să se răzgândească la fiecare pas. Nu era naiv, nu-și făcea iluzii că-l va recupera vreodată pe acel Ronan Lynch pe care-l cunoscuse înainte să moară Nyall. Dar n-ar fi vrut să-l piardă pe Ronan Lynch, cel pe care-l avea acum.

În pofida luminii strălucitoare a lunii, intrarea în Biserica Sf Agnes era cufundată în întuneric. Tremurând ușor, Gansey apucă inelul mare de fier și trase de ușă, nefiind sigur dacă era descuiată sau nu. Mersese în biserică doar o dată, de Paști, pentru că fratele mai mic al lui Ronan, Matthew, îi rugase pe toți să vină. Nu s-ar fi gândit la biserica aceea ca la un loc în care Ronan să vină la miezul nopții, dar, din nou, nu și l-ar fi imaginat niciodată că va merge la slujbă. Și totuși, toți cei trei frați Lynch veneau la biserică în fiecare duminică. Timp de o oră, reușeau să stea unul lângă celălalt, într-o pace fragilă, deși, pe deasupra unei mese de restaurant, nu s-ar fi putut privi în ochi unul pe celălalt.

Pășind prin arcada întunecată de la intrarea în biserică, Gansey își spuse că *Noah e bun când vine vorba de găsit lucruri.* Sperase ca Noah să fi avut dreptate în privința lui Ronan.

Clădirea îl învălui pe Gansey într-o atmosferă care mirosea a tămâie, un iz destul de rar care îi aduse imediat în memorie o mulțime de amintiri de familie, căsătorii, înmormântări și botezuri, toate petrecute vara. Ce ciudat era ca un anotimp întreg să fie captiv într-o gură de aer.

– Ronan?

Cuvântul se topi în pustiu. Stârni ecouri undeva pe tavanul nevăzut, mult deasupra, așa încât deveni și propriu răspuns la întrebare.

Lumina slabă care se scurgea din altar crea umbre prelungi. Întunericul și incertitudinea îi striveau coastele lui Gansey de parcă ar fi fost un pumn imens, iar plămânii rămași fără aer îi aduceau aminte de o altă zi de vară de demult, cea în care își dăduse pentru prima dată seama că în lume există magie.

Ronan era acolo întins pe una dintre băncile învăluite în umbră, cu o mână atârnând dincolo de margine și cu cealaltă îndoită sub cap, cu corpul ceva mai întunecat într-o lume și așa lipsită de lumină. Nu se mișca.

Nu în seara asta. Hai să nu fie în seara asta, gândi Gansey.

Se strecură în banca din spatele celei pe care stătea Ronan și-și lăsă mâna pe umărul lui, de parcă ar fi vrut să-l trezească, rugându-se ca presupunerea lui să fie adevărată. Umărul era cald. Îl simțea în palmă. Ronan mirosea a alcool.

– Haide, băi, scoală-te! zise el.

Cuvintele nu sunară deloc prietenos, deși asta fusese intenția lui Gansey.

Umărul lui Ronan se mișcă și chipul său se întoarse. Pentru un moment scurt și îngrozitor, Gansey se gândi că ajunsese prea târziu și că prietenul său murise de fapt, iar cadavrul său s-a trezit acum doar fiindcă el îi poruncise să o

facă. Imediat însă, ochii strălucitori și albaștri ai lui Ronan se deschiseră și impresia dispăru.

– Nenorocitule! oftă Gansey ușurat.

– Nu puteam să visez, zise calm Ronan, după care, văzând expresia uimită de pe fața prietenului său, adăugă: ți-am promis că n-o să se mai întâmple.

– Și ești un mincinos, îi spuse Gansey, încercând din nou fără succes să-i vorbească pe un ton prietenos.

– Cred, răspunse Ronan, că mă confunzi cu fratele meu.

În biserică era liniște și atmosfera aceea îi înghițise pe cei doi băieți în totalitate; acum, că Ronan își deschisese ochii albaștri, părea că e mai multă lumină și că edificiul întreg se trezise la rândul lui.

– Când ți-am spus că nu vreau să te îmbeți la Monmouth, nu doream să-ți sugerez s-o faci în altă parte.

– Râde ciob de oală spartă! exclamă Ronan bâlbâindu-se puțin.

– Eu beau, zise Gansey demn, dar nu mă îmbăt.

Ochii lui Ronan căzură pe un lucru pe care îl ținea lângă piept.

– Ce e aia? întrebă Gansey.

Degetele lui Ronan erau strânse în jurul unui obiect întunecat. Gansey dădu să i le desfacă, dar simți ceva cald și viu, un puls rapid pe vârfurile degetelor sale. Își trase mâna repede.

– Hristoase! exclamă Gansey, încercând să înțeleagă ceea ce simțise. E o pasăre?

Ronan se ridică încetișor, ținându-și bine prada. Gansey se trezi învăluit de un alt damf puternic de alcool.

– Un corb, zise Ronan, după care făcu o pauză lungă privindu-și mâna. Poate că e o cioară. Dar mă îndoiesc. Eu... da, mă îndoiesc serios. *Corvus corax.*

Chiar și așa beat, Ronan știa denumirea latinească a corbului obișnuit.

Dar nu era un corb, ci o ființă micuță, care părea o gură căscată și fără aripi care zâmbea ca un copil, cu aripile mai având mult de așteptat până să fie capabile de zbor. Nu era convins că dorește să atingă ceva care părea atât de ușor de distrus.

Corbul era pasărea lui Glendower. Era numit Regele Corb, fiindcă provenea dintr-o lungă linie dinastică asociată cu pasărea aceea. Legenda spunea că Glendower putea vorbi corbilor și viceversa. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care Gansey era aici în Henrietta, un oraș renumit pentru corbii săi. I se făcu pielea de găină.

– De unde-l ai?

Degetele lui Ronan erau o colivie milostivă în jurul pieptului păsării. Așa cum o ținea în palme, nu părea adevărată.

– L-am găsit.

– Lumea găsește în general monede, începu Gansey. Sau chei de la o mașină. Sau un trifoi cu patru foi.

– Și corbi, zise Ronan. Ești doar invidios fin'că...

Ajuns în punctul ăsta, Ronan trebui să se oprească puțin pentru a-și pune în ordine gândurile îmbibate cu bere.

– N-ai găsit și tu unul.

Pasărea tocmai se găinățase printre degetele lui Ronan pe banca din fața lui. Ținând puiul într-o singură mână, Ronan folosi un fluturaș de la biserică pentru a curăța cea mai mare parte a mizeriei. Îi dădu hârtia murdară lui Gansey. Lista săptămânală de rugăciuni era pătată cu alb.

Băiatul luă hârtia doar fiindcă nu avea încredere că Ronan își va bate capul să găsească un loc adecvat în care să o arunce. Îl întrebă cu un oarecare dezgust:

– Și dacă hotărăsc acum că nu avem voie cu animale în apartament?

– Păi, la naiba, omule! replică Ronan zâmbind sălbatic. Nu poți să-l dai afară pe Noah în felul ăsta.

Gansey avu nevoie de un moment ca să-și dea seama că Ronan făcuse o glumă, iar când acest lucru îi deveni evident era prea târziu ca să mai râdă. În orice caz, știa că avea să-i permită să ia pasărea cu ei la Monmouth Manufacturing pentru că era conștient de felul posesiv în care Ronan o ținea în mână. Puiul de corb se uita deja în sus la el, cu ciocul deschis a speranță, dependent.

– Haide! Ne întoarcem. Ridică-te! îl îndemnă Gansey.

În timp ce Ronan se ridica nesigur în picioare, corbul se cuibări din nou în mâinile sale, reducându-se la cioc și la corp, cu gâtul dispărut undeva în trupul fără pene.

– Obișnuiește-te cu niște turbulențe, pasăre nenorocită! exclamă Ronan.

– Nu poți să-i spui așa.

– Îl cheamă Drujbă, răspunse Ronan fără să-l privească, după care continuă: Noah, ești al dracului de înfiorător acolo în întuneric!

Sub arcada întunecată a bisericii, Noah stătea tăcut, privindu-i. Pentru o clipă, tot ceea ce reuși să zărească fu fața lui palidă; hainele întunecate erau invizibile, iar ochii doar două crăpături spre un tărâm necunoscut. Păși însă imediat într-o zonă ceva mai luminată și văzură că e la fel de mototolit ca de obicei.

– Am crezut că nu vii, zise Gansey.

Privirea lui Noah trecu de la ei către altar și apoi în sus spre tavanul nevăzut.

– Apartamentul era înspăimântător.

– Ciudatule! pufni Ronan, dar Noah păru că nu-l ia în seamă.

Gansey deschise ușa care dădea spre trotuar. Nu era nici urmă de Adam. Vinovăția de a-l fi chemat din cauza unei alarme false începea să-l chinuie. Deși... nu era cu adevărat sigur că nu avuseseseră de ce să-și facă griji. *Ceva* se întâmplase, chiar dacă nu era încă sigur ce anume.

– Și unde zici c-ai găsit pasărea asta?

– În capul meu, răspunse Ronan cu un hohot de râs care semăna cu lătratul ascuțit al unui șacal.

– Periculos loc! comentă Noah.

Ronan se împletici, emanând miros de alcool în toate părțile, iar corbul din mâinile sale scoase și el un strigăt mai degrabă ca al unui instrument de percuție decât vocal.

– Nu și pentru Drujbă, răspunse el.

Ajuns înapoi în noaptea adâncă de primăvară, Gansey privi în sus. Acum, că Ronan era în regulă, putea să observe din nou că Henrietta era un loc minunat după asfințit, un oraș cu nenumărate petice verzi și brodat cu ramuri întunecate de copac.

Un corb. Dintre toate păsările pe care le-ar fi putut găsi, Ronan ajunsese să aibă un corb.

Gansey nu credea în coincidențe.

10

Whelk nu dormea.

Pe vremea când era elev la Aglionby, somnul îi venea ușor – ce motive ar fi avut ca lucrurile să stea altfel? Ca și Czerny și restul colegilor lor, dormea două sau patru sau șase ore în timpul zilelor săptămânii și apoi se abandona unui maraton de somn în timpul weekendului. Iar când dormea, erau ore întregi de somn adânc, fără vise. Nu, știa că nu e adevărat. Toată lumea visa, doar că unii uitau.

Acum reușea doar cu greu să închidă ochii mai mult de câteva ore deodată. Se foia între cearșafuri. Se ridica în capul oaselor, trezit de șoapte. Ațipea pe canapeaua sa de piele, singura piesă de mobilier pe care guvernul nu o confiscase. Programul său de somn și întreaga sa energie păreau să fie impuse de ceva mai mare și mai puternic decât el însuși. Crescând și micșorându-se ca o maree inegală. Încercările de a-și studia intervalele de somn îl lăsaseră doar cu frustrări: părea să fie mai treaz în perioadele cu lună plină și după furtunile cu fulgere, dar în afară de asta fusese incapabil să prevadă cum va dormi. În mintea sa era convins că în el

pulsa magnetismul meridianului energetic, de care fusese legat corpul său odată cu moartea lui Czerny.

Lipsa somnului îi transforma viața într-o experiență imaginară, iar zilele sale erau precum plutirea fără sens a unei panglici într-un râu.

Era aproape lună plină și nu trecuse multă vreme de când se oprise ploaia, așa încât Whelk era treaz.

Purta un tricou și boxeri, stând în fața unui ecran de calculator, mișcând mouse-ul cu lipsa de organizare și eficiența redusă a celor extenuați. Făcea totul în grabă, fiindcă în mintea lui se înghesuiau nenumărate voci care șopteau și șuierau. Sunau precum energia statică ce bâzâia în liniile telefonice care treceau pe lângă meridianul energetic. Ca vântul înainte de furtună. De parcă înșiși copacii ar fi conspirat. Ca de obicei, Whelk nu reușea să distingă niciun cuvânt, nu înțelegea conversația. Știa însă un lucru: în Henrietta se întâmplase ceva ciudat, iar vocile din capul său vorbeau numai despre asta.

Pentru prima dată după ani lungi, Whelk își scoase hărțile pe care le pusese în dulapul de pe holul micuț al locuinței sale. Nu avea masă, iar bufetul era înțesat de ambalaje desfăcute de lasagna pentru microunde și de farfurii pe care se mai găseau coji de pâine aproape mucegăite, așa că întinse hărțile în baie. Un păianjen ieșit din cadă se feri din calea lui în timp ce punea hârtiile pe jos.

Czerny, sper că ești într-un loc mai bun decât mine.

Nu credea însă cu adevărat lucrul ăsta. Habar n-avea ce se întâmplase cu spiritul, cu sufletul sau cu indiferent ce va fi fost Czerny, dar trebuia să recunoască sincer că, deși el se alesese cu vocile acelea care îi șopteau mereu în minte, soarta prietenului său fusese cu mult mai rea.

Whelk se dădu înapoi și-și încrucișă brațele studiind zecile de semne și notițe pe care le făcuse pe hărți în timpul căutărilor sale. Scrisul imposibil al lui Czerny, mereu de culoare roșie, notase nivelurile energetice în lungul traiectoriilor posibile ale meridianului. Pe atunci fusese un joc, o căutare de comori. Sau poate își doriseră doar gloria? Era adevărat? Pe atunci nu conta. Era doar un joc costisitor de strategie, iar câmpul lor de bătălie era întreaga Coastă de Est. În căutarea unor modele, Whelk trasase cu migală cercuri în jurul zonelor de interes pe una dintre hărțile topografice. Un asemenea cerc, desenat în jurul unui crâng vechi, în care erau mai ales frasini, marca o zonă în care nivelurile energetice fuseseră întotdeauna ridicate. Un cerc în jurul unei biserici vechi pe care toată fauna părea să o evite. Un cerc în jurul locului în care murise Czerny.

Bineînțeles că semnul fusese făcut înainte de moartea prietenului său. Locul le atrăsese atenția din cauza unui pâlc sinistru de stejari pe care erau sculptate inscripții foarte vechi. În latină. Păreau incomplete, greu de tradus și Whelk credea că „al doilea drum" e traducerea care se apropie cel mai mult de ceea ce era scris acolo. Nivelurile energetice erau promițătoare, deși nu foarte ridicate. Cu siguranță, odată fuseseră pe meridianul energetic.

Czerny și Whelk se întorseseră acolo de cinci-șase ori, făcând măsurători (lângă cercul desenat pe hartă erau șase numere diferite scrise de Czerny), săpând după posibile artefacte, făcând noaptea de veghe în căutarea de semne ale fenomenelor supranaturale. Whelk își construise cea mai complicată și mai sensibilă ansă, două sârme de metal îndoite la nouăzeci de grade și băgate într-un tub așa încât să poată oscila liber. Cu ea măsuraseră în jurul cercului,

încercând să stabilească cu exactitate direcția meridianului energetic.

Totul rămăsese însă neclar, apărând și dispărând precum emisia unei stații radio îndepărtate. Liniile ar fi trebuit să fie trezite, să le fie acordate frecvențele și să le fie crescut volumul. Czerny și Whelk își plănuiseră să încerce ritualul în pâlcul de stejari. Nu erau însă siguri ce trebuie să facă, tot ceea ce putuse să descopere Whelk fusese că linia energetică părea să aprecieze reciprocitatea și sacrificiul, dar asta era enervant de vag. Nu reușiseră să obțină nicio altă informație, așa încât continuaseră să caute. În vacanța de iarnă. De primăvară. La sfârșitul anului școlar.

În momentul acela, mama lui Whelk îl sunase ca să-i spună că tatăl său fusese arestat pentru practici ilicite în afaceri și evaziune fiscală. Se dovedise că firma lui făcuse comerț cu criminali de război, un lucru pe care mama lui Whelk îl știa cu precizie, băiatul îl intuise, iar agenții FBI îl documentau de ani buni. Peste noapte, familia Whelk pierduse tot.

A ținut prima pagină a ziarelor de a doua zi: Prăbușirea catastrofală a familiei Whelk. Ambele sale prietene îl părăsiseră. Oricum, cea de-a doua era, practic, a lui Czerny, așa că probabil nu se punea la socoteală. Totul era însă foarte public. Playboy-ul din Virginia, moștenitor al averii Whelk, a fost evacuat pe nepusă masă din căminul de la Aglionby, i s-a negat toată viața socială, a fost eliberat de orice speranță de a pătrunde în Ivy League[1], și-a privit mașina cum e

[1] Ivy League – un grup format din cele mai prestigioase opt universități americane (n. tr.).

încărcată într-un camion și camera cum e golită de boxele scumpe și de mobilă.

Ultima dată când Whelk se uitase la harta aceea fusese momentul în care, rămas în picioare în fosta lui cameră de la cămin, realizase că singurul lucru pe care îl mai avea era bancnota de zece dolari din buzunar. Niciuna din cărțile sale de credit nu-l mai putea ajuta.

Czerny trăsese apoi lângă el Mustangul său roșu. Lui nu-i luaseră mașina.

– Înseamnă că de-acum ești un alb scăpătat? întrebase el.

Czerny avusese simțul umorului. Spunea pur și simplu lucruri care se nimereau să fie simpatice. De data aceea, înconjurat de sfărâmăturile propriei vieți, Whelk nu râsese.

Meridianul energetic nu mai era o joacă.

– Deschide ușa! îl îndemnase el. Mergem să facem ritualul.

11

La o oră și douăzeci și trei de minute înainte de momentul în care alarma lui Blue ar fi trebuit să sune ca ea să meargă la școală, fata se trezi din cauza soneriei de la ușa principală. Lumina gri a răsăritului se strecura deja pe fereastră în dormitorul ei, desenând umbrele difuze ale frunzelor care se lipeau de geam. Încercă să nu regrete somnul pierdut. O oră și douăzeci și trei de minute.

Auzi pași pe scări. Și apoi vocea mamei ei.

– ... trează, așteptându-te.

– E mai bine ca unele lucruri să le faci noaptea.

Vorbise Neeve. Deși vocea ei era mai slabă decât cea a Maurei, suna cumva mai aspru, ceea ce o făcea să se audă mai bine.

– Ce loc e și Henrietta asta!

– Nu te-am rugat să examinezi orașul, răspunse Maura șoptit și cu un ton care părea protector.

– E greu să n-o faci. Pur și simplu strigă, îi răspunse Neeve, iar restul cuvintelor sale se pierdură din cauza scârțâitului scării.

Răspunsul Maurei rămase și el acoperit de zgomotul pe care îl făceau treptele sub pașii mamei sale, dar Blue reuși să înțeleagă ceva de genul:

– Aș prefera să n-o implici pe Blue în asta.

Fata rămase nemișcată.

– Eu îți spun doar ce descopăr, zise Neeve. Dacă a dispărut în același timp cu... e posibil să existe o legătură. Nu vrei ca ea să știe cine este?

Scârțâi o altă treaptă, iar Blue gândi frustrată: *De ce nu pot să vorbească fără să urce?*

– Nu văd cum ar ușura situația, pufni Maura.

Neeve murmură un răspuns.

– Asta ne scapă deja de sub control, zise mama ei. A fost pur și simplu o căutare a numelui său pe un motor de internet și acum...

Blue își ciuli urechile. Știa că mama ei nu mai folosise un pronume masculin de ceva vreme, cu excepția celui al lui Gansey.

Era posibil, se gândi Blue, ca Maura să se fi referit la tatăl ei. Niciuna dintre conversațiile neplăcute pe care Blue încercase să le aibă cu mama ei nu-i oferiseră vreo informație despre el, fiindcă obținuse doar replici lipsite de sens, dar glumețe („E Moș Crăciun. Era un spărgător de bănci. Acum e pe orbită.") care se schimbau de fiecare dată. În mintea lui Blue, tatăl ei era o figură eroică, dispărută fără voie din cauza unui trecut tragic. Poate că era într-un program de protecție a martorilor. Îi plăcea să și-l imagineze privind-o fugar peste gardul curții din spate, urmărind-o cu mândrie pe fiica lui stranie care visa cu ochii deschiși pe banca de sub fag.

Blue tânjea foarte mult după tatăl ei, având în vedere că nu-l întâlnise niciodată.

Undeva în adâncul casei se închise o ușă și apoi se instală din nou felul acela de liniște nocturnă care e greu de perturbat. După câteva momente, Blue întinse mâna către cutia de plastic care-i servea drept noptieră și scoase jurnalul. Ținu palma pe coperta rece din piele. Suprafața îi aducea aminte de coaja netedă a fagului din spatele casei. Se simțea acum la fel ca în momentele în care mângâia copacul, alinată și neliniștită: convinsă și hotărâtă de acțiune.

„Ce loc e și Henrietta!" zisese Neeve. Jurnalul părea să-i dea dreptate. Nu era însă sigură ce se întâmpla în locul acela.

În pofida eforturilor sale, Blue adormi pentru încă o oră și douăsprezece minute. Dar nici de data asta nu o trezi alarma, ci un gând solitar care îi urla în minte.

Astăzi e ziua în care Gansey vine pentru ședința de ghicit.

Înglobată în rutina zilnică a pregătirii pentru școală, conversația dintre Maura și Neeve îi păru mai obișnuită decât prima dată. Jurnalul era însă la fel de magic. Așezată pe marginea patului, Blue atinse una dintre notițele lipite pe o pagină:

> „Regele doarme încă sub munte, înconjurat de războinicii săi, de turmele și de bogățiile sale. Lângă mâna dreaptă e pocalul, umplut cu posibilități. Pe piept îi șade spada care așteaptă și ea să fie trezită. Norocos fi-va sufletul ce-l va găsi pe rege și va îndrăzni să-l trezească, fiindcă el îi va oferi o favoare, una mai minunată decât își poate închipui orice muritor."

Închise jurnalul. Se simțea de parcă în interiorul ei ar fi existat o altă Blue, mai mare și teribil de curioasă, pe cale să izbucnească din ființa mai mică și mai sensibilă care era ea.

Câteva momente lăsă jurnalul să i se odihnească în poale, cu coperta sa rece lipită de palme.

O favoare.

Dacă ei i s-ar oferi o favoare, ce și-ar dori? Să nu mai aibă niciodată grija banilor? Să știe cine a fost tatăl ei? Să călătorească în toată lumea? Să vadă ceea ce vedea mama ei?

Gândul îi răsună din nou în minte.

Astăzi e ziua în care Gansey vine pentru ședința de ghicit.

Oare cum o să arate?

Poate că, dacă ar ajunge în fața regelui acela adormit, i-ar cere să-i salveze viața lui Gansey.

– Blue, sper că te-ai trezit! strigă Orla de la parter.

Fata trebuia să plece curând, dacă avea de gând să nu întârzie la școală, deși mergea până acolo cu bicicleta. Peste câteva săptămâni, drumul avea să se transforme într-un chin din cauza căldurii.

Poate că i-ar cere o mașină regelui adormit.

Mi-aș dori să pot chiuli astăzi.

Blue nu ura liceul, doar că îl simțea mai degrabă ca pe un tipar. Nu o agresa nimeni; nu-i trebuise foarte mult timp ca să descopere că, cu cât arăta mai ciudat pe dinafară – cu cât îi determina pe ceilalți, încă de la început, să realizeze că nu e ca ei –, cu atât era mai puțin probabil să fie luată la ochi sau ignorată. Din păcate, până când ajunsese la liceu, a fi ciudată și mândră de lucrul ăsta îi ieșise deja de minune. Devenită dintr-odată *cool*, Blue ar fi putut avea oricâți prieteni și-ar fi dorit. Și chiar încercase. Problema care se năștea însă atunci când erai ciudat era că toată lumea era *normală*.

Așa se face că familia rămăsese prietenul ei cel mai apropiat, școala era doar o corvoadă, iar Blue spera în secret că

undeva, în lumea largă, existau persoane la fel de ciudate ca ea. Trebuiau să existe chiar dacă nu în Henrietta.

Era posibil, gândi ea, ca și Adam să fi fost ciudat.

– BLUE! urlă Orla din nou. ȘCOALA!

Cu jurnalul strâns la piept, Blue se îndreptă către ușa roșie de la capătul coridorului. Pe drum, trebuia să treacă prin fața freneziei cu care se desfășurau lucrurile în camera telefonului/mașinii de cusut/pisicii și dincolo de bătălia de la baie. Camera de dincolo de ușa roșie era a Persephonei, una dintre cele două prietene ale Maurei. Ușa era întredeschisă, dar chiar și așa Blue ciocăni încetișor. Persephone nu dormea prea bine; strigătele ei nocturne și bătutul continuu din picior făceau ca nimeni să nu vrea să împartă camera cu ea. Și asta mai însemna și că dormea pe apucate; Blue nu dorea să o trezească.

Auzi vocea firavă, ca o răsuflare sonoră:

– E disponibilă. Vreau să zic, deschisă.

Blue împinse ușa și o găsi pe Persephone stând la masa de ghicit, lângă fereastră. Primul lucru pe care și-l aduceau oamenii aminte despre ea era părul: o coamă lungă, platinată, care îi ajungea până la talie. Dacă treceau peste asta, uneori își mai aduceau aminte și de rochii – creații vaporoase, elaborate sau capoate stranii. Și dacă reușeau să ignore și asta, erau neliniștiți de ochii ei, cu adevărat negri, atât de negri încât pupilele păreau ascunse în întuneric.

Persephone ținea în mână un creion în felul în care l-ar fi apucat un școlar începător. Când o văzu pe Blue, se încruntă.

– Bună dimineața! zise fata.

– Bună dimineața! sună vocea lui Persephone ca un ecou. E prea devreme, nu-mi funcționează cuvintele, așa că voi folosi cât mai multe din cele pe care mi le spui tu.

Schiță un gest rotund cu mâna, cu un înțeles vag. Blue îl interpretă ca pe o invitație de a găsi un loc în care să se așeze. Cea mai mare parte a patului era acoperită cu jambiere ciudate, brodate, și cu colanți ecosez, dar fata reuși să-și găsească un loc mic de care să-și sprijine fundul, la margine. Încăperea mirosea familiar, a portocale sau poate a pudră pentru bebeluși sau a carte nouă.

– Ai dormit prost? întrebă Blue.

– Prost, repetă Persephone din nou. Da, păi asta nu-i chiar adevărat. Cred că va trebui să încep să-mi folosesc propriile cuvinte.

– La ce lucrezi?

Adeseori, Persephone muncea la aparent interminabila sa teză de doctorat, dar cum acesta era un proces care părea să necesite o muzică vexată și gustări frecvente, nu se ocupa de ea în timpul agitației de dimineață.

– La un flecușteț, zise Persephone cu tristețe sau poate gânditoare.

Era greu să discerni diferența, iar lui Blue nu-i plăcea să întrebe. Femeia avea un iubit sau un soț care murise sau plecase în străinătate – era întotdeauna greu să afli detalii despre Persephone –, iar ea părea să-i ducă dorul sau cel puțin să observe că a plecat, ceea ce era remarcabil în cazul ei. Lui Blue nu-i plăcea să întrebe. Moștenise de la mama ei un dispreț pentru oamenii care plâng, așa că nu-i plăcea să stârnească discuții care se puteau termina în lacrimi.

Persephone ridică hârtia așa încât Blue să o poată vedea. Scrisese cuvântul „trei" de trei ori, cu trei scrisuri diferite, iar câțiva centimetri mai jos copiase o rețetă pentru o plăcintă cu cremă de banane.

– Lucrurile importante sunt câte trei? întrebă Blue, repetând una din spusele favorite ale Maurei.

Persephone sublinie cuvântul „lingură" lângă „vanilie" în rețetă. Vocea îi era cumva stearsă, părând că vine din depărtare.

– Sau în grupuri de șapte. E prea multă vanilie. Cineva ar putea să se întrebe dacă nu e vreo greșeală de tipar.

– Cineva ar putea... repetă fata.

– *Blue!* strigă și Maura. N-ai plecat încă?

Fata nu-i răspunse pentru că Persephonei nu-i plăceau sunetele înalte, iar tonul pe care ar fi trebuit să-i vorbească mamei sale părea să fie exact genul acela de zgomot. În schimb, preferă să-i spună Persephonei:

– Am găsit ceva. Dacă ți-l arăt, promiți să nu mai spui nimănui despre el?

Era o întrebare prostească. Persephone nu spunea nimănui nimic chiar și când nu era vorba de secrete.

– Să-l deschid? întrebă femeia după ce Blue îi dădu jurnalul.

Fata flutură din mână. *Da, și repede.* Se foi pe marginea patului în timp ce Persephone răsfoi paginile fără ca pe fața ei să se vadă vreo trăire.

– Ei bine? întrebă Blue într-un final.

– E foarte fain, zise politicos Persephone.

– Nu e al meu.

– *Asta* se vede.

– L-a uitat cineva la Ni... Stai, de ce spui asta?

Persephone dădu paginile înainte și înapoi. Vocea ei delicată, ca de copil, era îndeajuns de șoptită ca Blue să trebuiască să-și țină răsuflarea ca s-o audă:

– Acesta e jurnalul unui băiat. În plus, se chinuie de multă vreme să găsească un lucru pe care tu îl știi deja.

– BLUE! urlă Maura. NU TE MAI STRIG ÎNCĂ O DATĂ!

– Și ce crezi c-ar trebui să fac cu el? întrebă fata.

La fel cum procedase și Blue, Persephone își trecu degetele peste texturile diferite ale hârtiilor. Își dădu seama că femeia are dreptate; dacă jurnalul ar fi fost al ei, ea ar fi copiat informațiile de care avea nevoie în loc să decupeze și să lipească alte hârtii. Fragmentele acelea erau interesante, dar în plus; cine alcătuise jurnalul acela iubea vânătoarea în sine, cercetarea ca atare. Calitățile estetice ale caietului nu puteau fi accidentale; era un obiect de artă academică.

– Păi, zise Persephone, în primul rând ar trebui să afli al cui este.

Umerii lui Blue se prăbușiră. Era un răspuns cuminte, de genul celor pe care le-ar fi putut primi de la Maura sau de la Calla. Bineînțeles că știa că e de datoria ei să-l înapoieze proprietarului. Dar care ar fi fost distracția în chestia asta?

– Pe urmă, cred că ar fi bine să afli dacă e adevărat, nu crezi? adăugă Persephone.

12

De dimineață, Adam nu aștepta lângă pâlcul de căsuțe poștale.

Prima dată când venise să-l ia cu mașina pe prietenul său, Gansey depășise din greșeală intrarea în cartierul lui Adam. Mai exact, îl folosise ca loc de întoarcere și se îndreptase în direcția din care venise. Drumul era format de fapt din două cărări printr-un câmp – însuși termenul „drum" părea un pic exagerat – și era imposibil de crezut la prima vedere că el duce chiar și spre o casă izolată, darămite spre un grup de locuințe. După ce Gansey identificase casa, lucrurile merseseră chiar mai prost. La vederea puloverului de Aglionby al lui Gansey, tatăl lui Adam demarase în trombă. Săptămâni întregi după aceea, Ronan îl strigase pe Gansey „S.B.F.", unde *S* era pentru *slab*, *B* pentru *bogat* și *F*... pentru altceva.

De atunci, Adam se întâlnea cu Gansey acolo unde se termina asfaltul.

Astăzi nu-l aștepta însă nimeni lângă căsuțele poștale înghesuite. Era doar un spațiu gol, o mulțime de spațiu gol. Partea aceea a văii era mult mai plată în comparație cu alte locuri din Henrietta și cumva câmpul ăla fusese mereu mai

uscat și mai lipsit de culoare decât împrejurimile, de parcă ar fi fost ocolit nu numai de drumurile principale, ci și de ploaie. Chiar și la ora opt dimineața, acolo nu era pic de umbră.

Privind în lungul drumului prăfos, Gansey încercă să sune pe telefonul fix, dar nu primi niciun răspuns. Ceasul lui îl informa că are optsprezece minute pentru a parcurge drumul de un sfert de oră până la școală.

Așteptă. Motorul făcea Porcul să trepideze ușor. Privi mânerul schimbătorului de viteze cum tremură. Picioarele i se coceau din cauza apropierii lor de motorul V-8. Interiorul mașinii începea să miroasă a benzină.

Sună la Monmouth Manufacturing. Noah răspunse, părând că abia se trezise din somn.

– Noah! zise Gansey tare, ca să acopere zgomotul motorului.

El era de vină că își uitase jurnalul la Nino și faptul că nu-l mai avea era foarte tulburător.

– Îți aduci aminte cumva ca Adam să ne fi spus că merge la lucru astăzi după cursuri?

În zilele în care Adam trebuia să muncească, venea la școală pe bicicletă, ca mai apoi să ajungă ușor în locurile unde avea treabă.

Noah mârâi o negație.

Șaisprezece minute până la ore.

– Sună-mă dacă te sună, zise Gansey.

– N-o să mai fiu aici, răspunse Noah. Oricum sunt pe picior de plecare.

Gansey închise și sună din nou pe telefonul fix. Mama lui Adam ar fi putut fi acasă, dar să nu răspundă, însă el nu mai avea timp să meargă acolo ca să afle.

N-avea cum să chiulească.

Gansey își aruncă telefonul pe scaunul din dreapta.

– Hai odată, Adam!

Dintre toate locurile în care Gansey fusese la internat – și fuseseră câteva pe parcursul ultimilor patru ani – Academia Aglionby era favorita tatălui său, ceea ce însemna că era cea mai susceptibilă de a-și trimite absolvenții direct în Ivy League. Sau în Senat. Mai însemna, totodată, și că era cea mai severă dintre școlile în care mai fusese Gansey. Înainte să ajungă în Henrietta, principala lui activitate fusese să-l caute pe Glendower, iar școala se situase pe locul doi, la mare depărtare. Era destul de inteligent și se pricepea să învețe, așa că nu avusese probleme când chiulise sau când își făcuse din scrierea temelor ultima sa prioritate. Însă la Aglionby nu prea puteai să iei note proaste. Dacă scădeai sub 8,50, erai dat afară cu șuturi în fund. Iar Dick Gansey II îi spusese fiului său că, dacă nu rezista într-o școală privată, urma să fie omis din testament.

I-o spusese cu blândețe, deasupra unui platou cu fettuccine.

Gansey nu putea să chiulească. În niciun caz după ziua precedentă. Dar asta era pe cale să se întâmple. Paisprezece minute pentru un drum de un sfert de oră până la școală, iar Adam tot nu venise.

Simți vechea frică insinuându-i-se în suflet.

Nu intra în panică. Te-ai înșelat în privința lui Ronan astă-noapte. Trebuie să încetezi. Moartea nu e chiar așa de aproape pe cât crezi.

Disperat, Gansey mai încercă o dată telefonul fix. Nimic. Trebuia să plece. Adam pornise probabil cu bicicleta, fiindcă avea de lucru, poate că trebuia să facă niște comisioane și uitase să-i spună. Drumul de pământ către casa lui Adam era în continuare pustiu.

Haide, Adam!

Își șterse palmele de pantaloni și apoi își așeză mâinile înapoi pe volan. Porni către școală.

Gansey nu reuși să vadă dacă Adam ajunsese la școală decât în cea de-a treia pauză, fiindcă amândoi aveau ora de limbă latină. Aceasta era, în chip inexplicabil, singura oră de la care Ronan nu lipsise niciodată. Era cel mai bun din clasă la latină. Studia fără bucurie, dar neîncetat, de parcă toată viața lui ar fi depins de asta. Imediat, urma Adam, elevul-vedetă de la Aglionby, altfel primul în clasă la toate celelalte materii. Ca și Ronan, Adam învăța la latină fără încetare, dar o făcea fiindcă viața lui viitoare chiar depindea de asta.

Gansey prefera franceza. Îi spusese lui Helen că nu prea avea sens să înveți o limbă care nu putea fi folosită ca să traduci un meniu, dar de fapt simțea că franceza e mult mai simplu de deprins; mama lui vorbea și ea puțin. Inițial, se gândise să aleagă orele de latină pentru a putea să traducă texte istorice despre Glendower, dar cunoștințele lui Ronan făceau ca eforturile lui Gansey să nu fie tocmai indispensabile.

Orele de latină se țineau în Casa Borden, o clădire mică, pe cadre, aflată în cealaltă parte a campusului Aglionby față de Welch Hall, principala clădire academică a instituției. În timp ce Gansey mergea cu pași grăbiți peste peluza din centrul campusului, apăru Ronan care-l trase de braț. Ochii îi arătau de parcă nu dormise de câteva zile.

– Unde-i Parrish? șuieră el.

– N-a venit cu mine astăzi, zise Gansey devenind brusc preocupat. Ronan și Adam ar fi trebuit să aibă a doua oră împreună.

– Încă nu te-ai întâlnit cu el?

– N-a venit la ore.

Din spate, cineva îi dădu un pumn în umăr lui Gansey exclamând *Gansey, băiete!* și trecând apoi dincolo de el. Acesta ridică absent trei degete, semnul secret al echipajului său de canotaj.

– Am încercat să-l sun acasă, zise el.

– Păi, Băiatul Sărac are nevoie de un mobil.

Cu câteva luni mai devreme, Gansey se oferise să-i cumpere lui Adam un celular, dar lucrul ăsta pornise cea mai lungă ceartă pe care o avuseseră vreodată, o săptămână de tăcere care se încheiase doar după ce Ronan făcuse un lucru mult mai ofensator decât și-ar fi putut imagina vreunul dintre cei doi.

– Lynch!

Gansey privi în direcția vocii, dar Ronan nu o făcu. Titularul glasului intrase și el pe peluză, dar era greu de distins între toți băieții aceia îmbrăcați la fel.

– Lynch! se auzi din nou vocea. O să te fac praf!

Ronan se încăpățâna să nu-și ridice privirea din pământ. Își potrivi mai bine cureaua genții pe umăr și continuă să privească în iarbă.

– Ce s-a întâmplat? dori să știe Gansey.

– Unii nu știu să piardă, răspunse Ronan.

– Ăla a fost Kavinsky? Să nu-mi spui că ai făcut din nou curse.

– Atunci nu mă întreba.

Gansey se întrebă dacă ar fi fost posibil să-i impună lui Ronan o oră de stingere. Sau dacă ar fi trebuit să se lase de canotaj ca să petreacă mai mult timp cu el vinerea – știa cu siguranță că acela fusese momentul în care Ronan intrase în belele cu BMW-ul său. Poate că l-ar fi putut convinge să...

Ronan își potrivi din nou cureaua pe umăr și de data asta Gansey privi cu mai multă atenție. Geanta pe care o purta era în mod evident mai mare decât cea obișnuită și se comporta ciudat cu ea, gingaș, de parcă i-ar fi fost frică să nu spargă ceva.

– De ce porți geanta asta? întrebă Gansey. Dumnezeule, ai adus pasărea aia cu tine, nu-i așa?

– Trebuie să fie hrănită din două în două ore.

– De unde știi?

– Iisuse! De pe Internet, Gansey! exclamă Ronan deschizând ușa Casei Borden.

Imediat ce pătrunseră înăuntru, tot ceea ce se putea vedea era acoperit de o mochetă albastră.

– Dacă o să te prindă cu chestia aia...

Însă Gansey nu reuși să se gândească la o amenințare potrivită. Care era pedeapsa pentru cineva care aducea o pasăre vie la ore? Nu era convins că existase un precedent, așa că preferă să schimbe vorba.

– Dacă moare la tine în geantă, îți interzic să îl arunci prin clasă.

– Să *o* arunc. E o *ea.*

– Te-aș crede, dacă ar avea vreun semn distinctiv. Să sperăm că nu are gripă aviară sau ceva de genul ăsta.

Nu se putea însă concentra la corbul lui Ronan. Ceea ce-l preocupa era că Adam nu venise la școală.

Ronan și Gansey își luară locurile obișnuite din spatele clasei cu mochetă albastră. În față, la catedră, Whelk scrisese niște verbe pe tablă. Când intrară cei doi băieți, profesorul se opri în mijlocul unui cuvânt *internec...* Deși nu aveau niciun motiv să creadă că lui Whelk îi păsa despre conversația lor, lui Gansey îi veni ideea stranie că profesorul

ridicase creta de pe tablă din cauza lor, că se oprise din scris doar ca să le asculte conversația. Suspiciunea lui Adam începea să îl roadă și pe el.

Ronan surprinse privirea lui Whelk și i-o susținu într-un fel nu tocmai prietenos. În pofida interesului său pentru limba latină, Ronan îl declarase pe profesorul lor încă de la începutul anului ca fiind un papagal asocial și-și precizase apoi de nenumărate ori disprețul față de el. Din cauză că disprețuia însă pe toată lumea. Ronan nu se pricepea prea bine la oameni, dar Gansey trebuia să accepte că Whelk avea ceva care te scotea din zona de confort. De câteva ori încercase să aibă o discuție despre istoria romană, știind foarte bine ce efecte ar fi putut avea asupra unui profesor o conversație academică entuziastă cu un elev altfel lipsit de interes. Whelk era însă prea tânăr ca să fie mentor și prea bătrân ca să-i fie tovarăș, așa cum avea să descopere Gansey destul de repede.

Ronan continuă să se holbeze la Whelk. Era bun la asta. Exista ceva în privirea lui care sugea din energia celeilalte persoane.

Jenat, profesorul de latină își luă ochii de la ei. Considerând că rezolvase problema creată de curiozitatea lui Whelk, Ronan întrebă:

– Și ce ai de gând să faci cu Parrish?

– Cred că am să trec pe la el pe acasă după ore. E bine?

– Probabil că e bolnav.

Se priviră unul pe celălalt. *Deja inventăm scuze pentru el*, gândi Gansey.

Ronan trase din nou cu ochiul înăuntrul genții sale. În întunericul de acolo, Gansey zări ciocul corbului. În mod obișnuit, el ar fi analizat încă o dată care erau șansele ca Ronan să găsească un corb, dar în momentul acela, cu Adam

dispărut, căutarea lui nu i se mai părea magică; simțea mai degrabă că-și petrecuse anii adunând coincidențe pe care le țesuse între ele, obținând un material bizar – prea greu ca să poată fi purtat, prea ușor ca să folosească la ceva.

– Domnule Gansey? Domnule Lynch?

Whelk reușise să apară pe nevăzute între băncile lor. Ambii băieți priviră în sus la el, Gansey politicos, Ronan cu ostilitate.

– Păreți să aveți o geantă foarte mare astăzi, domnule Lynch, zise Whelk.

– Știți ce se spune despre bărbații cu genți mari, răspunse Ronan. *Ostendes tuum et ostendam meus?*

Gansey habar n-avea ce spusese Ronan, dar, judecând după rânjetul prietenului său, era convins că nu fusese tocmai politicos.

Expresia de pe fața lui Whelk confirmă imediat presupunerea lui Gansey, dar profesorul se mulțumi să ciocănească din degete pe banca lui și apoi se îndepărtă.

– Să te comporți ca un rahat nu e tocmai felul cel mai potrivit de a obține un zece la latină, zise Gansey.

– Anul trecut a funcționat, zâmbi Ronan seducător.

Ajuns în fața clasei, Whelk își începu ora.

Adam nu-și făcu apariția.

13

– De ce a venit Neeve? întrebă Blue.

La fel ca mama ei, stătea pe masa de la bucătărie. Imediat după ce ajunsese de la școală, Maura îi ceru să o ajute să schimbe becurile de la lustra ciudată din sticlă vopsită care atârna deasupra. Procesul acela complicat necesita cel puțin trei mâini, motiv pentru care aveau tendința să îl amâne până când se ardeau cele mai multe dintre becuri. Lui Blue îi plăcea să ajute. Avea nevoie de o activitate care să o distragă de la iminenta sosire a lui Gansey. Și de la faptul că Adam nu sunase. Când se gândise să-i dea numărul ei de telefon cu o seară înainte, se simțise imponderabilă și nesigură.

– E din familie, răspunse Maura scurt, apucând aproape cu sălbăticie lanțul de prindere, în timp ce se lupta cu un bec încăpățânat.

– O familie care se întoarce acasă în toiul nopții?

Maura îi aruncă o privire întunecată lui Blue.

– Se pare că te-ai născut cu urechile prea mari. Pur și simplu mă ajută să caut ceva în răstimpul în care stă la noi.

Se deschise ușa din față. Niciuna dintre ele nu dădu atenție acestui lucru, fiindcă atât Calla, cât și Persephone erau și ele

pe undeva prin casă. Calla era mai puțin probabil să vadă cine a venit, pentru că era o creatură irascibilă și eminamente sedentară, dar Persephone avea tendința de a bântui peste tot.

Prinzând și ea mai bine abajurul de sticlă colorată, Blue insistă:

– Ce anume?

– Blue!

– Ce anume?

– Pe *cineva*, zise Maura într-un final.

– Ce fel de *cineva*?

Înainte ca mama ei să aibă timp să răspundă, auziră o voce masculină.

– Ăsta e un fel ciudat de a face afaceri.

Se întoarseră amândouă cu lentoare. Brațele lui Blue fuseseră ridicate un timp atât de îndelungat încât, când le coborî, le simți ca de elastic. Posesorul vocii venise în pragul ușii care dădea în sufragerie și își ținea mâinile în buzunar. Nu era bătrân, avea vreo douăzeci și cinci de ani și o claie de păr negru. Era chiar chipeș dacă stăteai să-l analizezi puțin. Toate trăsăturile sale păreau să fie totuși un pic prea mari pentru ansamblul chipului.

Maura privi la Blue cu o sprânceană ridicată. Fata ridică dintr-un umăr ca răspuns. Nu părea să fi venit ca să le asasineze sau să fure niște electronice portabile.

– Iar asta, zise mama ei, dând drumul lustrei la care muncea, e o modalitate stranie de a intra în casa cuiva.

– Îmi pare rău, zise tânărul. Am văzut o firmă și am crezut că aici funcționează o afacere.

Afară exista într-adevăr o firmă, pictată de mână – deși Blue nu știuse niciodată cui aparținea mâna aceea – unde scria *CLARVĂZĂTOARE*, iar sub el, „doar pe bază de programare".

Maura îi repetă bărbatului a doua parte a celor scrise afară. Se strâmbă apoi fiindcă Blue abandonase un coș cu lenjerie curată pe tejgheaua din bucătărie, iar unul dintre sutienele mov ale mamei ei se lăfăia deasupra tuturor celorlalte, la vedere. Blue refuză să se simtă vinovată. Cine să se aștepte ca prin bucătăria lor să înceapă brusc să bântuie niște bărbați?

– Atunci, aș dori să fac o programare, zise bărbatul.

Din pragul ușii care ducea spre scări se auzi o voce care-i făcu pe toți trei să se întoarcă.

– Am putea face o ședință triplă pentru dumneavoastră, zise Persephone.

Stătea la baza scărilor, mică, palidă și părând că este alcătuită mai ales din păr. Bărbatul se holbă la ea, iar Blue nu reuși să-și dea seama dacă asta se datora faptului că se gândește la propunerea aceea sau înfățișării femeii, care era destul de greu de procesat la o primă vedere.

– Și ce e asta? întrebă bărbatul într-un final.

Lui Blue îi trebuiră câteva secunde ca să-și dea seama că se referea la „ședința triplă" și nu la apariția Persephonei. Maura sări de pe masă, iar aterizarea ei făcu să zăngănească paharele din dulap. Blue coborî cu mai multă delicatețe. Oricum, avea în mână o cutie plină cu becuri.

– Se întâmplă când noi trei, Persephone, Calla și cu mine îți ghicim în cărți în același timp și comparăm interpretările fiecăreia. Să știi că nu oferă genul ăsta de serviciu chiar oricui.

– Și e mai scump?

– Nu și dacă ești în stare să schimbi nenorocitul ăla de bec, zise Maura, ștergându-și mâinile de pantaloni.

– Bine, acceptă bărbatul fără prea mult entuziasm.

Maura îi făcu semn lui Blue să-i dea un bec și apoi zise:

– Persephone, vrei să o chemi pe Calla?

– Of, Doamne! zise ea cu un ton șoptit.

Vocea lui Persephone era destul de slabă de obicei, deci atunci când șoptea abia dacă putea fi auzită – dar se întoarse și începu să urce scările. Picioarele ei goale nu făceau niciun zgomot.

Maura o privi pe Blue, punându-i o întrebare mută. Fata se încruntă răspunzându-i:

– Va asista și fiica mea, Blue, dacă nu vă e cu supărare. Ea face ca interpretarea să devină mai clară.

Aruncându-i lui Blue o privire dezinteresată, bărbatul urcă pe masa care scârțâi ușor sub greutatea sa. Mârâi în timp ce încerca să răsucească becul blocat.

– Acum vezi care-i problema? întrebă Maura. Cum te cheamă?

– A, zise el lovind ușor becul. N-aș putea să rămân anonim?

– Suntem clarvăzătoare, nu dansatoare de striptease, zise Maura.

Blue izbucni în râs, dar bărbatul rămase serios. Fata se gândi că el era cumva nedrept; poate că gluma era de prost gust, dar fusese simpatică.

Bucătăria se lumină brusc în momentul în care becurile cele noi se înșurubară la locul lor. Fără să spună nimic, bărbatul păși pe un scaun și apoi pe podea.

– O să fim discrete, îi promise Maura, făcându-i semn să o urmeze.

Bărbatul analiză cu mare atenție camera de ghicit. Mătură cu privirea lumânările, ghivecele cu plante, scrumierele în care se ardeau mirodenii, candelabrul elaborat, masa rustică din centrul camerei, perdelele din dantelă, oprindu-se cu privirea pe o fotografie a lui Steve Martin.

– E cu autograf! îl informă Maura cu o oarecare mândrie. după ce observă care era obiectul atenției celuilalt. Pe urmă exclamă: ah, Calla!

Femeia se năpusti în cameră, iar după felul în care-și ținea sprâncenele era evident că e supărată că fusese deranjată. Era dată cu un ruj a cărui culoare se apropia periculos de cea a unei prune, ceea ce-i făcea gura să arate mică și contorsionată sub nasul ei ascuțit. Calla îi aruncă bărbatului o privire ca un pumnal care pătrunse până în adâncurile sufletului lui. Pe urmă, își luă pachetul de cărți de pe un raft aflat lângă capul Maurei și merse până la un scaun aflat la capătul mesei. În spatele ei, Persephone rămăsese în prag cu degetele împletindu-se ritmic. Blue se așeză și ea nerăbdătoare pe un scaun. Camera părea cu mult mai mică decât cu câteva minute mai înainte. Asta era vina Callei.

– Luați loc, îl îndemnă Persephone cu o voce blândă.

– Ce vreți să știți? interveni și Calla pe un ton nu foarte politicos.

Bărbatul se așeză și el pe un scaun, iar Maura se plasă în fața lui, avându-le pe Calla și pe Persephone (de fapt, părul ei) de o parte și de cealaltă. Ca de obicei, Blue era la o oarecare depărtare.

– Aș prefera să nu spun, răspunse bărbatul. Poate că veți afla voi.

– Poate, zise Calla zâmbind diabolic.

Maura își împinse pachetul de cărți către bărbat și îl îndemnă să le amestece. El o ascultă și mânui cărțile cu îndemânare, fără să le dea prea multă atenție. După aceea, Persephone și Calla procedară în același fel.

– Ai mai fost la ședințe de ghicit, observă Maura.

Bărbatul scoase doar un sunet vag aprobator. Blue își dădu seama că el e hotărât să nu le dea nicio informație, fiindcă e convins că în felul ăsta rezultatul avea să fie cumva fals. Cu toate astea, nu-l considera un sceptic. Pur și simplu, le privea pe *ele* cu scepticism.

Maura își luă pachetul înapoi. Avea cărțile acelea dintotdeauna, iar marginile erau uzate de la atâta ghicit. Era un pachet standard de tarot, pe cât de impresionant reușea să îl facă Maura. Alese zece cărți și le aranjă. Calla procedă la fel, folosind pachetul ei ceva mai nou – îl înlocuise cu câțiva ani în urmă după un incident nefericit care o făcuse să nu-i mai placă cel vechi. În cameră era atât de liniște, încât se auzea zgomotul pe care-l făceau cărțile frecându-se de suprafața aspră și uzată a mesei pentru ghicit.

Persephone își ținea cărțile în mâinile ei foarte lungi, fără să-și ia ochii de la client. Într-un final, scoase doar două cărți, pe care le așeză una la începutul aranjamentului și pe cealaltă la sfârșit. Lui Blue îi plăcea să se uite la Persephone cum așeza cărțile; mișcarea fermă și precisă a încheieturii și răsucitul cărții erau ca un număr de prestidigitație sau ca o mișcare de balet. Până și cărțile păreau să nu aparțină acestei lumi. Cărțile Persephonei erau puțin mai mari decât cele folosite de Maura și de Calla, iar desenul de pe spatele lor era ciudat. Linii subțiri și întretăiate, trasate pe un fundal pătat, păreau mai degrabă să sugereze figurile de pe fiecare dintre ele; Blue nu mai văzuse niciodată un asemenea pachet. Maura îi spusese odată că e greu să îi adresezi Persephonei întrebări al căror răspuns nu-ți era cu adevărat necesar, așa că Blue nu aflase încă de unde provenea pachetul acela.

Acum, când cărțile fuseseră întinse, Maura, Calla și Persephone le studiau forma. Blue încercă să vadă și ea peste

capetele lor îngrămădite. Încerca să ignore faptul că, stând atât de aproape de bărbat, simțea mirosul pătrunzător și chimic al unui gel de duș. Genul acela care vine de obicei într-o sticlă neagră și conține în denumirea lui cuvinte precum ȘOC sau EXCITE sau TRAUMA.

Calla vorbi prima. Întoarse treiul de spade către bărbat, pentru ca el să-l poată vedea. Pe carte, cele trei săbii înjunghiau o inimă întunecată și sângerândă, care avea culoarea buzelor ei.

– Ai pierdut pe cineva apropiat.

– Am pierdut... începu bărbatul privindu-și mâinile, după care făcu o pauză destul de mare... multe lucruri.

Maura își țuguie buzele. Una dintre sprâncenele Callei se ridică ușor. Își aruncară priviri una alteia. Blue le cunoștea foarte bine, așa încât știa că Maura întrebase *Ce crezi?* Calla răspunsese *E gata,* iar Persephone nu spusese nimic.

Maura atinse marginea cinciului de pentagramă.

– Vă preocupă banii, observă ea.

Pe cartea ei, un bărbat sprijinit într-o cârjă șchiopăta prin zăpadă pe sub un vitraliu, în timp ce o femeie își înnoda broboada sub bărbie.

– Din cauza unei femei, adăugă ea.

Bărbatul nici măcar nu clipi.

– Părinții mei au avut o avere considerabilă. Tatăl meu a fost însă implicat într-un scandal de business. Acum sunt divorțați, iar banii nu mai există. Pentru mine, cel puțin.

Era o modalitate straniu de neplăcută de a te exprima. Frustă și descriptivă.

Maura își șterse palmele de pantaloni și apoi luă o altă carte.

– Iar acum ai o slujbă plictisitoare. E o chestiune la care eşti bun, dar care te oboseşte.

Buzele bărbatului se strânseră, confirmându-le femeilor că nu s-au înşelat.

Persephone atinse prima carte pe care o trăsese. Era regele de pentagramă. Un bărbat în armură, cu ochi reci, privea la un câmp din şaua calului său, ţinând în mână o monedă. Lui Blue i se păru că, dacă s-ar fi uitat mai atent la ban, ar fi putut distinge o formă: trei linii curbe şi un triunghi alungit. Forma de la biserică, cea care apăruse în desenul pe care mama ei îl făcuse absent în duş, cea din jurnal.

Dar nu, când privi mai atent văzu doar o stea în cinci colţuri. Pentagrama după care fusese numită cartea.

Persephone vorbi într-un târziu, iar vocea ei suavă rosti un enunţ foarte precis:

– Cauţi ceva.

Capul bărbatului tresări, întorcându-se spre ea.

Cartea Callei, care nimerise lângă cea a Persephonei, era tot regele de pentagramă. Se întâmpla rareori ca două pachete să dea aceeaşi carte. Şi mai straniu se dovedi că şi cartea Maurei era tot regele de pentagramă. Trei cavaleri cu ochi reci priveau la pământul din faţa lor.

Din nou trei.

– Eşti gata să faci tot ce-ţi stă în putere ca să găseşti lucrul acela. Lucrezi de ani buni la asta.

– *Da*, acceptă bărbatul, surprinzându-le pe femei cu ferocitatea din tonul său. Dar cât o să mai dureze? Îl voi descoperi?

Cele trei femei scrutară din nou cărţile, în căutarea unui răspuns la întrebarea clientului lor. Blue privi şi ea. Poate că nu avea puterea de a vedea, dar ştia ce însemna fiecare carte. Atenţia i se mută de la Turn, care semnala că viaţa lui

avea să se schimbe în mod dramatic, către ultima carte, valetul de cupă. Fata privi la mama ei care se încruntase. Valetul de cupă nu era o carte cu semnificație negativă; de fapt, era chiar cartea despre care Maura spunea că e de părere că o reprezintă pe Blue atunci când își ghicea singură.

Tu ești valetul de cupă, îi spusese Maura la un moment dat. *Uită-te la tot potențialul pe care îl are în cupa aia. Uite! Chiar arată ca tine.* Și nu era doar un singur valet de cupă extras din pachet. Ca și regele de pentagramă, era de trei ori. Trei oameni tineri ținând o cupă plină de potențial, toți cu fața lui Blue. Expresia Maurei era întunecată, întunecată, întunecată...

Fatei i se făcu pielea de găină. Deodată, se simți de parcă destinele celor de care era ea însăși legată nu aveau capăt. Gansey, Adam, locul acela nevăzut din bolul lui Neeve, străinul ciudat care stătea lângă ea... Pulsul i-o luase razna.

Maura se ridică atât de repede, încât scaunul ei se lovi de perete.

– Ședința s-a terminat, se răsti ea.

Nedumerită, privirea Persephonei se ațintì pe fața Maurei, iar Calla, la fel de surprinsă, părea încântată de începutul unui conflict. Blue aproape că nu mai recunoștea chipul mamei sale.

– Pardon? zise bărbatul. Celelalte cărți...

– Ai auzit-o! interveni și Calla pe un ton acid, care nu o lămuri însă pe Blue dacă și ea era tulburată sau dacă o apăra pur și simplu pe mama ei. Ședința s-a terminat.

– Ieși din casa mea! zise Maura, după care se străduì să-și întărească spusele: acum, mulțumesc, la revedere!

Calla se dădu puțin deoparte pentru a-i face loc Maurei să-i indice bărbatului ușa de la intrare.

– Mă simt insultat peste poate! zise bărbatul ridicându-se în picioare.

Maura nu-i răspunse. Imediat după ce străinul trecu pragul, trânti ușa în urma lui. Tacâmurile din dulapuri zăngăniră din nou.

Calla se dusese la fereastră. Dăduse deoparte perdelele și-și lipise fruntea de sticlă ca să-l vadă pe bărbat cum pleacă.

Maura începu să facă ture în jurul mesei. Blue se gândi să-i pună o întrebare, se opri, după care se hotărî totuși să întrebe. Dar se răzgândi. Simțea că nu trebuia să întrebe ea, atâta vreme cât toate celelalte rămâneau tăcute.

– Ce tânăr nesuferit! zise Persephone într-un târziu.

– I-am luat numărul de înmatriculare al mașinii, zise Calla, lăsând perdelele să acopere total fereastra.

– Sper să nu găsească *niciodată* ceea ce caută, zise Maura.

Recuperându-și cele două cărți de pe masă, Persephone rosti oarecum cu regret.

– Dar încearcă din greu. Cred totuși că va găsi ceva.

– Blue, dacă-l mai vezi vreodată pe omul ăsta, să treci pur și simplu pe trotuarul celălalt.

– Ba nu! o corectă Calla. Dă-i întâi un șut în boașe. Și abia după aia treci pe trotuarul celălalt.

14

Helen, sora mai mare a lui Gansey, sună chiar în momentul în care acesta intra pe drumul de pământ care ducea la casa Parrish. A răspunde la telefon din Porc era întotdeauna o chestie complicată. Mașina Camaro avea un schimbător de viteze foarte rigid și era la fel de zgomotoasă ca o camionetă, iar pe lângă lucrurile astea mai interveneau o mulțime de probleme cu direcția, interferențe și zgomote produse de ambreiajul defect. Rezultatul era că Helen abia dacă putea fi auzită, iar Gansey fu cât pe ce să ajungă într-un șanț.

– Când e ziua de naștere a mamei? întrebă Helen.

Fratele ei se simți deopotrivă bucuros că îi aude vocea și supărat că este deranjat cu chestiuni atât de triviale. În mare parte, se înțelegea bine cu sora lui; frații Gansey erau o specie rară și complicată, netrebuind să se prefacă a fi altcineva decât erau atunci când nimereau împreună.

– Păi, tu ești organizatoarea de nunți, zise Gansey în timp ce un câine răsări de nicăieri lătrând furios și încercând să muște din Camaro. N-ar trebui ca datele să fie domeniul tău de expertiză?

– Asta înseamnă că nu-ți amintești, răspunse Helen. Și nu mai sunt organizator de nunți. Bun... *part-time*. De fapt, cu normă întreagă, dar nu în fiecare zi.

Helen nu avea nevoie să fie ceva. Nu avea o carieră, ci doar hobby-uri care influențau viețile altora.

– Ba mi-aduc aminte, zise el enervat. E pe zece mai.

O corcitură de labrador, legată în fața primei case, urlă jalnic în timp ce trecu pe lângă ea. Celălalt câine continuă să îi atace cauciucurile, mârâind aproape pe același ton cu motorul. Trei copii în maieu stăteau într-una din curți, trăgând cu puști cu aer comprimat în cartoane de lapte; strigară *Hei, Hollywood!* îndreptându-și țevile puștilor spre cauciucurile Porcului. Se prefăcură că țin în mâini telefoane mobile. Gansey simți o săgetare specială în inimă privind la cei trei, la camaraderia lor, la felul în care se integrau perfect cu ceea ce aveau în jur. Nu era sigur dacă e milă sau invidie. Peste tot era praf.

– Unde ești? întrebă Helen. Se aude de parcă ai fi pe platoul de filmare a unei pelicule de-ale lui Guy Ritchie.

– Merg să vizitez un prieten.

– Pe ăla rău sau pe sărăntoc?

– *Helen!*

– Pardon, voiam să spun Căpitanul Frigid sau Băiatul din Parcul cu Rulote?

– Helen!

Deși toate locuințele erau mobile, nu se putea spune că Adam trăiește într-un parc de rulote. Toate casele prefabricate, aduse gata montate cu camioanele, erau duble ca lățime față de o rulotă. Prietenul lui îi spusese că ultima „casă simplă" fusese luată de acolo cu câțiva ani în urmă, dar vorbele

lui fuseseră ironice, fiindcă știa că a dubla lățimea unei rulote nu transforma într-un palat o casă mobilă.

– Tata îi numește chiar mai urât, zise Helen. Mama mi-a zis că ți-a fost livrată o carte de-asta New Age de-a ta. Vii pe-acasă curând?

– Poate, zise Gansey.

Revederea părinților îi amintea mereu cât de puține realizase, cât de mult semăna cu Helen, câte cravate roșii deținea și cum devenea încet-încet tot ceea ce Ronan spera să evite. Parcă în fața locuinței mobile duble, vopsite în bleu, în care locuia familia Parrish.

– Cred că va trebui să vin de ziua mamei. Bănuiesc că altfel o să facă urât.

Din difuzorul telefonului mobil, râsul lui Helen se auzi ca un fâșâit fără personalitate.

– Ia te uită cum încerci să faci pe durul! Presupun că asculți vreun CD numit „Ritmurile crimei" în timp ce bântui în căutare de gagici în mașina ta.

– La revedere, Helen! zise Gansey apăsând imediat butonul END și ieșind din mașină.

În jurul lui se adunară câteva albine-tâmplar, grase și strălucitoare, pe care venirea lui le oprise din laborioasa încercare de a distruge o scară. După ce bătu la ușă, privi în lungul câmpiei netede și urâte, cu iarbă uscată. Ideea că peisajul se plătea în Henrietta ar fi trebuit să-i vină mai demult, dar nu se gândise la asemenea lucruri. Indiferent de câte ori îi spunea Adam că are o atitudine prostească față de bani, nu reușea să devină mai înțelept.

Aici nu vine primăvara, realiză Gansey, constatând în același timp că gândul acela îl întrista neașteptat de mult.

Mama lui Adam răspunse la ușă. Era o umbră a fiului ei – aceleași trăsături prelungi și aceiași ochi mari. În comparație cu mama lui Gansey, părea bătrână și ascuțită.

– Adam e în spate, zise ea înainte ca el să apuce să întrebe ceva.

Privi scurt către Gansey și apoi imediat undeva în depărtare, ferindu-se de ochii băiatului. Părinții lui Adam aveau un fel specific de a reacționa la vederea unui pulover de Aglionby, iar lucrul acesta nu înceta să-l uimească pe Gansey. Știau tot ce e de știut despre el înainte să apuce să deschidă gura.

– Mulțumesc, zise Gansey, dar simți cuvântul de parcă ar fi mestecat nisip.

În orice caz, femeia începuse deja să închidă ușa.

Îl găsi pe Adam întins sub un Pontiac Bonneville, urcat pe rampa de sub un șopron și pe care nu-l văzuse de la început din cauza umbrei dese. De sub mașină ieșea o tigaie plină cu ulei uzat. Nu se auzea niciun sunet, iar Gansey presupuse că prietenul său mai degrabă evita să stea în casă decât lucra la mașină.

– Salut, tigrule! zise Gansey.

Genunchii lui Adam se îndoiră de parcă ar fi fost gata să iasă de sub mașină, dar apoi picioarele i se îndreptară la loc.

– Ce-i? întrebă el plat.

Gansey știa ce înseamnă faptul că nu ieșise imediat de sub mașină, iar furia și vina îl făcură să-și simtă pieptul strivit de o greutate imensă. Cel mai frustrant lucru legat de situația lui Adam era faptul că Gansey nu putea să o controleze în niciun fel. Nici măcar o parte mică. Așeză caietul de notițe pe masa de lucru.

– Ástea-s lecțiile de azi. N-am putut să le spun că ești bolnav. Ai lipsit prea mult luna trecută.

– Și atunci ce le-ai zis? întrebă Adam cu voce egală.

Una dintre uneltele de sub mașină scoase un sunet înfundat, un hrâșcâit slab.

– Haide, Parrish, ieși de-acolo! zise Gansey. Treci peste asta.

Gansey tresări simțind nasul rece al unui câine în palma pe care o ținea pe lângă corp – era javra care îi atacase atât de sălbatic mașina mai devreme. Mângâie prudent una din urechile blege ale câinelui și apoi își retrase palma, iar animalul se îndreptă către picioarele lui Adam și începu să latre văzându-le că se mișcă. De sub mașină apărură genunchii rupți ai pantalonilor de lucru ai lui Adam, apoi tricoul său decolorat Coca Cola și, pe urmă, chipul.

Pe obraz avea o vânătaie umflată și roșie ca o galaxie îndepărtată. Alta mai întunecată i se întindea peste nas.

– Vii acum cu mine! zise Gansey imediat.

– Asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile atunci când mă voi întoarce, zise Adam.

– Vreau să zic, definitiv! Gata, ajunge!

Adam se ridică în picioare, iar câinele începu să sară în jurul lui, de parcă băiatul se întorsese de pe cine știe ce planetă îndepărtată și nu ieșise de sub mașină.

– Și ce-o să se întâmple când Glendower o să te ducă departe de Henrietta? întrebă Adam șovăitor.

Gansey nu reuși să-l asigure că asta nu se va întâmpla.

– Vii și tu.

– Vin și eu? Dar, ia spune-mi, cum o să funcționeze asta? O să pierd tot ceea ce-am acumulat la Aglionby. Va trebui s-o iau de la capăt la o altă școală.

Adam îi spusese odată lui Gansey: *de la zdrențe la bogăție nu e o poveste pe care lumea să vrea să o asculte înainte ca ea să se fi terminat.* Dar era o poveste care era greu de cdus la bun sfârșit dacă Adam continua să lipsească de la școală. Fără note de trecere nu exista un final fericit.

– Nu trebuie să mergi la o școală precum Aglionby și nu trebuie să ajungi în Ivy League. Sunt o mulțime de alte feluri de a avea succes, zise Gansey.

– Nu te judec pentru ceea ce faci, Gansey, replică Adam.

Punctul acela al discuției era unul puțin confortabil, fiindcă Gansey își dădea seama că Adam avea nevoie de toată înțelegerea de care era în stare pentru a-i accepta motivele care îi alimentau căutarea lui Glendower. Adam avea o mulțime de argumente pentru a privi cu detașare anxietatea nebuloasă a lui Gansey, întrebarea lui obsesivă cu privire la motivul pentru care universul îl alesese pe el să se nască în familia aceea cu părinți influenți, perpetua îndoială cu privire la o eventuală menire mai spectaculoasă a vieții lui. Gansey era *convins* că el era cel care trebuia să facă diferența, că trebuia să lase semne ale trecerii lui prin lume din cauza faptului că furase startul. Altfel, avea să se dovedească o persoană de cea mai joasă speță.

Săracii sunt supărați că sunt săraci, îi spusese odată Adam amuzat, *dar se pare că și bogații sunt supărați că sunt bogați.*

Ei, eu sunt bogat și asta nu mă deranjează, răspunsese Ronan.

Gansey urmă cu voce tare:

– Bine, atunci vom găsi o altă școală bună. O luăm de la capăt. Îți croim o viață nouă.

Adam întinse mâna pe lângă prietenul său și luă o cârpă cu care începu să se șteargă printre degetele unsuroase.

– Va trebui să-mi găsesc și de lucru. Ai habar cât de mult mi-a luat să-mi găsesc slujbele pe care le am acum? Asta nu se întâmplă peste noapte.

Nu se referea la lucrul la mașina din spatele casei tatălui său. Asta era mai degrabă o corvoadă. Adam avea trei servicii, cel mai important fiind cel de la fabrica de rulote de lângă Henrietta.

– Te-aș putea ajuta eu până găsești ceva.

Urmă o tăcere foarte lungă, în care Adam continuă să-și șteargă degetele. Nu privi la Gansey. Era o discuție pe care o mai avuseseră și în care argumentele fuseseră spuse și respuse zile la rând. Cuvintele acelea fuseseră rostite de atâtea ori, încât acum nu mai aveau nevoie să le audă din nou.

Pentru Adam, succesul nu însemna nimic dacă nu era obținut prin forțe proprii.

În pofida încercării lui Gansey de a-și controla vocea, vorbi cu destulă aprindere:

– De ce nu-l lași măcar pe Ronan să te învețe să te bați. S-a oferit de două ori deja. E serios în chestia asta.

Adam împături cu mare grijă cârpa murdară și o puse înapoi deasupra unei cutii cu scule. Sub șopronul acela erau o mulțime de lucruri. Dulăpioare noi de scule și un calendar cu femei dezbrăcate, compresoare profesionale și alte lucruri pe care domnul Parrish le considera mai valoroase decât uniforma lui Adam.

– Pentru că în cazul ăsta chiar o să mă *omoare*.

– Nu-nțeleg.

– Are un pistol, zise Adam.

– Hristoase! exclamă Gansey.

Punându-și mâna pe capul javrei – ceea ce aruncă animalul într-o fericire nebună –, Adam se sprijini de stâlpul

șopronului ca să privească în lungul drumului de pământ. Nu trebui să-i spună lui Gansey la ce anume se uita.

– Haide, Adam! îl îndemnă prietenul său. *Te rog.* O să găsim noi o soluție.

Între sprâncenele lui Adam apăru o cută. Privea în depărtare. Nu la casele mobile de la orizont, ci dincolo de ele, la câmpia dreaptă, plină de smocuri de iarbă uscată. Atât de multe lucruri trăiau acolo fără să fie cu adevărat în viață!

– Asta ar însemna că nu voi fi niciodată eu însumi. Dacă te las să-mi plătești datoriile, voi fi al tău. Acum sunt al lui și pe urmă voi deveni al tău.

Vorbele îl loviră pe Gansey cu mai multă putere decât și-ar fi imaginat. Adeseori, ceea ce-l punea în mișcare era conștiința faptului că prietenia lui cu Adam funcționa într-un loc în care banii nu aveau nicio importanță. Orice argument împotriva acestei idei îl rănea pe Gansey mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască în public.

– Așa mă vezi tu pe mine? întrebă el, alegându-și cuvintele cu grijă.

– Nu știi, Gansey, zise Adam. Nu știi nimic despre bani, deși parcă i-ai avea pe toți. Nu-ți dai seama cum ne privește lumea, pe tine sau pe mine, din cauza lor. Banii sunt tot ceea ce vor să știe despre noi. O să creadă că sunt un fel de maimuță a ta.

Sunt creația banilor mei. Asta vede toată lumea, chiar și Adam.

Gansey răspunse înfuriat:

– Și crezi că planurile tale vor continua să funcționeze când nu te duci la școală și la muncă fiindcă-l lași pe taică-tău să te bată până te caci pe tine? Te porți la fel de aiurea ca ea. Îți închipui că o meriți.

Fără veste, Adam izbi o cutie mică de cuie de prichiciul din spatele lui. Sunetul pe care îl făcu când lovi betonul îi sperie pe amândoi.

Adam se întoarse cu spatele la Gansey, cu brațele încrucișate la piept.

– Să nu ai pretenția că știi, zise el. Nu veni aici pretinzând că ne cunoști!

Gansey își spuse că era probabil momentul să plece. Să nu mai adauge nimic. Nu reuși însă să se abțină:

– Atunci nici tu să nu mai pretinzi că ai de ce să fii mândru.

Imediat după ce rosti vorbele astea, își dădu seama că nu fusese drept sau că, chiar dacă cuvintele ar fi fost adevărate, sensul lor nu era corect. Nu-i părea rău însă că spusese ceea ce spusese.

Merse înapoi la Camaro și luă telefonul ca să-l sune pe Ronan, dar semnalul dispăruse de tot, așa cum se întâmpla adesea în Henrietta. De obicei, Gansey credea că în asemenea împrejurări se întâmplă ceva supranatural, care afecta câmpul energetic din jurul orașului, întrerupând semnalul și uneori chiar și electricitatea.

Acum se gândi că pur și simplu nu avea de ce să vorbească cu nimeni.

Închizând ochii, se gândi din nou la vânătăile de pe fața lui Adam, cu marginile lor neregulate, și la semnul roșu de lângă nas. Își imagină că va veni într-o zi și va descoperi că Adam nu e acasă, ci la spital sau, mai rău, el va fi acolo, dar că bătaia îi ucisese o parte din el.

Simplul gând la această eventualitate îl făcu să se simtă rău.

Mașina a trepidat, iar ochii lui Gansey se întoarseră spre portiera din dreapta, care se deschidea scârțâind.

– Stai așa, Gansey! zise Adam cu răsuflarea tăiată. Se aplecase mult ca să poată vedea înăuntrul mașinii. Vânătaia arăta îngrozitor, făcându-i pielea să pară transparentă. Nu pleca de parcă...

Lăsându-și mâinile să cadă de pe volan în poală, Gansey îl privi cu atenție. Aceasta era de obicei clipa în care Adam îi spunea că lucrurile pe care i le zisese nu fuseseră personale. El însă așa le simțea.

– Încerc doar să te ajut.

– Știu, îi zise Adam, știu. Dar nu pot să procedez în felul ăsta. N-aș putea să mă suport pe mine însumi.

Gansey nu înțelegea, dar făcu un semn afirmativ din cap. Dorea ca totul să se termine, să fie ieri când el, Ronan și Adam ascultau la ceea ce surprinsese reportofonul, iar fața prietenului său era încă întreagă. Undeva în spatele lui Adam, o văzu pe doamna Parrish cum îi supraveghează din verandă.

Adam închise ochii pentru o clipă. Gansey îi putea vedea irișii mișcându-se sub pielea subțire a pleoapelor și se gândi că prietenul său visează, deși nu doarme.

Deodată, cu o mișcare fluidă, Adam se așeză pe locul din dreapta. Gura lui Gansey se deschise ca să întrebe, dar în mașină se lăsă tăcerea.

– Să mergem! zise Adam fără să privească la Gansey.

Din fața ușii mama lui se uita la ei, dar Adam preferă să nu se uite nici la ea.

– Planul era să mergem la ghicitoare. O să ne ținem de plan, continuă Adam.

– Da, dar...

– O să trebuiască să mă întorc înainte de ora zece.

Adam îl privi pe Gansey. Avea în ochi acel ceva fioros și îngrozitor, umbra aceea fără nume de care Gansey se temea că va sfârși prin a-l domina complet pe prietenul său. Situația

aceea, știa prea bine, era un compromis, un cadou riscant pe care ar fi putut să-l refuze.

După un moment de ezitare, Gansey ciocni pumnii cu prietenul său deasupra schimbătorului de viteză. Adam coborî geamul și se prinse de cupola mașinii, de parcă ar fi anticipat că trebuie să se țină bine.

În timp ce Camaroul înainta încetișor pe drumul de pământ, se întâlniră cu o camionetă albastră, Toyota, care venea din sens opus. Adam rămase aproape fără suflare. Prin parbriz, Gansey văzu privirea tatălui lui Adam. Robert Parrish era un malac, decolorat ca luna august, alcătuit din praful care înconjura casele mobile. Ochii îi erau întunecați și mici și nu semănau deloc cu cei ai lui Adam.

Robert Parrish scuipă pe geam. Nu le făcu loc să treacă. Fața lui Adam era întoarsă spre câmpul de porumb, dar Gansey nu-și feri privirea.

– Nu trebuie să vii, zise Gansey pentru că vorbele acelea trebuiau rostite.

– Dar o să vin, se auzi vocea lui Adam parcă din depărtare.

Rotind violent de volan, Gansey ambală puternic motorul. Porcul ieși de pe drum stârnind nori de praf și înaintă prin șanțul puțin adânc. Inima dădea să-i iasă din piept din cauza pericolului și a dorinței sale de a-i striga în față tatălui lui Adam tot ce crede despre el. În timp ce reveneau pe drum în spatele camionetei Toyota, Gansey simți privirea lui Robert Parrish ațintită asupra lor.

Greutatea acelei căutături părea o prevestire mult mai concretă pentru viitor decât orice le-ar fi putut spune o ghicitoare.

15

Bineînțeles, Gansey n-a ajuns la timp pentru ședința de ghicit. Ora stabilită a venit și a plecat. Fără Gansey. Și, probabil chiar mai dezamăgitor, nu a sunat nici Adam. Blue dădu perdelele la o parte ca să privească în lungul străzii, dar nu văzu nimic în afara traficului normal al celor care se întorceau de la muncă. Maura căuta scuze.

– Poate că a notat greșit ora, zise ea.

Blue se gândi că asta era foarte puțin probabil. Au mai trecut zece minute interminabile. Maura presupuse:

– Poate că a avut probleme cu mașina.

Blue se îndoia și de lucrul ăsta.

Calla își luă romanul pe care îl citea și porni în sus pe scări. Vocea ei se auzi destul de puternic:

– Asta mi-aduce aminte de ceva. Trebuie să vă uitați la cureaua aceea de la Ford. Văd o rupere în viitorul vostru. Lângă magazinul acela îngrozitor de mobilă. Un om foarte urât cu un telefon celular se va opri și vă va fi de mare ajutor. Văd o pană.

Era posibil ca ea să fi văzut cu adevărat o defecțiune a mașinii în viitorul Maurei, dar se putea ca ea să fi vrut să se exprime hiperbolic. În orice caz, Maura își făcu o notiță în calendar:

– Poate că i-am spus eu din greșeală că ședința e mâine în loc de astăzi, zise Maura.

– *Asta e întotdeauna posibil*, murmură Persephone, după care adăugă cu voce tare: poate o să fac o plăcintă.

Blue o privi cu îngrijorare. Coptul plăcintei era un proces îndelungat și plin de iubire, iar Persephonei nu-i plăcea să fie întreruptă. N-ar fi început o plăcintă dacă s-ar fi gândit că Gansey ar fi putut s-o întrerupă.

Maura o privi intens pe Persephone în timp ce scoase din frigider o pungă în care avea bucăți de dovleac și un pachet de unt. Acum, Blue știa exact cum avea să se desfășoare restul zilei. Persephone avea să facă un desert. Maura urma să gătească ceva cu unt. La urmă, Calla va apărea din nou și va găti ceva pe bază de cârnați sau șuncă. Așa se desfășura fiecare seară în care meniul nu era planificat din timp.

Blue nu credea că Maura greșise ziua atunci când îl anunțase pe Gansey. Era convinsă mai degrabă că băiatul ăla se uitase la ceasul de la bordul mașinii sale Mercedes Benz sau la radioul din Aston Martinul pe care-l conducea și hotărâse că ședința de ghicit interfera neplăcut cu programul său de cățărat pe stânci sau de racquetball. Și apoi abandonase ședința, cam în felul în care Adam hotărâse să o ignore pe ea. Nu era cu adevărat surprinsă. Se comportau exact așa cum se aștepta ea să se poarte niște Băieți Corbi.

Chiar în momentul în care Blue se pregătea să meargă la etaj cu andrelele ei și cu temele pentru acasă, Orla urlă din camera telefonului, scoțând un sunet prelung care se transformă până la urmă în vorbe:

– E un Camaro din 1973 în fața casei noastre. *Are culoarea ojei mele!*

Ultima dată când Blue văzuse unghiile Orlei, ele erau vopsite într-un model complicat cu forme de lacrimi. Nu era foarte sigură cum arăta un Camaro din 1973, dar era convinsă că, dacă ar fi avut lacrimi pe el, trebuie să fi fost foarte impresionant. Și mai era convinsă că Orla vorbea probabil la telefon, fiindcă altfel ar fi fost la parter ca să se zgâiască.

– Ei, să începem, zise Maura abandonându-și dovleacul în chiuvetă. Calla își făcu din nou apariția în bucătărie schimbând o privire tăioasă cu Persephone.

Blue simțea că stomacul îi ajunsese în gât.

Gansey. Pur și simplu.

Se auzi soneria.

– Ești pregătită? o întrebă Calla pe Blue.

Gansey era băiatul de care se va îndrăgosti sau pe care-l va omorî. Erau posibile și ambele variante simultan. N-avea cum să fie pregătită. Pur și simplu trăia momentul: Maura deschise ușa.

În prag stăteau trei băieți, luminați din spate de soarele serii, așa cum îi apăruse și Neeve cu atât de multe săptămâni în urmă. Trei seturi de umeri: unul larg, unul musculos și unul slăbănog.

– Îmi cer iertare c-am întârziat, zise băiatul din față, cel cu umerii largi.

Odată cu vorbele se rostogoli și un miros de mentă, exact așa cum se întâmplase și-n curtea bisericii.

– E vreo problemă?

Blue știa vocea aceea.

Se prinse de balustrada scării ca să-și mențină echilibrul, în timp ce Băiatul Președinte cu Celular păși în holul lor.

O, nu! Nu el!

În tot timpul ăsta, se întrebase cum avea să moară Gansey, iar acum se dovedise că ea avea să-l strângă de gât. La Nino, urletul muzicii o împiedicase să perceapă inflexiunile fine ale vocii sale, iar mirosul de usturoi îl dominase pe cel de mentă.

Dar acum, dacă se gândea bine, totul i se părea mai mult decât evident.

Acolo, în holul lor, nu mai arăta așa prezidențiabil, dar asta numai fiindcă își suflecase mânecile cămășii din cauza căldurii de afară și-și dăduse jos cravata. Părul său șaten era ciufulit în felul acela în care căldura umedă din Virginia reușea să o facă. Ceasul era însă tot acolo, îndeajuns de mare ca să fie folosit la o luptă de stradă, iar băiatul părea să aibă aceeași aură minunată. Afișa aerul unui om care nu fusese niciodată sărac, nici el, nici tatăl lui, nici tatăl tatălui lui, nici tatăl tatălui tatălui lui. Nu reușea să se hotărască dacă îl găsea extraordinar de arătos sau incomensurabil de bogat. Poate că reprezentau de fapt același lucru.

Gansey. Acesta era Gansey.

Iar asta însemna că jurnalul îi aparținea.

În consecință, *Adam* era al lui.

– Păi, zise Maura, a cărei curiozitate anulase toate regulile pe care le avea cu privire la programări, nu e prea târziu. Poftiți în camera de ghicit. Îmi spuneți și niște nume?

Bineînțeles că Băiatul Președinte cu Celular își adusese toată gașca de la Nino, pe toți în afara celui mohorât. Umpluseră până la refuz holul și lui Blue i se părea că ei trei, gălăgioși și băieți, și simțindu-se atât de în largul lor unul cu celălalt, nu mai permiteau și altora să se simtă confortabil. Erau un grup de animale alunecoase, blindate cu ceasurile lor, cu pantofii lor Top-Sider și cu croiala scumpă a

uniformelor. Chiar și tatuajul băiatului mai uscățiv, care îi ieșea de după guler pe coloana vertebrală, părea o armă care o împungea pe Blue.

– Gansey, zise Președintele cu Celular arătând spre el însuși. Adam. Ronan. Unde vreți să mergem? Acolo?

Arătă cu mâna către camera de ghicit, ținându-și palma întinsă de parcă ar fi dirijat traficul.

– Da, îl aprobă Maura. Ea e fiica mea, apropo. O să fie și ea prezentă la ședința de ghicit, dacă nu vă deranjează.

Ochii lui Gansey o găsiră pe Blue. Până atunci zâmbise politicos, dar acum fața îi îngheță în mijlocul unui surâs.

– Bună, din nou! zise el. Momentul e cam jenant.

– *Vă cunoașteți?* întrebă uimită Maura aruncându-i o privire otrăvită lui Blue care se simți brusc persecutată pe nedrept.

– Da, acceptă Gansey pe un ton demn. Am avut o discuție despre diferitele profesii pe care le pot avea femeile. Nu mi-am dat seama că este fiica dumneavoastră. *Adam?*

Îi aruncă o privire aproape la fel de otrăvită prietenului său, ai cărui ochi erau mai mari decât de obicei. Adam era singurul care nu purta uniformă, iar palma sa, cu degetele răsfirate pe piept, încerca să acopere tricoul decolorat Coca Cola.

– Nici eu n-am știut, zise Adam.

Dacă Blue ar fi știut că venea și el, poate că nu s-ar fi îmbrăcat cu bluza aceea bleu, de copii și care avea pene cusute la guler. Pentru că el se holba într-acolo. Privind spre ea, Adam repetă:

– N-am știut, îți jur.

– Ce-ai pățit la față? întrebă Blue.

Adam ridică jalnic din umeri. El sau Ronan mirosea a parcare subterană. Îi auzi vocea voit depreciativă:

– Crezi că mă face să par mai dur?

Fata credea că vânătaia era un semn de fragilitate și de mizerie, cumva, ca o ceașcă de ceai găsită în pământ, dar nu-i spuse asta.

– Te face să pari ca un fraier, interveni celălalt.

– Ronan! exclamă Gansey.

– *Vreau ca toată lumea să se așeze!* strigă Maura.

Tonul său fusese atât de poruncitor, încât o ascultă aproape toată lumea, aruncându-se sau cufundându-se în piesele de mobilier desperecheate din camera de ghicit.

Adam își trecu mâna peste obraz, ca și cum ar fi vrut să înlăture vânătaia de acolo. Gansey stătea într-un fotoliu aflat în capul mesei, cu ambele mâini pe brațe, de parcă ar fi fost președintele unui consiliu de administrație, și cu o sprânceană ridicată fiindcă privea la fața înrămată a lui Steve Martin.

Doar Calla și Ronan rămaseră în picioare, privindu-se cu curiozitate unul pe celălalt.

Persista senzația că nu fuseseră niciodată atâția oameni în casa lor, ceea ce era total neadevărat. Era posibil să nu fi fost niciodată atâția bărbați. Și, cu siguranță, atâția Băieți Corbi.

Blue simțea că simpla lor prezență o jefuia de ceva, făcea ca familia ei să fie pusă în inferioritate de faptul că veniseră acolo.

– E prea multă gălăgie aici, zise Maura.

Felul în care rosti cuvintele, cu duritate și ținându-și degetul în punctul acela unde se verifică pulsul, sub maxilar, îi spuse lui Blue că mama ei nu se referise la vocile lor prea puternice. Era ceva ce auzea înăuntrul capului ei. Persephone clipea și ea neregulat.

– Trebuie să plec? întrebă Blue, deși ăsta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

– De ce să trebuiască să pleci? interveni repede Gansey care, evident, nu-nțelegea adevăratul motiv.

– Fiindcă din cauza ei lucrurile sunt mai zgomotoase pentru noi, zise Maura, care se încrunta privind la toți ceilalți, de parcă ar fi încercat să înțeleagă ceva. Iar voi trei sunteți... *foarte* gălăgioși deja.

Pielea lui Blue se înfierbântase. Se imagina pe ea însăși încălzindu-se ca o rezistență electrică și fiind străbătută de scântei pe tot corpul. Oare ce se întâmpla sub pielea acestor Băieți Corbi de o asurzea pe mama ei? Erau toți într-o oarecare conjuncție sau era vorba doar de Gansey, de energia pe care o emana fiindcă se îndrepta spre moarte?

– Ce vreți să spuneți prin *foarte gălăgioși*? întrebă Gansey.

Blue se gândi că el este în mod evident liderul acelui grup. Toți ceilalți se uitau la el pentru a vedea cum interpretează situația.

– Vreau să spun că energiile voastre au ceva care e foarte...

Maura se opri de parcă și-ar fi pierdut interesul să le explice. Se întoarse spre Persephone. Blue știa genul acela de privire dintre ele. Voia să spună, *ce naiba se întâmplă*?

– Oare cum o să facem asta?

Modul distrat și vag în care mama ei rostise aceste cuvinte o neliniștiră pe Blue. Maura era nepregătită. Pentru a doua oară în ziua aceea, o ședință părea să o împingă într-un loc în care nu se simțea deloc confortabil.

– Câte unul pe rând? sugeră Persephone cu un glas care abia putea fi auzit.

– Singulare, zise Calla. Va trebui să procedezi așa sau unii dintre ei trebuie să plece. Pur și simplu sunt prea gălăgioși.

Adam și Gansey se priviră unul pe altul, iar Ronan începu să se tragă absent de brățara din piele.

– Ce e o *singulară*? vru să știe Gansey. Și cu ce e diferită de o ședință obișnuită de ghicit?

Calla continuă să-i vorbească Maurei, de parcă ar fi fost doar ele două în cameră.

– Nu contează ce vor ei. Acestea sunt condițiile. Acceptă sau se cară.

Cu degetul încă apăsând pe punctul acela de sub maxilar, Maura îl lămuri pe Gansey:

– O singulară este atunci când fiecare dintre voi trage o singură carte de tarot din pachet, iar noi interpretăm.

Gansey și Adam schimbară câteva priviri, de parcă ar fi avut o conversație. Era genul de dialog pe care Blue era obișnuită să-l vadă între mama ei și Persephone sau Calla și nu crezuse că există și alți oameni capabili să-l realizeze. Asta o făcea să se simtă ciudat de invidioasă; și-ar fi dorit și ea așa ceva, o legătură îndeajuns de puternică pentru a transcende cuvintele.

Capul lui Adam zvâcni într-o aprobare sau într-un răspuns oarecare la ceea ce (nu) spusese Gansey, iar ultimul dintre ei i se adresă Maurei:

– Cum e mai bine pentru dumneavoastră.

Persephone și Maura se hotărâră imediat, deși se părea că nimic din ceea ce se petrecea în camera de ghicit nu era bine pentru ele.

– Stai! zise Persephone în timp ce Maura își scotea pachetul de cărți. Las-o pe Blue să le amestece.

Nu era prima oară când fata era chemată să amestece cărțile. Uneori, la ședințele mai importante sau mai dificile, femeile își doreau ca Blue să atingă mai întâi pachetul, ca să amplifice mesajele pe care le-ar fi putut transmite cărțile. De data asta însă, fata era extrem de conștientă de felul în care o privesc băieții în momentul în care luă cărțile de la mama ei. Ca să-i impresioneze, amestecă pachetul într-un mod destul de teatral, trecând cărțile dintr-o mână în alta. Era foarte

bună la scamatoriile cu cărți, dar la cele care nu necesitau vreun talent de clarvăzător. În timp ce băieții impresionați priveau cum cărțile zboară înainte și înapoi, Blue realiză că ar fi fost un fals mentalist foarte competent.

Nimeni nu se oferi destul de repede să tragă primul, așa încât întinse pachetul de cărți spre Adam. Băiatul îi întâlni privirea și i-o susținu pentru un moment. Era însă ceva mult prea puternic și hotărât în gestul lui, mai agresiv decât fusese în seara aceea în care-i vorbise.

Adam alese o carte și i-o dădu Maurei.

– Doi de spadă, zise ea.

Blue era foarte conștientă de accentul de Henrietta al mamei sale, care îi sună brusc extrem de rural și de needucat. Oare așa vorbea și ea?

– Eviți o hotărâre complicată, continuă Maura. Acționezi prin inacțiune. Ești ambițios, dar te simți ca și cum cineva ți-ar cere ceva ce nu ești gata să oferi. Dorește ca tu să faci un compromis în privința unor principii. Cred că e cineva foarte apropiat. Tatăl tău?

– Fratele cred, interveni Persephone.

– Nu am niciun frate, doamnă, răspunse Adam, dar Blue observă privirea scurtă pe care i-o aruncă lui Gansey.

– Vrei să îmi pui o întrebare? rosti Maura încurajator.

Adam gândi preț de o clipă.

– Și care e alegerea corectă?

Maura și Persephone se sfătuiră în șoaptă, după care mama lui Blue zise cu însuflețire:

– Nu există alegeri corecte, ci doar unele cu care poți trăi după aceea. S-ar putea să ți se deschidă și o a treia cale, care să ți se potrivească mai bine, dar deocamdată ești incapabil să o vezi, pentru că ești mult prea absorbit de celelalte două.

Din ceea ce am văzut, presupun că orice altă variantă va trebui să se bazeze pe puterea ta de a ignora cele două opțiuni pe care le ai acum, ca să poți identifica una cu totul nouă. Mai simt de asemenea că ești un gânditor foarte analitic. Ai petrecut o mulțime de timp învățând să-ți ignori emoțiile, dar nu cred că acum e momentul să te ocupi de așa ceva.

– Mulțumesc, zise Adam.

Nu era tocmai cel mai corect lucru de zis, dar nu era nici pe deplin greșit. Blue aprecia politețea băiatului. Părea altfel decât cea a lui Gansey care, atunci când se exprima politicos, de fapt devenea el însuși mai puternic. Când Adam era politicos, oferea celorlalți din puterea lui.

I se păru nimerit să-l lase pe Gansey la sfârșit, așa că Blue se întoarse spre Ronan, deși era puțin speriată de el. Ceva din înfățișarea lui lăsa impresia că picură venin, deși nu spusese mare lucru. Cel mai rău dintre toate, în opinia lui Blue, era că o parte a acestui antagonism o făcea pe ea să-și dorească să-i intre în voie, să fie aprobată. Acceptarea cuiva ca el, căruia în mod evident nu-i păsa de nimeni, părea cumva că e mai valoroasă decât cea a oricărui alt om.

Pentru a-i putea oferi pachetul lui Ronan, Blue trebui să se ridice în picioare, fiindcă el rămăsese în pragul ușii, lângă Calla. Cei doi păreau gata să se ia la pumni.

Fata amestecă din nou cărțile în fața lui, dar Ronan privi la femeile din cameră și zise:

– Eu nu trag niciuna. Spuneți-mi întâi ceva adevărat.

– Pardon?! îl întrebă Calla pe un ton înțepat, răspunzând în locul Maurei.

În vocea lui Ronan erau cioburi de sticlă, gheață și cenușă.

– Tot ceea ce i-ați zis lui e valabil pentru oricine. Orice om are îndoieli. Oricine e în viață s-a certat cu fratele sau cu

tatăl lui. Spuneți-mi ceva ce nimeni nu-mi poate spune. Nu-mi agitați o carte de joc prin fața ochilor ca apoi să mă puteți hrăni cu linguriță, ca pe un copil, cu tot felul de rahaturi desprinse din psihologia lui Jung. Spuneți-mi ceva precis!

Ochii lui Blue se îngustară. Vârful limbii Persephonei se strecură afară, un obicei care îi trăda incertitudinea și nu aversiunea. Maura se foi enervată.

– Noi nu facem...

– Un secret l-a omorât pe tatăl tău, iar tu îl cunoști, o întrerupse Calla.

În camera de ghicit se lăsă o tăcere mormântală. Persephone și Maura o fixau cu privirea pe Calla. Gansey și Adam priveau la Ronan. Blue fixa mâna Callei.

Maura o chema adesea pe Calla să facă împreună ședințe de ghicit în cărțile de tarot, iar Persephone o ruga să o ajute să-i interpreteze visele, dar cel mai straniu dintre darurile Callei, psihometria, era utilizată extrem de rar. Femeia avea o capacitate uluitoare ca la atingerea unui obiect să-i simtă originea, să perceapă gândurile proprietarului și să vadă locurile în care fusese lucrul acela.

Era ca și cum în cameră n-ar fi fost decât Ronan și Calla. El era cu un cap mai înalt decât ea, dar părea foarte tânăr, ca o pisică adolescentă care mai are de crescut. Ea în schimb era o leoaică.

– Ce ești? îi șuieră ea.

Zâmbetul lui Ronan îi dădu fiori lui Blue, fiindcă era cumva pustiu.

– Ronan? rosti Gansey pe un ton îngrijorat.

– Eu v-aștept în mașină, îi răspunse băiatul, după care plecă trântind ușa atât de tare, încât farfuriile din bucătărie zăngăniră din nou.

– Tatăl lui a murit, îi aruncă Gansey o privire acuzatoare Callei.

– Știu, zise ea cu ochii înguști ca două cicatrici.

Gansey urmă cu o voce îndeajuns de cordială încât să treacă brusc de la politețe la obrăznicie.

– Nu știu de unde ai aflat, dar e un lucru destul de aiurea pe care să-l spui unui copil.

– Unui șarpe, vrei să spui, mârâi Calla. Păi, și de ce-ați mai venit dacă nu sunteți convinși că putem face lucrurile pentru care ne plătiți? Mi-a cerut ceva precis. I-am dat ceva precis! Îmi pare rău că nu i-am putut oferi cățel drăgălași!

– Calla! zise Maura exact în același timp în care Adam exclamă *Gansey!*

Adam îi șopti ceva la ureche lui Gansey și apoi se sprijini din nou de spătar. Maxilarul lui Gansey pulsa. Blue îl văzu cum devine din nou Președintele cu Celular; nu-și dăduse seama până atunci că el putea fi și altfel. Acum își dorea să fi fost mai atentă, ca să înțeleagă ce anume se schimbase.

– Îmi pare rău, începu Gansey. Ronan e necioplit și nu prea a fost de acord să vină aici de la bun început. N-am încercat să insinuez că nu erai sinceră. Putem continua?

Blue se gândea că băiatul părea foarte matur. Era atât de formal în comparație cu ceilalți pe care-i adusese cu el. Exista ceva extrem de deranjant la el, asemănător cu felul în care se simțise obligată cumva să-l impresioneze pe Ronan. O parte din Gansey o făcea să se simtă diferită de ceea ce era. Ca și cum ar fi trebuit să-și păzească atent emoțiile. Nu avea cum să-l placă, iar puterea cu care băieții aceia o asurziseră pe mama sa nu avea cum să o doboare și pe ea.

– E bine, zise Maura, deși rosti cuvintele privind-o atent pe Calla.

Îndreptându-se spre locul în care se așezase Gansey, Blue îi zări mașina parcată în curbă: o lucire de portocaliu imposibil, genul de culoare cu care Orla și-ar fi vopsit unghiile. Nu era tocmai un lucru la care să se fi așteptat să conducă un băiat de la Aglionby – lor le plăceau lucrurile noi și strălucitoare, iar mașina aceea era veche și strălucitoare –, dar era cu siguranță o mașină de Băiat Corb. În momentul acela, Blue avu o senzație de prăbușire, de parcă lucrurile se întâmplau prea repede pentru ca ea să le poată absorbi. Era ceva ciudat și complicat în legătură cu toți băieții ăștia, se gândi Blue – ciudat și complicat în același fel în care jurnalul era ciudat și complicat. Viețile lor erau țesute cumva într-o pânză, iar ea reușise cumva să se încurce la marginile ei. Nu era relevant dacă lucrul acela se întâmplase în trecut sau urma să se petreacă în viitor. În camera aceea, alături de Calla, Maura și Persephone, timpul părea circular.

Se opri în fața lui Gansey. Fiindcă se apropiase foarte mult de el, simți din nou mirosul de mentă, ceea ce-i făcu inima să bată neregulat.

Gansey privi spre pachetul răsfrânt de cărți din mâinile ei. Văzându-l în acest fel, îi observă umerii aplecați și ceafa, ceea ce o făcu să-și amintească dureros de spiritul lui din curtea bisericii, de faptul că îi este frică să nu se îndrăgostească de el. Umbra aceea părea să nu fi știrbit însă în niciun fel încrederea naturală și molipsitoare pe care o răspândea Băiatul Corb din fața ei.

Ce-o să se întâmple cu tine, Gansey? se întrebă ea. *Când vei deveni persoana aceea?*

Gansey privi în sus la ea, lăsând-o să vadă că între sprâncene îi apăruse o încrețitură.

– Nu știu cum să aleg. Ai putea să iei tu o carte pentru mine? Funcționează și așa?

Cu coada ochiului, Blue îl văzu pe Adam foindu-se în scaun, încruntându-se.

– Doar dacă așa vrei tu, răspunse Persephone din spatele lui Blue.

– E vorba de intenție, adăugă și Maura.

– Vreau să alegi tu, zise el. Te rog.

Blue răspândi cărțile pe masă; alunecară până aproape de margine. Își lăsă degetele să plutească deasupra lor. Odată, Maura îi spusese despre cărțile care reprezintă alegerea corectă că uneori sunt calde sau că te gâdilă atunci când îți apropii mâinile de ele. Pentru Blue, bineînțeles, toate cărțile erau la fel. Una alunecase însă mai departe decât celelalte, așa că o alese pe aceea.

Întorcând-o, nu reuși să nu scoată un hohot involuntar de râs.

Valetul de cupă o privea pe Blue cu propria ei față. Era ca și cum cineva râdea de ea, dar nu avea pe cine să dea vina, de vreme ce ea alesese cartea.

Când văzu ce carte alesese, vocea Maurei deveni cumva îndepărtată.

– Nu aia. Pune-l să aleagă alta.

– Maura! zise Persephone cu blândețe, dar mama lui Blue îi făcu un semn cu mâna de parcă ar fi vrut să o alunge.

– Alta, insistă ea.

– Dar asta ce are? dori să știe Gansey.

– Are energia lui Blue pe ea. Nu era menită să fie a ta. Va trebui să alegi tu însuți.

Persephone își mișcă buzele fără să spună însă nimic. Blue își luă cartea, apoi amestecă pachetul într-un fel mai puțin spectaculos decât înainte.

Când îi oferi a doua oară cărțile, Gansey își întoarse fața de la ele de parcă ar fi hotărât câștigătorul unei tombole. Degetele i se mișcară pe marginile cărților, contemplative. Alese una și apoi o întoarse ca să o arate celorlalți.

Era valetul de cupă.

Privi la fața de pe carte și apoi la Blue, iar fata își dădu seama că el sesizase asemănarea.

Maura se aplecă înainte și-i smulse cartea dintre degete.

– Mai trage una.

– Acum ce s-a mai întâmplat? protestă Gansey. Cartea asta ce are? Ce înseamnă?

– Nu e nimic greșit în legătură cu ea, răspunse Maura, Doar că nu e a ta.

Pentru prima dată, Blue văzu o umbră de îngrijorare pe fața lui Gansey, ceea ce o făcu să-l placă puțin mai mult. Deci exista ceva sub exteriorul acela de Băiat Corb.

Ezitant, Gansey extrase o altă carte, hotărât să termine odată cu partea aceea. Întoarse cartea cu un gest larg și o trânti pe masă.

Blue înghiți în sec.

– *Asta-i* cartea ta! zise Maura.

Imaginea era cea a unui cavaler negru lângă un cal alb. Nu purta coif, așa încât i se vedea fața, cea a unui craniu descărnat, dominat de orbitele mari, fără ochi. Soarele apunea în spatele lui, iar sub copitele calului era un cadavru.

Dincolo de ferestre, o pală de vânt făcu frunzele să foșnească.

– Moartea, citi Gansey în josul cărții.

Nu păru nici surprins și nici alarmat. Citi doar cuvântul de parcă acolo ar fi fost scris ceva ca *ouă* sau *Cincinnati*.

– Bună treabă, Maura! zise Calla, care-și ținea brațele încrucișate pe piept. Ai de gând să-i interpretezi cartea asta?

– Probabil că ar trebui să-i returnăm banii pur și simplu, sugeră Persephone, deși Gansey nu plătise încă.

– Am crezut că ghicitoarele nu prezic moartea, spuse Adam încetișor. Am citit că această carte e mai degrabă simbolică.

Maura, Calla și Persephone scoaseră fiecare câteva sunete vagi. Blue, conștientă de caracterul implacabil al sorții lui Gansey, simți că i se face rău. Chiar dacă era de la Aglionby, avea aceeași vârstă ca și ea și, cu siguranță, avea prieteni care țineau la el și o viață ca o mașină foarte portocalie; era de-a dreptul îngrozitor să știi că urma să moară în mai puțin de doisprezece luni.

– De fapt, zise Gansey, nu prea-mi pasă de asta.

Toți ochii din încăpere se îndreptară asupra lui, în timp ce el ținea cartea de o margine ca să o poată studia mai bine.

– Vreau să spun, cărțile sunt foarte interesante.

Rosti aceste cuvinte ca unul care este în fața unei prăjituri ciudate pe care nu prea vrea să o termine.

– Și nu vreau să minimalizez în niciun fel ceea ce faceți aici. Adevărul este însă că nu am venit ca să mi se ghicească viitorul. Sunt perfect confortabil cu ideea că-l voi descoperi eu însumi.

Aruncă o privire scurtă spre Calla, fiindcă își dăduse seama că mergea pe linia foarte îngustă dintre „politicos" și „Ronan".

– De fapt, am venit fiindcă speram să vă pot pune o întrebare despre energie, continuă Gansey. Știu că lucrurile pe care le faceți o implică, iar eu tot încerc să găsesc un

meridian energetic despre care cred că e lângă Henrietta. Știți ceva despre chestia asta?

Jurnalul!

– Meridian energetic, repetă Maura. Se poate, doar că noi folosim probabil altă denumire. Ce este?

Blue era puțin surprinsă. Crezuse întotdeauna că mama ei este persoana cea mai puțin susceptibilă de a spune minciuni.

– Sunt linii energetice drepte care se intersectează pe glob, explică Gansey. Conectează locurile cu o încărcătură spirituală mare. Adam s-a gândit că știți câteva lucruri despre asta pentru că și voi vă ocupați cu acest fel de energie.

Era limpede că se referea la drumul pe care mergeau morții, dar Maura nu-i oferi niciun fel de informație. Strânse din buze, severă și privi la Persephone și la Calla.

– Vouă vă spune ceva?

Persephone ridică un deget în aer și declamă:

– Am uitat să rumenesc plăcinta, după care plecă din cameră.

– Eu va trebui să mă gândesc mai mult la asta. Nu sunt foarte bună la chestiile precise, pufni și Calla.

Pe fața lui Gansey înflori un zâmbet vag, amuzat, semn că știa că femeile mint. Era o expresie ciudat de înțeleaptă; lui Blue i se păru din nou că pare mult mai mare decât băieții pe care îi adusese cu el.

– Am să cercetez, zise Maura. Dacă-mi lași numărul tău de telefon, o să te sun dacă descopăr ceva.

– Ar fi foarte bine, răspunse Gansey politicos, dar rece. Cât vă datorez pentru ședință?

– O, doar douăzeci de dolari, zise Maura, rămânând în picioare.

Blue se gândi că asta era de-a dreptul criminal. Gansey dăduse cu siguranță mai mulți bani pe șireturile pantofilor săi Top-Siders.

Se încruntă privind la Maura pe deasupra portofelului deschis. Erau o mulțime de bancnote în el. Ar fi putut fi de un dolar, dar Blue se îndoia. Reuși să-i vadă și permisul de conducere printr-o porțiune transparentă; nu era destul de aproape ca să poată citi toate detaliile, dar observă că numele tipărit acolo era mai lung decât *Gansey*.

– Douăzeci?

– De căciulă, adăugă Blue.

Calla tuși în pumn.

Fața lui Gansey se însenină și-i dădu Maurei șaizeci de dolari. Era foarte evident că era mai mult decât se așteptase să plătească, iar acum lumea i se părea din nou perfectă.

Blue îl observă însă pe Adam. Privea la ea într-un fel care o făcea să se simtă transparentă și vinovată. Nu numai fiindcă ceruse bani în plus, ci și din cauza minciunii Maurei. Blue văzuse spiritul lui Gansey mergând pe Drumul Morților și îi știa numele înainte ca el să pătrundă prin ușa casei lor. Ca și mama ei, nu-i spusese nimic. Era deci complice.

– O să te conduc afară, zise Maura.

În mod evident, era nerăbdătoare să-l vadă de cealaltă parte a ușii. Pentru moment, păru că și Gansey își dorește același lucru, dar apoi se opri. Acordă mult prea multă atenție portofelului în timp ce-l împăturea și îl băga la loc în buzunar, apoi, privind spre Maura, îi spuse:

– Uite ce e, suntem toți adulți aici, începu el.

Calla făcu o față pe care se putea citi limpede că nu e de acord cu afirmația aceea. Gansey se îndreptă de umeri și continuă:

– Cred deci că merităm să știm adevărul. Spuneți-mi că știți ceva, dar că nu vreți să mă ajutați, dacă așa stau lucrurile, dar nu mă mințiți.

Erau niște cuvinte curajoase sau poate unele arogante, deși era posibil ca între cele două categorii să nu fi fost o diferență semnificativă. Toate privirile din cameră se îndreptară spre Maura.

– Știu ceva, dar nu vreau să te ajut, zise ea.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Calla arăta încântată. Gura lui Blue era deschisă. O închise.

Gansey preferă să dea aprobator din cap, nici mai mult, nici mai puțin nedumerit decât atunci când Blue îi răspunsese la restaurant.

– Bine, atunci. Nu, nu, rămâneți unde sunteți. O să ne descurcăm.

Și chiar așa făcură, după ce Adam îi aruncă o ultimă privire lui Blue, pe care fata o interpretă foarte simplu. O secundă mai târziu, motorul mașinii Camaro se ambală puternic, iar cauciucurile strigară adevăratele sentimente ale lui Gansey. Pe urmă, casa se cufundă în tăcere. Era un fel de liniște pustie, de parcă Băieții Corbi luaseră cu ei toate sunetele din jur.

– *Mamă!* se îndreptă Blue spre Maura.

Încerca de fapt să-i spună altceva, dar tot ceea ce reuși să îngaime fu din nou *mamă*, de data asta mai tare însă.

– Maura, zise Calla, asta a fost foarte nepoliticos! Mi-a plăcut, adăugă ea.

Maura se întoarse spre Blue, ignorând-o pe Calla.

– Nu vreau să te mai vezi cu el niciodată.

– Și ce s-a întâmplat cu „copiilor nu trebuie să le dai ordine"?! strigă Blue indignată.

– Asta a fost înainte de Gansey, răspunse Maura întorcând cartea Morții și oferindu-i lui Blue un răstimp îndeajuns de lung ca să privească la craniu. E același lucru ca și cum ți-aș spune să nu te arunci în fața unui autobuz.

În mintea lui Blue se îmbulziră câteva răspunsuri înainte să-l găsească pe cel mai nimerit.

– De ce? Neeve nu m-a văzut pe mine pe Drumul Morților. Nu eu voi muri anul viitor.

– În primul rând, Drumul Morților e mai degrabă o promisiune decât o garanție, răspunse Maura. În al doilea rând, există și alte lucruri teribile în afară de moarte. Să vorbim despre cum este să-ți pierzi un picior? De paralizie? De o traumă psihologică pe viață? Există ceva cu adevărat în neregulă la băieții ăștia. Când mama ta îți spune să nu ieși în fața unui autobuz, să știi că are motive întemeiate.

Din bucătărie se auzi vocea catifelată a Persephonei:

– Dacă pe tine nu te-ar fi oprit cineva să ieși în calea unui autobuz, Blue n-ar mai fi fost aici.

Maura aruncă o privire încruntată în direcția aceea și apoi mătură cu mâna masa pentru ghicit, de parcă ar fi curățat-o de firimituri.

– În cel mai bun caz, te împrietenești cu un băiat care e pe cale să moară.

– Aha! zise Calla pe un ton atoatecunoscător. Acum înțeleg.

– Nu mă psihanaliza tu pe mine, zise Maura.

– Am făcut-o deja. Și zic din nou, aha!

Maura rânji într-un fel care nu-i era caracteristic și apoi o întrebă pe Calla:

– Ce-ai văzut când l-ai atins pe celălalt băiat? Băiatul Corb.

– Toți sunt Băieți Corbi.

– Nu, el e mai Corb decât ceilalți, clătină Maura din cap.

Calla își frecă degetele unele de altele ca și cum ar fi vrut să șteargă de acolo amintirea tatuajului lui Ronan.

– E ca și cum ai scruta într-un spațiu ciudat. Sunt atât de multe lucruri care ies din el, că ar trebui să nu fie posibil. Îți aduci aminte de femeia aia care era însărcinată cu cvadrupleți și a venit la noi? Era cam așa, dar mai rău.

– E însărcinat? întrebă Blue.

– Creează, zise Calla. Și spațiul dinlăuntrul lui creează. Nu știu cum s-o spun mai bine de atât.

Blue se întrebă la ce fel de creație se refereau. Și *ea* crea mereu câte ceva, luând lucruri vechi, tăindu-le și făcându-le mai bune. Luând lucruri care existaseră deja și transformându-le în altceva. Ea credea că asta e înțelesul pe care cei mai mulți dintre oameni îl aveau în minte când spuneau despre o persoană că e *creativă*.

Avea însă o presimțire că nu așa vedea lucrurile și Calla. O suspecta că dorise să spună că adevăratul sens al creativității este să faci un lucru să existe acolo unde până atunci nu fusese nimic.

Maura înțelese expresia de pe fața lui Blue.

– Nu ți-am spus niciodată să faci ceva, Blue, zise ea. Acum însă te previn: ferește-te de ei!

16

În noaptea de după ședința de ghicit, Gansey se trezi din cauza unui zgomot total nefamiliar și începu să bâjbâie după ochelari. Se auzea ca și cum unul dintre colegii săi era ucis de un oposum sau, poate, de ultimele momente ale unui conflict fatal între două pisici. Nu era sigur de amănunte, dar era convins că e implicată și un pic de moarte.

Noah stătea în pragul ușii sale, cu o expresie patetică de suferință îndelungată.

– Fă-l să se oprească! îi zise el.

Camera lui Ronan era sacră, dar Gansey se trezi a doua oară într-o săptămână că deschide larg ușa de acolo. Constată că veioza este aprinsă, iar Ronan e ghemuit pe pat, purtând doar o pereche de boxeri. Cu șase luni în urmă, băiatul își făcuse tatuajul acela foarte amănunțit care-i acoperea cea mai mare parte a spatelui și șerpuia până pe gât, iar acum liniile lui monocrome păreau să fi prins viață în lumina claustrofobică a lămpii, devenind cu mult mai reale decât orice altceva din cameră. Era un tatuaj foarte special, deopotrivă rău și drăguț. Și de fiecare dată când Gansey se uita la el, vedea ceva diferit. În seara aceea, cuibărit într-un mănunchi de

flori frumoase, dar sălbatice, în locul în care fusese până atunci un cioc, Gansey văzu o coasă.

Sunetul tânguitor se auzi din nou umplând apartamentul.

– Asta ce fel de drăcie mai e? întrebă Gansey pe un ton plăcut.

Ronan purta căști, ca de obicei, așa încât băiatul trebui să se întindă destul de mult ca să i le coboare pe gât. Din ele răzbătu stins muzica.

Ronan ridică privirea. În timpul acesta, florile de pe spatele lui se întoarseră și se ascunseră sub omoplații săi ascuțiți. Ținea în poală corbul fără pene, cu capul dat pe spate și ciocul căscat.

– Credeam că am stabilit ce înseamnă o ușă închisă, zise Ronan care ținea în mână o pensetă.

– Iar eu credeam că ne-am înțeles că noaptea e pentru dormit.

– Poate pentru tine, ridică din umeri Ronan.

– Se pare că nu. Pterodactilul ăsta al tău m-a trezit. De ce scoate sunetul ăsta?

În loc de răspuns, Ronan bagă penseta într-o pungă de plastic aflată pe pătură, în fața lui. Gansey nu era sigur că vrea să știe ce era substanța aceea pe care o extrăgea. Imediat ce corbul auzi foșnetul pungii, scoase din nou sunetul acela, un guițat ascuțit care se transformă într-un gâlgâit în timp ce mâncarea îi aluneca pe gât. Imediat, Gansey se simți deopotrivă amuzat, dar și cuprins de milă.

– Ei bine, asta nu e de ajuns, zise el. Trebuie să-l faci să înceteze.

– Trebuie să fie hrănită, răspunse Ronan.

Corbul înghiți o altă porție. De data asta, sunetul pe care îl scoase semăna cu acela produs în timp ce videzi o pungă în care ai salată de cartofi.

– E doar din două în două ore pe parcursul primelor șase săptămâni, îl lămuri Ronan.

– Și nu poți s-o ții la parter?

Ca răspuns, Ronan ridică pumnii în care ținea pasărea, apropiind-o de colegul său:

– Spune-mi tu!

Lui Gansey nu-i plăcea atunci când ceilalți apelau la bunătatea lui, mai ales când asta intra în coliziune cu dorința lui de a dormi. Nu avea cum să-l oblige să ducă pasărea la parter. Arăta extrem de fragilă. Nu era sigur nici măcar dacă puiul de corb e foarte simpatic sau îngrozitor de urât și avea probleme să accepte că era posibil ca ambele variante să fie adevărate.

Din spatele lui, Noah interveni și el cu glas milos:

– Mie nu-mi place s-avem aici chestia aia. Îmi aduce aminte de...

Dădu înapoi, așa cum făcea de cele mai multe ori, iar Ronan îndreptă penseta către el.

– Băi, omule, nu intra în camera mea!

– Gura! le zise Gansey amândurora. Și asta te include și pe tine, pasăre!

– Drujbă.

Noah se retrase, dar Gansey nu se mișcă. Pentru câteva minute, urmări cum corbul înghite mâzga aceea gri, în timp ce Ronan gângurește la el. Nu era cel cu care se obișnuise Gansey, dar nici el nu mai era cel de la prima lor întâlnire. Era limpede acum că instrumentul care se văita din căști era cimpoiul irlandez. Gansey nu-și amintea care fusese ultima dată când Ronan ascultase muzică celtică. Muzica lui Niall

Lynch. Deodată, simți că și lui îi este dor de charismaticul tată al lui Ronan. Dar mai mult decât de el, îi era dor de acel Ronan care existase cât timp tatăl lui mai era în viață. Băiatul acela din fața lui care ținea în mâini o pasăre fragilă părea să fie cumva un compromis.

După o vreme, Gansey îl întrebă:

– Ce a vrut să spună clarvăzătoarea, Ronan? Mai devreme, despre tatăl tău.

Ronan nu-și ridică privirea, dar Gansey îi văzu mușchii spatelui încordându-se, întinși de parcă ar fi dus greutăți.

– Asta e o întrebare foarte... Declan.

– Nu, nu cred că e așa, îl contră Gansey după o perioadă de gândire.

– Spunea numai rahaturi.

– Nu, nu cred că era cazul, se încăpățână Gansey, tot după o perioadă de meditație.

Ronan dădu peste playerul aflat lângă el pe pat și-l opri. Când răspunse, vocea îi era lipsită de inflexiuni, pustie.

– E doar una din tipele alea care-ți intră în cap și distruge totul pe acolo. A zis așa fiindcă știa că o să nască probleme.

– Cum ar fi...

– Cum ar fi... împrejurarea în care tu îmi pui întrebări de parcă ai fi Declan, zise Ronan.

Îi oferi corbului încă o înghițitură, dar pasărea îl privi fix, ca hipnotizată.

– Cum ar fi să mă facă să mă gândesc la lucruri pe care vreau să le uit. Genul ăsta de probleme. Printre altele. Apropo, ce se întâmplă pe fața ta?

Gansey își frecă bărbia, încetișor. Pielea îi era țepoasă. Știa că Ronan dorea să schimbe vorba, dar se lăsă în voia lui.

– Crește?

– Frate, doar nu ai de gând să continui cu chestia aia cu barba! Am crezut că glumești. Știi că a încetat să mai fie la modă în secolul paisprezece sau când naiba o fi trăit Paul Bunyan.

Ronan privi peste umăr la prietenul său. Avea pe față umbra de la ora cinci care lui îi creștea practic în fiecare zi.

– Încetează, arăți ca un fraier!

– E irelevant. Problema e că nu crește. Sunt blestemat să rămân un bărbat-copil.

– Dacă mai spui lucruri de asta ca „bărbat-copil", am terminat-o, zise Ronan. Haide, omule! Nu te lăsa doborât de o asemenea chestie. După ce o să-ți cadă ouăle, barba o să îți crească și ea imediat. Va fi ca un covor. Când vei mânca supă, se vor opri cartofii în ea. Ca la terrieri. Ai păr pe picioare? N-am observat niciodată.

Gansey nu consideră întrebarea aceea demnă de a primi un răspuns. Se desprinse oftând de peretele de care se sprijinise și arătă către corb:

– Mă duc înapoi la culcare. Și fă chestia aia să tacă! Îmi ești atât de dator, Lynch!

– Bine, zise Ronan.

Gansey se retrase în pat, dar nu se întinse. Duse mâna în căutarea jurnalului, dar nu era la locul lui; îl uitase la Nino în seara bătăii. Se gândise să îl sune pe Malory, dar nu știa ce să întrebe. Ceva dinăuntrul lui se întunecase a foame și a dorință. Își aduse aminte de găurile negre din orbitele cavalerului-schelet de pe cartea de tarot.

O insectă se lovea bâzâind de geam, scoțând soiul acela de sunet care-l făcea să creadă că era destul de mare. Se gândi la EpiPenul său, aflat undeva departe în torpedoul mașinii, prea greu accesibil ca să fie folosit ca antidot în caz de

nevoie. Insecta era probabil o muscă, o ploșniță sau vreo lăcustă, dar se temea să nu fie totuși o viespe sau o albină.

Probabil că nu era.

Deschise însă ochii. Se ridică încetișor din pat, apucând în același timp un papuc aflat undeva la margine. Merse cu grijă spre fereastră, căutând să localizeze sursa sunetului. Undeva în spatele său, telescopul desena pe podea umbra elegantă a unui monstru. Deși sunetul încetase, îi trebui doar o clipă ca să vadă insecta de pe geam: o viespe mergea pe rama îngustă de lemn a ferestrei, aruncând priviri în toate direcțiile. Gansey nu se mișcă. O urmări cum urcă și se oprește, urcă și se oprește. Luminile străzii o făceau să lase o umbră vagă; îi vedea corpul curbat și punctul minuscul al acului.

În mintea lui existau două imagini. Una era cea reală: viespea care urca pe lemn, inconștientă de prezența lui. Cealaltă era o imagine falsă, o posibilitate: viespea zbârnâind prin aer, găsind pielea lui Gansey, înfigându-și în el acul, pe care alergia băiatului îl transforma într-o armă letală.

Cu mult timp în urmă, pe pielea lui se înghesuiseră viespile, iar aripile lor continuaseră să bată chiar și după ce inima lui se oprise. Avea un nod în gât și ceafa i se înțepenise.

– Gansey?

Glasul lui Ronan se auzise chiar din spatele lui cu un timbru straniu și de nerecunoscut la început. Gansey nu se întoarse. Viespea își agitase aripile părând că e gata să zboare.

– Rahat, omule! exclamă Ronan.

Se auziră trei pași rapizi și podeaua scârțâind sub ei cu forța unui foc de armă, iar apoi Gansey simți cum i se smulge papucul din mână. Ronan îl împinse de o parte și lovi cu pantoful în fereastră atât de tare, încât sticla ar fi trebuit să se spargă. După ce corpul strivit al viespii căzu la

podea, Ronan îl scoase din locul întunecat în care se ascunsese și-l mai pocni o dată.

– Rahat, omule! repetă Ronan. Ești prost?

Gansey nu știa cum să descrie felul în care se simțea. Senzația aceea că se aflase la doar câțiva centimetri de moarte, conștiința faptului că în câteva secunde ar fi putut să se transforme dintr-un „elev promițător" în „imposibil de salvat". Se întoarse spre Ronan care ridicase cu atenție viespea ținând-o de o aripă, așa încât Gansey să o poată vedea mai bine.

– Ce-ai vrut? întrebă el.

– Poftim? făcu Ronan.

– Ai venit pentru ceva.

Ronan aruncă viespea în coșul de gunoi de lângă birou. Acesta dădea pe dinafară de hârtii mototolite, așa încât insecta ricoșă, obligându-l să găsească o crăpătură potrivită.

– Nici măcar nu-mi mai amintesc.

Gansey rămăsese în picioare, așteptând ca Ronan să spună altceva, dar acesta continuă să privească la viespe câteva momente bune înainte să vorbească, iar când o făcu într-un sfârșit, evită să se uite la Gansey.

– Cică ai vrea să pleci cu Parrish pe undeva...?

Gansey nu se așteptase la asta. Nu știa cum să vorbească fără să-l supere pe Ronan. Nu putea nici să-l mintă.

– Spune-mi ce-ai auzit și o să-ți confirm ceea ce e adevărat.

– Noah mi-a spus că, dacă pleci, Parrish vine cu tine.

Lăsase să i se strecoare în glas o notă de gelozie, iar asta făcea răspunsul lui Gansey mai ușor de dat decât în mod normal. Dar încercă să evite să facă ierarhii între prietenii săi.

– Și ce ți-a mai spus Noah?

Cu un efort vizibil, Ronan se adună și-și puse gândurile în ordine. Niciunuia din frații Lynch nu-i plăcea să pară altfel decât controlându-și pe deplin viața și făcând lucruri intenționate, chiar dacă asta însemna să fie cruzi. În loc să răspundă, îl întrebă:

– Nu vrei să vin și eu?

Ceva se rupse în pieptul lui Gansey.

– V-aș lua pe toți cu mine oriunde aș merge.

Lumina lunii transforma chipul lui Ronan într-o sculptură aspră, parcă o operă neterminată a unui artist care uitase să-și finiseze munca. Înspiră ca un fumător, trăgând adânc aer în piept prin nări și lăsându-l apoi să iasă ușurel printre dinți.

După o pauză, îi spuse:

– Noaptea trecută. E ceva ce...

În momentul acela se opri fără să mai adauge nimic. Era însă o oprire totală, genul acela de ezitare pe care Gansey o asocia cu secretele și cu vinovăția. Era genul de întrerupere care intervenea când te hotărâșești să mărturisești, dar gura te trăda refuzând să vorbească.

– Ceva ce...

Ronan bâigui, după care scutură coșul de gunoi.

– Ce e, Ronan?

– Chestia asta cu Drujbă și ghicitoarea și cu ce mi-a spus Noah și cu faptul că mie mi se pare că se petrece ceva ciudat.

Gansey nu reuși să-și alunge exasperarea din voce.

– *Ciudat* nu mă ajută. Nu știu de înseamnă ciudat.

– Nici eu nu știu, omule, și mie mi se pare o nebunie. Habar n-am ce să-ți spun. Vreau să zic ciudat așa ca vocea ta de pe înregistrare, răspunse Ronan. Ciudat ca fiica ghicitoarei. Mi se pare că lucrurile sunt mai însemnate decât le

percepem la prima vedere. Habar n-am ce-ți spun. M-am gândit însă că dintre toți oamenii de pe lumea asta, tu ești cel care o să mă creadă.

– Dar nu-mi dau seama ce-mi ceri să cred.

– Începe, omule! zise Ronan.

Gansey își încrucișă brațele la piept. Putea vedea aripa neagră a viespii moarte în harababura din coșul de gunoi. Aștepta ca Ronan să-i spună mai multe, dar băiatul schimbă vorba.

– Dacă te mai prind că te uiți la viespea aia din nou, pe următoarea am s-o las să te ucidă. La naiba!

Fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse și intră din nou în camera lui.

Încet, Gansey își ridică papucul de unde îl lăsase Ronan. Când se îndreptă de spate, își dădu seama că Noah ieșise și el din cameră și stătea acum lângă el. Privirea lui speriată oscila de la băiat la coșul de gunoi. Corpul viespii coborâse câțiva centimetri, dar era încă vizibil.

– Ce e? întrebă Gansey.

Ceva de pe fața neliniștită a lui Noah îi amintea de chipurile înfricoșate care îl încojuraseră când avea viespi pe piele și cerul albastru precum moartea deasupra lui. Cu mult timp în urmă, primise încă o șansă și în ultima vreme nevoia lui de a dovedi că o meritase era o povară din ce în ce mai mare.

Își luă ochii de la Noah, privind spre peretele făcut din panouri de sticlă. Chiar și acum, lui Gansey i se părea că poate simți prezența dureroasă a munților din preajmă ca și cum spațiul dintre el și piscurile lor ar fi fost un lucru tangibil. Imaginea unui Glendower adormit se transformase într-o experiență extrem de dureroasă.

Ronan avea dreptate. Lucrurile erau mai însemnate decât păreau la prima vedere. Nu găsise linia sau nodul ei, dar ceva se întâmpla, un lucru începea.

– Să n-o arunci, zise Noah.

17

Câteva zile mai târziu, Blue se trezi cu mult înainte de răsărit. Camera ei era împestrițată de umbre lungi de la lumina de veghe de pe hol. Așa cum se întâmplase în fiecare seară după ședința de ghicit, gândurile despre silueta elegantă a lui Adam și amintirea capului plecat al lui Gansey i se învârteau în minte imediat după ce somnul o elibera din mrejele lui. Blue nu se putea abține să nu revadă episodul acela haotic, repetându-l mereu în minte. Răspunsul volatil al Callei la întrebarea lui Ronan, limbajul secret dintre Adam și Gansey, faptul că ultimul dintre ei nu era doar un spirit pe Drumul Morților. Nu era îngrijorată doar pentru băieți, deși, din nefericire, acum i se părea aproape imposibil ca Adam să o mai sune. Nu, lucrul care o preocupa cel mai mult era ideea că mama ei îi interzisese ceva. Simțea că o chinuie de parcă ar fi fost o zgardă.

Blue dădu păturile la o parte. Voia să se trezească.

Simțea o dragoste șovăitoare pentru ciudata arhitectură a casei de pe Fox Way 300; era mai degrabă un soi de afecțiune amestecată cu nostalgie decât un sentiment

real. Ceea ce simțea însă pentru curtea din spatele casei era cu totul altceva. Un fag imens adăpostea toată partea aceea. Coroana lui frumoasă, perfect simetrică, se întindea de la un gard la celălalt și era atât de deasă încât vopsea chiar și cea mai caldă zi de vară într-un verde proaspăt. Doar cele mai afurisite dintre ploi pătrundeau printre frunze. Blue avea o mulțime de amintiri ale momentelor în care stătuse lângă trunchiul masiv și neted care o adăpostea de ploaie, auzind-o cum șuieră și bate și se sparge în coroana copacului, fără să atingă pământul. Așa, sub fag, se simțea de parcă ar fi fost ea însăși copacul, de parcă ploaia s-ar fi rostogolit pe propriile ei frunze și apoi pe scoarța netedă ca pielea.

Oftând ușor, Blue se îndreptă spre bucătărie. Împinse ușa din spate, folosindu-și ambele mâini ca s-o închidă fără zgomot în urma ei. După lăsarea întunericului, curtea devenea o altă lume, privată și nedeslușită. Gardul înalt de lemn, acoperit de un fel de iederă sălbatică, nu lăsa să intre lumina caselor vecine, iar coroana groasă a fagului oprea razele de lună. În mod normal, ar fi trebuit să aștepte câteva minute ca ochii să i se acomodeze cu întunericul, dar nu era cazul și în seara aceea.

Pe trunchiul copacului licărea o lumină stranie. Blue ezită puțin chiar în fața ușii, încercând să înțeleagă de unde veneau peticele acelea de lumină pe care le vedea pe scoarța gri-deschis. Punând mâna pe peretele casei – era cald încă din cauza arșiței de peste zi – se aplecă înainte. De acolo reuși să vadă o lumânare aflată pe cealaltă parte a copacului, cuibărită între rădăcinile ca niște șerpi ale fagului. Flacăra ei tremurătoare dispărea și apoi se lungea doar ca să dispară din nou.

Blue făcu un pas lângă poteca acoperită cu cărămizi sparte și apoi încă unul, privind și în spatele ei, ca să vadă dacă nu cumva o urmărește cineva din casă. Al cui era proiectul ăsta? La câțiva metri de lumânare, mai era un păienjeniș de rădăcini netede între care se formase o băltoacă cu apă neagră. Suprafața ei reflecta lumina pâlpâitoare de parcă acolo ar mai fi existat încă o lumânare.

Blue își ținu răsuflarea în timp ce mai făcu un pas.

Îmbrăcată într-un pulover larg și o fustă plisată, Neeve îngenunchease între lumânare și băltoacă. Cu mâinile ei frumoase așezate în poală, era la fel de nemișcată precum copacul și de întunecată precum cerul de deasupra.

Blue răsuflă zgomotos când o zări pe Neeve și apoi, privind la fața abia vizibilă a mătușii sale, respirația îi tresări din nou de parcă ar fi avut o altă surpriză.

– O, zise Blue, îmi pare rău, nu știam că ești aici.

Neeve nu-i răspunse însă. Când fata veni mai aproape, văzu că femeia privea în gol. Sprâncenele o lămuriră cu adevărat pe Blue; erau cumva lipsite de orice expresie. Erau chiar mai lipsite de semnificație decât ochii goi ai lui Neeve, de parcă ar fi așteptat ceva, două linii drepte, neutre.

Primul gând al lui Blue se îndreptă către o cauză medicală – oare nu existau crize care se manifestă prin încremenire? Cum se numeau alea? – dar apoi își aduse aminte de bolul cu suc de struguri și merișoare de pe masa din bucătărie. Era mult mai probabil să fie martora unui anumit gen de meditație.

Nu părea să fie însă cazul. Totul arăta mai degrabă ca... un ritual. Mama ei nu făcea așa ceva. Maura îi spusese odată cu aprindere unui client, *Eu nu sunt vrăjitoare*! Altă dată, îi

repetase același lucru pe un ton trist lui Persephone. Dar e posibil ca Neeve să fi fost. Blue nu era foarte sigură că știa ce reguli se aplică într-o astfel de situație.

– Cine e acolo? întrebă Neeve.

Nu era însă vocea mătușii sale. Era ceva mai adânc și de departe.

Pe Blue o cuprinse un fior. De undeva din copacul de deasupra o pasăre scoase un șuierat. Cel puțin, Blue preferă să-și imagineze că era o pasăre.

– Vino în lumină! zise Neeve.

Apa se mișcă în balta dintre rădăcini sau poate că fusese doar reflexia lumânării. Când Blue reuși să prindă o imagine mai largă, văzu o stea în cinci colțuri desenată în jurul fagului. Unul dintre puncte era lumânarea și altul, băltoaca întunecată. O lumânare neaprinsă marca al treilea punct și un bol gol pe cel de-al patrulea. Pentru o clipă, Blue se gândi că greșise, că nu era o stea în cinci colțuri. Apoi își dădu seama: Neeve era punctul final.

– Știu că ești acolo, se auzi vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve, pe un ton care suna ca aparținând unor locuri întunecate, foarte depărtate de soare.

– Îți pot simți mirosul.

Ceva se mișca foarte încet în sus pe șira spinării lui Blue, pe sub piele. Era o senzație atât de hidos de reală, încât abia reuși să nu se lovească peste spate sau să se scarpine.

Ar fi vrut să intre înapoi și să pretindă că nu ieșise niciodată, dar nu voia să o lase pe Neeve în urmă dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Blue nu dorea să se gândească la eventualitatea asta, dar o făcu. Nu dorea să o lase singură pe Neeve în cazul în care era posedată de ceva.

– Aici sunt, zise Blue.

Flacăra lumânării se întinse foarte foarte mult.

– Cum te numești? întrebă vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

Lui Blue i se păru că nu e foarte sigură că gura lui Neeve se mișcă în timp ce vorbea. Era greu să te uiți la fața ei.

– Neeve, minți Blue.

– Vino într-un loc unde să te pot vedea.

În băltoacă era cu siguranță ceva care se mișca. Apa reflecta culori care nu existau în lumina lumânării. Se schimbau și se mișcau într-un fel care nu avea nimic de-a face cu lumina lumânării.

– Sunt invizibilă, zise Blue tremurând.

– Ahhhhhhh! șuieră vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

– Tu cine ești? întrebă Blue.

Flacăra lumânării se lungi foarte mult și deveni atât de subțire de parcă ar fi fost gata să se rupă. Nu se întindea însă spre cer, ci spre Blue.

– Neeve, zise vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

În vocea aceea întunecată se distingea un fel de șmecherie, ceva atoatecunoscător și malefic, care o făcea pe Blue să vrea să se uite peste umăr. Nu-și putea desprinde însă privirea de la lumânare, fiindcă se temea că flacăra o va atinge dacă va înceta să o supravegheze.

– Unde ești? întrebă Blue.

– Pe Drumul Morților, hârâi vocea-care-nu-era-a-lui-Neeve.

Blue își dădu brusc seama că scotea aburi. Avea pielea ca de găină pe brațe și aproape că o durea. În lumina slabă a lumânării văzu că și Neeve scoate aburi.

Norul respirației mătușii sale se despărți deasupra bălții ca și cum din apă s-ar fi ridicat ceva care să împiedice înaintarea aburului.

Blue se aruncă înainte, lovi castronul gol, răsturnă lumânarea neaprinsă și aruncă pământ în direcția bălțoacei negre.

Lumânarea se stinse.

Urmă un minut de întuneric deplin. Nu se auzea niciun sunet, de parcă fagul și curtea din jurul lui nu mai erau în Henrietta. În pofida liniștii, Blue nu se simțea singură și senzația asta era teribilă.

Sunt într-o bulă, gândi ea furioasă. *Sunt într-o fortăreață. În jurul meu e numai sticlă. Pot privi afară, dar nimic nu pătrunde până la mine. Sunt de neatins.* Erau toate armele cu care o înzestrase Maura ca să se protejeze împotriva atacurilor mediumice. Părea să fie însă mult mai simplu decât fusese să facă față vocii care ieșea din Neeve.

Apoi, totul se liniști. Pielea de pe brațe îi reveni la normal. Încet, ochii i se obișnuiră cu întunericul – gândi că era ca și cum se târa înapoi în lumea reală – și o găsi pe Neeve îngenuncheată încă lângă bălțoaca dintre rădăcini.

– Neeve! șopti Blue.

Pentru un moment nu se întâmplă nimic, dar apoi femeia își ridică bărbia și mâinile.

Te rog să fii Neeve! Te rog să fii Neeve!

Întregul corp al lui Blue era pregătit pentru fugă.

Pe urmă, văzu că sprâncenele mătușii sale erau la locul lor și se ridicau cu fermitate deasupra ochilor, deși mâinile îi cam tremurau. Fata lăsă să-i scape un oftat de ușurare.

– Blue? întrebă Neeve.

Vocea îi era destul de normală. Pe urmă, ca după o înțelegere bruscă, femeia urmă:

– Auzi, sper că n-ai de gând să-i spui mamei tale despre asta, nu-i așa?

Blue se uită pătrunzător la ea.

– Ba cu siguranță o să-i spun. Ce-a fost asta? Ce făceai?

Inima continua să-i bată cu putere și își dădu seama că acum, când era capabilă să cântărească mai bine ce se întâmplase, era cu totul terifiată.

Neeve observă pentagrama distrusă, lumânarea răsturnată și bolul întors cu fundul în sus.

– Încercam să scrutez, zise ea cu o voce caldă care o înfurie pe Blue.

– Mai devreme ai scrutat. Asta nu era același lucru!

– Scrutam spațiul acela pe care l-am văzut atunci. Speram să pot intra în contact cu cineva care era deja acolo ca să aflu ce este.

Blue continuă cu o voce care nu era nici măcar pe departe pe cât de sigură și-ar fi dorit:

– A *vorbit*. Și nu era vocea ta cea care-ți ieșea pe gură.

– Păi, zise Neeve părând puțin enervată, asta a fost vina ta. Tu amplifici totul. Nu mă așteptam să fii aici, fiindcă altfel aș fi...

Făcu un gest vag și privi la mucul de lumânare cu capul lăsat în piept. Nu era un gest foarte omenesc, ceea ce o făcu pe Blue să-și amintească de fiorul neplăcut pe care îl avusese mai înainte.

– Ai fi făcut ce? întrebă Blue.

Și ea era puțin enervată că i se găsea o vină pentru ceea ce tocmai se întâmplase.

– Ce-a fost aia? A zis că e pe Drumul Morților. E același lucru cu meridianul energetic?

– Bineînțeles, zise Neeve. Henrietta e pe un meridian energetic.

Asta însemna că Gansey avusese dreptate. În consecință, era limpede că Blue știa exact pe unde trecea meridianul energetic pentru că-i văzuse spiritul lui Gansey mergând în lungul lui în urmă cu câteva zile.

– De aceea e foarte ușor să fii ghicitor aici, zise Neeve. Energia e foarte puternică.

– Energie... ca a mea? întrebă Blue.

Neeve schiță un gest complicat din mână înainte să apuce lumânarea. O ținu cu vârful în jos și-i prinse fitilul între degete ca să se asigure că s-a stins pe deplin.

– Da, energie ca a ta. Alimentează lucrurile. Cum zici tu? Face conversațiile să sune mai tare. Ești becul care luminează. Tot ceea ce are nevoie de energie pentru a fi în viață tânjește după prezența ta.

– Ce-ai văzut? întrebă Blue, când...

– Scrutam, termină Neeve propoziția ei, deși Blue nu era sigură deloc că așa ar fi încheiat și ea. E cineva acolo care știe numele tău. Și mai e cineva care caută același lucru pe care îl cauți și tu.

– Pe care-l caut *eu*? repetă Blue uimită.

Ea, una, nu căuta nimic. Asta dacă nu cumva Neeve vorbea despre misteriosul Glendower. Își aminti că simțise o conexiune, un sentiment captiv în împletitura aceea de Băieți Corbi, regi adormiți și meridiane energetice. Și din spusele mamei ei care-i ceruse să se ferească de toate astea.

– Da, știi ce este, răspunse Neeve. Ah, totul pare mult mai clar acum.

Blue se gândi la flacăra aceea întinsă și flămândă a lumânării, la luminile schimbătoare din băltoacă. Simți undeva foarte adânc în ea o răceală profundă.

– Nu mi-ai spus ce era acolo, în băltoacă.

Neeve privi în sus, cu toate obiectele strânse în brațe. Căutătura ei era impenetrabilă și putea dura o eternitate.

– Asta fiindcă n-am nici cea mai mică idee, zise ea.

18

A doua zi, înainte să înceapă orele, Whelk își luă libertatea de a căuta prin dulapul lui Gansey.

Era unul dintre puținele folosite, aflat la doar două uși distanță de fostul dulap al lui Whelk, iar deschiderea lui îi provocă un amestec de amintiri și nostalgie. Odată, demult, acesta era el, unul dintre puștii cei mai bogați de la Aglionby, care avea orice prieten își dorea, orice fată din Henrietta pe care punea ochii. Mergea doar la orele la care avea chef. Tatăl lui nu avea nicio problemă să facă din când în când câte o donație suplimentară ca să îl ajute pe Whelk să treacă la o materie la care nu reușise să ajungă timp de câteva săptămâni. Îi era dor și de fosta lui mașină. Polițiștii de aici îl știau bine pe tatăl lui; nici măcar nu se sinchiseau să-l tragă pe dreapta.

Acum Gansey era rege aici și nu știa nici măcar cum să se folosească de asta.

Datorită codului de onoare de la Aglionby, niciunul dintre dulapuri nu era încuiat, ceea ce îi permise lui Whelk să-l deschidă pe-al lui Gansey fără niciun fel de chin. Înăuntru găsi câteva caiete prăfuite, legate cu spirale, din care se folosiseră

doar primele pagini. Pentru eventualitatea în care Gansey decidea să vină la școală cu două ore mai devreme, Whelk lăsă un bilet în dulap („Bunurile au fost înlăturate pe durata igienizării împotriva gândacilor") și apoi se retrase împreună cu prada sa într-una din băile nefolosite ale personalului.

Stând cu picioarele încrucișate pe gresia prăfuită de lângă chiuvetă, descoperi că Richard Gansey III era mai obsedat de meridianul energetic decât fusese el vreodată. Întregul proces de cercetare avea ceva care părea... frenetic.

Ce se întâmplă cu puștiul ăsta? se întrebă Whelk, dar imediat după aceea se gândi cât de ciudat era că ajunsese la vârsta la care îl considera pe Gansey un puști.

Dincolo de ușa băii auzi pași în lungul holului. Ajunse până la el o aromă de cafea; Aglionby începea să se agite. Whelk trecu la următorul caiet.

Acesta nu mai era despre meridianul energetic, ci conținea tot felul de amănunte istorice despre regele velș Owen Glendower. Whelk nu era interesat. Frunzări distrat, gândindu-se o vreme că nu avea nicio legătură până când își dădu seama că Gansey încerca să lege cele două elemente: Glendower și meridianul energetic. Măscărici sau nu, băiatul ăla știa cum să vândă o poveste.

Whelk se concentră asupra unui rând.

Cine îl trezește pe Glendower primește o favoare (nelimitată?) (supranaturală?) (unele surse spun că e reciprocă/ce înseamnă asta?).

Lui Czerny nu-i păsase niciodată de rezultatul final al căutării meridianului energetic. La început, și Whelk fusese la fel. Îi atrăgea doar misterul. Pe urmă, într-o după-amiază, pe când Czerny și Whelk stăteau în mijlocul a ceea ce părea să fie un cerc natural de pietre încărcate magnetic, au încercat

să mute unul dintre bolovani ca să vadă ce se întâmplă. Șocul energetic rezultat îi doborâse pe amândoi la pământ și făcuse să apară silueta vagă a ceea ce părea să fie o femeie.

Energia meridianului era primară, necontrolabilă, inexplicabilă. Era materia aceea din care se țeseau legendele.

Oricine ar fi reușit să controleze meridianul energetic avea să fie mai mult decât bogat, mai mult decât ar fi putut să spere că vor deveni ceilalți băieți de la Aglionby.

Lui Czerny tot nu-i păsase, nu cu adevărat. Fusese cea mai blândă și mai lipsită de ambiții ființă pe care o văzuse vreodată Whelk, ceea ce explica probabil și de ce aprecia atât de mult compania lui. Czerny nu avea o problemă să fie la fel cu ceilalți băieți de la Aglionby. Era fericit doar să alerge în spatele lui Whelk. În zilele în care profesorul de latină încerca să se consoleze, își spunea că prietenul lui nu fusese decât o oaie, dar de cele mai multe ori sfârșea prin a-și aminti că fusese de fapt extrem de loial.

Nu era nevoie să fie lucruri diferite, nu-i așa?

– Glendower, zise Whelk cu voce tare rotunjind cuvântul.

Sunetul vocii sale reverberă în pereții băii, sunând gol și metalic. Se întrebă ce anume ar fi vrut Gansey – ciudatul, disperatul Gansey – să ceară ca favoare.

Ridicându-se de pe podeaua băii, Whelk culese toate caietele. Îi trebuiau doar câteva minute să le copieze în cancelarie, iar dacă l-ar fi întrebat cineva, i-ar fi spus că îl rugase chiar Gansey.

Glendower.

Dacă Whelk l-ar fi găsit, i-ar fi cerut ceea ce dorise încă de la început: să controleze meridianul energetic.

19

În dimineața următoare, Blue ieși desculță pe stradă în fața casei de la Fox Way 300 și se așeză la curbă ca să o aștepte pe Calla în umbra copacilor al căror verde bătea în albăstrui. Toată după-amiaza, Neeve stătuse închisă în cameră, iar Maura ghicise în cărțile de tarot angelic pentru un grup de turiști veniți acolo într-o vacanță de creație. Așa că Blue își petrecuse toată după-amiaza întrebându-se ce să facă în legătură cu întâmplarea la care luase parte Neeve în curtea din spate. Iar o eventuală acțiune o implica și pe Calla.

Devenise deja nerăbdătoare când mașina pe care Calla o împărțea cu colegii ei parcă lângă curbă.

– Stai aici lângă gunoi ca să te recunoască lumea? o întrebă Calla coborând din vehiculul gri-albăstrui, așa cum era totul în după-amiaza aceea. Purta o rochie ciudat de respectabilă și niște sandale dubioase și excentrice, cu pietre semiprețioase. Făcând un semn psihedelic din mână în direcția șoferului, se întoarse spre Blue în timp ce mașina demară.

– Trebuie să-ți pun o întrebare, o informă Blue.

– Și e una care sună mai bine lângă un tomberon de gunoi? Ține asta!

Calla își extrase cu greu una dintre pungi de pe braț, dându-i-o lui Blue. Mirosea a iasomie și a ardei iuți, ceea ce însemna că avusese o zi rea la muncă. Blue nu era foarte sigură ce profesie avea Calla, dar știa că avea de-a face cu Aglionby, cu niște hârtii și cu înjuratul elevilor, care survenea mai ales la sfârșit de săptămână. Indiferent care îi era însă fișa postului, ea implica și premii pe care și le acorda ea însăși în burritos meniți să compenseze zilele proaste.

Calla începu să se împleticească spre ușa de intrare.

Blue o urmă neajutorată, clătinând sacoșa. Era grea de parcă ar fi avut cărți sau bucăți de cadavru în ea.

– Casa e plină.

Doar una dintre sprâncenele Callei îi acorda atenție.

– E mereu plină.

Erau aproape de ușa de intrare. Înăuntru, toate camerele erau ocupate cu mătuși, verișoare și mame. Sunetul muzicii supărate care inspira doctoratul Persephonei se auzea chiar și de acolo. Singura șansă de intimitate era afară.

– Vreau să știu de ce a venit Neeve, zise Blue.

Calla se opri, privind peste umăr la fată.

– Păi, dacă e așa, răspunse ea pe un ton nu foarte plăcut, și mie mi-ar plăcea să știu care sunt cauzele schimbărilor climatice, dar nu-mi spune nimeni.

Strângând sacoșa Callei ca pe un ostatic, Blue insistă:

– Să știi că nu mai am șase ani. Poate că toată lumea de pe-aici vede tot ce are nevoie într-un pachet de cărți, dar eu m-am săturat să tot bâjbâi pe întuneric.

Acum ambele sprâncene ale Callei păreau interesate.

– La naiba! o aprobă Calla. Chiar mă întrebam când ai să fii și tu rebelă. Dar de ce n-o întrebi pe maică-ta?

– Pe ea sunt supărată fiindcă îmi spune ce să fac.

Calla își schimbă greutatea de pe un picior pe altul.

– Mai ia o sacoșă. Bun, și ce propui?

Blue acceptă încă un bagaj; acesta era maro-închis și avea colțuri care înțepau. Părea să conțină o cutie.

– Să-mi răspunzi pur și simplu la întrebare.

Folosindu-și mâna proaspăt eliberată, Calla își duse un deget la buze. Atât rujul, cât și oja pe care le folosise erau indigo, culoarea cernelii de caracatiță și a celor mai adânci dintre umbrele care se formaseră deja în curtea lor din față.

– Chestia e că nu-s sigură că ni s-a spus adevărul.

Blue o privi cu neîncredere. Ideea de a le minți pe Calla, pe Maura sau pe Persephone suna ridicol. Chiar și dacă n-ar fi știu adevărul, puteau ușor distinge o minciună. Pe de altă parte, prezența lui Neeve părea să aibă și o parte misterioasă care implica ședințe de scrutare la ore târzii, atunci când credea că nimeni nu are să o vadă.

– Teoretic, ar fi trebuit să caute pe cineva pe-aici, zise Calla.

– Pe tatăl meu, ghici Blue.

Calla nu spuse nici da, nici nu. În loc de asta, îi răspunse:

– Dar cred că prezența ei s-a transformat în altceva acum că a apucat să stea în Henrietta o bucată de vreme.

Se priviră complice una pe cealaltă timp de câteva secunde.

– Atunci am altă propunere, zise Blue în final.

Încercă să-și arcuiască sprânceana ca să o imite pe Calla, dar simți că nu e în stare.

– Cotrobăim prin lucrurile lui Neeve. Tu cauți și eu stau de pază.

Gura Callei deveni foarte mică. Puterile ei psihometrice erau adesea foarte vagi, dar, cu Blue lângă ea, n-ar fi fost mai puternice? Fusese cu adevărat dramatic atunci când atinsese

tatuajul lui Ronan. Dacă și-ar fi pus mâna pe lucrurile lui Neeve, ar fi putut obține niște răspunsuri concrete.

– Ia și sacoșa asta, zise Calla, dându-i-o pe ultima. Era cea mai mică dintre toate, făcută dintr-o piele sângeriu-închis. Era incredibil de grea. În timp ce Blue se gândea cum să o țină împreună cu celelalte, Calla își încrucișă brațele pe piept bătând cu unghiile ei indigo undeva chiar sub umeri.

– Ar trebui să iasă din cameră pentru cel puțin o oră, zise Calla. Iar Maura ar trebui și ea să fie ocupată cu ceva.

Calla observase că Maura nu avea animale de companie pentru că își petrecea foarte mult timp respectându-și principiile. Mama lui Blue credea în multe lucruri, unul dintre ele fiind și intimitatea.

– Dar o s-o faci?

– O să aflu mai multe astăzi, zise Calla. Despre programul lor. Ce-i asta?

Atenția îi fusese atrasă de o mașină care parcase la capătul aleii. Calla și Blue își întinseră capetele ca să citească mai bine semnul de pe ușa din dreapta: FLORI DE LA ANDI. Șoferul, o femeie, răvăși lucrurile de pe bancheta din spate pentru vreo două minute înainte să se îndrepte spre ușă purtând în mâini cel mai mic aranjament floral din lume. Bretonul ei tapat era mai mare decât buchetul.

– Locul ăsta e tare greu de găsit, zise femeia.

Calla își țuguie buzele. Avea o ură pură și feroce față de tot ceea ce putea fi catalogat drept flecăreală.

– Ce înseamnă asta? întrebă Calla, făcându-și vorbele să sune de parcă florile ar fi fost un pisoi nedorit.

– Sunt pentru... femeia – scotoci frenetic după o etichetă.

– Orla? ghici Blue.

Ea primea întotdeauna flori de la tot felul de bărbați îndrăgostiți din Henrietta sau chiar din afară. Și nu trimiteau doar flori. Unii îi dăruiau abonamente la spa, alții coșuri cu fructe. Remarcabil fusese cel care trimisese un portret în ulei al Orlei. O pictase din profil, așa încât privitorul să poată observa pe deplin gâtul lung și elegant al Orlei, pometii ei înalți, ochii mari cu aspect romantic, dar și nasul imens, trăsătura care-i plăcea cel mai puțin. Orla se despărțise imediat de el.

– Blue? zise femeia. Blue Sargent?

La început, fata nu înțelese că florile erau pentru ea.

Femeia trebui să le împingă către ea și apoi Calla își luă înapoi una dintre sacoșe pentru ca Blue să le poată accepta. În timp ce comisionara se întorcea la mașină, Blue întoarse aranjamentul în mână ca să-l vadă mai bine. Era doar o crenguță de săpunariță care înconjura o garoafă albă; miroseau mai bine decât arătau.

– Transportul trebuie să fi costat mai mult decât florile, comentă Calla.

Pipăind printre mlădițele firave, Blue găsi un carton împăturit în două. Înăuntru, o mână de femeie transcrisese mesajul: *Sper că încă vrei să te mai sun. Adam*

Buchetul acela mic de flori căpătase sens. Se potrivea cu puloverul uzat al lui Adam.

– Și mai și roșești, zise Calla dezaprobator.

Vru să le atingă, dar Blue se feri, ceea ce o făcu pe Calla să adauge sarcastic:

– Oricine o fi fost și-a cheltuit toți banii, nu-i așa?

Blue atinse cu bărbia marginea garoafei albe. Era atât de delicată încât părea că nici nu există. Nu era un portret sau un coș cu fructe, dar nu și-l putea imagina pe Adam

trimițând ceva mai dramatic. Florile acelea mici erau liniștite și rare, exact ca el.

– Eu cred că sunt frumoase.

Trebui să-și muște buza ca să-și stăpânească un zâmbet prostesc. De fapt, dorea să strângă florile în brațe și să danseze, dar astea nu erau două lucruri pe care să le faci în fața casei.

– Cine e? dori să știe Calla.

– Sunt și eu secretoasă. Ia-ți sacoșele înapoi! exclamă Blue întinzându-și brațul ca să-i permită Callei să-și recupereze sacoșa maro și pe cea de carton.

Femeia clătină din cap, fără a părea însă supărată. Blue o suspecta de mult că era romantică.

– Calla, începu Blue. Crezi că ar trebui să le spun băieților unde e Drumul Morților?

Femeia o privi aproape la fel de apăsat precum o făcea Neeve. După un timp, o întrebă la rândul ei:

– Și ce te face să crezi că eu pot răspunde la întrebarea asta?

– Pentru că ești adult, argumentă Blue. Și se presupune că ai învățat niște lucruri până ai ajuns la vârsta asta.

– Ceea ce cred eu, zise Calla, este că tu te-ai hotărât deja.

Blue coborî privirea în pământ. Era adevărat că jurnalul lui Gansey nu o lăsa să doarmă, dar și ceea ce sugera el, că lumea era mai mult decât puteai percepe la o primă vedere. Era la fel de adevărat că ideea, chiar și improbabilă, a unui rege adormit o entuziasmase. Gândul că ar putea să-și pună mâna pe obrazul său adormit și să simtă un puls vechi de secole o răscolea.

Mai important decât orice era însă fața ei de pe valetul de cupă, umerii aplecați ai siluetei unui băiat în curtea bisericii și o voce care zicea *Gansey. Asta e tot ce a mai rămas.*

Din momentul în care văzuse că urmează să moară și se convinsese că el există, de când aflase că ea avea să joace un rol în toate astea, se hotărâse că nu avea să stea deoparte și să lase lucrurile astea să se întâmple.

– Să nu-i spui mamei, zise Blue.

Cu un mormăit care nu însemna nimic, darămite o promisiune, Calla deschise ușa cu putere, lăsând-o pe Blue cu florile ei pe scară. Plantele păreau să nu cântărească nimic, dar fata simțea că ele reprezintă o schimbare.

Astăzi, gândi Blue, *e ziua în care încetez să mai ascult viitorul și încep să-l trăiesc.*

– Blue, dacă ajungi să-l cunoști... începu Calla care rămăsese în pragul ușii, ar fi bine să-ți păzești inima. Nu uita că o să moară.

20

În același timp în care florile lui erau livrate la Fox Way 300, Adam ajungea la Monmouth Manufacturing pe bicicleta sa jalnică. Ronan și Noah erau deja pe-afară printre bălării, construind rampe de lemn pentru vreun scop neortodox.

Încercă de două ori să convingă cricul ruginit să funcționeze înainte să-și culce bicicleta pe o parte. Iarba îi ieșea printre spițe.

– Când credeți că ajunge Gansey pe-aici? întrebă el.

Ronan nu-i răspunse imediat. Era băgat sub BMW-ul său, măsurând lățimea cauciucurilor cu o ruletă galbenă.

– Douăzeci și cinci virgulă patru centimetri, Noah.

Celălalt băiat, care stătea lângă o grămadă de placaj și de bârne din lemn întrebă:

– Asta e tot? Nu pare foarte mult.

– Te-aș minți eu? Zece. Țoli. Douăzeci și cinci virgulă patru centimetri.

Ronan apăru de sub mașină și-l privi lung pe Adam. Lăsase ca barba sa de ora cinci să devină una de mai multe zile, probabil pentru a-i face în ciudă lui Gansey care nu

reușea deloc să aibă păr pe față. Acum arăta ca genul de persoană la vederea căreia femeile își ascund poșetele și copiii.

– Cine știe? El ce-a zis?

– Trei.

Ronan se ridică în picioare și îl priviră amândoi pe Noah lucrând cu placajul pentru rampe. *Lucrând* însemna de fapt *privind la*. Noah își ținea degetele la douăzeci și cinci virgulă patru centimetru depărtare și privea prin spațiul dintre ele la lemnul din fața lui. Era perplex. Nu se vedea nicio unealtă pe lângă el.

– Și ce-aveți de gând să faceți cu chestiile astea? întrebă Adam.

Ronan își afișă zâmbetul său de șopârlă.

– Rampă. BMW. O nenorocită de lună!

Era atât de caracteristic lui Ronan. Camera lui din Monmouth era plină cu jucării scumpe, dar, ca toți copiii răsfățați, sfârșea prin a se juca afară cu niște bețe.

– Traiectoria pe care o proiectezi nu prea sugerează luna, răspunse Adam. Mie îmi sugerează mai degrabă sfârșitul suspensiilor.

– N-am nevoie de pălăvrăgeala ta, băi... savantule!

Probabil că așa era. Ronan n-avea nevoie de fizică. El putea intimida până și o bucată de placaj să facă tot ce voia el. Aplecat asupra bicicletei sale, Adam mai încercă o dată cricul, străduindu-se să-l elibereze fără să-l rupă de tot.

– Și care-i defecțiunea ta? întrebă Ronan.

– Încerc să mă hotărăsc când să o sun pe Blue.

Spunând chestia asta cu voce tare, îl invita practic pe Ronan să-l ridiculizeze, dar asta era pur și simplu una dintre greutățile cu care trebuia să se obișnuiască.

–I-a trimis și flori, zise Noah.

– De unde știi? întrebă Adam mai mult speriat decât curios.

Noah zâmbi subțire, cu un aer superior. Scosese una dintre bucățile de placaj de pe un stativ și arăta triumfător.

– La ghicitoare? Tu știi ce e locul ăla? întrebă Ronan. E un palat al castrării. Dacă vrei să te întâlnești cu fata aia, era mai bine să-i fi trimis boașele în loc de flori.

– Ești un neanderthalian!

– Iar tu vorbești uneori exact ca Gansey, replică Ronan.

– Iar tu uneori n-o faci.

Noah râse în felul lui șuierat aproape de neauzit. Ronan scuipă pe pământ, lângă BMW.

– Nici măcar nu mi-am dat seama că pitica aia e genul lui Adam Parrish, zise el.

Nu era serios, dar Adam deveni brusc sătul de Ronan și de inutilitatea lui. Din seara în care se bătuse la Nino, Ronan primise deja câteva atenționări în carnetul de elev de la Aglionby, care-i atrăgeau atenția asupra lucrurilor îngrozitoare care aveau să se reverse asupra lui dacă nu începea să-și îmbunătățească notele. Dacă nu începea să încerce să ia note. În loc să se ocupe de asta, Ronan era pe-afară construind rampe.

Unii oameni invidiau averea lui Ronan. Adam îi invidia însă timpul. A fi atât de bogat însemna să fii capabil să mergi la școală și să nu mai faci nimic altceva. Să ai intervale de-a dreptul luxoase de timp în care să înveți, să scrii lucrări și să dormi. Adam nu ar fi recunoscut nimănui, mai ales lui Gansey, dar era obosit. Nu mai rezista să-și strecoare făcutul temelor între slujbele part-time, să-și scurteze somnul, timpul în care să-l caute pe Glendower. Slujbele îi păreau mai degrabă timp pierdut: timp de cinci ani, nimănui nu-i păsase că el lucrase la o fabrică de rulote. Erau interesați doar să

absolve Aglionby cu note perfecte, ar fi fost entuziasmați dacă l-ar fi găsit pe Glendower, iar el ar fi fost încă în viață. Ronan nu trebuia să-și bată capul cu așa ceva.

În urmă cu doi ani, Adam luase decizia de a veni la Aglionby și, în mintea lui, motivul avea de-a face cu Ronan. Maică-sa îl trimisese la băcănie cu cardul ei bancar – pe banda casei de marcat fuseseră doar un tub de pastă de dinți și patru cutii de ravioli pentru microunde –, iar casiera îi spusese că avea fonduri insuficiente în cont ca să acopere cumpărăturile. Deși nu era vina lui, simțise ceva deosebit de umilitor în momentul acela pe care-l găsise și groaznic de intim, în care trebuise să se prefacă acolo, în fața cozii, că-și întoarce buzunarele pe dos în căutarea unor bani despre care știa că nu-i avea. În timp ce se controbăia, un băiat cu capul ras de la casa alăturată își șterse cartea de credit de senzor și își luase rapid toate cumpărăturile în doar câteva secunde.

Adam își amintea că-l impresionase până și felul în care se mișcase celălalt băiat: încrezător și fără grijă, cu umerii drepți, bărbia înainte, ca un fiu de împărat.

În timp ce casiera introducea din nou cardul lui Adam și amândoi se prefăceau că mașinăria ar fi putut citi greșit banda magnetică, Adam îl privi pe celălalt băiat mergând în parcarea unde-l aștepta o mașină neagră, strălucitoare. Când deschise portiera, Adam îi văzu pe ceilalți doi băieți dinăuntru că poartă pulovere cu corbi pe piept și cravate. Erau disprețuitor de lipsiți de griji în timp ce își desfăcură repede sucurile.

Trebuise să lase cutiile și pasta de dinți la casă și plecase cu ochii înroșiți de lacrimi de rușine, care se încăpățânau să nu curgă.

Nu-și mai dorise niciodată cu atâta ardoare să fie altcineva.

În mintea lui, băiatul care ar fi vrut să fie el era reprezentat de Ronan, dar privind retrospectiv Adam se gândi că n-ar fi avut cum. Nu avea vârsta necesară ca să-și ia carnetul de șofer. Atunci ar fi vrut să fie alt elev de la Aglionby, cu o carte de credit valabilă și o mașină tare. Întâmplarea din ziua aceea nu fusese singurul motiv pentru care se hotărâse să lupte și să vină la Aglionby. Constituise însă picătura care umpluse paharul. Amintirea lui Ronan, lipsit de griji și superficial, dar cu o mândrie intactă, contrastase cu ceea ce trăise Adam cocoșat și umilit în fața unui șir de doamne în vârstă care așteptau și ele la casă.

Nu era încă băiatul acela din magazin. Era în schimb mai aproape.

Adam privi la ceasul său zgâriat și vechi ca să vadă cât întârziase Gansey.

– Dă-mi telefonul tău, îi zise lui Ronan.

Ridicând o sprânceană, Ronan își scoase telefonul aflat undeva aproape de capota BMW-ului.

Adam apelă numărul clarvăzătoarei. Sună doar de două ori, după care se auzi o voce ușor șuierată.

– Adam?

Uimit la auzul propriului nume, băiatul întrebă la rândul lui:

– Blue?

– Nu, zise vocea. Persephone.

Pe urmă, se auzi cineva din fundal:

– Zece dolari, Orla. Ăsta a fost pariul. Nu, telefonul nu mi-a indicat cine-a sunat. Uite!

Vocea i se adresă apoi din nou lui Adam.

– Îmi pare rău, dar sunt îngrozitoare când vine vorba de o competiție. Tu ești ăla cu tricoul Cola Cola, nu-i așa?

Lui Adam îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că femeia se referea la felul în care fusese îmbrăcat când venise la ședința de ghicit.

– Păi... ăăă... da.

– Ce minunat! Mă duc s-o caut pe Blue.

Urmă un moment scurt și incomod în care auzi din nou vocile cum murmură în fundal. Adam privi buruienile; parcarea trebuia să fie cosită din nou. Pe alocuri, asfaltul nici nu se mai vedea.

– Nu credeam c-ai să suni, zise Blue.

Probabil că Adam nu se așteptase cu adevărat ca Blue să-i răspundă, pentru că surpriza pe care o simți când îi auzi vocea îl făcu să simtă un hău în stomac. Ronan rânjea într-un fel care îl făcea să-și dorească să-i dea un pumn în braț.

– Am spus c-am să sun.

– Mulțumesc pentru flori. Au fost foarte drăguțe, urmă Blue, după care șuieră: *Orla, ieși naibii de-aici!*

– Pare înghesuială acolo.

– E mereu înghesuială. Sunt trei sute patruzeci și două de persoane care locuiesc aici și acum toate vor să fie în camera asta. Ce faci azi?

Întrebarea sună foarte natural, de parcă ar fi fost cel mai logic lucru din lume să fie rostit într-o conversație telefonică; ca și cum erau deja prieteni.

Asta îl făcu pe Adam să poată răspunde mai ușor:

– Explorez. Vrei să vii și tu?

Ronan căscă ochii. Indiferent de ce avea să răspundă fata, telefonul acela meritase doar ca să savureze adevăratul șoc pe care îl trăda fața lui Ronan.

– Ce fel de explorare?

Punându-și mâna la ochi, Adam își ridică privirea spre cer. I se păru că-l aude pe Gansey.

– Munți. Ce crezi despre elicoptere?

Urmă o pauză lungă.

– În ce sens... te referi? Etic?

– Ca modalitate de transport.

– Sunt mai rapide decât cămilele, dar mai greu de întreținut. Este cumva implicat un elicopter în viitorul tău de azi?

– Da. Gansey vrea să ne uităm după meridianul energetic și e mai ușor să-l descoperim din aer.

– Și bineînțeles... a făcut rost de un elicopter.

– Ăsta este Gansey!

Se instală o altă pauză lungă. Era una de gândire, crezu Adam, așa că nu o întrerupse. Într-un final, Blue îi răspunse:

– Bine, o să vin. Este o... Ce-o să fie asta?!

– N-am idee, răspunse Adam cu sinceritate.

21

Era remarcabil de ușor să nu o asculți pe Maura.

Mama lui Blue nu avea prea multă experiență în disciplinarea copiilor, iar fata nu era obișnuită să i se spună ce să facă, așa că nu a existat nimic care să o oprească să plece cu Adam atunci când el veni să o întâmpine în fața casei. Nici măcar nu simți vreo vinovăție, deocamdată, pentru că nu exersase nici asemenea lucruri. Cel mai remarcabil lucru în legătură cu toată situația era cât de plină de speranță se simțea, în pofida tuturor adversităților. Trecea dincolo de dorința mamei ei. Se întâlnea cu un băiat, cu un Băiat Corb. Ar fi trebuit să fie înfricoșată.

Era însă foarte greu să ți-l imaginezi pe Adam ca pe un Băiat Corb așa cum arăta când a salutat-o, cu mâinile în buzunare, mirosind a iarbă proaspăt cosită. Vânătaia se mai învechise și părea deci cu mult mai îngrozitoare.

– Arăți bine, zise el conducând-o în lungul aleii.

Nu era foarte sigură că e serios. Purta niște bocanci grei pe care-i găsise la un magazin al Armatei Salvării (pe care îi atacase cu un ac gros și niște ață de broderie) și cu o rochie pe care și-o făcuse cu câteva luni înainte, suprapunând câteva

straturi diferite de stofe verzi. Unele erau cu dungi. Unele erau croșetate. Altele erau transparente. Așa cum mergeau unul lângă celălalt, Adam părea un tip mai conservator, iar ea lăsa impresia că-l răpește. Blue se gândi cumva neliniștită că nu arătau deloc ca un cuplu.

– Mulțumesc, răspunse ea, după care continuă repede, înainte să-și piardă curajul. De ce-ai vrut numărul meu de telefon?

Adam continuă să meargă, dar nu-și luă privirea de la ea. Păru timid până când, deodată, sfiala dispăru.

– De ce nu l-aș fi vrut?

– Să nu mă înțelegi greșit, răspunse Blue, care-și simțea obrajii invadați de o căldură bruscă, dar știa că dialogul ajunsese într-un punct de unde nu se mai putea întoarce. Să nu crezi că mă deranjează. Ba deloc.

– Bine.

– Te-am întrebat asta fiindcă nu mă consider drăguță. Nu în felul în care băieții de la Aglionby se așteaptă să fie fetele.

– Eu merg la Aglionby, zise Adam.

Afirmația asta părea să funcționeze totuși mai puțin pentru Adam decât pentru alți băieți care studiau acolo.

– Eu cred că ești drăguță, afirmă el.

Odată cu spusele astea, fata îi auzi pentru prima dată în ziua aceea accentul de Henrietta: un „u" rostit *lung* și rotunjit *frumos*. Dintr-un copac din apropiere se auzi trilul unui pițigoi. Tenișii lui Adam se târau pe caldarâm. Blue se gândi la ce spusese băiatul și apoi mai medită puțin.

– *Pfui!* făcu ea într-un final.

Se simțea ca atunci când îi citise cartonașul care însoțise florile. Era ca și cum lucrurile nu mergeau până la capăt, de parcă vorbele ar fi înnodat un fir între ei, care trebuia detensionat cumva.

– Mulțumesc. Și eu cred că ești drăguț.

Băiatul râse, ușor surprins.

– Mai am o întrebare, zise Blue. Îți aduci aminte ultimul lucru pe care mama i l-a spus lui Gansey?

Fața lui îngândurată îi semnală că știa.

– Bun, urmă Blue respirând adânc. A zis că n-o să v-ajute. Dar eu n-am spus așa ceva.

După ce sunase el, Blue schițase o hartă fără prea multe amănunte, care arăta drumul spre biserica fără nume unde stătuse împreună cu Neeve în ajunul zilei Sfântului Marcu. Erau doar câteva linii paralele ca să indice drumul principal, un mic păienjeniș de străzi cu care se încrucișa și în final un pătrat în care era scris simplu BISERICA.

Îi dădu lui Adam această hartă, o bucată de hârtie mototolită și deloc impresionantă. Pe urmă, scoase din geantă jurnalul lui Gansey și i-l dădu și pe acela.

Adam se opri. Blue ajunse la un metru în fața lui și îl așteptă în timp ce el se încrunta privind obiectele pe care le avea în mână. Ținea jurnalul cu multă grijă, de parcă ar fi fost important pentru el sau pentru cineva important pentru el. Își dorea cu disperare ca el să aibă încredere în ea și să o respecte, ambele deodată, și-și dădea seama privindu-i expresia feței că nu avea prea mult timp să obțină lucrurile astea.

– Gansey l-a lăsat la Nino, zise ea repede. Jurnalul. Știu că ar fi trebuit să i-l dau când a venit la ghicit, dar mama... păi... ai văzut-o. În mod normal... de obicei nu e așa. Nu știu ce să cred. Dar uite care e treaba: vreau să mă implic și eu în ceea ce faceți voi. Adică, dacă e ceva supranatural care se petrece pe-aici, vreau să văd și eu. Atâta tot.

– De ce? întrebă Adam cu glas pierit.

Simțea că în fața lui nu are niciodată altă opțiune decât să spună adevărul, pe cât mai simplu posibil. Nu credea că e în stare să procedeze altfel.

– Eu sunt singura persoană din familia mea care nu are puteri speciale. Ai auzit-o pe mama. Eu doar ușurez misiunea celor care sunt astfel înzestrați. Dacă magia există, vreau să o văd și eu. Măcar o dată.

– Ești la fel de deplasată ca Gansey, zise Adam, fără ca tonul vocii sale să sugereze că asta era neapărat un lucru rău. Nici el nu are nevoie decât să știe că e adevărat.

Băiatul trecu jurnalul dintr-o mână în alta. Blue se simți deodată ușurată; nu-și dăduse seama cât de neclintit stătuse el până când nu începuse să se miște din nou, iar acum se simțea de parcă se evaporase o tensiune imensă care se acumulase între ei.

– Ăsta e drumul mor... meridianul energetic, îi explică, punând un deget pe harta abia schițată. Biserica este exact pe el.

– Ești sigură?

Blue îi aruncă o privire care ar fi putut usca instantaneu un copac.

– Uite care-i treaba, ori ai de gând să mă crezi, ori nu. Dar tu ești cel care m-a chemat „să explorăm".

Fața lui Adam se topi într-o expresie tristă, una atât de neobișnuită, încât trăsăturile i se schimbară în totalitate.

– Deci nu faci nimic cu discreție, nu-i așa?

După felul în care o spusese își dădu seama că era impresionat de ea în felul în care bărbații o apreciau în general pe Orla. Blue simți că-i place foarte mult lucrul ăsta, mai ales că nu trebuise să facă nimic altceva decât să fie ea însăși.

– Nimic care merită făcut.

– Păi, zise el, presimt c-o să descoperi că eu fac aproape totul cu discreție. Dacă nu te deranjează, cred că o să ne descurcăm bine împreună.

Blue descoperi că trecuse pe jos sau cu bicicleta pe lângă apartamentul lui Gansey în fiecare zi, în drum spre școală sau către Nino. În timp ce se îndreptau spre clădirea masivă, zări portocaliul ciudat al mașinii Camaro în parcarea năpădită de buruieni și, doar la o sută de metri depărtare, un elicopter strălucitor, albastru-închis.

Nu prea crezuse partea cu elicopterul. Nu fusese pregătită să vadă unul adevărat, de dimensiuni potrivite, aflat în curte, părând normal și asemănător unui SUV parcat acolo cu nonșalanță.

– Uau! făcu Blue, oprindu-se în loc ca să-și tragă răsuflarea.

– Știu, zise Adam.

Atunci îl văzu din nou pe Gansey, iar Blue simți șocul straniu al nevoii de a pune alături amintirea spiritului lui cu realitatea concretă a unui băiat care stătea lângă un elicopter.

– În sfârșit! strigă el, alergând în direcția lor. Purta încă pantofii ăia idioți Top-Siders pe care-i observase și când venise acasă la ea, asociați de această dată cu niște pantaloni scurți de culoarea nisipului și un tricou Polo de un galben care îl făcea să pară pregătit pentru orice fel de urgență atâta vreme cât situația respectivă implica prezența lui pe puntea unui iaht. În mână ținea o cutie cu suc de mere natural.

Îndreptă sucul lipsit de pesticide către Blue.

– Vii și tu?

La fel ca și acasă la ea, Blue se simți săracă, mică și proastă doar pentru că era în prezența lui. Încercând să-și scurteze vocalele de Henrietta, îi răspunse:

– Adică, să vin cu tine în elicopterul care te așteaptă cuminte?

Gansey își aruncă pe umărul acoperit de bumbacul impecabil un rucsac impecabil din piele. Zâmbea grațios și prietenos, ca și cum mama ei nu l-ar fi refuzat recent să-l asiste în căutarea lui, de parcă ea nu i-ar fi răspuns la limita impoliteții.

– Spui asta de parcă ar fi un lucru rău.

În spatele lui, elicopterul începu să urle, trezindu-se la viață. Adam îi întinse jurnalul lui Gansey care păru uimit. O parte infimă a feței lui păstră însă expresia aceea a măștii de Președinte cu Celular.

– Unde era? urlă Gansey.

Era nevoit să vorbească tare. Acum că porniseră de-a binelea, lamele elicei elicopterului păreau să țipe. Aerul se freca neplăcut și furios de urechile lui Blue, care percepea mai degrabă vântul decât sunetul.

Adam arătă spre fată.

– Mulțumesc, strigă Gansey pe cât putu de tare.

Era un răspuns predefinit; recursese la politețea lui exersată și puternică, fiindcă fusese surprins. De asemenea, continua să îl privească pe Adam, încercând să ghicească modul în care ar fi trebuit să se comporte cu ea. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap, o singură dată, scurt, iar masca mai căzu puțin. Blue se întrebă dacă expresia aceea de Președinte cu Celular dispărea vreodată complet atunci când era cu prietenii săi. Poate că Gansey acela pe care îl văzuse în curtea bisericii era ascuns undeva în adânc.

Era un gând care o aducea cu picioarele pe pământ.

Aerul tremura pe lângă ei. Blue își simțea rochia gata să-și ia zborul.

– Chestia asta e sigură? întrebă ea.

– Sigură ca viața însăși, răspunse Gansey. Adam, suntem în întârziere. Blue, dacă vii cu noi, ține-te mai bine de rochia aia și haide!

În timp ce Gansey se apropia aplecat de elicopter, tricoul galben începu și el să fluture.

Blue simți o emoție bruscă. Nu era vorba de frică. Era doar că nu se pregătise sufletește ca să părăsească pământul împreună cu un grup de Băieți Corbi, când se trezise de dimineață. În pofida dimensiunilor și a zgomotelor pe care le scotea, elicopterul părea un lucru destul de lipsit de substanță ca să se încreadă pe deplin în buna lui funcționare, iar pe băieți îi simțea ca pe niște străini. Abia acum avea senzația că nu o ascultă pe Maura.

– N-am mai zburat niciodată, îi mărturisi ea lui Adam, strigând ca să poată fi auzită în pofida zgomotului făcut de elicopter.

– Niciodată? întrebă la rândul său Adam.

Fata clătină din cap. El își duse gura chiar lângă urechea ei, ca să se facă auzit mai bine. Mirosea a vară și a șampon ieftin. Simți o gâdilitură cum o străbate de sub buric până la tălpi.

– Eu am zburat o dată, răspunse el.

Îi simțea respirația fierbinte pe piele. Blue era paralizată; în mintea ei răsuna doar *un sărut nu poate fi mai aproape*. Era exact la fel de periculos precum își imaginase. Îl auzi din nou pe Adam.

– Nu mi-a plăcut!

Trecu un moment pe care îl petrecură amândoi nemișcați. Ea simțea că trebuie să-i spună că n-avea voie s-o sărute – asta în cazul în care el era sufletul ei pereche –, dar

cum să facă asta? Cum să-i zică unui băiat așa ceva înainte de a fi sigură că el intenționa să o sărute?

Simți cum Adam îi ia mâna. Palma îi era transpirată. Cu siguranță, nu-i plăcea să zboare.

Din ușa elicopterului, Gansey privi peste umăr la ei, iar zâmbetul îi deveni mai complicat când îi văzu că se țin de mână.

– Urăsc asta! urlă Adam la Gansey.

Obrajii îi erau îmbujorați.

– Știu, strigă Gansey.

În elicopter era loc pentru trei pasageri pe o bancă din spate și unul pe un scaun aflat lângă pilot. Interiorul ar fi semănat cu partea din spate a unei mașini cu adevărat mari, dacă n-ar fi fost centurile prinse în cinci puncte, ce păreau împrumutate de pe un X-wing[1]. Blue își dădu seama că nu-i place să se gândească la motivul pentru care pasagerii trebuiau legați atât de bine. Era posibil să încerce să-i împiedice să se lovească de pereți.

Ronan, băiatul care era Corb mai mult decât ceilalți, se instalase deja pe un loc de lângă fereastră. Nu zâmbi deloc la vederea lor. Adam îi dădu un pumn în umăr lui Ronan și se așeză la mijloc, în timp ce Blue ocupă celălalt loc de la geam.

În timp ce se chinuia cu centura, Gansey se întoarse și întinse mâna ca să ciocnească pumnii cu Adam.

Câteva minute mai târziu, când Gansey era instalat deja în locul din față de lângă pilot, fata îl văzu că zâmbește, extrovertit, dar cinstit, incredibil de emoționat să meargă spre locul spre care se îndreptau. Înfățișarea lui rezervată dispăruse. Emana un soi de fericire personală fiindcă reușise să o convingă pe Blue să meargă cu ei, ceea ce o emoționă pe dată.

---

[1] X-wing – navă spațială de vânătoare din Războiul Stelelor (n. tr.).

Adam se aplecă spre ea intenționând să-i spună ceva, dar, până la urmă, se mulțumi să clatine din cap zâmbind, de parcă Gansey ar fi fost o glumă mult prea complicat de explicat.

În față, Gansey se întoarse către pilotul care, spre surprinderea lui Blue, era o femeie cu un nas drept, impresionant, cu părul castaniu adunat într-o coadă și cu căști pe urechi. Ea părea să găsească apropierea dintre Blue și Adam cu mult mai interesantă decât Gansey.

– N-ai de gând să faci prezentările, Dick? strigă pilotul la Gansey.

Băiatul făcu o grimasă:

– Blue, zise el. Ți-o prezint pe sora mea, Helen.

22

Erau puține lucruri legate de zbor pe care Gansey să nu le agreeze. Îi plăceau aeroporturile, cu toată forfota unor oameni ocupați, avioanele cu ferestrele lor groase și măsuțele mobile. Felul în care se decola îi aducea aminte de senzația pe care o avea în Camaro, lipit de spătarul scaunului, atunci când apăsa pedala de accelerație până la podea. Sunetul elicopterului părea cumva productiv, eficient. Îi plăceau manetele micuțe, întrerupătoarele și aparatura de zbor din cabină, dar și simplitatea tehnologică a centurilor de siguranță. O mare parte a plăcerii lui Gansey deriva din ambiția lui de a atinge ținte, iar o mare parte din această mare parte era încântată să-și îndeplinească planurile cu eficiență. Și nu era nimic mai eficient în cazul lor decât să te îndrepți spre destinație în felul în care zbura un corb.

Bineînțeles, de la trei sute de metri în aer, Henrietta oferea o priveliște care-i tăie respirația lui Gansey.

Sub ei, lumea părea să fie de un verde-închis, străbătut doar de un râu îngust și strălucitor, o oglindă a cerului. Îl putea urmări cu privirea tocmai până în munți.

Acum că se ridicaseră în aer, Gansey se simțea puțin emoționat. Era posibil, mai ales că venise și Blue, să fi exagerat puțin cu elicopterul. Se întrebă dacă Blue s-ar fi simțit mai bine sau mai rău dacă ar fi aflat că aparatul de zbor era al lui Helen și că nu plătise nimic pentru a-l folosi astăzi. Probabil mai rău. Aducându-și aminte de promisiunea pe care și-o făcuse, de a nu mai răni cu cuvintele, preferă să rămână tăcut în privința acestui subiect.

– Uite-o! auzi Gansey în urechi vocea lui Helen; în elicopter purtau toți căști care să le permită să vorbească între ei în pofida zgomotului asurzitor și neîntrerupt al motorului și al elicei. E prietena lui Gansey.

Pufnitura lui Ronan abia dacă trecu dincolo de microfonul său, dar Gansey o auzise de atâtea ori, încât își dădu seama de existența ei.

– Trebuie să fie tare mare ca să o vadă tocmai de-aici de sus, zise Blue.

– Henrietta, răspunse Helen, aplecându-se către fratele ei ca să-l înghiontească. Urmează să se căsătorească. N-au stabilit încă data.

– Dacă ai de gând să mă faci de râs, te arunc de-aici și pilotez eu, zise Gansey din scaunul de lângă ea.

Nu era o amenințare reală. Nu numai că n-ar fi împins-o pe Helen de la înălțimea aceea, dar n-ar fi avut nici dreptul legal să zboare fără ea. De asemenea, ar fi trebuit să recunoască faptul că nu se prea pricepea să piloteze un elicopter, în ciuda lecțiilor pe care le luase. Părea că-i lipsește capacitatea foarte importantă de a se orienta simultan atât pe verticală, cât și pe orizontală, ceea ce îl făcea să aibă neînțelegeri cu copacii. Se consola cu gândul că executa niște parcări laterale foarte bune.

– I-ai pregătit mamei un cadou de ziua ei? întrebă Helen.

– Da, răspunse Gansey, pe mine.

– Păi, cadoul ăsta i l-ai mai oferit, zise Helen.

– Nu sunt convins că minorii trebuie să cumpere cadouri pentru părinții lor. Sunt într-o relație de dependență cu ei. Asta e definiția până la urmă, nu-i așa?

– Tu și dependența! izbucni în râs sora lui.

Helen râdea ca un personaj de desene animate: *Ha, ha, ha, ha!* Era un hohot care îi intimida pe bărbați fiindcă-i făcea să se bănuiască pe ei înșiși a fi subiectul râsului.

– N-ai mai fost dependent de pe la patru ani. De la grădiniță ai sărit direct la bătrânețe, trecând peste vârsta la care ar fi trebuit să locuiești într-o garsonieră.

Gansey flutură sugestiv din mână, respingând spusele surorii sale care era recunoscută pentru tendința ei de a hiperboliza lucrurile.

– Dar tu ce i-ai luat?

– E o surpriză, răspunse Helen, începând să apese cu unghia ei roz pe un fel de întrerupător.

Rozul acela era singurul lucru fantezist din înfățișarea ei. Helen era frumoasă așa cum era un supercomputer: lucios, proiectat cu eleganță, dar cu spirit utilitar, plin de cunoștințe tehnologice de ultimă oră și mult prea scump pentru a fi deținut de majoritatea oamenilor de pe planetă.

– Asta înseamnă că e o piesă de veselă.

Mama lui Gansey colecționa farfurii rare și pictate cu aceeași fervoare obsesivă cu care Gansey aduna dovezi despre Glendower. Lui îi venea foarte greu să vadă la o farfurie și altceva decât scopul ei originar, dar colecția mamei sale fusese prezentată în reviste și fusese asigurată pe o sumă mai mare decât ar fi primit ei în cazul morții tatălui lor, așa încât era limpede că nu era singura care avea pasiunea asta.

– Nu vreau s-aud așa ceva. Tu nu i-ai luat cadou, insistă Helen a cărei față împietrise.

– Dar n-am spus nimic.

– I-ai zis veselă.

– Și cum ar fi trebuit să-i spun? întrebă el.

– Nu sunt toate de sticlă. Asta pe care am descoperit-o nu este.

– Atunci n-o să-i placă.

Fața lui Helen, și așa împietrită, deveni cioplită în diamant. Se concentră asupra GPS-ului. Lui Gansey nu-i plăcea să se gândească la cât de mult timp investise ea în farfuria aceea care nu era de sticlă. Nu-i plăcea să vadă dezamăgită pe nicio femeie din familia lui; în felul acesta se duceau pe apa sâmbetei mesele în familie.

Helen se încăpățâna să rămână tăcută, așa încât Gansey începu să se gândească la Blue. Era ceva în privința ei care îl tulbura, deși nu era capabil să pună degetul pe rana aceea. Scoase o frunză de mentă din buzunar, și-o băgă în gură și privi la drumurile cunoscute din Henrietta care șerpuiau sub ei. Din aer, curbele păreau mai puțin periculoase decât le simțea din Camaro. Dar ce *era* cu Blue? Adam nu era bănuitor în privința ei, el care se ferea de toată lumea. Dar el era clar prostit de fata aia. Nici ăsta nu era un loc în care Gansey să se fi simțit familiar.

– Adam! zise el.

Nu se auzi niciun răspuns, așa că Gansey privi în spate. Căștile prietenului său stăteau pe lângă gât, iar el se aplecase peste Blue, arătându-i ceva pe fereastră. Fiindcă se întorsese și ea, rochia lui Blue se ridicase, iar Gansey putu să vadă destul de mult din piciorul ei zvelt. Mâna lui Adam era strânsă pe banchetă, la doar câțiva centimetri depărtare, iar pumnul îi era albit din cauza fricii lui de a zbura. Nu era nimic intim în felul în

care stăteau, dar ceva din scena aceea îl făcea pe Gansey să se simtă ciudat, de parcă auzise o afirmație neplăcută și apoi uitase toate cuvintele, dar reținuse felul în care îl făcuseră să se simtă.

– Adam! strigă Gansey.

Capul prietenului său țâșni în sus. Cu o față preocupată, se grăbi să-și pună căștile la loc. Imediat, vocea lui răsună în urechile lui Gansey:

– Ați terminat de vorbit despre farfuriile mamei voastre?

– Cu siguranță. Unde putem să mergem de data asta? Mă gândeam să ne întoarcem la biserica unde am înregistrat vocea.

Adam îi întinse o hârtie mototolită. Gansey o netezi și descoperi că e o hartă abia schițată.

– Ce e asta?

– Blue.

Gansey privi cu atenție la fată, încercând să stabilească dacă ea avea ceva de câștigat inducându-i în eroare. Blue îi susținu privirea fără să clipească. Întorcându-se la loc, întinse din nou foaia pe cât de bine putea și o așeză în fața surorii lui.

– Cam asta ar trebui să se întâmple, Helen.

Sora lui Gansey privi cu atenție ca să urmeze indicațiile fetei. Biserica spre care îi îndrepta Blue era la patruzeci de minute de mers cu mașina depărtare de Henrietta, dar cu elicopterul aveau să facă doar vreo cincisprezece. Dacă Blue n-ar fi scos un sunet timid, Gansey nici n-ar fi văzut-o. Era o ruină, goală în interior, năpădită de bălării. În jurul ei se putea observa linia subțire a unui zid vechi de piatră, deopotrivă cu urma de pe sol unde trebuie să fi existat pe vremuri un alt perete.

– Asta e tot?

– Asta e tot ce a mai rămas.

Ceva din mintea lui Gansey deveni tăcut și înfricoșat.

– Ce-ai zis? întrebă el.

– E o ruină, dar...

– Nu, insistă el. Spune exact ce-ai zis mai înainte, te rog.

Blue aruncă o privire spre Adam, care ridică din umeri.

– Nu-mi amintesc ce-am zis... asta e tot ce a mai rămas?

Asta e tot.

Dar oare asta e tot?

Cuvintele acelea nu-i mai dădeau pace. *Știa* că îi recunoscuse vocea. Era accentul de Henrietta, cadența aceea atât de cunoscută.

Pe reportofon era vocea lui Blue.

Gansey.

Asta e tot?

Asta e tot ce a mai rămas.

– Să știi că nu-s făcută din combustibil! pufni Helen, de parcă mai vorbise o dată și Gansey o ignorase, ceea ce era posibil să fi fost așa. Spune-mi unde să merg.

Oare ce înseamnă asta? Încă o dată începu să se simtă strivit de responsabilitate, de evlavie pentru ceva cu mult mai mare decât el însuși. Se simțea deopotrivă curios și înfricoșat.

– Unde e situat meridianul, Blue? întrebă Adam.

Fata, care își pusese degetul mare și arătătorul pe fereastră de parcă ar fi măsurat ceva, îi răspunse:

– Acolo. Către munți. Zboară... vezi ăia doi stejari? Biserica e un punct, iar celălalt e situat chiar între ei. Dacă tragem o linie dreaptă între ele, obținem calea.

Dacă nu vorbise cu Blue în ajunul zilei Sfântului Marcu, atunci ce *însemnau* toate acestea?

– Ești sigură? întrebă Helen cu vocea ei tăioasă, de supercomputer. Nu am combustibil decât pentru o oră și jumătate.

– N-aș fi spus dacă nu eram sigură, zise Blue pe un ton ușor indignat.

Helen zâmbi ușor și apoi îndreptă elicopterul în direcția indicată de fată.

– Blue!

Ronan vorbise pentru prima dată și toată lumea, chiar și Helen, întoarse capul către el. Își ținea bărbia într-un fel despre care Gansey învățase că e periculos. Ceva din ochii lui se ascuțise brusc în timp ce o fixa pe Blue. O întrebă:

– Îl cunoști pe Gansey?

Băiatul își aminti că Ronan, sprijinit de Porc, ascultase de mai multe ori înregistrarea de pe reportofon.

Blue păru să intre brusc în defensivă. Toți o priveau. Ezită o clipă, apoi spuse:

– Doar numele.

Cu degetele împletite și cu coatele pe genunchi, Ronan se aplecă peste Adam ca să se apropie de Blue. Uneori putea să fie incredibil de amenințător.

– Și cum s-a întâmplat de ai ajuns să știi numele lui Gansey? întrebă el.

Spre lauda ei, Blue nu dădu înapoi. Urechile îi ardeau, dar răspunse:

– În primul rând, dă-te din fața mea.

– Și dacă n-o fac...?

– Ronan! interveni Gansey.

Băiatul se retrase.

– Totuși aș vrea să știu și eu, continuă Gansey simțindu-se de parcă și-ar fi pierdut brusc greutatea.

Privind în jos, Blue își aranjă câteva din straturile rochiei ei imposibile.

– Cred că e cinstit așa, zise ea într-un final, îndreptând apoi degetul și arătând furioasă spre Ronan. Dar nu așa o să mă faceți să răspund! Data viitoare când se mai bagă în mine, o să vă las să aflați singuri. O să... uite ce e: am să-ți spun de unde-ți știu numele dacă-mi explici ce e forma aceea pe care ai desenat-o în jurnal.

– Iar eu vreau să știu de ce negociem cu teroriștii, zise Ronan.

– Și de când sunt eu teroristă, mă rog? răspunse Blue. Mie mi se pare că eu v-am dat ceva ce voi doreați de multă vreme și acum sunteți... niște misogini.

– Nu chiar toți, zise Adam.

– Nici eu nu sunt misogin, zise Gansey căruia nu-i plăcea deloc ideea că fata ar putea să nu-l placă. Bun! Și acum, ce vrei să știi?

Blue întinse mâna.

– Stai așa! Îți arăt imediat la ce mă refer.

Gansey îi dădu din nou jurnalul. Frunzărind repede, fata îl întoarse spre el în așa fel încât să poată vedea și ea. Pagina se referea la un artefact pe care-l găsise în Pennsylvania, îl mai desenase și în câteva alte locuri.

– Cred că e un om care fuge după o mașină.

– Nu aia. Asta! zise fata arătând spre o altă schiță.

– Sunt meridiane energetice.

Întinse mâna să ia jurnalul. Într-un moment straniu de hiperconștiență, realiză cât de atent îl privea fata. Era convins că ea observase cum mâna lui stângă urmase familiar curbele legăturii de piele a jurnalului, cum degetul mare și arătătorul mâinii drepte știau exact cât trebuie să apese ca să depărteze foile și să le deschidă acolo unde avea nevoie. Jurnalul și Gansey erau cunoștințe vechi, iar el își dorea ca fata să știe asta.

Ăsta sunt eu. Cel adevărat.

Nu-și dorea să analizeze prea mult sursa acestui impuls. Se concentră la răsfoirea jurnalului. Nu-i luă prea multă vreme să găsească pagina dorită – o hartă a Statelor Unite pe care erau marcate tot felul de linii curbe.

Urmă cu degetul un meridian care se întindea în New York și Washington D.C. Cu el se intersecta o linie care se întindea de la Boston la St Louis. O a treia, care le tăia orizontal pe primele două, se întindea prin Virginia și Kentucky și apoi spre vest. Ca întotdeauna, Gansey simți ceva foarte satisfăcător la liniile acelea. Ceva care îi aducea aminte de căutarea comorilor și de desenele copilăriei sale.

– Acestea sunt cele trei meridiane, zise Gansey. Cele care par să conteze.

– În ce fel?

– Cât de mult ai citit din jurnal?

– Ăăă... ceva. Mult. Aproape tot.

– Cele care par să conteze, continuă băiatul, în ceea ce privește căutarea lui Glendower. Linia care traversează Virginia este cea care ne conectează cu MB. Adică Marea Britanie.

Fata își dădu ochii peste cap într-un gest dramatic, îndeajuns de evident încât Gansey ar fi putut să-l simtă și fără să-și întoarcă priviriea.

– Știu ce e MB. Mersi. Sistemul public de învățământ nu e chiar așa catastrofal.

Reușise din nou să o jignească, fără să fi făcut vreun efort. Se mulțumi să o asigure:

– Cu siguranță că nu este. Pe celelalte două meridiane există o mulțime de rapoarte despre lucruri neobișnuite... paranormale. Poltergeist, oameni-molie și câini negri.

Ezitarea lui se dovedi inutilă, fiindcă Blue nu-i dădu nicio atenție.

– Și mama a desenat forma aia, zise ea. Cea a meridianelor energetice. La fel și Nee... una dintre celelalte femei care locuiesc cu noi. Niciuna nu știa însă ce reprezintă, ci doar că e important. De aceea am vrut să știu.

– Acum e rândul tău, îi zise Ronan lui Blue.

– Eu... am văzut spiritul lui Gansey, zise ea. A fost pentru prima dată. De obicei, nu percep asemenea lucruri, dar de data asta am văzut. Te-am întrebat care e numele tău și tu mi-ai răspuns. „Gansey. Asta e tot ce a mai rămas." Serios. Ăsta e unul dintre motivele pentru care mi-am dorit să vin cu voi astăzi.

Răspunsul fusese mai mult decât satisfăcător pentru Gansey – până la urmă, ea era fiica unei ghicitoare și totul era în acord cu înregistrarea de pe reportofon –, deși i se păruse a nu fi tocmai complet. Ronan nu era însă lămurit:

– Unde l-ai văzut?

– Păi... când stăteam pe-afară cu una dintre mătușile mele prin alianță.

Răspunsul păru să-l satisfacă și pe Ronan, fiindcă întrebă imediat:

– Păi, și cu cine mai e aliată?

– Dumnezeule, Ronan! zise Adam. Ajunge!

Urmă un moment de tăcere încordată, în care se auzi doar vaietul continuu al elicopterului. Cu toții așteptau verdictul lui, iar Gansey știa prea bine lucrul ăsta. Credea în răspunsul fetei, considera că trebuie să urmeze direcțiile indicate de ea, avea încredere?

Vocea de pe reportofon îi aparținea lui Blue. Simți că nu are de ales. Ceea ce ar fi spus dacă nu ar fi fost și Helen de față era *Ai dreptate, Ronan, începe, ceva a pornit.* Și mai gândea *Spune-mi ce crezi despre ea, Adam. De ce ai încredere. Măcar de data asta nu mă sili să aleg. Nu știu dacă am dreptate.* Însă reuși să spună cu totul altceva:

– De acum înainte, va trebui ca fiecare dintre noi să fie cinstit cu celălalt. Gata cu joaca! Și nu e vorba doar de Blue, ci de noi toți.

– Eu sunt întotdeauna sincer, zise Ronan.

– Omule, asta e de departe cea mai mare minciună pe care ai spus-o vreodată, răspunse Adam.

– În regulă, acceptă și Blue.

Gansey bănuia că niciunul dintre ei nu era cu totul sincer în răspunsurile pe care le dăduseră, dar cel puțin le zisese ce dorește. Câteodată tot ceea ce voia era să fie capabil măcar să enunțe lucrurile.

Căștile rămaseră tăcute în timp ce Adam, Blue și Gansey priveau supărați pe fereastră. Sub ei, totul era verde, iar restul era și mai verde, lucrurile părând de acolo de sus doar de jucărie, un peisaj făcut din câmpuri de catifea și copaci care arătau ca niște brocoli.

– Ce anume căutăm? întrebă Helen.

– Ca de obicei, răspunse Gansey.

– Și care e obiceiul? dori să știe Blue.

De obicei, se întâmpla să privească peste hectare întregi de... nimic, dar Gansey zise cu încredere:

– Uneori, meridianele energetice sunt marcate în feluri care sunt vizibile de la înălțime. În Marea Britanie, de pildă, unele linii sunt marcate cu cai albi săpați pe coasta dealurilor.

Zburase într-un avion mic cu Malory, prima dată când văzuse calul alb de la Uffington, un monument lung de o sută de metri, scrijelit în coasta unui deal de cretă. Ca toate celelalte lucruri asociate cu meridianele energetice, calul nu era tocmai... obișnuit. Era stilizat, o siluetă prelungă care constituia mai degrabă sugestia unui cal decât o imagine exactă.

– Spune-i despre Nazca, îi șopti Adam.

– A, da! făcu Gansey.

Deși Blue citise aproape tot jurnalul, existau multe lucruri care nu erau cuprinse între paginile sale și, spre deosebire de Ronan, Adam și Noah, ea nu trăise o asemenea viață în ultimul an. Brusc, deveni extrem de dificil să nu fii entuziasmat de ideea de a-i explica totul. Povestea părea întotdeauna mai plauzibilă atunci când toate dovezile erau puse împreună.

– În Peru, continuă el, există sute de linii tăiate pe sol în forma unor lucruri precum păsările, maimuțele, oamenii și animalele imaginare. Vechi de câteva mii de ani, ele pot fi înțelese doar dacă sunt privite din aer. Din avion. Sunt mult prea mari ca să fie percepute de la sol. Când stai lângă ele, par doar niște cărări.

– Și tu le-ai văzut, de pe sol, zise Blue.

Când Gansey fusese să vadă platoul Nazca, liniile, mari, ciudate și simetrice, realizase că nu va putea să se dea bătut până când nu-l va găsi pe Glendower. În primul rând, îl uimiseră dimensiunile petroglifelor – sute de metri de

desene ciudate, în mijlocul deșertului. Fusese uimit de precizia lor. Desenele aveau o perfecțiune matematică, o simetrie impecabilă. Iar ultimul lucru care-l impresionase, făcându-l să simtă un gol în stomac, fusese impactul emoțional, o durere misterioasă și veche care părea să nu vrea să dispară. Gansey se simțise de parcă n-ar fi putut să mai trăiască încă o zi fără să știe dacă liniile însemnau cu adevărat ceva.

Aceasta era singura parte a căutării sale pentru Glendower pe care nu o putea explica niciodată celorlalți.

– Gansey, zise Adam. Ce e acolo?

Elicopterul încetini, în timp ce toți cei patru pasageri își întinseră gâturile. Ajunseseră destul de mult în munți și terenul se ridicase să-i întâmpine. În jurul lor se vedeau versanți acoperiți de păduri misterioase, ca o mare întunecată ce se rostogolea peste ei. Printre versanți și văi se vedea un câmp neted, acoperit cu iarbă și marcat de câteva linii vagi.

– Formează un desen? întrebă el. Helen! Stai! Stai!

– Păi, și tu crezi că asta-i o bicicletă? pufni femeia, dar elicopterul își opri înaintarea.

– Uite! zise Adam. Se vede o aripă. Și acolo, un cioc. E o pasăre?

– Nu, zise Ronan cu voce egală și rece. Nu e doar o pasăre, e un corb.

Treptat, silueta îi deveni clară și lui Gansey. Din iarba înaltă se vedea într-adevăr o pasăre, cu gâtul răsucit pe spate și aripile întinse de parcă ar fi fost presată într-o carte. Penele cozii erau desfăcute, iar ghearele erau reprezentate simplu.

Ronan avea dreptate. Chiar și așa stilizat, creștetul capului, curba amplă a ciocului și smocul de pene de pe gât indicau fără putință de tăgadă un corb.

Începu să-l furnice pielea.

– Du elicopterul jos! zise Gansey imediat.

– Nu pot ateriza pe o proprietate privată, răspunse Helen.

Băiatul aruncă o privire amenințătoare către sora lui. Trebuia să noteze coordonatele GPS și să facă o poză pentru jurnal. Tot acolo era musai să deseneze schița acelei forme. Dar mai mult decât orice, simțea că are nevoie să atingă liniile din care era făcută pasărea, ca totul să capete concreteță în mintea lui.

– Helen, două secunde!

Privirea ei de răspuns era încărcată de semnificații; era același gen de condescendență care născuse atâtea certuri când el fusese mai mic și mai ușor de manevrat.

– Dacă proprietarul mă găsește și se hotărăște să mă reclame, o să-mi pierd permisul.

– Două secunde! Ai văzut și tu. Nu e nimeni pe-aici, pe o rază de kilometri întregi... Nicio casă.

Privirea lui Helen era foarte hotărâtă.

– Trebuie să ajung la mama și la tata în două ore.

– Două secunde!

Într-un final, își dădu ochii peste cap și se afundă în scaunul ei de pilot. Clătinând din cap, se întoarse către manșă.

– Mulțumesc, Helen, zise Adam.

– Două secunde, repetă ea sever. Dacă nu sunteți gata, decolez fără voi.

Elicopterul aterizează la cinci metri de inima corbului.

23

De îndată ce elicopterul atinse pământul, Gansey sări și începu să alerge prin iarba până la brâu, de parcă ar fi fost stăpân în locul acela, iar Ronan îl urmă imediat. Prin portiera deschisă a elicopterului, Blue îl auzi rostind numele lui Noah înainte de a repeta coordonatele GPS ale câmpului aceluia. Era energic și puternic, un rege în castelul lui.

Pe de altă parte, Blue se mișca puțin mai încet. Dintr-o mulțime de motive, picioarele îi tremurau după zbor. Nu era sigură că a nu-i spune lui Gansey tot adevărul despre ajunul Sfântului Marcu fusese o decizie înțeleaptă și, în plus, îi era frică de o eventuală nouă discuție cu Ronan.

În mijlocul poienii mirosea extraordinar, a iarbă și copaci și... a apă, multă apă. Blue se gândi că ar fi putut locui acolo fără probleme. Lângă ea, Adam își pusese mâna streașină la ochi. Părea că e acasă și așa, cu părul său, de aceeași culoare cu vârfurile ierbii bătrâne, părea mai frumos decât își amintea Blue să-l fi văzut vreodată. Se gândi cum o luase de mână mai devreme și la cât de mult și-ar fi dorit să o facă din nou.

Surprins, Adam exclamă:

– Liniile sunt invizibile de aici!

Bineînțeles că avea dreptate. Deși Blue văzuse și ea corbul înainte să aterizeze cu elicopterul lângă el, liniile care-l făceau vizibil din aer erau acum complet invizibile.

– Eu tot nu suport să zbor, adăugă Adam. Îmi pare rău de faza cu Ronan.

– Nu partea cu zburatul a fost nasoală, zise Blue.

De fapt, dacă era să facă excepție de Ronan, îi cam plăcuse senzația de a pluti într-o bulă foarte zgomotoasă care se putea îndrepta în absolut orice direcție.

– M-am gândit că o să fie mai rău. Într-un fel, trebuie să renunți la dorința de a controla totul și, după aceea, e în regulă. Acum, Ronan...

– E un pitbull, zise Adam.

– Eu știu niște pitbulli foarte simpatici.

Unul dintre câinii pe care îi plimba Blue în fiecare săptămână era un pitbull care era bălțat ca o vacă și avea un zâmbet cum nu prea puteai spera să întâlnești la un câine.

– E genul acela de javră prezentată la știrile de la ora cinci, spuse Adam. Gansey încearcă să-l domolească.

– Ce nobil!

– Și asta îl face să se simtă mai bine în pielea lui.

– Uneori e plin de condescendență, se plânse Blue.

– Nu vrea să fie așa, îi răspunse Adam privind în pământ. Problema e cu sângele albastru care-i curge prin vene.

Tocmai era pe cale să mai spună ceva când se auzi un strigăt:

– MĂ AUZI, GLENDOWER? VIN SĂ TE GĂSESC.

Vocea lui Gansey, entuziasmată și sonoră, răsună în lungul văii cu versanții acoperiți de copaci. Adam și Blue îl găsiră stând în mijlocul unei cărări deschise la culoare cu

brațele întinse și cu capul dat pe spate, ca să poată privi spre cer. Gura lui Adam mimă un hohot de râs.

Gansey rânji la ei. Era greu să-i reziști când se comporta așa. Zâmbetul lui strălucitor îi expunea două șiruri perfecte de dinți, numai bune de pus pe un atlas anatomic.

– Cochilii de stridii, zise el, aplecându-se să ridice una dintre pietrele de culoare deschisă care alcătuiau cărarea.

Fragmentul era de un alb pur, cu marginile rotunjite.

– Din astea e alcătuit corbul. Modalitatea e asemănătoare cu cea folosită pentru drumurile din zona de coastă. Cochilii de stridii așezate peste stâncă. Ce părere ai de asta?

– Cred că sunt o grămadă de scoici aduse de pe coastă, răspunse Adam. Și mai cred că Glendower ar fi trebuit să vină și el de pe coastă.

În loc de răspuns, Gansey arătă cu degetul spre Adam.

Blue își puse mâinile în șold:

– Deci voi credeți că au pus cadavrul lui Glendower pe o corabie, au călătorit până în Virginia, apoi l-au adus în munți. De ce?

– Energia, îi răspunse Gansey.

Începu să răvășească prin rucsac, de unde scoase o cutie mică și neagră care arăta foarte asemănător cu o baterie de mașină.

– Ce e asta? întrebă Blue. Pare scumpă.

Gansey apasă pe niște întrerupătoare aflate pe o parte a obiectului, în timp ce îi explică.

– Este un aparat de măsură a frecvenței câmpului electromagnetic. Monitorizează nivelurile energetice. Unii oameni îl folosesc pentru vânătoarea de fantome. Ar trebui să înregistreze valori foarte mari atunci când e în apropierea unui

spirit. La fel ar trebui să se întâmple și atunci când ești lângă o sursă de energie. Cum ar fi un meridian energetic.

Fata privi la gadget. O cutiuță capabilă să măsoare magia părea o insultă atât pentru proprietarul ei, cât și pentru magie în sine.

– Și bineînțeles că ai o chestie electro-îngrozitoare, cu butoane, capabilă să măsoare magia. Toată lumea are așa ceva.

Gansey ținea aparatul de măsură deasupra capului, de parcă ar fi vrut să comunice cu extratereștrii.

– Și nu ți se pare normal?

Fata simți că el și-ar fi dorit foarte mult ca ea să spună că el nu e deloc normal, așa încât îi răspunse:

– O, sunt sigură că e destul de normal în *anumite* cercuri.

Băiatul păru puțin jignit, dar, oricum, atenția lui era îndreptată mai ales asupra aparatului, care arăta două lumini roșii, destul de stinse.

– Mi-ar plăcea să fiu și eu în cercurile alea, zise el. Așadar, după cum ți-am spus, e vorba despre energie. Unul dintre numele pe care îl mai au meridianele energetice este Calea...

– Calea morților, îl întrerupse Blue. Știu.

Băiatul se lumină de încântare și bunăvoință, de parcă ea ar fi fost un elev premiant.

– Păi, învață-mă! Probabil că știi mai multe decât mine.

Ca și mai înainte, se străduise să vorbească folosind accentul limpede de Virginia, ceea ce o făcu pe Blue să-și simtă cuvintele oarecum stângace.

– Știu doar că morții merg în linii drepte, zise ea. Că odinioară sicriele erau purtate către biserici în lungul unor linii drepte și abia apoi erau duse la groapă. În lungul a ceea ce tu numești meridian energetic. Era destul de grav să duci

morții pe orice alt drum decât cel pe care hotărâseră să-l urmeze când erau spirite.

– Așa, zise el, deci putem spune răspicat că există ceva pe linia asta care întărește sau protejează un cadavru. Sufletul... *animus*. Quidditatea...

– Gansey, serios, îl întrerupse Adam, spre bucuria lui Blue. Nimeni nu știe ce înseamnă *quidditate*.

– E... ceea ce este, Adam. Ceea ce face o persoană să fie ea însăși. Dacă l-au deturnat pe Glendower de pe Drumul Morților, cred că magia care-l păstrează adormit va fi tulburată.

– De fapt, zise ea, vrei să zici că va muri de-a binelea. Dacă va fi luat de pe meridianul energetic.

– Da, zise Gansey.

Luminile pâlpâitoare ale aparatului său începuseră să fie mai strălucitoare, îndreptându-i spre ciocul corbului, la linia copacilor, acolo unde Ronan ajunsese deja.

Blue ridică brațele pentru ca vârfurile ierbii să n-o mai atingă. Uneori se afunda până la talie în vegetația sălbatică.

– Și de ce să nu-l lași în Țara Galilor? Nu acolo ar trebui să se trezească și să fie erou?

– A fost o răscoală în care el a trădat coroana engleză, zise Gansey.

Modul natural în care își începuse povestirea, împreună cu înaintarea prin iarba înaltă și privitul aparatului de măsură, o făcură pe Blue să înțelegă că băiatul o spusese de nenumărate ori.

– Glendower s-a luptat ani lungi cu englezii și a fost urât, o bătălie între familiile nobile, cu alianțe care se schimbau tot timpul. Opoziția velșă a eșuat. Glendower a dispărut. Dacă englezii ar fi știut unde se află, viu sau mort, nu i-ar fi tratat cadavrul în felul în care ar fi vrut velșii. N-ai auzit

despre pedeapsa cu spânzurătoarea, înecul sau sfârtecarea între patru cai?

– Oare era la fel de dureros ca o conversație cu Ronan?

Gansey aruncă o privire spre prietenul său care era doar o siluetă vagă, undeva lângă copaci. Adam își înăbuși fără succes un hohot de râs.

– Depinde dacă Ronan e treaz sau nu.

– Bun, și ce face acum? întrebă Adam.

– Se pișă.

– Dacă e cineva în stare să compromită un loc în care a ajuns doar de câteva minute, atunci Lynch e acela.

– Nu compromite! Își marchează teritoriul.

– Înseamnă că are mai mult teren în Virginia decât taică-tu.

– Dacă stau să mă gândesc, nu cred că a folosit vreodată o toaletă din casă.

Lui Blue, care nu era obișnuită ca oamenii să se adreseze unul altuia după numele de familie și să își împărtășească obiceiurile de urinare, toate aceste remarci îi păreau cumva foarte bărbătești și „de la Aglionby". I se mai păru, de asemenea, că discuția ar fi putut continua în felul ăsta pentru multă vreme, așa că o întrerupse, aducând-o din nou la Glendower.

– Și chiar era nevoie de tot efortul ăsta ca să-i ascundă corpul?

– Păi... Ned Kelly, zise Gansey.

Rostise afirmația aceea fără sens atât de nonșalant, încât Blue se simți deodată proastă, de parcă sistemul public de învățământ n-ar mai fi fost brusc la fel de bun.

Pe urmă, Adam întrebă privind-o pe Blue:

– Gansey, nimeni nu știe cine a fost Ned Kelly.

– Serios? întrebă Gansey cu o uimire atât de sinceră, încât era limpede că Adam avusese dreptate – nu fusese

condescendent cu intenție. A fost un bandit australian. Când l-au prins englezii, au făcut lucruri incredibile cu cadavrul său. Cred că șeful poliției de acolo i-a folosit capul drept presse-papier. Mă gândesc la ce-ar fi putut să-i facă dușmanii lui Glendower. Dacă velșii sperau la o șansă ca regele lor să se trezească la viață, aveau nevoie ca trupul lui să nu fie molestat.

– Și atunci de ce în munți? insistă Blue. De ce nu e îngropat pe țărm?

Asta păru să-i amintească lui Gansey de ceva, fiindcă în loc să-i răspundă se întoarse spre Adam.

– L-am sunat pe Malory în legătură cu ritualul acela, să văd dacă l-a încercat. Mi-a zis că nu crede că poate fi făcut chiar oriunde pe meridianul energetic. Cred că se gândea la un fel de nod, ca acela în care ei ar fi vrut să-l pună pe Glendower.

– Păi, și ce ne facem cu energia *ta*? se întoarse Adam spre Blue.

– Poftim?! răspunse fata pe care întrebarea o luase cu siguranță prin surprindere.

– Ne-ai spus că poți amplifica percepțiile unor oameni cu puteri paranormale, zise Adam. Și asta are legătură cu energia?

Blue se simțea extraordinar de mulțumită că el își adusese aminte și, de asemenea, incredibil de satisfăcută că băiatul îi răspunsese ei înaintea lui Gansey care acum le arunca priviri scânteietoare în așteptarea răspunsului.

– Da, zise ea. Cred că reușesc să amplific lucrurile care au nevoie de energie. Sunt ca o baterie cu picioare.

– Ești ca masa aia pe care o vrea toată lumea la Starbucks, bombăni Gansey, punându-se în mișcare.

– Poftim?! clipi Blue foarte des.

– Lângă priza din perete, zise Gansey peste umăr.

După aceea, așeză instrumentul de măsură lângă un copac și începu să-l privească foarte atent.

Adam clătină din cap spre Blue, după care i se adresă lui Gansey:

– Vreau să spun că ea ar putea fi capabilă să transforme o porțiune obișnuită a meridianului energetic într-un loc potrivit pentru ritual. Stai, mergem în pădure? Ce o să spună Helen?

– N-au trecut două secunde, răspunse Gansey, deși era limpede că nu avea dreptate. Oricum, e o idee interesantă despre energie, deși... oare bateria ta se poate epuiza? De pildă, după niște conversații despre prostituție?

Blue găsi că e sub demnitatea ei să răspundă imediat acestui comentariu. În loc de asta, se gândi la ceea ce îi spusese mama ei, că nu are niciun motiv să se teamă de morți, dar și la faptul că Neeve păruse să nu o creadă. Veghea de la biserică luase ceva din ființa ei; poate că existau și consecințe mai rele pentru acțiunile ei, pe care abia urma să le descopere.

– Uite, asta e interesant! remarcă Gansey.

Ajunsese la marginea unui pârâiaș, aflat la linia de demarcație a copacilor. Era exact în locul în care apa țâșnea dintr-un izvor de sub pământ, inundând iarba. Atenția lui Gansey era concentrată în totalitate asupra aparatului de măsură pe care îl ținea exact deasupra apei. Indicatorul ajunsese dincolo de scală.

– Helen! zise Adam, cu preocupare în glas.

Ronan venise din nou lângă ei și ambii băieți priveau în direcția elicopterului.

– Am spus că e *interesant*, repetă Gansey.

– Și eu am spus *Helen!*

– Doar doi metri...

– O să se supere.

Expresia lui Gansey era de-a dreptul macabră, iar Blue își dădu seama imediat că Adam nu are cum să i se împotrivească.

– Te-am prevenit! zise Adam.

Pârâiașul clipocea molcom, strecurându-se afară din pădure printre doi arbuști de corn, cu scoarța strălucitoare. Urmându-l pe Gansey, merseră cu toții în lungul pârâiașului. Simțiră cum temperatura scade cu câteva grade. Blue nu-și dăduse seama cât de tare se auzea zgomotul insectelor în poiană până când acesta nu fu înlocuit de cântecul păsărilor din coroanele copacilor. Era o pădure minunată, bătrână, formată din stejari uriași și fagi care își găsiseră locul printre lespezi imense de piatră spartă. Ferigile se întindeau pe patul de piatră, iar mușchiul de un verde-aprins învelea scoarța copacilor. Aerul era înmiresmat cu arome de verde proaspăt și de apă. Lumina era de aur, filtrată printre frunze. Totul era viu, foarte viu.

– E minunat! șopti Blue.

Pentru Adam era, dar nu și pentru Gansey, iar fata observă privirea lui, furișată peste umăr. Ronan era ciudat de tăcut și ceva din atitudinea lui părea defensiv.

– De fapt, ce căutăm noi? întrebă Adam.

Gansey era asemenea unui ogar pe care aparatul de măsură îl îndeamnă să urmărească pârâiașul. Apa devenise prea largă ca să o poți sări și acum curgea peste un strat de pietre și roci ascuțite și, straniu, câteva cochilii de stridii.

– Căutăm ceea ce am căutat dintotdeauna.

– Helen o să te urască, îl preveni Adam.

– O să-mi trimită un SMS dacă se enervează prea tare, zise Gansey, care își scoase telefonul din buzunar ca să demonstreze că are dreptate. Ah... nu avem semnal!

Având în vedere locul în care se aflau în munți, lipsa semnalului nu era ceva surprinzător, dar Gansey se opri în loc. Stând într-un cerc descentrat împreună cu cei trei prieteni, privi atent la telefonul său mobil. În cealaltă mână, aparatul care măsura câmpurile electromagnetice lumina foarte roșu. Vocea îi sună puțin ciudat când întrebă:

– Mai are cineva vreun ceas?

Zilele de weekend nu erau genul acela de moment în care Blue avea nevoie să știe ce oră este, așa că nu avea ceas, iar Ronan avea la încheietură doar câteva brățări împletite, din piele. Adam își ridică brațul. Purta un ceas ieftin, cu o curea uzată.

– Eu am, zise el cumva rușinat, dar nu pare să funcționeze.

Fără să scoată vreun cuvânt, Gansey întoarse către ei ecranul telefonului mobil. Era setat să arate ora, iar lui Blue îi trebui câteva momente ca să își dea seama că niciuna dintre limbi nu se mișca. Preț de câteva clipe, toți patru priviră la arătătoarele nemișcate ale ceasului de pe ecranul telefonului. Inima lui Blue marca însă fiecare secundă pe care ceasul o ignora.

– E cumva... începu Adam, se opri și apoi încercă din nou. E cumva fiindcă semnalul e influențat de meridianul energetic?

Ronan vorbi pe un ton tăios:

– Și îți afectează ceasul? Ieftinăciunea aia uzată?

– Așa este, răspunse Gansey. Telefonul meu funcționează. Așa e și aparatul de măsură. Doar că timpul... mă întreb dacă nu cumva...

Nu existau însă răspunsuri și cu toții știau asta.

– Aș vrea să continuăm, zise Gansey. Încă puțin.

Aşteptă să vadă dacă prietenii lui au de gând să-l oprească. Niciunul nu spuse nimic, dar în timp ce Gansey porni din nou, cățărându-se pe o lespede de piatră, cu Ronan imediat în spatele său. Adam privi spre Blue. Ochii lui întrebau: *eşti în regulă?*

Fata chiar era bine, dar în felul în care fusese înainte de elicopter. Nu era ca şi cum i-ar fi fost frică de luminile care-i clipeau pe aparatul de măsură, sau de ceasul lui Adam care refuza să funcţioneze, dar nu se ridicase din pat dimineaţă, aşteptându-se să ajungă într-un loc în care timpul nu mai funcţiona.

Blue îi întinse mâna.

Adam i-o luă fără ezitare, ca şi cum ar fi aşteptat de multă vreme să i-o ofere. Rosti pe un ton şoptit, doar pentru ea:

– Inima îmi bate nebuneşte.

În mod straniu, nu degetele lui care se împletiseră cu ale ei o afectară cel mai mult pe Blue, ci locul în care încheietura lui caldă se lipi de a ei, undeva deasupra mâinii.

Trebuie să-i spun că nu poate să mă sărute, gândi ea.

Dar nu chiar acum. Deocamdată nu dorea altceva decât să-i simtă atingerea pielii, cu ambele pulsuri alergând iute şi necontrolat.

Ţinându-se de mână, urcară după Gansey. Copacii deveniră şi mai mari, unii dintre ei îngemănaţi în trunchiuri care păreau nişte castele imense şi cu turnuri deasupra. Coroanele li se împleteau în sus, foşnitoare şi smerite. Totul era verde, verde, verde. Undeva în faţa lor, apa clipocea.

Pentru câteva secunde, lui Blue i se păru că aude muzică.

– Noah?

Vocea lui Gansey suna îndepărtată. Se oprise lângă un fag şi acum privea în jurul lui. Ajungând lângă el, Blue îşi dădu seama că se oprise la malul unei bălţi care alimenta la rândul

ei pârâiașul pe care-l urmaseră. Balta nu avea mai mult de câțiva centimetri adâncime și era perfect transparentă. Apa era atât de limpede, încât parcă îți cerea să o atingi.

– Mi s-a părut că aud... începu Gansey.

Ochii i se îndreptară către mâinile împreunate ale celor doi. Părea nedumerit de atingerea aceea. Adam o strânse mai tare pe fată, deși ea se îndoi că era un gest intenționat.

Era o altă discuție fără vorbe, deși ea se îndoia că băieții știau ce spun.

Gansey se întoarse către baltă. Aparatul de măsură din mâna lui nu mai avea nicio luminiță. Se aplecă și își duse mâna liberă deasupra apei. Degetele îi erau răsfirate, la câțiva milimetri de suprafață. Sub palma lui, apa se agita și se înnegrea, iar Blue își dădu seama că sub ea se adunaseră sute de pești minusculi. Străluceau argintiu și apoi deveneau negri, în umbra vagă pe care o lăsa palma băiatului.

– Cum de sunt pești aici? întrebă Adam.

Pârâiașul pe care-l urmaseră prin pădure era prea puțin adânc pentru pești și, în plus, balta părea să fi fost alimentată mai degrabă de ploaia care cursese undeva mai sus. Peștii nu veneau din cer.

– Habar n-am, răspunse Gansey.

Peștișorii înotau și se împingeau unul pe altul, mișcându-se fără încetare, ca niște enigme minuscule. Lui Blue i se păru din nou că aude muzică, dar când privi la Adam, se gândi că probabil fusese doar zgomotul respirației sale.

Gansey ridică privirea la ei, iar fata îi citi pe față cât de mult îi place locul acela. Expresia lui senină avea ceva nou: nu era încântarea brută a descoperirii meridianului energetic sau plăcerea vinovată de a o necăji pe Blue. Recunoscu fericirea ciudată care izvorăște din faptul că iubești ceva fără

să știi de ce. Bucuria aceea stranie care e atât de mare uneori, încât o resimți ca pe o tristețe. Era felul în care se simțea ea atunci când privea la stele. În momentul acela, băiatul era mai aproape de Gansey cel pe care Blue îl văzuse în curtea bisericii, iar ea își dădu seama că nu se poate uita la el.

Își trase mâna din strânsoarea lui Adam ca să meargă spre fagul lângă care stătea Gansey. Păși cu grijă printre rădăcinile expuse ale copacului și apoi atinse scoarța lui netedă și cenușie. Ca și la fagul din spatele casei ei, scoarța era rece precum iarna și îi producea o senzație stranie de confort.

– Adam!

Se auzise vocea lui Ronan, iar fata prinse pașii celui strigat cum se îndreaptă precauți și înceți spre marginea bălții. Sunetul crenguțelor strivite sub picioare deveni mai slab pe măsură ce se îndepărta.

– Nu cred că peștii ăștia sunt adevărați, zise Gansey încetișor.

Spusese un lucru atât de ridicol, încât Blue se întoarse din nou să se uite la el. Își plimba mâna înainte și înapoi privind atent apa.

– Cred că sunt aici pentru că eu am crezut că trebuie să fie, continuă Gansey.

– Bine, Dumnezeule care ești tu Dumnezeu! răspunse Blue sarcastic.

Băiatul își încovoie mâna; fata văzu siluetele peștilor săgetând prin apă. Pe un ton ezitant, băiatul o întrebă:

– La ședința de ghicit, ce ne-a spus femeia aceea? Aia cu părul... ea a zis ceva despre... percepție... nu, intenție.

– Persephone. Intenția e pentru cărți, zise Blue. Servește la ghicit, ca să lași pe cineva să-ți intre în minte să vadă modelele repetitive ale viitorului și trecutului. Dar nu se referă

la *pești*. Cum ar putea genul ăsta de intenție să funcționeze la un pește? Viața nu e negociabilă.

– Ce culoare aveau peștii când am ajuns? întrebă el.

Fuseseră negri și argintii, sau cel puțin așa păreau în reflexia luminii. Gansey era evident că este în căutarea semnelor unei magii inexplicabile, dar ea n-avea de gând să se iluzioneze așa ușor. Albastrul și cafeniul puteau părea negru sau argintiu în funcție de felul în care cădea lumina. În pofida acestor gânduri, i se alătură, așezându-se pe vine în pământul moale de lângă baltă. Peștii erau toți negri și se distingeau cu greu în umbra de sub mâna băiatului.

– Mă uitam la ei și mă întrebam cum ar fi putut ajunge aici și pe urmă mi-am adus aminte că există o specie de păstrăv care trăiește în pâraiele mai mici, zise Gansey. Păstrăv sălbatic de pârâu, așa cred că i se zice peștelui ăstuia. Mă gândesc că are sens. Poate au fost aduși de vreun om, într-un fel, în balta asta sau într-una aflată mai sus. La asta m-am gândit. Păstrăvii de pârâu sunt argintii deasupra și roșii pe burtă.

– Bine, zise ea.

Mâna întinsă a lui Gansey era absolut nemișcată.

– Spune-mi că nu erau pești roșii în balta asta atunci când am ajuns aici.

Când Blue nu răspunse, băiatul ridică privirea spre ea. Fata clătină din cap. Nu fuseseră cu siguranță pești roșii.

Mâna lui Gansey țâșni spre apă.

Micul banc de pești săgetă balta în căutarea adăpostului, dar nu înainte ca Blue să vadă că toți erau argintii cu roșu.

Și nu era puțin roșu, ci unul aprins, ca al asfințitului, roșu ca un vis. Era ca și cum n-ar fi avut vreodată o altă culoare.

– Nu-nțeleg, zise Blue.

Simțea o durere ascunsă, de parcă ar fi înțeles, dar era incapabilă să-și găsească vorbele potrivite, să modeleze în cuvinte gândurile care-i treceau prin minte. Se simțea de parcă era parte a unui vis pe care îl avea locul acela sau poate într-unul pe care-l visa chiar ea.

– Nici eu nu-nțeleg.

Își întoarseră amândoi capetele deodată, la auzul unei voci care venea din stânga lor.

– Ăsta a fost Adam? întrebă Blue.

Părea straniu că trebuie să întrebe, dar în locul acela nimic nu era prea clar.

Auziră din nou vocea lui Adam, de data asta ceva mai clar. El și cu Ronan stăteau pe cealaltă parte a bălții. Chiar în spatele lor era un stejar în care se vedea o scorbură putrezită în care ar fi putut încăpea un om și care se deschidea întunecat în trunchi. În apa de la picioarele lor se vedea imaginea lui Adam și a copacului, în oglindă, mai rece și mai depărtată cumva decât în realitate.

Adam își freca energic brațele, de parcă i-ar fi fost frig. Ronan stătea în spatele lui privind la ceva pe care Blue nu-l putea vedea.

– Veniți aici! zise Adam. Și intrați acolo! După aia să-mi spuneți dacă mi-am pierdut mințile.

Accentul său fusese mai mult decât evident, iar Blue era aproape convinsă că asta se întâmpla atunci când era prea preocupat ca să se mai străduiască să-l ascundă.

Blue privi la scorbură. Ca toate găurile din copaci, părea umedă, neuniformă și neagră, mucegaiul de pe pereți muncind încă la lărgirea cavității. Marginile intrării erau neregulate și subțiri, ceea ce făcea ca supraviețuirea copacului să fie cu adevărat ceva miraculos.

– Ești în regulă? întrebă Gansey.

– Închide ochii! îi spuse Adam.

Stătea cu brațele încrucișate, cu palmele pe bicepși. Felul în care respira îi amintea lui Blue de primele senzații de după un coșmar, bubuitul inimii, răsuflarea poticnită, picioarele care te dor după o cursă pe care nu ai alergat-o de fapt niciodată.

– După ce stai puțin înăuntru vreau să zic.

– Tu ai intrat acolo? le întrebă Gansey pe Ronan care clătină din cap a negație.

– El e cel care a găsit-o, zise Adam.

– Eu nu intru acolo, zise Ronan pe un ton plat ca o coală de carton.

O zisese de parcă ar fi fost un principiu și nu lașitate, exact același gen de atitudine care-l făcuse să refuze să tragă o carte de tarot.

– Mie nu-mi pasă, zise Blue, eu intru.

Îi era greu să creadă că se va simți intimidată atunci când va fi înconjurată de un copac, indiferent cât de stranie era pădurea din jurul lui. Păși în cavitate și se întoarse ca să privească lumea de afară. Aerul mirosea a umezeală. Era și cald și, deși Blue știa că asta se datora probabil procesului de putrezire, o făcu să se gândească la copac de parcă acesta ar fi avut sânge cald, ca și ea.

Îl văzu pe Adam, care stătea în continuare în aceeași poziție. *Ce crede că se va întâmpla aici, înăuntru?*

Închise ochii. Aproape imediat, simți mirosul ploii – nu izul care anunță ploaia, ci miresmele vii și schimbătoare ale unei furtuni în desfășurare. Aroma inconfundabilă a unui vânt care trece printr-o perdea de apă în mișcare. Pe urmă, își dădu seama că fața îi este atinsă de ceva.

Când deschise ochii, se trezi deopotrivă și în interiorul propriului corp, dar și privindu-se pe ea însăși, undeva lângă scorbură. Blue, cea care stătea în fața ei, era la doar câțiva centimetri de un băiat care purta un pulover Aglionby. Postura lui era ușor aplecată, iar umerii păreau să-i fie gârboviți de ploaie. Ceea ce simțise Blue pe față erau degetele lui. O atingea pe obraji cu buricele lor.

Pe fața celeilalte Blue curgea un râu de lacrimi. Printr-o magie stranie, fata le simțea însă și pe propria față. Și mai simțea și disperarea bolnăvicioasă și cuprinzătoare pe care o întâlnise prima dată în curtea bisericii, durerea aceea care părea mult mai mare decât ea. Lacrimile celeilalte Blue păreau fără sfârșit. Curgeau picătură cu picătură, fiecare urmând același drum pe obrajii ei.

Băiatul cu pulover de Aglionby își sprijini fruntea de a lui Blue. Ea simți apăsarea pielii lui pe a ei și se cufundă brusc în mirosul inconfundabil de mentă.

O să fie în regulă, îi zise Gansey celeilalte Blue. Își dădu seama că băiatului îi e frică. *O să fie în regulă.*

Într-un fel inexplicabil, Blue realiză că cealaltă Blue plângea fiindcă-l iubea pe Gansey. Și că motivul pentru care el o atingea în felul acela, cu degete atât de mângâietoare, era pentru că știa că sărutul ei îl poate ucide. Simțea cât de mult își dorea cealaltă Blue să-l sărute, deși se temea îngrozitor de asta. Deși nu putea înțelege motivul, amintirile ei despre ziua reală pe care o trăia și în care intrase în scorbură erau încețoșate de unele false ale buzelor lor care aproape că se atinseseră, izvorâte dintr-o realitate pe care cealaltă Blue o trăise deja.

În regulă. Sunt gata, se auzi vocea lui Gansey ușor tremurată. *Blue, sărută-mă!*

Tulburată, Blue își deschise ochii de-adevăratelea și putu să vadă întunericul din scorbură și să simtă mirosul de putregai al copacului. Simțea o strângere în stomac din cauza amestecului ireal de durere și dorință pe care îl simțise în timpul viziunii sale. Se simțea deopotrivă bolnavă și jenată, iar când ieși din copac, nu reuși să se uite la Gansey.

– Ei? întrebă el.

– E... ceva, zise ea.

Văzând că fata nu are de gând să-i spună mai mult, Gansey intră în scorbură în locul ei.

Păruse atât de real! Să fi fost oare viitorul? Sau poate un viitor alternativ? Visase oare fără să doarmă? Nu se putea imagina îndrăgostindu-se exact de Gansey, dintre toți oamenii din lume, dar în timpul viziunii lucrul ăsta păruse nu numai plauzibil, ci și indiscutabil.

În timp ce Gansey se răsucea în interiorul scorburii, Adam o luă de braț și o trase mai aproape de el. Nu fusese prea blând, dar Blue își dădu seama că nu o făcuse cu intenție. Tresări însă puternic când el îi șterse fața cu dosul celeilalte palme; plânsese cu lacrimi adevărate.

– Vreau să știi că n-aș face niciodată asta, șopti Adam furios. N-a fost real. Nu i-aș face niciodată una ca asta.

Degetele băiatului se încleștaseră pe brațul lui Blue, care-l simți că tremură. Fata clipi de câteva ori privind la Adam și-și șterse mai bine obrajii. Îi trebui un moment ca să-și dea seama că el văzuse, probabil, ceva cu totul diferit decât ea.

Dar, dacă l-ar fi întrebat ce văzuse, ar fi trebuit să-i spună și ea...

Ronan se uita la ei, sălbatic, de parc-ar fi știut ce se întâmplase în scorbură, chiar dacă nu intrase și el. La câțiva metri de ei, în interiorul copacului, Gansey stătea cu capul

plecat. Părea ca o statuie dintr-o biserică așa cum stătea cu mâinile împreunate. În momentul acela, părea că în el există ceva cu adevărat antic, în poziția aceea, cu copacul arcuindu-se deasupra lui și cu pleoapele lipsite de culoare din cauza umbrei. Era el însuși, dar mai era și altceva, în sensul pe care Blue îl văzuse prima dată la el în timpul ședinței de ghicit. Portretul acela nemișcat al lui Gansey în altarul copacului radia o senzație de alteritate, de ceva în plus.

Fața lui Adam era întoarsă și Blue realiză brusc ce însemna expresia de pe chipul său: rușine. Indiferent ce văzuse în timpul viziunii din copacul acela gol pe dinăuntru, era sigur că e văzut și de Gansey, iar Adam nu putea suporta asta.

Ochii băiatului se deschiseră.

– Ce-ai văzut? întrebă Blue.

El își îndreptă capul, într-un gest molatic, ca din vis.

– L-am văzut pe Glendower, zise Gansey.

24

Așa cum îi prevenise Adam, nu le trebuiseră doar două secunde să exploreze corbul desenat pe sol, să urmeze pârâul până în pădure, să vadă peștii cum își schimbă culorile, să descopere un copac capabil să inducă halucinații și să se întoarcă la Helen.

După ceasul lui Gansey, trecuseră șapte minute.

Helen era furioasă. Când Gansey îi zisese că șapte minute reprezentau un miracol și că, de fapt, ar fi trebuit să se scurgă vreo patruzeci, izbucnise o ceartă atât de violentă încât Ronan, Adam și Blue își scoaseră căștile ca să le permită celor doi frați să o ducă la bun sfârșit. În felul acela, cei trei călători de pe bancheta din spate erau bineînțeles privați și de capacitatea de a interveni în discuție. În mod normal, gestul lor ar fi creat o liniște neplăcută, dar constatară că le era mai simplu fără cuvinte.

– E imposibil, zise Blue, după ce elicopterul îi lăsase la pământ și se îndepărtase îndeajuns încât vorbele sale să poată fi auzite. Timpul nu avea cum să stea în loc cât am rămas noi în pădure.

– Nu e imposibil, răspunse Gansey, traversând parcarea și îndreptându-se spre clădire.

Deschise furios ușa de la primul etaj și strigă în lungul scării:

– Noah, ești acasă?

– Așa este, zise Adam. Conform teoriei meridianelor energetice, timpul poate fi fluid atunci când te afli exact pe linie.

Acesta era unul dintre efectele cel mai des raportate pe meridianele energetice, mai ales în Scoția. Folclorul scoțian avea un mit vechi care spunea că unii călători pot fi „conduși de zâne" sau siliți să se rătăcească de duhuri ale pădurii care-și apărau teritoriul. Excursioniști care urmaseră doar un drum drept se trezeau brusc și inexplicabil că nu mai știu unde sunt, ajunși într-o zonă spre care nu-și aduceau aminte să se fi îndreptat, la metri sau la kilometri depărtare de punctul din care porniseră și cu ceasurile arătându-le fie doar câteva minute, fie mai multe ore de la momentul în care porniseră. De parcă s-ar fi împiedicat de o încreștitură a țesăturii spațiu-timp.

Meridianele energetice făceau asemenea farse.

– Și chestia aia din copac a fost o halucinație? întrebă Blue. Un vis?

Glendower. Era Glendower. Glendower. Glendower.

Lui Gansey nu-i mai dispărea din priviri. Se simțea emoționat, speriat sau amândouă deodată.

– Nu știu, zise el. Își scoase cheile și îi respinse mâna lui Ronan care încercase să i le ia.

În Virginia avea să fie o zi foarte foarte rece în miez de vară, aceea în care lui Ronan i se va permite să-i conducă mașina. Văzuse cum se comportă prietenul său cu propria mașină și ideea de a-i încredința acestuia câteva zeci bune de cai-putere în plus era de neconceput.

– Dar am de gând să aflu. Haideți! Să mergem!

– Să mergem?! Unde? dori să știe Blue.

– La închisoare, zise Gansey glumeț.

Ceilalți doi băieți o împingeau deja spre Porc. Băiatul se simțea de parcă ar fi fost un zmeu care zboară undeva sus, euforic.

– La dentist. Într-un loc îngrozitor.

– Eu trebuie să fiu acasă la... se opri Blue. Adevărul e că nu știu când. La o oră rezonabilă.

– Ce mai este rezonabil? întrebă Adam, făcându-l pe Ronan să râdă.

– O să te aducem înapoi înainte să te transformi într-un dovleac.

Gansey se opri înainte să adauge *Blue* la sfârșitul replicii, fiindcă i se părea ciudat să o strige în felul ăsta.

– Blue e o poreclă?

De dincolo de mașina Camaro, sprâncenele fetei se arcuiră brusc:

– Nu că n-ar fi un nume ca lumea, adăugă Gansey repede. Doar că e... neobișnuit și mă simt nesigur.

– Nesi-cur...

Cuvântul venise de la Ronan, care îl spusese însă în timp ce-și rodea absent una din brățările de piele de la încheietură, așa încât efectul se diminuă.

– Din păcate, răspunse Blue, nu e chiar normal. Nu ca *Gansey*.

Băiatul zâmbi tolerant. Adam își scărpină bărbia de unde își asasinase recent cele câteva fire de păr și în timpul ăsta o studie pe Blue. Fata abia dacă-i ajungea la umăr lui Ronan, dar era la fel de *mare* ca el, la fel de prezentă. Când îi văzu pe toți urcați în Porc, Gansey se simți *complet*. De parcă

Blue și nu meridianul energetic ar fi fost veriga lipsă, de care avusese nevoie în toți anii ăștia, de parcă goana după Glendower nu începuse cu adevărat decât în momentul în care se alăturase și ea. Era potrivită așa cum fusese Ronan, Adam sau Noah. Când fiecare dintre ei i se alăturase, simțise un fel de ușurare, iar în elicopter avusese aceeași senzație dându-și seama că vocea de pe reportofon e a ei.

Bineînțeles, era posibil să-i părăsească.

N-o s-o facă, gândi el. *Cu siguranță simte și ea la fel.*

– Mi-a plăcut întotdeauna numele Jane, zise el.

Ochii lui Blue se rotunjiră de indignare.

– Ja... ce? O, nu! Nu, nu! Nu poți să schimbi numele oamenilor doar fiindcă ție nu-ți place acela pe care-l poartă deja.

– Îmi place și *Blue*, zise Gansey.

Nu-i venea să creadă că se simțise jignită; fața ei nu arăta ca atunci la Nino, când se întâlniseră prima dată, dar urechile începeau să i se înroșească. Se gândi că era posibil să se priceapă ceva mai bine cum să facă să n-o mai ofenseze, deși nu reușea să-și înfrâneze dorința de a o necăji.

– Câteva dintre cămășile mele favorite sunt albastre. Oricum, îmi place și *Jane*.

– N-am de gând să răspund la asta.

– Nici nu ți-am cerut.

Deschise portiera mașinii și dădu scaunul șoferului în față. Adam urcă ascultător pe bancheta din spate.

Blue îndreptă un deget către Gansey.

– Nici la asta nu răspund.

Urcă totuși în mașină. Ronan își luase player-ul MP3 din BMW înainte să se urce pe locul din față și deși CD-ul Porcului nu prea mai funcționa, Ronan învârti butoanele până când reuși să umple mașina cu un ritm electronic

asurzitor și grețos. Gansey deschise din nou portiera de la șofer. Știa că ar fi trebuit să-l oblige pe Ronan să-și mai facă din teme înainte să fie exmatriculat de la Aglionby. În loc de asta, strigă din nou după Noah și apoi urcă în mașină.

– Părerea ta despre muzica bună e foarte ciudată, îi spuse lui Ronan.

– Mereu miroase a benzină? întrebă Blue de pe bancheta din spate.

– Doar când merge, îi strigă Gansey.

– Și e sigură mașina asta?

– Sigură ca viața.

– Și unde ne duci? strigă Adam.

– La înghețată. Și, de asemenea, Blue o să ne spună de unde știa locul unde se află meridianul energetic, zise Gansey. O să hotărâm apoi strategia și care va fi următoarea noastră mișcare. Va trebui să sondăm creierul lui Blue în căutarea tuturor informațiilor despre energie. Adam, tu ai să ne spui tot ceea ce-ți aduci aminte despre timp și meridianele energetice. Iar tu, Ronan, ne vei spune din nou ce-ai descoperit despre vise și versurile cântecelor. Înainte să ne întoarcem acolo, vreau să aflăm tot ce putem, ca să fim convinși că suntem în siguranță.

Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Au mers la cofetărie, au parcat mașina între un Audi și un Lexus, iar Gansey a comandat atâtea feluri de înghețată, încât masa a devenit neîncăpătoare, Ronan i-a convins pe chelneri să dea boxele mai tare, Blue a râs pentru prima dată la ceva ce spusese Gansey și au fost gălăgioși și triumfători, regi din Henrietta, fiindcă descoperiseră meridianul energetic și pentru că erau convinși că lucrurile abia se pun în mișcare. Ceva începea.

25

Plin de energie, Gansey le dădu băieților sarcini precise în legătură cu Glendower pentru următoarele trei zile și, spre surprinderea lui Adam, Blue reuși să-i însoțească de fiecare dată. Deși nu mărturisise, era limpede că ținea secretă prietenia lor, pentru că nu le telefonase niciodată și nici nu-i lăsase să o ia din fața casei de la Fox Way 300. În pofida deficiențelor pe care le aveau în domeniul planificării și a capacităților mediumice, programul lor era dictat în cea mai mare parte de rigorile școlii, așa încât reușiră să se coordoneze cu o precizie remarcabilă. Explorarea lor nu însemnase încă și întoarcerea în pădurea ciudată. În loc de asta, petrecuseră ceva timp la tribunal, ca să descopere cine deținea terenul de sub corb.

Consultaseră microfilmele de la bibliotecă, încercând să afle dacă pădurea aceea ciudată are vreun nume. Discutaseră istoria lui Glendower. Marcaseră meridianul energetic pe hartă, încercând să determine cât e de larg. Cutreieraseră niște câmpuri, întorseseră pietre, făcuseră cercuri din roci, măsurând apoi energia emanată de acestea.

Mâncaseră de asemenea o mulțime de alimente ieftine de pe la băcănii; asta era vina lui Blue. După petrecerea cu înghețată, ea insistase să își plătească singură mâncarea, ceea ce limita considerabil numărul de locuri în care puteau să mănânce. Refuzase indignată de fiecare dată când vreunul dintre băieți încercase să-i cumpere de mâncare, dar părea să fi fost mai hotărâtă când o făcuse Gansey.

La un magazin, Gansey încercase să plătească pentru chipsurile lui Blue, dar ea i le smulsese din mână.

– Nu vreau ca tu să-mi cumperi de mâncare, zisese Blue. Dacă plătești, e ca și cum eu... aș fi de... de...

– Dependentă de mine? sugeră Gansey pe un ton glumeț.

– Nu-mi pune tu mie cuvinte în gură!

– Erau cuvintele tale...

– Ai presupus că erau cuvintele mele. N-ai dreptul să presupui așa... aiurea.

– Dar asta ai vrut să spui, nu-i așa?

– Eu am încheiat conversația asta! se încruntase ea.

Pe urmă, Blue își cumpărase singură chipsurile, deși era clar că prețul era cam mare pentru ea și nu reprezenta nimic pentru Gansey. Adam se simțise mândru de ea.

După prima zi, Noah li se alăturase și el, un alt lucru care-l încântase pe Adam, fiindcă se dovedi că se înțelege de minune cu Blue. Noah era un barometru excelent în ceea ce privește oamenii. Era totodată atât de timid, de neîndemânatic și de invizibil, încât putea fi ignorat sau putea să devină ținta glumelor tuturor. Blue nu numai că-l tratase cu blândețe, dar păruse că se și înțelege bine cu el. Asta îl făcuse pe Adam să se simtă mai bine, pentru că simțea că în cea mai mare măsură prezența lui Blue printre ei avea legătură doar cu el. Lua atât de rar decizii fără Gansey, Ronan sau

Noah, încât ajunsese să se îndoiască de propria judecată atunci când trebuia să acționeze singur.

Zilele trecuseră foarte repede pentru grupul lor de cinci care făceau absolut totul împreună, în afară însă de a se întoarce la balta aceea ciudată și la copacul cu vise. *Avem nevoie de mai multe informații,* tot zicea Gansey.

– Cred că-i este frică, îi spuse Adam lui Blue.

Lui, unuia, îi era.

Viziunea impresionantă pe care o avusese în copac continua să i se strecoare în minte. Gansey mort, murind din cauza lui. Blue privind la Adam, șocată. Ronan, ghemuit lângă Gansey, cu furia întipărită pe față și urlând: *Ești fericit acum, Adam? Asta e ceea ce-ai vrut?*

Fusese un vis? O profeție?

– Nu știu ce poate fi, îi spusese Gansey lui Adam.

Judecând retrospectiv, afirmația asta fusese o modalitate fără greș de a pierde prietenia lui Adam. Singurul fel în care puteai contracara recunoașterea faptului că nu știi ceva era să rostești imediat cuvintele *dar o să aflu.* Adam nu oferea oamenilor prea mult timp ca să cerceteze: doar cât și-ar fi oferit lui însuși. Gansey nu-l dezamăgise însă niciodată. Aveau să descopere despre ce e vorba. Doar că... de data asta Adam nu era foarte convins că vrea să afle.

La sfârșitul celei de-a doua săptămâni, băieții intraseră într-o rutină în care o așteptau pe Blue la sfârșitul orelor și plecau apoi în misiunea pe care le-o dăduse Gansey. Era o zi de primăvară care părea mai degrabă de toamnă, fiindcă era friguroasă, umedă și cenușie ca oțelul.

În timp ce așteptau, Ronan hotărâse să își asume misiunea de a-l învăța pe Adam cum se conduce o mașină cu schimbător de viteze. Pentru câteva minute, totul părea să

meargă excelent, fiindcă BMW-ul avea un ambreiaj ușor, Ronan dăduse indicații scurte și la obiect, iar Adam era un elev silitor și care nu lăsa mândria să stea în calea învățăturii. Dintr-un punct de observație aflat la o distanță sigură, Gansey și Noah chicoteau și priveau cum Adam face cercuri din ce în ce mai rapide în parcare. Din când în când, huiduielile lor pătrundeau prin ferestrele deschise ale BMW-ului.

Pe urmă – trebuia să se întâmple și asta –, Adam opri din greșeală motorul. Autoturismul era o bestie magnifică atunci când ajungea în asemenea situații, fiindcă se oprea scoțând o mulțime de zgomote și tremura spasmodic de parcă ar fi fost pe moarte. Aflat pe locul din față, Ronan începu să-l înjure pe Adam. Era o înjurătură lungă, care folosea toate cuvintele interzise care se inventaseră vreodată, adeseori însoțite de prefixe sau sufixe. În timp ce Adam privea în jos, vinovat, se gândi că înjurăturile lui Ronan aveau în ele ceva muzical, că vorbele erau potrivite cu grijă și cu o precizie aproape drăgăstoasă, de parcă ar fi fost un soi de poezie neagră. Era mult mai puțină ură decât atunci când *nu* înjura.

Ronan termină cu:

– Pentru numele lui... Parrish, ai grijă că asta nu e o Honda Civic 1971, ca a lu' mă-ta.

Adam își ridică privirea și-i spuse:

– N-au început să facă modelul Civic decât prin '73.

Ronan își dezveli din nou colții, dar înainte să apuce să muște, îl auziră pe Gansey strigând cu căldură:

– Jane! M-am gândit că nu mai ajungi. Ronan îl învață pe Adam secretele transmisiei manuale.

Blue, cu părul răvășit de vânt, își bagă capul prin fereastra de la șofer. Prezența ei era acompaniată de mirosul florilor de câmp. În timp ce Adam cataloga aroma făcându-și o

notiță mentală la dosarul în care mai erau deja câteva lucruri care o făceau atrăgătoare pe Blue, fata zise cu voioșie:

– Se pare că merge foarte bine. Dar ce-i mirosul ăsta?

Fără să-i răspundă, Ronan ieși din mașină și trânti portiera. Noah apăru și el lângă Blue. Radia de bucurie și afișa un fel de adorație, de parcă ar fi fost un labrador. Băiatul decisese aproape imediat că ar fi fost în stare de orice pentru Blue, un lucru care l-ar fi deranjat pe Adam dacă ar fi venit de la altcineva în afară de Noah. Blue îi dădu voie să-i îmblânzească șuvițele rebele de păr, un lucru pe care i-ar fi plăcut și lui Adam să-l facă, deși avea sentimentul că în cazul lui ar fi avut o cu totul altă semnificație.

– Bine, hai să mergem! zise Gansey.

Adoptă o poză teatrală închizându-și jurnalul, privindu-și ceasul și așteptând să-l întrebe cineva unde aveau să se ducă.

– Astăzi, unde? întrebă Adam prin geamul mașinii.

– În pădure! îi răspunse Gansey ridicând de jos un rucsac.

Blue și Adam se priviră nedumeriți unul pe celălalt.

– Timpul, zise Gansey trecând pe lângă ei și îndreptându-se spre Camaro. Îl pierdeți!

Blue se dădu la o parte ca să-l lase pe Adam să iasă din BMW.

– Tu știai de asta? îi șușoti ea.

– Habar n-am avut.

– Trebuie să ne întoarcem în trei ore, zise Ronan. Abia am hrănit-o pe Drujbă, dar i se va face foame.

– Și uite din cauza asta, zise Gansey, știu exact că nu vreau să avem un copil împreună.

Se înghesuiră în mașină în confortul rutinei, urcându-se în Camaro, deși logica sugera să ia BMW-ul. Ronan și Gansey se îmbrânciră puțin pentru chei (ultimul câștigă, la fel cum se impunea în absolut toate celelalte privințe).

Adam, Blue și Noah se urcară pe micuța banchetă din spate, exact în această ordine. Noah se lipi de mașină, încercând din răsputeri să n-o atingă pe Blue. Adam nu era atât de preocupat de lucrul ăsta. Pentru primele zece minute când stătuseră împreună, Adam fusese politicos, dar curând devenise extrem de limpede că Blue n-avea nimic împotrivă ca piciorul lui să-l atingă pe-al ei.

Nici Adam nu avea vreo plângere de făcut.

Totul era la fel ca mai înainte, dar dintr-un motiv necunoscut inima lui Adam o luase la galop. Pe ramurile copacilor, frunzele tinere se zbăteau din cauza vântului rece, care se stârnise brusc. Văzu că pe sub cardiganul croșetat pe care-l purta Blue pielea ei se făcuse ca de găină. Fata îi apucă zdravăn de cămăși pe el și pe Noah și-i trase spre ea de parcă ar fi fost niște pături.

– Tu ești întotdeauna rece, Noah, zise ea.

– Știu, răspunse el cu tristețe.

Adam nu putea spune cu siguranță ce se întâmplase mai întâi: Blue începuse să-i trateze ca pe niște prieteni sau ei hotărâseră că sunt prieteni cu ea? I se părea că modul acela circular de a construi relațiile avea nevoie de o doză sănătoasă de încredere în sine. Într-un mod neștiut și aproape magic, simțeau că ea îl căutase pe Glendower dintotdeauna împreună cu ei. Cu umărul lipit de cel al lui Blue, Adam se aplecă spre locul dintre cele două scaune din față și întrebă:

– Gansey, nu poți să dai puțină căldură?

– Dacă pornește...

Motorul tuși o dată și încă o dată și încă o dată... Lui Adam îi era atât de frig, încât începură să-i clănțănească dinții, deși temperatura nu avea cum să fie atât de coborâtă. Îi era frig pe *interior*.

– Accelerația, accelerează mai tare! îi porunci el lui Gansey.

– Accelerez...

Ronan îl pocni pe Gansey în piciorul drept, apăsându-l apoi cu palma pe genunchi. Motorul scoase un sunet jalnic, dar porni. Gansey îi mulțumi sec lui Ronan pentru ajutor.

– Inima, îi zise Blue în ureche lui Adam. Îți simt pulsul în braț. Ești emoționat?

– E doar că... răspunse el, nu sunt sigur unde mergem.

Fiindcă luaseră mașina lui Gansey și nu elicopterul, le trebui ceva mai mult timp ca să ajungă la coordonatele notate cu grijă în jurnal.

Parcară mașina în fața unei case de vacanță goale și porniră pe jos. Pădurea arăta cu totul altfel când cerul era înnorat. Corbul era mai închis, mai mohorât, părând doar o adunătură de scoici moarte aruncate prin iarbă. Copacii de la marginea pădurii păreau mai înalți decât înainte, niște giganți chiar și printre cei de la munte. Totul era în umbră din cauza zilei mohorâte, dar tufișurile de la marginea pădurii păreau și ele mai întunecate.

Inima lui Adam continua să bată cu putere. Trebuia să recunoască față de el însuși că până atunci nu crezuse cu adevărat în explicațiile supranaturale pe care Gansey le găsea pentru meridianul energetic, nu în felul în care o făcea acum. În momentul acela, totul era real. Magia exista, iar el nu-și dădea seama cât de mult avea să schimbe lucrul acesta întreaga lume.

Făcură o pauză lungă privind în tăcere spre pădure de parcă ar fi înfruntat un adversar. Gansey își trecu un deget peste buze. Blue își strânse mâinile pe lângă ea, cu dinții încleștați din cauza frigului. Până și Ronan părea neliniștit.

Numai Noah era la fel ca întotdeauna, cu brațele atârnând și cu umerii cocoșați.

– Mă simt supravegheată, zise Blue într-un final.

– Emisiile energetice intense pot să dea senzația asta, îi confirmă Gansey. Spiritele care bântuie au fost observate adeseori pe lângă cabluri de curent vechi, neizolate. Valorile mari te pot face să te simți supravegheat. Vlăguit. Îngrețoșat, suspicios. Se joacă cu creierul tău.

Noah își dădu mult capul pe spate ca să privească vârfurile mișcătoare ale copacilor. Adam simțea exact pe dos, crezând că e mai bine să se uite printre trunchiuri ca să vadă orice mișcare.

– Dar, adăugă Adam, se poate să fie și pe dos. Valorile energetice mari pot da spiritelor energia de care au nevoie ca să se manifeste. Deci e mai probabil să fii supravegheat sau chiar bântuit dacă te simți în felul ăsta.

– Trebuie spus însă că apa poate inversa aceste efecte, zise Gansey. Transformă această energie în sentimente pozitive.

– Deci, interveni Ronan ca să spună și el ceva, toate izvoarele tămăduitoare se pișă pe-aici prin zonă.

– Ei bine, apa e acolo, nu aici, zise Blue frecându-și mâinile. Mergem?

Vântul suspină printre copaci. Gansey miji ochii.

– Suntem invitați? întrebă Adam.

– Cred că trebuie să te inviți singur, zise Noah.

Păși primul în pădure. Ronan bombănea furios, probabil fiindcă Noah – chiar el! – avusese mai mult curaj decât oricare dintre ei. Se lansă după el.

– Stați! îi opri Gansey privind la ceas. Este 4:13. Trebuie să ne aducem aminte ora asta.

Îi urmă pe Noah și pe Ronan. Inima lui Adam bătea nebunește. Blue îi întinse mâna, iar el o apucă. *Să nu-i zdrobești degetele*, gândi el.

Pe urmă, intrară și ei.

Sub coroanele copacilor era chiar mai întuneric decât pe câmp. Umbrele de sub arborii căzuți erau absolut negre, iar trunchiurile păreau vopsite în culoarea ciocolatei, a mangalului sau a onixului.

– Noah! șopti Gansey. Noah, unde te-ai dus?

– N-am fost nicăieri, se auzi vocea băiatului, din spatele lor.

Adam se întoarse, strângând în continuare mâna lui Blue, dar nu văzu nimic acolo în afară de ramuri care se unduiau din cauza vântului.

– Ce-ai văzut? întrebă Gansey.

Pe urmă, când Adam se întoarse la loc, Noah stătea undeva în fața lui Gansey.

Se joacă cu creierul tău.

– Nimic.

Ronan, care devenise o siluetă ghemuită și neagră câțiva metri mai încolo, îi întrebă:

– Și unde mergem?

Oriunde, numai nu la copacul acela, gândi Adam. *Nu vreau să-l mai văd vreodată.*

Gansey căuta febril semne ale pârâiașului pe care îl urmaseră data trecută.

– Pe același drum, bănuiesc. Experimentele adevărate trebuie să recreeze toate condițiile, nu-i așa? Acum apa pare mai puțin adâncă. Mai greu de văzut. Dar nu era departe, nu-i așa?

Merseseră în lungul pârâiașului doar câteva minute când își dădură seama că peisajul nu le era familiar. Copacii erau

înalți, subțiri și aplecați ca de pe urma unui vânt foarte puternic. Din pământ ieșeau pietre colțuroase. Nici urmă de albia pârâului, de baltă sau de copacul viselor.

– Am greșit direcția, zise Gansey pe un ton aspru și acuzator de parcă însăși pădurea ar fi fost de vină.

– Și mai e ceva, zise Blue dându-i drumul lui Adam și arătând cu degetul. Ați observat copacii?

Lui Adam îi trebui un moment ca să își dea seama la ce se referea. Câteva frunze care atârnau pe ramuri erau de un galben pal, nuanța aceea pe care ar fi trebuit să o aibă toamna și nu primăvara. Cele mai multe dintre frunzele care le înconjurau păreau să fi căpătat și ele o nuanță roșiatică, de parcă s-ar fi apropiat iarna. Frunzișul de la picioarele lor era maro și portocaliu, de parcă frunzele ar fi fost ucise de înghețul timpuriu al unei ierni care n-ar fi trebuit să fie aproape.

Adam era sfâșiat de uimire și emoție:

– Gansey, cât e ceasul?

– E 5:27, îi răspunse celălalt, sucindu-și încheietura ca să vadă mai bine.

În ceva mai mult de o oră, parcurseseră două anotimpuri. Adam o privi în ochi pe Blue, iar fata clătină din cap. Ce altceva ar fi putut să facă?

– Gansey, strigă Noah, uite, aici e o inscripție.

De cealaltă parte a unei îngrămădiri de pietre, Noah se oprise lângă un bloc imens care îi ajungea până la bărbie. Suprafața lui era crăpată și zgâriată, dar chiar și așa se puteau observa câteva linii ca acelea pe care le desena Gansey în jurnal. Noah le arătă câteva zeci de cuvinte scrise undeva jos pe piatră. Vopseaua folosită de autor se deteriorase, era destul de ștearsă și de inegală: neagră în unele porțiuni și vineție în altele.

– În ce limbă sunt? întrebă Blue.

– Latină, răspunseră Adam și Ronan deodată, iar ultimul se așeză pe vine ca să vadă mai bine.

– Ce scrie? întrebă Gansey.

Ochii lui Ronan se mișcară repede de la stânga la dreapta în timp ce parcurgea textul. Cu totul neașteptat, începu să chicotească.

– E o glumă. Prima parte. Latina în care e scrisă e destul de nasoală.

– O glumă? repetă Gansey. Despre ce?

– Pe tine nu te-ar distra.

Limba în care era scrisă inscripția era grea, iar Adam nu încercă s-o mai citească. Îl tulbura în schimb ceva cu privire la litere. Nu știa exact ce, dar forma lor...

– Și de ce există o glumă scrisă pe o piatră oarecare? întrebă el șovăitor.

Veselia de pe fața lui Ronan dispăruse. Atinse literele, urmărind cuvintele de pe suprafața pietrei. Pieptul îi urca și-i cobora în ritmul unor respirații adânci.

– Ronan! îl strigă Gansey.

– Ar fi fost o glumă, zise băiatul într-un final, fără să-și ia ochii de la cuvinte, în cazul în care nu mi-aș fi recunoscut propriul scris.

Adam realiză și el brusc că asta îl tulburase la citirea textului. Acum că îi confirmase altcineva, era evident că scrisul îi aparține lui Ronan. Era însă atât de neașteptat să găsești așa ceva scris pe o stâncă cu ajutorul unui pigment antic, estompat și șters de intemperii.

– Nu-nțeleg, zise Ronan.

Citea și recitea cuvintele și era extrem de tulburat.

Gansey i se alătură. Nu putea să suporte să-l vadă pe vreunul dintre prietenii săi pradă unei asemenea încercări. Cu o voce fermă, de parcă ar fi fost absolut sigur, ca într-un curs de istorie universală, le spuse tuturor:

– Am văzut mai înainte cum meridianul energetic poate altera curgerea timpului. Acest lucru este evident chiar și acum, dacă-mi privesc ceasul. Timpul e flexibil. Tu n-ai mai fost aici, Ronan, dar asta nu înseamnă că n-ai s-ajungi în locul ăsta mai târziu. Cu câteva minute, zile, ani, și să-ți lași un mesaj, ai să scrii o glumă așa încât să știi c-ai fost tu. Totul în speranța că există o șansă ca timpul că se împăturească și să-ți ofere ocazia de a o găsi.

Bine gândit, Gansey! își zise Adam. Explicația fusese meșteșugită și ar fi trebuit să-l încurajeze pe Ronan. Adam în schimb se simțea ceva mai confortabil. Erau exploratori, oameni de știință, antropologi ai magiei istorice. La urma urmei, asta căutau.

– Păi, și-atunci ce spune după glumă? întrebă Blue.

– *Arbores loqui latine,* răspunse Ronan. Copacii vorbesc latina.

Nu avea niciun sens, era probabil o clarvăzătoare, dar chiar și așa Adam simți cum i se zbârlește părul pe ceafă. Privirăcu toții la copacii care-i înconjurau; erau asaltați de o mie de nuanțe diferite de verde ale unui milion de gheare care zgâriau în vânt.

– Și ultimul rând? întrebă Gansey. Nu pare a fi scris în latină.

– *Nomine appellant,* citi Ronan. Strigă-l pe nume, tălmăci el, după care făcu o pauză. Cabeswater.

26

– Cabeswater, repetă Gansey.

Însuși cuvântul părea că are ceva magic. *Cabeswater*. Era ceva vechi și enigmatic, un nume care nu părea să aparțină Lumii Noi. Gansey citi din nou textul în latină de pe stâncă – traducerea părea acum evidentă după ce Ronan descurcase ce era mai greu – și apoi, la fel ca prietenii lui, privi în jur la copacii care-i înconjurau.

Ce e lucrul ăsta pe care l-ai făcut? se întrebă el. *Ce e locul în care i-ai adus?*

– Eu votez să începem să căutăm apa, zise Blue. În prezența ei, energia e capabilă să facă chestia aia despre care Ronan a zis că e mai bună. Și apoi... cred că ar trebui să spunem ceva în latină.

– Pare un plan bun, o aprobă Gansey care se minuna încă de stranietatea locului aceluia și probabil de aceea nu realizase pe deplin că sugestia nu părea deloc practică.

– Să ne întoarcem de unde am venit sau să înaintăm?

– Înaintăm, zise Noah.

Cum el nu-și exprima părerea decât rareori, reuși să se impună. Porniră din nou și căutară cu atenție orice urmă de

apă. În timp ce mergeau, frunzele începură să cadă în jurul lor, roșii și apoi cafenii și apoi gri, până când copacii rămaseră desfrunziți. La umbră, apăru și bruma.

– E iarnă! zise Adam.

Era imposibil, evident, dar așa fuseseră și lucrurile întâmplate mai înainte. Era ca atunci, gândi Gansey, când traversase districtul Lacurilor împreună cu Malory. După o vreme se adunase mult prea multă frumusețe incredibilă pentru ca el să o mai poată procesa și ajunsese să o ignore.

Era imposibil să fi fost iarnă. Dar nu era mai imposibil decât toate celelalte lucruri care li se întâmplaseră.

Ajunseseră într-un pâlc de sălcii aflat pe o pantă ușoară, iar în vale se vedea răsucirea unui pârâu molcom și puțin adânc. Malory îi spusese odată lui Gansey că acolo unde sunt sălcii este și apă. Acestea se înmulțesc aruncându-și semințele în ape curgătoare, care le cărau în jos, permițându-le să crească apoi pe un țărm îndepărtat.

– Iată și apa! zise Blue

Gansey se întoarse spre ceilalți. Respirația i se transforma în abur și păreau cu toții a fi îmbrăcați mult prea subțire. Până și culoarea pielii lor părea greșită: erau prea bronzați pentru aerul acela de iarnă. Turiști dintr-un alt anotimp. Își dădu seama că începuse să tremure, dar nu era sigur dacă de vină este frigul de iarnă sau nerăbdarea.

– În regulă, îi zise lui Blue. Ce spuneai că vrei să zicem în latină?

– N-ai putea să spui pur și simplu „salut"? E o chestie politicoasă, răspunse Blue, întorcându-se spre Ronan.

Băiatul părea mâhnit; politețea nu intra în conduita lui obișnuită, dar o ascultă pe fată.

– *Salve*! după care continuă privind spre Blue. Asta să știi că de fapt înseamnă „să fii bine".

– Superchestie! răspunse ea. Acum întreabă-i dacă vor să ne vorbească.

Ronan părea să fie și mai nemulțumit, fiindcă asta l-ar fi făcut să pară ridicol, ceea ce îi era și mai puțin caracteristic, dar își dădu capul pe spate și strigă spre vârfurile copacilor:

– *Loquere tu nobis?*

Rămaseră cu toții în tăcere. De undeva de departe păru să se nască un fâșâit de parcă vântul de iarnă ar fi răvășit frunzele din copaci. Pe crengi nu mai era însă niciuna.

– Nimic, zise Ronan. La ce vă așteptați?

– Liniște! îi ceru Gansey.

Fâșâitul era acum în mod clar mai mult decât un simplu foșnet. Se transformase în ceea ce părea să fie un șuvoi de șoapte, rostite cu voci uscate.

– Auziți asta?

Clătinară cu toții din cap cu excepția lui Noah.

– Eu da, zise el spre ușurarea lui Gansey.

– Roagă-i să mai repete, îi zise el lui Ronan, care îl ascultă.

Fâșâitul se auzi din nou, iar acum deveni clar că era o voce și că zgomotul acela nu fusese făcut de frunze. Gansey auzi foarte clar o propoziție în latină. Își dori brusc să fi studiat mai mult la orele de latină în timp ce îi repeta fonetic cuvintele lui Ronan.

– Ei spun că ți-au vorbit deja, dar că nu i-ai ascultat, zise Ronan, care se scărpină apoi în capul său proaspăt ras. Gansey, te joci cu mine? Chiar ai auzit ceva?

– Iar tu crezi că latina lui Gansey e atât de bună? răspunse Adam repede. Pe piatră era scrisul tău, Ronan, care spunea că ei vorbesc latină. Taci din gură!

Copacii foșniră din nou, iar Gansey repetă cuvintele pentru Ronan. Noah corectă unul dintre verbele pe care Gansey le auzise greșit.

Ochii lui Ronan se îndreptară spre Blue.

– Ei zic că sunt bucuroși să vadă că am adus-o cu noi pe fata ghicitoarei.

– Pe mine! strigă Blue.

Copacii fâșâiră un răspuns, iar Gansey repetă cuvintele.

– Nu știu ce înseamnă asta, zise Ronan. Sunt de asemenea bucuroși să-l vadă încă o dată pe... nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta: *Greywaren*. Dacă e în latină, nu-l cunosc.

Ronan, șoptiră copacii. *Ronan Lynch*.

– Tu ești! zise Gansey uluit și înfricoșat totodată. Ronan Lynch. Ți-au rostit numele. Pe *tine* se bucură să te vadă din nou!

Chipul lui Ronan afișa o mină rezervată, dincolo de care nu răzbătea niciun fel de sentiment.

– *Din nou!*

Blue își apăsă mâinile pe obrajii înroșiți de frig, cu ochii mari și cu chipul plin de încântare și emoție, la fel ca Gansey.

– Uluitor! Copacii?! Uluitor!

– Dar de ce-i puteți auzi doar tu și cu Noah? întrebă Adam.

Într-o latină stângace – chiar și în clasă, vorbea doar rareori și era ciudat să încerce să-și traducă gândurile din cuvinte pe care le vedea scrise în minte în unele vorbite – Gansey zise:

– *Hic gaudemus. Gratias tibi... loquere – loqui pro nobis,* articulă el cu greu, după care îl întrebă pe Ronan: cum îi întreb de ce tu nu poți să-i auzi?

– Dumnezeule, Gansey! Dacă ai fi fost atent la...

Închizând ochii, Ronan se gândi câteva momente.

– *Cur non te audimus?*

Gansey nu avea nevoie de Ronan ca să traducă răspunsul foșnitor al copacilor. Limba aceea era destul de simplă.

– Drumul nu s-a trezit, zise el cu voce tare.

– Ăăă... meridianul energetic? sugeră Blue. Un pic prea entuziastă, adăugă imediat: dar asta nu explică de ce-i puteți auzi doar tu și cu Noah.

Copacii murmurară din nou: *Si expergefacere via, erimus in debitum.*

– Dacă treziți linia, o să vă fie îndatorați, zise Ronan.

Pentru un moment, rămaseră cu toții tăcuți și apoi se priviră unul pe celălalt. Se întâmplaseră destul de multe. Fiindcă nu era doar faptul că le vorbeau copacii. Mai era și amănuntul că ei erau ființe conștiente de sine, capabile să le urmărească mișcările. Să fi fost vorba doar despre copacii din această pădure stranie? Sau fuseseră urmăriți de fiecare arbore? Încercaseră dintotdeauna să le vorbească? N-aveau de unde să știe asta și nici dacă ei erau buni sau răi, dacă-i iubeau sau îi urau pe oameni, dacă aveau principii sau simțeau mila. *Erau ca niște extratereștri*, gândi Gansey. *Unii pe care-i tratasem foarte rău o lungă perioadă de vreme. Dacă aș fi copac, n-aș avea niciun motiv pentru care să iubesc vreun om.*

Se întâmpla. Ani buni fusese în căutarea unor asemenea lucruri.

– Întreabă-i dacă știu unde e Glendower, zise Gansey.

Adam păru uimit, iar Ronan traduse repede întrebarea. Foșnetul nu se auzi imediat și, din nou, Gansey nu avu nevoie de traducere.

– Nu, zise el.

Ceva dinlăuntrul lui se strânsese și se strânsese și se strânsese până când adresase întrebarea. Crezuse că răspunsul va elimina tensiunea pe care o resimte, dar nu se întâmplă asta.

Toți ceilalți se uitau la el; nu era prea sigur de ce. Poate că era ceva în neregulă cu fața lui. Se simțea în neregulă. Evită privirile prietenilor săi și zise:

– E foarte frig. *Valde frigida.* Pe unde putem pleca? Vă rog! *Amabo te, ubi exitum?*

Copacii foșniră din nou, iar Gansey realiză că s-ar fi putut să se înșele până atunci; era posibil să fi fost o singură voce încă de la început. Nu era cu totul sigur că o auzise pe deplin, acum că se gândea mai bine la asta. Era posibil ca ea să fi existat doar în mintea lui în tot acest timp. Era un gând care îi răpea din concentrare, făcându-l mai puțin atent la ascultare. Noah trebui să-l ajute să-și aducă aminte tot ceea ce se spusese, iar Ronan să se gândească destul de mult înainte să fie capabil să traducă.

– Îmi pare rău, zise el.

Se concentra mult prea tare să-și amintească pentru a mai avea timp să pară *cool* sau supărat.

– E greu. E... ei spun că trebuie să ne întoarcem, să parcurgem invers anotimpurile. Împotriva... drumului. Meridianului. Ei spun că dacă mergem în lungul pârâului și facem la stânga la... platanul cel mare? *Platanus?* Cred că e un platan. Apoi vom găsi ceva despre care ei cred că ne dorim să-l găsim. Pe urmă, vom putea să ieșim din pădure și să găsim drumul înapoi către... prezentul nostru. Nu știu exact. Am mai ratat niște cuvinte, dar cred... îmi pare rău.

– E bine, zise Gansey, te descurci chiar foarte bine, după care se îndreptă spre Adam. Tu crezi că ar trebui să-i ascultăm? Mie mi se pare că n-ar trebui să ne încredem în ei.

Sprânceana ridicată a lui Adam însemna că și lui îi trecuse prin cap același lucru, dar răspunsul veni altfel:

– Și avem altă opțiune?

– Cred totuși că ar trebui să avem încredere, zise Blue. Ne știau pe mine și pe Ronan. Cumva. Iar inscripția de pe piatră nu ne-a prevenit în sensul ăsta, nu-i așa?

Era un punct valabil de vedere. Scrisul lui Ronan, realizat cu mare grijă astfel încât ei să-și dea seama care îi este originea, îi învățase cum să vorbească cu copacii, dar niciun avertisment.

– Atunci o luăm înapoi, zise Gansey. Aveți grijă să nu alunecați. Pe urmă, mai tare, adăugă: *Gratias. Reveniemus.*

– Ce-ai spus? dori să știe Blue.

– Le-a mulțumit și le-a zis că o să ne întoarcem, răspunse Adam în locul prietenului lui.

Nu era foarte dificil să urmezi indicațiile pe care le tradusese Ronan. Pârâul era ceva mai lat aici, apa lui rece curgând molcom printre malurile marcate de albul gheții. Coborâră odată cu el în vale și, treptat, aerul din jurul lor începu să se încălzească. Pe ramuri apărură câteva frunze roșii, iar în momentul în care Blue le arătă un platan imens, al cărui trunchi alb cu gri era prea gros pentru ca ea să-l poată cuprinde cu brațele, ajunseseră deja în miezul verii. Frunzele erau sănătoase și verzi, mișcându-se și frecându-se una de cealaltă într-un foșnet continuu. Dacă i-ar fi vorbit acum, Gansey nu era convins că ar fi putut distinge cuvintele.

– Data trecută am ratat vara, sublinie Adam. Când am venit pe partea cealaltă. Am ajuns direct în toamnă.

– Ținuturi magici, rosti Ronan pocnindu-se zdravăn peste braț. În ce loc minunat am nimerit!

Urmând indicațiile pe care le primiseră de la copaci, cotiră la stânga pe lângă platanul cel mare. Gansey se întrebă ce era ceea ce copacii credeau că vor ei să găsească. El, unul, nu căuta decât un singur lucru.

Imediat, copacii lăsară loc unei poieni cufundate în vară, iar lucrul la care se referise vocea copacilor deveni evident.

În luminiș, în mod cu totul ciudat, se vedea o mașină abandonată. Un Mustang roșu. Model nou. La început, li se păru că e acoperită cu mâl, dar privind mai de aproape constatară că, de fapt, era învelită în straturi succesive de polen și de frunze moarte. Acestea se cuibăriseră în troiene lângă mașină, în crăpăturile acoperișului și sub spoiler, acoperiseră ștergătoarele de parbriz și înconjuraseră cauciucurile. Scena amintea de epava veche a unei corăbii, de ambarcațiuni antice transformate în recifuri de corali în decursul timpului.

De lângă mașină pornea un drum abia vizibil din cauza buruienilor, care părea să ducă spre marginea pădurii; era probabil calea la care se referiseră copacii.

– Cocalar, remarcă Ronan lovind unul dintre cauciucuri.

Mustangul avea roți masive și scumpe, iar când Gansey analiză mai atent mașina văzu că avea o mulțime de opțiuni care nu intraseră probabil în dotarea standard: jante mari, spoiler modificat, geamuri fumurii, tobă suplimentară de eșapament. *Bani noi,* ar fi spus tatăl lui, *care te ard în buzunare.*

– Uite! arătă Adam.

Își trecu degetul peste praful de pe lunetă. Lângă un sticker cu Blink-182[1] era emblema de la Aglionby.

– Are sens, constată Blue.

Ronan încercă portiera de la șofer; se deschise. Băiatul scoase un singur hohot de râs.

– Aici înăuntru e un hamburger mumificat.

---

[1] Trupă rock americană (n. tr.).

Se înghesuiră cu toții să privească, dar în afara unui hamburger uscat și pe jumătate mâncat aflat pe locul din dreapta, învelit încă în ambalajul original, nu era mare lucru de văzut.

Mașina aceea era și ea un mister, la fel ca vocea lui Blue de pe reportofon. Gansey simțea că îi fusese menită într-un fel lui.

– Deschide portbagajul! îl îndemnă el pe Ronan.

Înăuntru era o jachetă și sub ea un mănunchi ciudat de bețe și fire. Încruntat, Gansey apucă ansamblul acela bizar ținându-l de cel mai mare dintre segmente.

Piesele se așezară cuminți la locul lor, câteva bețe atârnând și rotindu-se sub cel principal, ceea ce-l făcu să înțeleagă imediat:

– Este o ansă.

Se întoarse spre Adam, dorindu-și o confirmare.

– Coincidență, zise Adam.

Fusese, în mod evident, sarcastic.

Gansey avea senzația aceea ciudată pe care o simțise prima dată la parcarea de lângă Nino, când Adam îl prevenise că era posibil ca și alții să fi căutat meridianul energetic. Pe urmă își dădu seama că Blue și Noah au dispărut din raza lor vizuală.

– Unde s-au dus ăștia doi?

Auzindu-se strigată pe nume, Blue apăru, pășind peste un buștean înapoi în luminiș.

– Noah dă la rațe, îi informă ea.

– Păi, și de ce face asta? întrebă Gansey. E bolnav?

– O să-l întreb, răspunse fata. Deîndată ce va termina de vărsat.

Băiatul clipi des.

– Cred c-o să descoperi că Gansey preferă cuvântul *vomită*. Sau *evacuează*, zise Ronan cu veselie.

– Cred că regurgitare este cel mai potrivit cuvânt în acest caz, îl corectă Blue.

– Regurgitare, zise Ronan fără să se gândească mai mult; în sfârșit se ajunsese la o chestiune despre care mai știa și el câte ceva.

– Unde ești? Noah?

Ieși din Mustang și porni spre locul de unde venise Blue.

Fata observă ansa din mâinile lui Gansey.

– Asta era în mașină? E o ansă.

El n-ar fi trebuit să fie surprins că Blue știa ce era obiectul acela. Chiar dacă ea însăși nu era clarvăzătoare, mama ei se ocupa cu așa ceva și teoretic ansa era o unealtă a acestei îndeletniciri.

– În portbagaj.

– Dar asta înseamnă c-a mai căutat cineva meridianul energetic.

De dincolo de Mustang, plimbându-și în continuare degetele prin stratul de polen depus pe mașină, Adam părea neliniștit:

– Și au decis că e mai important decât mașina lor.

Gansey privi în sus la copacii din jurul lor și apoi la mașina aceea scumpă. În depărtare auzea vocile lui Ronan și Noah.

– Cred că ar fi mai bine să mergem. Avem nevoie de mai multe informații.

27

În timp ce Blue se pregătea să plece, în dimineața duminicii următoare, constată că e oficial nehotărâtă. Sfârșitul de săptămână era ocupat de slujba ei care presupunea plimbatul câinilor. De fapt, zilele de duminică și de miercuri aparțineau cățeilor, dar Blue se învoise în ultimele două săptămâni ca să petreacă mai mult timp cu băieții, așa încât simțea că trecuse foarte mult timp de când nu se mai întâlnise cu câinii. Problema era că nu prea mai avea bani și, mai ales, că începea să fie chinuită de vina de a nu o asculta pe Maura. Descoperise că nu o putea privi în ochi pe mama ei la cină, dar pe de altă parte era convinsă că e imposibil să-și imagineze cum i-ar putea lăsa singuri pe prietenii ei. Trebuia să găsească o cale să împace cele două activități.

Dar mai întâi trebuia să plimbe câinii.

Tocmai se pregătea să plece spre Willow Ridge, când auzi sunetul telefonului din bucătărie. Deși avea ambele mâini ocupate, una cu un pahar plin cu suc tulbure de mere și cealaltă cu șireturile baschetților, reuși să răspundă.

– Alo!

– Aș vrea să vorbesc, vă rog frumos, cu Blue, dacă e disponibilă.

Era vocea inconfundabil de politicoasă a lui Gansey, cea pe care el o folosea ca să transforme paiele în aur. Știa cu siguranță ce risca sunând la ea acasă și se pregătise să aibă o conversație și cu altcineva în afară de Blue. În pofida presimțirii ei din ce în ce mai apăsătoare că nu va mai putea menține secretul multă vreme, acum nu era foarte sigură ce părere să aibă despre faptul că el i-ar fi putut spulbera acoperirea.

– Blue se pregătește să plimbe câinii altora, zise ea punând jos paharul cu suc și împingându-și piciorul în baschet, cu receptorul prins între ureche și umăr. Și e un lucru bun că ai prins-o pe ea și nu pe altcineva.

– Eram pregătit pentru această eventualitate, zise Gansey.

Era straniu să-l audă la telefon; vocea lui nu era la fel de impresionantă ca înfățișarea.

– Chiar și așa, sunt bucuros că te-am prins. Ce mai faci? Sper că bine.

Nu are intenția să fie condescendent, își spuse Blue. De câteva ori.

– Speri bine.

– Excelent! Uite ce e, Adam lucrează astăzi, iar Ronan e la biserică împreună cu frații săi, dar aș vrea să ies și... pur și simplu să mă uit pe acolo, zise Gansey după care adăugă repede. Nu în pădure. Mă gândeam mai degrabă la biserica aceea de pe harta ta. N-ai vrea să...?

Ezită. Gansey ezita? Lui Blue îi trebuiră câteva momente de tăcere ca să-și dea seama că el o întreba dacă nu vrea să-l însoțească. Apoi îi mai trebui un moment să realizeze că nu mai fusese nicăieri doar împreună cu el, fără ceilalți băieți.

– Trebuie să plimb câinii.

– Ah! răspunse Gansey, părând cumva dezumflat. Bine, atunci.

– Dar n-o să dureze decât o oră.

– Ah! repetă el, cu vreo paisprezece nuanțe mai fericit. Te iau de undeva, atunci?

Blue aruncă o privire fugară peste umăr spre sufragerie.

– Păi, nu... eu... ăăă... o să ne întâlnim în parcare.

– Minunat! o aprobă el. Grozav! Sper c-o să fie foarte interesant. Ne vedem într-o oră.

Grozav? Gansey fără Adam – Blue nu era sigură dacă avea să funcționeze. În ciuda interesului ipotetic al lui Adam pentru ea, băieții păreau să funcționeze ca un tot, o unitate cu mai multe capete. Să-l vezi pe oricare dintre ei fără prezența celorlalți părea puțin... periculos. N-avea cum să nu meargă cu Gansey. Își dorea să exploreze la fel de mult ca el.

Nici nu apucă să închidă bine că se auzi strigată pe nume.

– Bluu-UUUU-uuuuuu, copila mea, copila mea, vino la mine!

Era vocea Maurei, iar prelungirea melodioasă a numelui său era extrem de ironică.

Cu senzația unei catastrofe iminente, Blue se îndreptă spre sursa chemării, în sufragerie, unde le găsi pe Maura, Calla și Persephone bând ceea ce Blue suspectă imediat că erau „șurubelnițe[1]". Când intră în cameră, femeile o priviră cu niște zâmbete indolente. O ceată de leoaice.

Blue ridică din sprâncene văzând cocteilurile. Lumina dimineții care se strecura prin ferestre făcea ca lichidul din pahare să pară de un galben strălucitor, translucid.

– E doar ora zece.

---

[1] Cocteil din vodcă și suc de portocale (n. tr.).

Calla întinse o mână, o prinse pe Blue de încheietură și o trase până pe scaunul verde de lângă ea. Paharul îi era aproape gol.

– E duminică. Ce altceva avem de făcut?

– Eu trebuie să plimb câinii, zise Blue.

Din scaunul ei cu dungi albastre, Maura sorbi din pahar și se schimonosi pe loc.

– O, Persephone, le-ai făcut cu mult prea multă vodcă!

– Îmi scapă întotdeauna prea mult, confirmă femeia cu tristețe, de pe banca aflată în fața ferestrei.

Când Blue dădu să se ridice, Maura îi vorbi cu un glas ca un pumn de fier într-o mănușă de catifea.

– Stai cu noi câteva momente, Blue. Povestește-ne despre ieri. Și despre alaltăieri. Și despre răsalaltăieri. Și... de fapt hai să vorbim despre ultimele câteva săptămâni.

Blue își dădu seama că Maura era furioasă. Nu o mai văzuse așa decât de câteva ori, dar, știind că de data asta furia ei era îndreptată către ea, simți că i se încrețește pielea pe ceafă.

– Păi... am fost...

Se opri. Orice minciună ar fi fost lipsită de sens.

– Eu nu sunt temnicerul tău, interveni Maura. N-am de gând să te zăvorăsc în cameră sau să te trimit la vreo mănăstire. Așa că poți să încetezi să te mai furișezi începând chiar de-acum.

– Eu nu mă...

– Ba da. Sunt mama ta încă de când te-ai născut și sunt convinsă că te furișai. Să înțeleg deci că tu și cu Gansey vă înțelegeți bine...

Figura Maurei era enervant de cunoscătoare.

– *Mamă!*

– Orla mi-a zis de mașina aia fainã, continuă Maura.

Vocea îi era în continuare supărată, fiindcă afișa o veselie artificială. Faptul că Blue era convinsă că merita ceea ce i se întâmplă făcea ca durerea să fie chiar mai puternică.

– Nu ai de gând să-l săruți, nu-i așa?

– Mamă, asta n-o să se întâmple *niciodată*, o asigură Blue. L-ai văzut și tu, nu-i așa?

– Eu nu-s tocmai sigură că a conduce un Camaro vechi și zgomotos nu e echivalentul masculin al deșirării tricourilor și al copacilor de carton lipiți pe pereții dormitorului tău.

– Crede-mă, zise Blue, Gansey și cu mine nu semănăm absolut deloc. Și nu sunt din carton, sunt din mucava obținută din hârtie reciclată.

– Iar acum tot mediul înconjurător a răsuflat ușurat.

Maura luă o altă înghițitură mică din pahar. Încrețindu-și nasul, îi aruncă o privire Persephonei. Femeia își luă un aer de martir. După o pauză, Maura adăugă pe o voce ceva mai potolită:

– Nu sunt pe deplin fericită că te urci într-o mașină fără airbaguri.

– Nici mașina noastră n-are airbaguri, protestă Blue.

Maura privi din nou îndelung spre părul Persephonei, pe deasupra paharului său.

– Da, dar tu mergi mereu cu bicicleta.

Blue se ridică. Avea senzația că stofa verde a scaunului aderase cumva la colanții ei.

– Acum pot să plec? Am probleme?

– Ai probleme. Ți-am spus să te ferești de el și nu m-ai ascultat, zise Maura. Nu m-am hotărât încă ce să fac în privința asta. Mă simt rănită. M-am consultat cu câțiva oameni care mi-au spus că sunt îndreptățită să mă simt în felul ăsta.

Oare adolescenții din ziua de astăzi mai sunt consemnați în camera lor? Sau asta se întâmpla doar în anii '80?

– O să fiu foarte furioasă dacă mă închizi în cameră, zise Blue, încă impresionată de supărarea neobișnuită a mamei ei. Probabil c-o să devin rebelă și-o să cobor pe geam cu ajutorul unei funii făcute din cearșafuri.

Maura își trecu o mână peste față. Mânia ei părea să se fi epuizat cumva.

– Ești foarte hotărâtă, nu-i așa? Nici nu ți-a luat prea mult.

– Dacă nu-mi spui să nu-i mai văd, nu va trebui să trec peste cuvântul tău, sugeră Blue.

– Maura, asta obții atunci când folosești ADN-ul tău ca să faci un copil, zise Calla.

– Blue, oftă Maura, știu că nu ești idioată. Problema e că uneori oamenii inteligenți fac lucruri prostești.

– Tu să nu faci așa, hohoti Calla.

– Persephone? zise Maura.

– Eu nu am nimic de adăugat, zise femeia cu vocea ei firavă, după care, de parcă ar fi avut nevoie să-și cumpănească bine vorbele, adăugă: Dacă ai de gând să pocnești pe cineva, nu-ți pune degetul mare înăuntrul pumnului. Ar fi păcat să ți-l rupi.

– Bine, zise Blue grăbită. Eu am plecat.

– Ai putea măcar să spui că-ți pare rău, zise Maura. Să te prefaci că am puțină putere asupra ta.

Blue nu era foarte sigură cum ar fi trebuit să răspundă la asta. Maura o controla în multe feluri, dar nu se folosea de ultimatumuri sau ore fixe. Așa încât se mulțumi să zică:

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să-ți spun că am de gând să fac ceea ce tu mi-ai interzis.

– Discuția asta n-a fost nici pe departe pe cât de satisfăcătoare mi-am imaginat-o, constată Maura.

Calla o prinse din nou de încheietură pe Blue și o clipă fata se temu ca nu cumva verișoara mamei ei să simtă nivelul crescut de stranietate care înconjura căutarea lui Gansey. Femeia se mulțumi însă să-și soarbă și restul băuturii din pahar înainte de a-i spune pe un ton drăgălaș:

– Cu toată alergătura asta să nu uiți că vineri avem seară de film, Blue.

– Avem... seară... de film... repetă Blue.

– Ai promis, se încruntă Calla.

Pentru un moment care păru foarte lung, Blue încercă să-și aducă aminte dacă vorbise vreodată cu Calla despre o seară de film, iar apoi își dădu seama despre ce era vorba de fapt: discuția din urmă cu multă vreme. Despre percheziționarea camerei lui Neeve.

– Am uitat că e săptămâna asta, răspunse Blue.

Maura își învârti băutura în paharul aproape plin. Prefera întotdeauna să-i privească pe alții cum beau decât să o facă ea însăși.

– Ce film?

– *Chiar și piticii se nasc mici,* răspunse Calla imediat. În germană, în original: *Auch Zwerge haben klein angefangen.*

Maura clipi des, iar Blue nu reuși să-și dea seama dacă asta se datora filmului sau accentului Callei.

– Nu contează, zise ea. Neeve și cu mine nu suntem acasă în seara aceea.

Calla ridică o sprânceană, iar Persephone își prinse un fir din ciorapii ei de mătase.

– Și ce-aveți de gând să faceți? întrebă Blue. *Să-l căutați pe tatăl meu? Să scrutați în bălți?*

– În orice caz, n-avem de gând să ne pierdem vremea cu Gansey, punctă Maura încetând să-și mai agite băutura.

Cel puțin, Blue putea să fie convinsă încă de faptul că mama ei nu avea de gând să o mintă.

Pur și simplu avea să păstreze tăcerea.

28

– De ce la biserică? întrebă Blue, așezată pe scaunul din dreapta șoferului, în Camaro.

Nu mai ocupase niciodată locul ăla, iar acum senzația că mașina era formată din câteva mii de piese care zburau împreună într-o formație strânsă fără să se atingă cu adevărat era chiar mai pronunțată.

Gansey, instalat confortabil în fața volanului, purtând ochelari de soare scumpi și Top-Siders, răspunse după o pauză:

– Nu știu. Poate fiindcă e pe meridian, dar nu e la fel de... cum o fi Cabeswater. Trebuie să mă gândesc mai mult la pădurea aceea înainte să mă pot întoarce.

– Fiindcă e ca și cum am intra în casa cuiva, zise Blue încercând să nu privească la pantofii băiatului; avea o părere mai bună despre el dacă reușea să ignore faptul că e încălțat cu așa ceva.

– Exact! Chiar așa mă și simt, zise el arătând cu degetul către fată cu un gest pe care-l folosea și cu Adam atunci când acesta făcea un comentariu cu care era și el de acord. Își puse însă imediat mâna pe schimbătorul de viteză, ca să nu mai tremure.

Blue credea că e o idee extrem de provocatoare de fapt aceea de a considera copacii creaturi conștiente, care puteau vorbi. Ființe care o cunoșteau.

– Cotește aici, îi zise Blue, fiindcă Gansey aproape trecuse de biserica în ruine.

Cu un zâmbet larg, băiatul roti volanul și bagă într-o viteză inferioară. Însoțiți doar de zgomotele cauciucurilor care protestau, reușiră să intre pe drumeagul năpădit de bălării. Din cauza virajului, torpedoul se deschise, aruncându-și conținutul în poalele lui Blue.

– De ce ai o asemenea mașină? întrebă ea.

Gansey opri motorul, dar picioarele fetei continuară să tremure în ritmul pistoanelor.

– Fiindcă e clasică, răspunse el sec. Fiindcă e unică.

– Dar e un rahat. Nu se fac mașini clasice și unice care să nu...

Blue își exemplifică nemulțumirea arătându-i cum încearcă fără succes să închidă torpedoul. Încăpățânat, acesta îi aruncă din nou conținutul în poale, după ce fata îi băgase înapoi obiectele din el și izbise ușița.

– Ba se fac, zise Gansey, lăsând-o pe Blue să simtă câțiva nervi în vocea lui. Nu era furie, ci mai degrabă o ironie seacă. Băiatul își bagă o frunză de mentă în gură și ieși din mașină.

Blue puse din nou talonul mașinii și bucata de pastramă de vită în torpedou, după care analiză cu atenție celălalt obiect care ieșise de acolo. Era un EpiPen, o seringă menită să repornească inima cuiva în cazul unei reacții alergice severe. Spre deosebire de pastramă, părea să fie încă în termenul de valabilitate.

– A cui e asta? întrebă ea.

Gansey ieșise deja ținând în mână aparatul de măsură al energiei și se întindea de parcă ar fi stat ore întregi în mașină

și nu doar o jumătate de oră. Fata îi observă mușchii impresionanți ai brațelor, care aveau probabil ceva în comun cu emblema echipei de canotaj de la Aglionby pe care o observase pe ușa torpedoului. Privind peste umăr la ea, îi răspunse nepăsător:

– E a mea. Trebuie să miști puțin butonul spre stânga și apoi se va închide.

Blue îi dădu ascultare și, bineînțeles, torpedoul se închise punând la adăpost EpiPenul.

De cealaltă parte a mașinii, Gansey dădu capul pe spate ca să privească la norii de furtună: păreau să fie vii, dar în același timp semănau cu niște turnuri. Undeva foarte departe aveau aproape aceeași culoare ca vârfurile albăstrii ale munților. Drumul pe care veniseră părea și el un râu albastru-verzui care șerpuia înapoi spre oraș. Lumina filtrată a soarelui era ciudată, aproape galbenă și părea cumva umedă. În afară de cântecul păsărilor nu mai era niciun sunet. Doar în depărtare, murmurul tunetelor.

– Sper ca vremea să nu ne joace feste, remarcă băiatul.

Înaintă spre ruinele bisericii. Acesta era felul în care se deplasa Gansey – *înainta*. Mersul era pentru oamenii obișnuiți.

Stându-i alături, Blue găsea, ca întotdeauna, că biserica e mai stranie în timpul zilei. Înăuntrul clădirii ruinate, printre bucățile prăbușite de acoperiș, ierburi care-i ajungeau până la genunchi și copaci aproape cât biserica de înalți se întindeau spre soare. Nu era niciun semn că acolo se ținuseră vreodată slujbe sau că existase vreo congregație. Persista un sentiment de goliciune și lipsă de sens: moarte fără viață de apoi.

Își aminti cum stătuse cu Neeve acolo, cu câteva săptămâni în urmă. Se întrebă dacă femeia îl căuta cu adevărat pe tatăl ei și dacă da, ce voia să facă dacă l-ar fi

descoperit. Se gândi la spiritele care mergeau spre biserică și se întrebă dacă Gansey...

– Mă simt de parcă aș mai fi fost aici, zise el brusc.

Blue nu reuși să găsească un răspuns mulțumitor. Îi spusese deja o jumătate de adevăr despre ajunul zilei Sfântului Marcu și nu era convinsă că e nimerit să-i spună și restul. Mai degrabă, nu era sigură că e adevărat. Stând alături de el în starea aceea extrem de „în viață", nu-și putea imagina că el va muri în mai puțin de un an. Purta un tricou Polo de culoare turcoaz, iar ei i se părea că niciun om îmbrăcat în acest fel nu poate muri decât de vreo boală de inimă, la optzeci și șase de ani, posibil în timpul unui meci de polo.

– Și ce... îți indică magicmetrul ăla din mâna ta? întrebă Blue.

Gansey întoarse aparatul spre față. Mâinile îi erau livide, iar oasele păreau să vrea să iasă prin piele. Pe suprafața dispozitivului clipeau mai multe lumini roșii.

– E la maximum. La fel ca în pădure, zise el.

Blue privi în jur. Era foarte probabil să se fi aflat pe o proprietate privată, chiar și în curtea bisericii, dar zona din spatele ruinelor părea ceva mai puțin umblată.

– Dacă mergem în direcția aceea, vom avea mai puține șanse să fim împușcați pentru încălcarea proprietății private. N-avem cum să trecem neobservați din cauza tricoului tău.

– Acvamarinul e o culoare minunată. Și n-ai cum să mă faci să mă simt aiurea fiindcă o port, zise Gansey.

Vocea îi sunase însă destul de neconvingător, iar el privi din nou către biserică. Părea mai mic decât îl văzuse vreodată, cu ochi mijiți, părul ciufulit, postura necontrolată. Tânăr și, destul de straniu, înfricoșat.

Nu pot să-i spun, gândi Blue. *N-o să-i zic niciodată. Trebuie doar să încerc să-i previn moartea.*

Imediat, Gansey, redevenit brusc încântător și încrezător, flutură mâna în direcția rochiei ei violet.

– După tine, stimată vânătă!

Înainte de a porni prin iarbă, fata se înarmă cu un băț cu care să alunge eventualii șerpi din fața lor. Vântul mirosea a ploaie și pământul trepida din cauza tunetelor, dar vremea era încă acceptabilă. Mașinăria din mâinile lui Gansey clipea roșu în mod constant, devenind puțin portocalie doar când se îndepărtau de linia invizibilă.

– Mulțumesc c-ai venit, Jane, zise Gansey.

Blue îl săgetă cu o privire murdară:

– Cu plăcere, *Dick!*

– Te rog, nu! răspunse el mâhnit.

Expresia aia de tristețe autentică îi alungă toată satisfacția de a-i fi folosit numele real. Fata continuă să meargă.

– Tu ești singura care nu pare tulburată de toate astea, zise el după o secundă de tăcere. Eu, nu că sunt acomodat cu asemenea lucruri, dar am dat peste multe ciudățenii până acum și cred că pur și simplu... dar Ronan, Adam și Noah, cu toții par ușor... afectați de stupor.

Blue reuși să ascundă că nu știa ce înțelege el prin *stupor*.

– Și eu trăiesc cu toate astea în preajmă... vreau să zic mama mea e clarvăzătoare. La fel și toate prietenele ei. Nu e... ei bine, nu e ca și cum ar fi normal. Dar așa m-am gândit că m-aș simți și eu dacă aș fi ca ele. Înțelegi, dacă aș vedea lucruri pe care alți oameni nu sunt în stare să le perceapă.

– Am petrecut ani întregi încercând să-l fac să lumineze în felul ăsta, admise Gansey arătând spre aparat.

Ceva din timbrul vocii băiatului o surprinse pe Blue. Abia după ce el vorbi din nou, fata își dădu seama că folosea tonul pe care auzise că-l are cu Adam.

– Am petrecut optsprezece luni încercând să găsesc meridianul din Henrietta.

– Și este ceea ce te așteptai?

– Nu știu la ce mă așteptam. Am citit tot ce se poate despre efectele meridianului, dar n-am crezut niciodată că pot fi atât de profunde, atât de... Nu am prevăzut de pildă chestiunea cu copacii. Nu m-am așteptat nici să se întâmple atât de repede. Sunt obișnuit să găsesc cam un indiciu pe lună și după aceea să rătăcesc în necunoscut până când vine următorul. Nu așa, zise el, după care se opri întorcându-i un zâmbet larg și binevoitor. Și toate astea ți se datorează ție. Ne-ai adus exact pe meridian, în sfârșit. Îmi vine să te sărut.

Deși era evident că glumește, Blue tresări și se trase într-o parte.

– Ce s-a întâmplat?

– Crezi în puterile psi, în clarvăzătoare? întrebă ea.

– Păi... tocmai am fost la una, nu-i așa?

– Asta nu înseamnă nimic. O mulțime de oameni merg la clarvăzătoare doar ca să se distreze.

– În ceea ce mă privește, am fost fiindcă eu cred. Bun, cred în cele care se pricep la ceea ce fac. Sunt convins că trebuie să înduri și multe șarlatanii până când găsești pe cineva cu adevărat competent. Dar de ce mă întrebi?

Blue înfipse furioasă în pământ bățul pentru șerpi.

– Pentru că mama mi-a spus încă de când m-am născut că dacă o să-mi sărut sufletul pereche, băiatul acela va muri.

Gansey începu să râdă.

– Nu râde, băi... Blue dori să spună „nenorocitule", dar cuvântul îi sună brusc prea dur și apoi își pierdu curajul.

– Păi, e mama tuturor precauțiilor, nu-i așa? Nu te duce la întâlniri fiindc-ai să orbești. Sărută-ți sufletul pereche și el crapă.

– Dar nu mi-a zis doar ea! protestă Blue. Fiecare clarvăzătoare sau medium pe care l-am întâlnit îmi prezice același lucru. În plus, mama nu e în felul ăsta. Nu s-ar juca, chiar deloc, cu ceva atât de important. Nu e o farsă.

– Scuze, zise Gansey, realizând că ea era cu adevărat supărată de lipsa lui de credință. Iar m-am comportat ca un misogin. Și ai idee cumva cum ar trebui să moară băiatul ăsta ghinionist?

Blue ridică din umeri.

– Ah, diavolul e ascuns printre detalii, așa cred. De asta te-ai hotărât să nu săruți pe nimeni, ca precauție supremă? întrebă el privind-o cum îl aprobă din cap. N-am să te mint, Jane, asta e cam jalnic.

– Nu obișnuiesc să povestesc oamenilor despre asta, ridică ea din nou din umeri, nu știu de ce ți-am spus ție. Nu-i spune lui Adam.

Sprâncenele lui Gansey aproape că i se lipiră de breton.

– Deci așa stau lucrurile...

Fata se înroși instantaneu.

– Nu, adică... nu. Nu! Doar că, fiindcă nu e... fiindcă nu știu... Am s-o joc la siguranță.

Blue își imagină că poate retrăi momentele care urmaseră coborârii lor din mașină, iar ea să fi pornit o conversație despre vreme sau despre obiectele pe care le studia el. Fața ei nu dădea vreun semn că are de gând să revină la paloarea normală.

Gansey răspunse pe un ton destul de sever:

– Păi, dacă l-ai ucide pe Adam, aș fi destul de supărat.

– O să fac tot ce-mi stă în putință să evit....

Tăcerea care se așternu era apăsătoare, așa încât el continuă pe un ton voit mai binevoitor.

– Îți mulțumesc că mi-ai spus. Vreau să zic, că mi-ai încredințat un asemenea secret.

– Păi, începu Blue brusc ușurată, și tu mi-ai spus despre ceea ce simți în legătură cu Ronan și cu Adam, că sunt atinși de stupor. Doar că eu aș vrea totuși să știu... de ce-l cauți? Pe Glendower.

Băiatul zâmbi încurcat și pentru un moment lui Blue i se făcu teamă că e pe cale să redevină acel Gansey lucios și alunecos deopotrivă, dar până la urmă el îi răspunse simplu:

– E o poveste greu de sintetizat.

– Păi, ești la un liceu care te trimite în Ivy League. Încearcă!

– Bine. De unde să încep? Poate... ai văzut că am un EpiPen în torpedou. E pentru înțepăturile de albine. Sunt alergic. Foarte.

Blue se opri în loc, speriată. Viespile aveau cuiburi pe pământ, iar zonele liniștite de sub copaci erau locul lor favorit.

– Gansey, suntem la țară. Aici trăiesc albinele.

El făcu un gest nepăsător cu mâna, de parcă ar fi dorit să treacă peste acest subiect.

– Continuă să împungi chestiile cu bățul ăla și-o să fie bine.

– Cu bățul! Toată săptămâna ne-am plimbat prin pădure, asta pare îngrozitor de...

– Nesăbuit, îi sugeră Gansey. Adevărul e că de fapt n-are niciun sens să port adrenalina cu mine. Ultima dată mi-au spus că va funcționa dacă voi fi înțepat o singură dată, dar chiar și atunci, nimic nu e sigur. Aveam patru ani prima dată când a trebuit să merg la spital pentru o singură înțepătură. Și reacțiile s-au înrăutățit după aceea. Asta e situația. Alternativa este să trăiesc într-o bulă.

Blue se gândi la cartea de tarot a Morții și la faptul că mama ei refuzase să o interpreteze pentru Gansey. Era posibil, gândi fata, ca ea să nu fi fost despre tragedia pe care i-o prevedea băiatului, ci mai degrabă despre întreaga lui viață, despre felul în care mersese la braț cu moartea în fiecare zi.

Blue lovi pământul cu bățul și apoi îl îndemnă:

– Bine, zi mai departe!

Gansey își supse buzele și apoi le dădu drumul cu zgomot.

– Ei bine, cu șapte ani în urmă, eram la o cină împreună cu părinții. Nu mai țin minte despre ce era vorba. Cred că unul dintre prietenii tatălui meu primise sprijinul partidului ca să candideze.

– Pentru... *Congres?*

Pământul de sub tălpile lor, dar și aerul care-i înconjura tremurară din cauza unui tunet.

– Mda. Nu-mi aduc aminte. Știi cum uneori lucrurile ți se învârtejesc în cap? Ronan spune că amintirile sunt ca visele. Nu-ți amintești niciodată cum de-ai ajuns în fața clasei complet dezbrăcat. Oricum, petrecerea era plicticoasă – aveam nouă sau zece ani. Erau doar rochii negre minuscule și cravate roșii și absolut orice fel de mâncare ți-ai fi dorit, doar că erau toate cu creveți. Câțiva dintre noi, copiii, am încercat să ne jucăm de-a v-ați ascunselea. Îmi amintesc limpede că m-am gândit o clipă că sunt prea mare să mă mai joc așa, dar nu aveam nimic altceva de făcut.

Blue și băiatul intrară într-un crâng îndeajuns de rar ca să permită ierbii să crească printre copaci. Gansey acela, povestitorul, era o persoană foarte diferită de orice altă versiune a lui pe care o întâlnise ea. Pur și simplu nu avea cum să nu-l asculte.

– Era cald ca în Iad. Era primăvară, dar se părea că vremea decisese brusc să devină una de vară. Primăvară de Virginia. Știi cum e. Complicată, cumva. În grădina din spate nu era umbră, dar în jurul proprietății era o pădure imensă, care o înconjura. Întunecată și verde și albastră. Era ca și cum te-ai fi scufundat într-un lac. Am intrat în ea și mi s-a părut că e fantastic. După doar cinci minute n-am mai putut vedea casa.

– Te-ai pierdut? întrebă Blue, încetând să mai încerce pământul din fața ei.

Gansey clătină ușor din cap.

– Am pășit pe un cuib.

Își micșorase ochii în felul acela în care o fac oamenii care încearcă din răsputeri să continue, deși este evident că lucrurile pe care le spun au fost îngrozitoare pentru ei.

– Viespi, așa cum ai zis. Își fac stupul pe pământ. Nu trebuie să-ți explic. Pe atunci însă nu știam. Primul lucru pe care l-am simțit a fost o înțepătură ușoară prin șosetă. Am crezut că am călcat pe un spin – erau foarte mulți din aceia verzi, care arată ca un șfichi –, dar după aceea am mai simțit una. Dureau destul de puțin, să știi.

Blue simți că e pe cale să i se facă rău.

– Imediat, continuă băiatul, am simțit una pe mână și m-am tras înapoi, fiindcă le-am văzut. Îmi acoperiseră brațele.

Gansey reușise cumva să o învăluie în povestea lui, să o facă să simtă momentul descoperirii aceleia. Blue simți că i se oprește inima, înecată de venin.

– Și ce-ai făcut? întrebă ea.

– Știam că sunt mort. Eram conștient de asta înainte să încep să simt că totul e pe cale s-o ia razna în corpul meu. Ajunsesem la spital pentru o singură înțepătură, iar acum erau vreo sută. Aveam viespi și în păr. Îmi intraseră și în urechi, Blue.

– Și nu ți-a fost frică? întrebă ea.

Băiatul nu trebui să răspundă. Privirea lui goală de orice expresie spunea totul.

– Și ce s-a întâmplat?

– Am murit, răspunse el. Mi-am simțit inima cum se oprește. Viespilor nu le-a păsat. Continuau să mă înțepe, deși eram mort.

Gansey se opri o clipă, după care continuă:

– Acum vine partea mai complicată.

– Care e întotdeauna favorita mea, răspunse Blue.

Copacii se liniștiseră în jurul lor; singurul sunet care se auzea era mârâitul îndepărtat al tunetului. După o pauză, ea adăugă, puțin rușinată:

– Iartă-mă, n-am vrut să fiu... dar toată viața mea e făcută din „părți complicate". Nimeni nu crede în lucrurile în care crede familia mea. Te asigur că n-am să râd.

Băiatul lăsă încetișor aerul să-i iasă din piept.

– Am auzit o voce. Mai degrabă, o șoaptă. N-am să uit niciodată ce mi-a zis: *Ai să trăiești datorită lui Glendower. Cineva de pe meridianul energetic va muri, deși n-ar trebui, iar tu vei trăi, deși n-ar trebui.*

Blue rămase tăcută. Brusc aerul părea că-i apasă.

– I-am spus lui Helen. Ea crede că a fost o halucinație.

Gansey îndepărtă cu mâna o iederă care-i stătea în față. Vegetația devenea mai densă, iar copacii, mai apropiați. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă.

Vorbi apoi cu o voce ciudată, formală și foarte fermă:

– N-a fost o halucinație!

Vorbise acel Gansey care scrisese jurnalul. Adevărul, dar și magia vorbelor lui o convinseră și pe fată.

– Și asta ajunge pentru a-ți petrece tot restul vieții căutându-l pe Glendower? întrebă ea.

– Când Arthur a aflat de existența Graalului, nu a mai putut trăi fără să îl caute, răspunse Gansey.

Tunetul izbucni undeva lângă ei, ca mârâitul hulpav al unei sălbăticiuni invizibile.

– Ăsta nu e tocmai un răspuns, îl contră Blue.

–*Trebuie* să-l caut, răspunse băiatul fără să o privească și cu vocea teribil de hotărâtă.

Toate luminile aparatului de măsură se stinseră brusc.

Pe jumătate liniștită să se fi întors din nou într-un loc sigur și pe jumătate dezamăgită că nu mai putea privi în interiorul adevăratului Gansey, Blue atinse și ea mașinăria.

– Am călcat pe lângă meridian?

Făcură câțiva metri înapoi, dar aparatul de măsură se încăpățână să nu indice nimic.

– Poate s-a terminat bateria, sugeră ea.

– Habar n-am cum să verific, o informă băiatul pornind și oprind de câteva ori aparatul.

Blue întinse din nou mâna spre acesta. În momentul în care îl luă în mână, se aprinseră din nou luminile roșii. Fără să mai clipească. Îl întoarse de pe o parte pe alta. Portocaliu la stânga, roșu la dreapta.

Se priviră în ochi.

– Ia-l înapoi, zise Blue.

Imediat după ce Gansey atinse aparatul, luminile se stinseră din nou. Când tunetul se auzi de această dată, seducător și vibrant, fata simți că în interiorul ei se trezise ceva care continuase să tremure și care nu se oprise după ce încetase sunetul.

– Mă gândesc c-ar trebui să existe totuși o explicație logică, zise Gansey. Dar n-am găsit niciuna toată săptămâna.

Blue credea și ea că băiatul are dreptate, că există o explicație, dar că ea era mai simplă: ea pur și simplu făcea ca lucrurile să fie mai puternice. Doar că nu știa ce amplificase în momentul acela.

Aerul tremură din nou, în zgomotul tunetului. Soarele nu se mai vedea deloc. În jurul lor nu mai rămăsese decât un aer greu, verde.

– Oare unde vrea să ne ducă? întrebă el.

Lăsând lumina roșie să-i conducă, Blue păși ezitant printre copaci. Abia dacă făcură câțiva pași și aparatul se stinse din nou. Nici butoanele și nici mutarea lui de ici-colo nu-l făcură să pâlpâie din nou.

Rămaseră cu mașinăria între ei, cu capetele aplecate unul lângă celălalt, privind tăcuți la cadranele întunecate.

– Și ce facem acum? întrebă Blue.

Gansey privi în jos spre picioarele lor, chiar sub aparat.

– Dă-te la o parte! Este...

– Fir-ar să fie! zise Blue, sărind de lângă Gansey. Fir-ar...

Nu reuși să-și termine propoziția, fiindcă tocmai se dăduse de pe ceea ce părea să fie un os care aparținuse odată unui braț de om.

Gansey se aplecă primul, măturând frunzele din jurul osului. Așa cum era de așteptat, sub primul os mai era unul. Un ceas murdar le înconjura pe amândouă. Totul părea cumva fals, un schelet în pădure.

Asta nu poate fi adevărat.

– O, nu, șopti Blue. Nu le atinge. Amprente.

Cadavrul trecuse însă de etapa la care ar mai fi putut păstra amprente. Oasele erau goale, de parcă ar fi fost piese de muzeu, carnea de pe ele putrezise de mult, iar din hainele purtate de persoana aceea mai rămăseseră doar câteva fire. Îndepărtând

frunzele cu grijă, Gansey descoperi întregul schelet. Era contorsionat, cu un picior întors în sus și brațele întinse de o parte și de alta a craniului, un stop-cadru al unei tragedii. Timpul cruțase câteva elemente ciudate și le distrusese pe altele. Ceasul era încă acolo, nu și mâna. Cămașa dispăruse, dar rămăsese cravata vălurită peste dealurile și văile coastelor care se rupseseră. Pantofii erau murdari, însă nu erau deteriorați. Șosetele se păstraseră și ele în interiorul pantofilor de piele ca niște săculeți în care erau oasele picioarelor.

Obrazul craniului era strivit. Fata se întreba dacă rana aceea îi adusese moartea.

– Gansey, zise Blue. A fost un băiat, cineva de la Aglionby.

Fata arătă către cutia toracică. Prinsă între două coaste se vedea emblema de la Aglionby, fibrele sintetice ale broderiei fiind nepăsătoare la trecerea timpului.

Priviră unul la celălalt pe deasupra cadavrului. Un fulger le lumină fețele.

Blue deveni cumva foarte conștientă de craniul de sub pielea lui Gansey, cu oasele obrazului atât de apropiate de suprafață, cu pomeții înalți și pătrați, ca aceia desenați pe cartea Morții.

– Ar trebui să raportăm la poliție, zise ea.

– Așteaptă! spuse el.

Îi trebui doar un moment ca să găsească portofelul aflat sub osul șoldului. Era din piele de calitate, pătat și decolorat, dar în mare parte intact. Gansey îl deschise și văzu o mulțime de cărți de credit multicolore aliniate pe o parte. Zări și marginea de sus a unui permis de conducere, pe care îl scoase repede.

Blue îl auzi pe Gansey cum icnește.

Chipul din poza de pe permis era al lui Noah.

29

La ora 8 p.m., Gansey îl sună pe Adam la fabrica de rulote.

– Vin să te iau, îi zise el, după care închise.

Nu-i spusese că e important, dar fiindcă era prima dată când îi cerea să plece de la muncă, trebuia să fie. Afară, mașina Camaro mergea la relanti în parcare, mormăitul inegal al motorului care se îneca mereu răsunând în întuneric. Adam urcă.

– O să îți explic când ajungem acolo, zise Gansey.

Băgă mașina în viteză și acceleră îndeajuns de tare pentru ca roțile din spate să scârțâie pe asfalt în timpul demarajului.

Judecând după expresia întipărită pe fața lui Gansey, Adam se gândi că i se întâmplase ceva lui Ronan. Poate că, în final, lui Ronan i se întâmplase *Ronan*. Dar nu se îndreptară spre spital. Mașina o tăie direct în parcarea de la Monmouth Manufacturing. Urcară împreună scările întunecate și scârțâitoare către al doilea etaj. Împinsă de Gansey, ușa se deschise, izbindu-se de perete.

– Noah! strigă el.

Așa cum era cufundată în întuneric, camera părea să se întindă la nesfârșit. Lângă ferestre, macheta orașului

Henrietta oferea o falsă linie a orizontului. Ceasul deșteptător al lui Gansey suna încontinuu, o alarmă pentru un eveniment care trecuse de mult.

Degetele lui Adam căutară în zadar întrerupătorul.

– Trebuie să vorbim, Noah, strigă Gansey din nou.

Ușa de la camera lui Ronan se deschise, desenând un dreptunghi de lumină. Proprietarul camerei apăru în prag cu o mână pusă pe piept și cu corbul foindu-se înghesuit între degetele sale. Își scoase o pereche de căști extrem de scumpe din urechi și le lăsă să atârne pe lângă gât.

– Băi, te-ai întors prea târziu. Parrish? Credeam că ești la muncă.

Așadar Ronan nu părea să știe mai multe decât Adam, ceea ce era într-un fel o ușurare care dispăru însă foarte repede.

– Am fost.

Adam găsi într-un final întrerupătorul. Camera se transformă într-o planetă la crepuscul, iar colțurile ei prinseră viață, populate cu umbre ascuțite.

– Unde e Noah? întrebă Gansey.

Își scoase ceasul din priză, trăgând direct de fir, ca să-l amuțească.

– E ieșit, răspunse Ronan, care observase starea în care se afla Gansey.

– Nu, nu este, zise emfatic Gansey. Noah!

Merse până în mijlocul camerei, uitându-se ca să vadă mai bine în colțuri, căutând în locuri în care nu s-ar fi putut afla niciodată un coleg de cameră. Adam ezita lângă ușă. Nu reușea să-și dea seama cum toată tevatura aceea se putea referi la Noah: băiatul care putea să treacă neobservat timp de ore întregi, a cărui cameră era imaculată, a cărui voce nu se ridica niciodată.

Gansey se opri din căutat și se întoarse spre Adam.

– Care e numele de familie al lui Noah? îl întrebă repede.

Înainte ca Gansey să i se fi adresat, Adam era sigur că ar fi știut. Acum însă răspunsul îi stătea pe limbă și refuza să iasă, lăsându-i buzele depărtate. Era ca și cum s-ar fi rătăcit în drum spre clasă, n-ar mai fi știut cum să ajungă acasă sau ar fi uitat numărul de telefon de la Monmouth Manufacturing.

– Nu știu, admise Adam.

Gansey întinse un deget în direcția pieptului lui Adam, de parcă ar fi tras cu un pistol sau ar fi vrut să sublinieze ceva.

– E Czerny, să știi. Țerni, sau cum naiba s-o pronunța. Noah Czerny. Știu că ești aici, Noah, strigă Gansey, privind în sus.

– Frate, ești razna! remarcă Ronan.

– Deschide-i ușa! îi ceru Gansey. Spune-mi ce este înăuntru!

Ronan ridică grațios din umeri, plecă din pragul ușii sale și răsuci mânerul de la cea a lui Noah. Se deschise, lăsând la vedere colțul unui pat care era întotdeauna făcut impecabil.

– Arată ca o chilie, la fel ca de obicei, zise Ronan. Are exact aceeași personalitate cu camerele dintr-un spital de nebuni. Ce trebuie să caut? Droguri? Fete? Arme?

– Spune-mi, insistă Gansey, ce ore ai împreună cu Noah?

– Niciuna, pufni Ronan.

– Nici eu, răspunse Gansey, privind spre Adam, care clătină și el ușor din cap.

– Deci nici Adam. Cum se poate așa ceva? Și când mănâncă? L-ați văzut vreodată mâncând?

– Mie nu-mi prea pasă, zise Ronan.

O mângâie pe Drujbă pe cap, cu un singur deget, iar ea își ridică spre el ciocul încovoiat. Era un moment straniu, într-o seară ciudată și, dacă s-ar fi petrecut cu o zi înainte,

Adam ar fi realizat cât de rar putea să-l vadă pe Ronan oferind asemenea mostre de bunătate.

Gansey îi întrebă pe amândoi deodată:

– Oare plătește chirie? Când s-a mutat? V-ați întrebat vreodată toate astea?

– Măi, frate, zise Ronan, clătinând din cap. Pari că ai evadat de la grădina zoologică. Care e problema ta?

– Mi-am petrecut după-amiaza la poliție, zise Gansey. Am mers cu Blue la biserică...

Adam se simți sfâșiat de gelozie. O rană adâncă și neașteptată, care îl durea și fiindcă nu era sigur ce anume o provocase.

– Nu vă uitați așa la mine amândoi! continuă Gansey. Ideea e așa: am găsit un cadavru. Putrezit până la oase. Știți al cui era?

Privirea lui Ronan i-o susținu pe a lui Gansey.

Adam simți că visase răspunsul la această întrebare.

În spatele lor, ușa apartamentului se închise brusc. Se întoarseră cu fața spre ea, dar nu văzură nimic altceva în afara colțurilor fluturânde ale hârtii de pe perete, care doveau că acolo existase mișcare.

Băieții se holbară la mișcarea ușoară a hârtiei, ascultând ecourile pe care le stârnise închiderea ușii.

Nu se simțea nicio adiere. Pielea lui Adam se crispă.

– Al meu! zise Noah.

Se întoarseră înapoi spre ușă, toți deodată. Băiatul stătea în pragul camerei sale.

Pielea îi era palidă precum pergamentul, iar ochii păreau umbriți și neclari, ca întotdeauna după lăsarea întunericului. Pe față avea obișnuita barbă de câteva zile, doar că acum arăta de parcă ar fi fost noroi, sânge sau poate un fel de scobitură, ca și cum i-ar fi lipsit oasele de sub piele.

Ronan privi un arc gata să plesnească.

– Camera ta era goală. Abia ce m-am uitat în ea.

– Ți-am zis, răspunse Noah. De fapt, v-am spus tuturor.

Adam simți nevoia să-și țină câteva clipe ochii închiși.

Gansey părea să-și fi recăpătat controlul. El avea întotdeauna nevoia de fapte, lucruri pe care să le poată scrie în jurnal, să le poată rosti de câte două ori și apoi să le sublinieze, indiferent de cât de improbabile erau. Adam își dădu seama că Gansey nu știuse ce avea să găsească când avea să ajungă împreună cu el înapoi la Monmouth Manufacturing. Cum se putea așa ceva? Cum ar fi putut cineva să creadă...

– E mort, zise Gansey, cu brațele încrucișate pe piept. Chiar ești mort, nu-i așa?

– *Ți-am zis,* se auzi vocea lui Noah de un calm imperturbabil.

Îl priviră cu toții cum stă la doar doi metri de Ronan. Era doar cu o nuanță mai puțin adevărat decât prietenul lor, se gândi Adam – ar fi trebuit să le fie evident. Era de-a dreptul ireal că nu-și dăduseră seama, ridicol că nu se gândiseră la numele lui de familie, la locul de unde venise, la orele la care mergea sau nu. Mâinile erau prea albe, camera imaculată, fața lui neschimbată și cumva murdară. Fusese mort în tot timpul în care îl cunoscuseră.

Realitatea devenise un pod care se prăbușea sub picioarele lui Adam.

– Rahat! Băi... izbucni Ronan într-un târziu, cu disperare în glas. În toate nopțile alea în care m-ai frecat la cap că te țin treaz, tu n-aveai de fapt nevoie să dormi?

– Și cum ai murit? întrebă Adam cu glas stins.

Noah își întoarse fața.

– Nu, îl întrerupse Gansey, al cărui scop părea să se fi cristalizat în cuvântul acela scurt. Nu asta e întrebarea, nu-i așa? Întrebarea este, cine te-a ucis?

Pe chipul lui Noah se așternu expresia aceea de timiditate pe care o afișa în momentul în care ceva îl făcea să nu se simtă foarte confortabil. Își întoarse bărbia, lăsând să i se vadă ochii umbriți și străini. Acum, Adam era foarte conștient că Noah era mort, spre deosebire de ei.

– Dacă poți să-mi spui, zise Gansey, o să găsesc o modalitate de a îndrepta poliția pe urmele criminalului.

Bărbia lui Noah coborî în piept, iar chipul îi deveni cumva negru, cu orbite goale și semănând cu un craniu. Se uitau la un băiat? Sau la ceva care semăna cu un băiat?

Nu-l forța, Gansey, își dori să fi spus Adam.

Din mâinile lui Ronan, Drujbă începu să piuie ascuțit, frenetic. Era ca și cum numai rămăsese nimic altceva pe lume decât sunetul strigătelor ei disperate. Părea cumva imposibil ca un trup atât de mic să scoată zgomote așa puternice.

Noah își ridică apoi capul, cu ochii larg deschiși arătând obișnuit. Părea înspăimântat.

Ronan puse o mână peste capul lui Drujbă până când pasărea tăcu.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, le zise Noah.

Umerii îi erau atât de ridicați, încât păreau că îi ating urechile, iar băiatul arăta exact așa cum îl cunoscuseră dintotdeauna. Acel Noah despre care nu se îndoiseră că e unul dintre ei. Unul dintre cei vii.

– Bine, zise Gansey, după care urmă: și ce-ai vrea să faci?

– Aș vrea... începu Noah, oprindu-se însă brusc, așa cum făcea de nenumărate ori. Apoi dispăru în camera lui.

Oare așa proceda și când era în viață? se întrebă Adam. Sau așa funcționau morții, ferindu-se de o conversație obișnuită?

Ronan și Adam priviră spre Gansey deodată. Părea că nu mai e mare lucru de făcut sau de zis. Ronan părea și el învins și nu-și mai arăta colții, ca de obicei. Până când nu aflau regulile pe care trebuiau să le aplice, și el părea să nu fie foarte dornic să descopere cum putea fi provocat acest Noah din altă lume.

Evitând privirile celorlalți, Gansey strigă din nou:

– Noah?!

Spațiul din pragul ușii băiatului era gol. Ronan deschise ușa de-a binelea. Ca de obicei, camera era neatinsă, iar în pat era clar că nu dormise nimeni.

Lumea începu să zumzăie în jurul lui Adam, încărcată brusc de posibilități, nu toate plăcute, se simțea de parcă ar fi fost somnambul. Niciun lucru nu mai părea să fie adevărat, atâta vreme cât nu putea să pună mâinile pe el.

Ronan începu să înjure prelung și vulgar și continuu, fără să-și tragă măcar răsuflarea.

Degetul mare al lui Gansey se lipi de buza de jos, ca întotdeauna când era îngrijorat.

– Ce se întâmplă? îl întrebă el pe Adam.

– Suntem bântuiți, răspunse băiatul.

30

Blue era mai tulburată decât s-ar fi așteptat de faptul că Noah era mort. Din ceea ce îi spuseseră polițiștii, era limpede că el nu fusese niciodată viu, cel puțin nu de când îl întâlnise ea, dar chiar și așa, simțea o jale ciudată pentru el. Încă de la început, prezența lui Noah la Monmouth se schimbase vizibil după ce îi descoperiseră cadavrul. Păreau să nu mai aibă parte de un Noah întreg: Gansey îi auzea vocea în parcare, sau Blue îi zărea umbra pe alee, în timp ce se îndrepta spre Monmouth, iar Ronan simțea câteodată că îl atinge ceva pe piele.

Fusese întotdeauna o fantomă, dar acum se și comporta ca atare.

– Poate, sugerase Adam, că asta se întâmplă fiindcă rămășițele lui au fost luate de pe meridianul energetic.

Blue se tot gândea la craniul cu fața zdrobită și la faptul că Noah vărsase la vederea Mustangului. Nu vomitase însă. Trecuse doar prin simptomele acestui act, fiindcă de fapt era mort.

Își dorea să afle cine o făcuse și să-l arunce pe vinovat într-o celulă pentru tot restul vieții sale.

Blue era atât de absorbită de povestea lui Noah, încât aproape uită că în vinerea aceea ea și Calla își propuseseră să caute prin camera lui Neeve. Mătușa ei trebuie să-și fi dat seama că are altele pe cap, fiindcă lăsase un bilețel de o culoare veselă pe frigider, ca Blue să-l poată vedea înainte să plece la școală: NU UITA CĂ AZI E SEARA DE FILM. Fata dezlipi hârtiuța de pe ușă și o îndesă în rucsac.

– Blue! o strigă Neeve.

Fata sări în sus speriată, întorcându-se în același timp. Neeve stătea la masa din bucătărie, având în față o cană cu ceai și o carte în mână. Purta o bluză crem care avea exact aceeași culoare cu perdelele din spatele ei.

– Nu te-am văzut, icni Blue.

Bilețelul din rucsac era ca o mărturisire arzătoare. Neeve zâmbi subțire și își așeză cartea cu fața în jos.

– Nici eu nu te-am prea văzut zilele astea.

– Am... fost... cu... niște... prieteni, rosti Blue, străduindu-se după fiecare cuvânt să pară cât mai convingătoare.

– Am aflat despre Gansey, zise Neeve. Am avertizat-o pe Maura că nu e înțelept să încerce să vă țină departe unul de celălalt. E clar că viețile voastre trebuie să se intersecteze.

– O, ăăă, mulțumesc.

– Pari preocupată, zise Neeve, după care bătu ușor cu mâna ei drăguță pe șezutul unui scaun de lângă ea. Vrei să examinez ceva pentru tine? Să-ți fac o citire?

– O, mulțumesc și pentru asta, dar nu pot să rămân, trebuie să ajung la școală, zise Blue repede.

O parte din ea se întreba dacă Neeve o întrebase lucrurile astea din bunătate sau o făcuse într-un fel de psihologie inversă, fiindcă aflase de planul ticluit împreună cu Calla. În orice caz, Blue nu avea nevoie de felul în care scruta Neeve

prezentul și viitorul. Împingându-și lucrurile către ieșire, îi făcu un semn cu mâna, cumva peste umăr.

Abia dacă făcuse câțiva pași când o auzi pe Neeve rostind în spatele ei:

– Ești în căutarea unui zeu. Nu ți-ai pus însă întrebarea că ar putea exista și un diavol?

Blue îngheță în prag. Întoarse capul, dar nu o putu privi pe Neeve.

– O, să știi că n-am tras cu ochiul, zise mătușa fetei. Ceea ce faci este destul de evident ca eu să pot vedea și în timp ce mă ocup cu alte lucruri.

Blue se întoarse către ea. Chipul blând al lui Neeve nu se schimbase deloc; mâinile îi erau strânse în jurul cănii.

– Mă descurc foarte bine cu numerele, zise Neeve. Oricum sunt cele mai importante. Am reușit dintotdeauna să le aflu. Date importante. Numere de telefon, astea sunt cele mai simple. Următoarele sunt însă datele morților. Am putut dintotdeauna să spun când va atinge moartea pe cineva.

Mâinile lui Blue se încleștară pe curelele rucsacului. Maura și prietenele ei erau ciudate, da, dar ele știau că sunt așa. Erau conștiente când spuneau ceva ciudat. Asta nu părea să fie valabil și la Neeve.

– E mort de multă vreme, zise ea într-un final.

– Și o să mai moară oameni până se va rezolva totul, ridică Neeve din umeri.

Rămasă fără cuvinte, Blue se mulțumi să clatine ușor din cap.

– Nu fac decât să te previn, urmă Neeve. Fii atentă la diavol! Acolo unde este un zeu, se află întotdeauna și o legiune de draci.

31

Pentru prima dată în viața lui, Adam nu era bucuros că are o zi liberă de la Aglionby. Fiindcă în vinerea aceea fusese programată o întâlnire a profesorilor, Gansey plecase fără chef acasă ca să serbeze cu întârziere ziua de naștere a mamei sale, Ronan bea și se plictisea în camera lui, așa că el rămăsese să studieze la biroul lui Gansey de la Monmouth Manufacturing. Școala publică avea ore ca de obicei, dar spera ca Blue să treacă pe acolo după ce le termină.

Apartamentul părea amenințător atâta vreme cât nu se mai afla și altcineva în camera principală. O parte a lui Adam voia să-l scoată pe Ronan din camera lui ca să-i țină companie, dar o alta, mai consistentă, realiza că în felul lui respingător și nespus, băiatul îl jelea pe Noah. Așa că Adam rămase la biroul lui Gansey, mâzgălind o temă la latină, conștient că soarele care intra prin ferestre nu lumina podeaua la fel de puternic ca de obicei. Umbrele erau schimbătoare. Adam simțea mirosul plantei de mentă de pe biroul lui Gansey, dar și pe Noah – o combinație de deodorant, săpun și transpirație.

– Noah, zise Adam către spațiul gol care-l înconjura, ești aici sau te-ai dus să-l bântui pe Gansey?

Nu se auzi niciun răspuns.

Privi în jos la caietul său. Verbele latinești îi păreau fără sens, ca și cum ar fi aparținut unei limbi inventate.

– Putem să reparăm asta, Noah? Indiferent de ce te-a făcut să fii în felul ăsta, în loc de ceea ce erai înainte?

Adam tresări auzind un zgomot puternic, exact în spatele biroului. Îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama că ghiveciul cu menta lui Gansey căzuse pe podea. Se desprinsese un singur triunghi din el, care lăsase să evadeze puțin pământ.

– Asta nu o să ajute, zise Adam calm, deși era speriat.

Nu era însă sigur ce ar fi putut fi de ajutor. După ce găsiseră oasele lui Noah, Gansey chemase poliția ca să afle mai mult, dar nici ei nu descoperiseră mare lucru. Știau doar că dispăruse acum șapte ani. Ca de obicei, Adam le ceruse să nu se avânte, iar de această dată Gansey îl ascultase, trecând sub tăcere față de polițiști faptul că descoperiseră Mustangul. Mașina i-ar fi dus la Cabeswater și asta ar fi fost prea complicat, prea public.

Adam nu răspunse imediat la ciocănitura din ușă, gândindu-se că ar fi putut fi din nou Noah. Zgomotul se repetă însă, însoțit de data aceasta de vocea lui Declan:

– *Gansey!*

Adam se ridică oftând, punând la loc ghiveciul ciobit, înainte să meargă către ușă. Declan stătea în prag și nu purta nici uniforma de Aglionby și nici costumul său de intern, părând astfel o altă persoană, așa îmbrăcat în jeanși, deși și aceștia erau impecabil de negri și de scumpi. Părea mult mai tânăr decât era obișnuit Adam să-l creadă.

– Declan, salut!

– Unde-i Gansey? vru să știe Declan.

– Nu-i aici.

– Ei, haide!

Lui Adam nu-i plăcea să fie acuzat de minciună. De obicei, apela la căi mai bune de a obține ceea ce-și dorea.

– S-a dus acasă fiindcă e ziua mamei lui.

– Unde e frate-meu?

– Nu-i aici.

– Acum chiar că minți.

– Da, așa este, ridică Adam din umeri.

Declan dădu să treacă pe lângă el, dar Adam își întinse brațul, bloncându-i intrarea.

– Chiar că nu-i un moment potrivit. Iar Gansey ți-a zis că nu e o idee prea bună ca voi doi să vorbiți când nu e și el prin preajmă. Cred că are dreptate.

Declan nu dădu înapoi. Pieptul său împingea brațul lui Adam, care știa însă doar că frații nu trebuiau să vorbească unul cu celălalt, în momentul acela. Nu când Ronan era deja băut. Nu când Declan era deja nervos. În lipsa lui Gansey, întâlnirea avea să se transforme cu siguranță într-o bătaie. Ăsta era singurul lucru care conta.

– Sper că n-ai de gând să mă pocnești, nu-i așa? zise Adam, încercând să pară impasibil. Credeam că asta e treaba lui Ronan, nu a ta.

Cuvintele avură un efect mai bun decât și-ar fi putut imagina Adam; Declan făcu imediat un pas înapoi. Își duse o mână la buzunarul din spate, de unde scoase un plic împăturit pe care Adam recunoscu crucea colegiul Aglionby la expeditor.

– Vor să-l dea afară, zise Declan, întinzând plicul spre Adam. Gansey mi-a promis că se va ocupa să-i îndrepte

notele. Ei bine, asta nu s-a întâmplat. Am avut încredere în el și m-a dezamăgit. Când se întoarce, să-i spui că din cauza lui, frate-meu a fost exmatriculat.

De data asta era mai mult decât putea suporta Adam.

– O, nu! zise el, sperând că-l aude și Ronan. Fratele tău a reușit asta de unul singur. Nu știu când o să realizați amândoi că el e singurul care se poate menține la Aglionby. Într-o zi va trebui să aleagă. Până atunci, vă irosiți amândoi timpul.

Indiferent cât de adevărate erau vorbele sale, Adam Parrish nu avea cum să convingă un om ca Declan, fiindcă le rostea cu accentul lui de Henrietta.

Adam împături din nou plicul. Gansey avea să ia foc din cauza asta. Pentru doar câteva secunde, Adam se gândi să nu i-l dea până când nu era prea târziu, dar realiză imediat că nu poate să facă asta.

– O să mă asigur că ajunge la el.

– Și o să se mute, zise Declan. Adu-i aminte lui Gansey de asta. Fără Aglionby, nu există Monmouth pentru Ronan.

Atunci, l-ai omorât, gândi Adam, fiindcă nu și-l putea imagina pe Ronan trăind sub același acoperiș cu fratele său. Nu și-l putea imagina trăind sub un alt acoperiș decât cel al lui Gansey. Punct.

– O să-i spun, reuși el să articuleze.

Declan începu să coboare pe scară și câteva momente mai târziu, Adam îi auzi mașina cum iese din parcare.

Adam deschise plicul și citi încet scrisoarea dinăuntru. Oftă adânc, se întoarse la birou și ridică receptorul telefonului de lângă ghiveciul ciobit al mentei. Formă numărul din memorie.

– Gansey?

Câteva ore după aceea, Gansey își pierduse interesul legat de petrecerea mamei lui. Telefonul lui Adam spulberase și ultima urmă de bună dispoziție și nu dură foarte mult până când Helen și mama lui porniră o discuție politicoasă, dar sub semnul dezamăgirii despre care pretindeau amândouă că nu se referă la farfuria primită cadou și care nu era de sticlă. În timpul unei tăceri intense, Gansey și-a pus mâinile în buzunare și a mers în garajul tatălui său.

De obicei, casa părintească – un conac întins, aflat chiar la marginea orașului Washington D.C. – îi dădea un fel de confort nostalgic, de care în ziua aceea Gansey nu avea însă niciun chef. Nu se putea gândi decât la scheletul lui Noah, la notele teribile ale lui Ronan și la copacii care vorbeau latina.

Și la Glendower.

Glendower întins în armura sa frumoasă abia iluminat în întunericul din mormântul său. În timpul viziunii pe care o avuse Gansey în scorbură păruse atât de real. Băiatul atinsese suprafața prăfuită a armurii, își trecuse degetele peste vârful de lance care stătea lângă el, suflase peste pocalul aflat în mâna înmănușată a lui Glendower. Se mutase apoi la coif și-și trecuse mâinile pe deasupra lui. Era momentul pe care-l așteptase, cel al descoperirii, al trezirii.

Fusese însă și momentul când viziunea se încheiase.

Gansey simțise întotdeauna că în interiorul lui erau două persoane: una care era stăpână pe sine mereu, capabilă să se descurce în orice situație, să vorbească oricui, și alta, mai fragilă, ezitantă și nesigură, jenant de sinceră și motivată de dorințe naive. Acest al doilea Gansey îl bântuia în momentul acela mai mult ca oricând și asta nu-i plăcea deloc.

Tastă codul (ziua de naștere a lui Helen) pe tastatura alarmei de la garaj. Acesta, la fel de mare precum casa, era

făcut din piatră și lemn și avea tavanul boltit, un grajd în care se găseau câteva mii de cai-putere.

La fel ca Dick Gansey III, Dick Gansey II iubea mașinile vechi, dar spre deosebire de fiul său reușise să aducă toate acele modele clasice la o eleganță perfectă folosind echipe de restauratori experți care erau familiari cu termeni ca *rotisserie*[1] și *Barrett-Jackson*[2]. Cele mai multe fuseseră importate din Europa și unele aveau volanul pe dreapta sau veniseră cu manuale de utilizare în limbi străine. Și, cel mai important, automobilele tatălui său erau faimoase fiecare în parte: fuseseră deținute de celebrități, luaseră parte la turnarea unor filme sau chiar se ciocniseră de un personaj istoric.

Gansey se așeză într-un Peugeot de culoarea înghețatei de vanilie, care fusese probabil deținut de Lindbergh, de Hitler sau de Marilyn Monroe. Sprijinindu-se de spătar și cu picioarele pe pedale, Gansey frunzări cărțile de vizită din portofel și formă într-un târziu numărul consilierului pe probleme școlare, domnul Pinter. În timp ce telefonul suna, alungă partea aceea din el pe care știa că nu poate să o controleze.

– Domnul Pinter? Îmi cer iertare să vă sun după ore, zise Gansey.

Își răsfoi din nou teancul de cărți de credit și de vizită, apoi le lovi ușor de volan. Interiorul mașinii îi aducea aminte de mixerul din bucătăria mamei sale. Schimbătorul de viteză arăta de parcă ar fi putut prepara o minunată compoziție de bezele în timp ce trecea din viteza întâi în cea de-a doua.

---

[1] Suport rotitor care cuprinde întreaga mașină și este folosit la operațiile de restaurare (n. tr.).

[2] Cea mai importantă companie internațională specializată în licitații de mașini clasice (n. tr.).

– Sunt Richard Gansey.

– Domnul Gansey, zise Pinter făcând pauze foarte mari între silabe, în timpul cărora băiatul își dădu seama că profesorul se străduie să asocieze numele cu un chip.

Pinter era un om foarte îngrijit și motivat, pe care Gansey îl descria ca fiind „foarte tradiționalist", iar Ronan spunea că e un „semnal de alarmă".

– Vă sun cu privire la Ronan Lynch.

– Ah!

Pinter nu mai avu nevoie de timp ca să asocieze numele cu vreo figură.

– Păi... nu prea pot să discut detaliile exmatriculării iminente a domnului Lynch...

– Cu tot respectul, domnule Pinter, îl întrerupse Gansey, pe deplin conștient că îi demonstrează contrariul comportându-se în felul acela, nu sunt sigur că aveți cunoștință de situația lui mai specială.

Se scărpină în cap cu o carte de credit în timp ce vorbea despre starea emoțională fragilă a lui Ronan, de episoadele chinuitoare de somnambulism, de bucuriile de la Monmouth Manufacturing și de plimbările pe care le făcuseră de când Ronan venise să locuiască împreună cu el. Gansey încheie afirmând cu hotărâre cât de convins era că Ronan Lynch va avea un mare succes academic, odată ce va fi găsit pansamentul potrivit pentru rana sângerândă pe care i-o provocase moartea tatălui său.

– Eu nu sunt pe deplin convins că succesul pe care-l va avea în viitor domnul Lynch e genul de izbândă pe care o încurajează Aglionby, zise profesorul.

– Domnule Pinter, protestă Gansey, deși era înclinat să-i dea dreptate, învârtind în același timp mecanismul care

cobora geamul, Aglionby are un corp de elevi incredibil de variat și de complex. Este unul dintre motivele pentru care părinții mei m-au trimis aici.

De fapt, fuseseră patru ore de Google și un telefon convingător cu tatăl său, dar Pinter nu trebuia să știe asta.

– Domnule Gansey, eu apreciez preocuparea pentru prie...

– Frate, îl întrerupse din nou băiatul. Serios, am ajuns să-l consider ca pe un frate. Și pentru părinții mei e ca un fiu. În toate sensurile posibile: emoțional, practic, *fiscal*...

Pinter păstră tăcerea.

– Ultima dată când a vizitat colegiul, tatălui meu i s-a părut că biblioteca de la Aglionby nu e tocmai dotată la secțiunea privind istoria nautică, zise Gansey.

Băgă cartea de credit în gura de aerisire ca să vadă cât de mult poate intra fără să întâmpine o rezistență. O prinse în ultimul moment înainte să dispară în măruntaiele mașinii.

– A apreciat că, ăăă... e o lipsă de vreo treizeci de mii de dolari, care ar trebui finanțată.

Pinter vorbi cu o voce ceva mai groasă:

– Nu cred că înțelegeți pe deplin care sunt motivele care amenință cariera domnului Lynch la Aglionby. Desfide în mod flagrant regulamentul școlar și pare să nu aibă nimic altceva decât dispreț pentru profesori. I-am acordat circumstanțe atenuante până acum, dată fiind situația lui personală extrem de dificilă, însă el pare să uite că a studia la Aglionby e un privilegiu, nu un drept. Exmatricularea se va aplica oficial de luni.

Gansey se aplecă și-și puse capul pe volan. *Ronan, Ronan, de ce...*

– Știu că a rasolit-o. Știu c-ar fi trebuit dat afară acum multă vreme. Dați-mi însă timp până la sfârșitul anului școlar. Cred că-l pot face să treacă examenele de absolvire.

– Dar n-a venit la ore, domnule Gansey.

– Îl pot face să treacă examenele.

Se lăsă o tăcere lungă. Gansey auzi un televizor undeva în fundal. Într-un final, Pinter îi spuse:

– Trebuie să ia măcar opt la toate examenele. Și să rămână pe linia asta atâta vreme cât vrea să mai studieze la Aglionby. Nu-i vom oferi o altă șansă.

Gansey se ridică și răsuflă ușurat.

– Mulțumesc, domnule.

– Și te rog de asemenea să nu uiți de interesul tatălui tău pentru secțiunea nautică a bibliotecii noastre. O să urmăresc și eu cu atenție.

Și Ronan credea că n-are nimic de învățat de la Pinter. Gansey zâmbi trist privind bordul, deși nu era absolut deloc amuzat.

– Ambarcațiunile au fost întotdeauna o parte importantă a vieții noastre. Mulțumesc că mi-ați răspuns la telefon după program.

– S-aveți un weekend frumos, domnule Gansey! răspunse Pinter.

Gansey apăsă END și-și aruncă telefonul pe bord. Închise ochii și înjură încetișor. Abia reușise să-l târâie pe Ronan la examenele de după primul semestru. Cu toate astea, era sigur că poate să o facă din nou. Trebuia să reușească.

Peugeot-ul se clătină, de parcă s-ar fi așezat cineva pe locul din dreapta lui. Pentru un moment în care nu îndrăzni nici să respire, Gansey se gândi: *Noah*? Îl auzi însă imediat pe tatăl său.

– Te-a sedus franțuzoaica asta? Pe lângă ea, piftia aia a ta de mașină pare o glumă proastă, nu-i așa?

Gansey deschise ochii. Lângă el, tatăl său mângâie partea dinspre el a bordului ca să vadă dacă nu e prăfuită. Miji ochii spre Gansey, de parcă ar fi putut determina starea de sănătate a fiului său și dispoziția lui doar la o simplă privire.

– E frumoasă, zise Gansey. Nu mă caracterizează însă...

– Chiar sunt surprins că rablamentul ăla a reușit să te aducă până aici, zise tatăl lui. De ce nu îți iei înapoi SUV-ul?

– Camaroul meu e în regulă.

– Miroase a benzină.

Gansey și-l putea imagina pe tatăl său învârtindu-se în jurul mașinii acolo unde o parcase, în fața garajului, cu mâinile la spate în timp ce adulmeca să vadă dacă nu curge vreun lichid și observa imperfecțiunile caroseriei.

– E bun, tată. E exemplar.

– Mă îndoiesc de asta, zise el, pe un ton amabil.

Richard Gansey II era rareori altfel. *Ce om încântător e tatăl tău,* îi spunea lumea lui Gansey. *Zâmbește mereu. Nimic nu pare să-l tulbure. E un personaj!* Ultima parte se datora de obicei faptului că tatăl său colecționa lucruri ciudate și vechi, privea în găurile din pereți și avea un jurnal în care notase tot ceea ce se întâmplase vreodată într-o zi de paisprezece aprilie, încă de la începutul istoriei.

– Ai idee de ce a cumpărat sora ta platoul ăla hidos de bronz pe care a dat trei mii de dolari? E supărată pe mama ta? Vrea să-i facă o farsă?

– A crezut că mamei o să-i placă.

– Dar nu e de sticlă!

– Am încercat s-o previn, ridică Gansey din umeri.

Pentru un moment, rămaseră în tăcere, apoi tatăl său îl întrebă:

– Vrei s-o pornim?

Lui Gansey îi era indiferent, dar găsi cheia în contact și o răsuci. Motorul porni imediat, trezindu-se cuminte la viață, cu totul deosebit de cel al mașinii sale.

– Ușa patru, deschidere, zise tatăl său și ușa garajului aflată chiar în fața lor începu să se ridice de la sine. Văzând privirea curioasă a lui Gansey, îi explică: Am instalat un control vocal. Singura problemă e că, dacă țipi foarte tare de afară, se va deschide cea mai apropiată ușă de tine. În mod evident, asta e o problemă de securitate. Lucrez la ea. Am avut o tentativă de spargere acum câteva săptămâni. N-au ajuns decât până la poarta din față. Acolo am instalat un detector de presiune care nu poate fi ocolit.

Ușa garajului lăsa acum să se vadă mașina Camaro, parcată exact în fața lor și blocându-le ieșirea. Porcul era jos și sfidător și părea nefinisat în comparație cu Peugeot-ul cuminte, ordonat și mereu zâmbitor. Gansey simți un val subit și irezistibil de dragoste pentru mașina lui. Luase cea mai bună decizie din viață atunci când o cumpărase.

– N-am să mă obișnuiesc niciodată cu chestia aia, zise tatăl lui Gansey privind însă Porcul fără răutate.

Odată, băiatul îl auzise pe tatăl său întrebând „Și de ce a vrut mașina aia?", iar mama lui răspunsese: „O, eu știu de ce." Într-o zi avea de gând să găsească ocazia să-i aducă aminte de conversația aceea pentru că era curios care credea mama lui că sunt motivele achiziționării mașinii. Dacă încerca să le găsească el însuși, Gansey începea să se simtă neliniștit, dar știa că totul trebuie să aibă o legătură cu felul în care se simțea acum stând în Peugeot-ul ăla restaurat

perfect. Considera că o mașină e un fel de ambalaj pentru ce este în interior, iar dacă el ar fi arătat pe dinăuntru precum exteriorul oricărei mașini din garajul acela, nu s-ar fi putut suporta pe el însuși. Știa că, în aparență, la suprafață, semăna mult cu tatăl său. Însă pe dinăuntru își dorea să fie mai asemănător cu Camaroul său. Cam ca Adam.

– Cum merge cu școala? întrebă tatăl său.

– Minunat!

– Și care e materia favorită?

– Istorie universală.

– Un profesor bun?

– Foarte adecvat.

– Și prietenul tău ăla cu bursă ce mai face? Nu i se par orele mai grele decât la școala publică?

Gansey întoarse oglinda așa încât să reflecte cupola.

– Adam face bine.

– Probabil că e destul de deștept.

– E un geniu, zise Gansey foarte convins.

– Și prietenul irlandez?

Gansey nu reuși să ticluiască o minciună convingătoare pentru Ronan, nu atât de curând după ce vorbise cu Pinter. În momentul acela, îi era foarte greu să fie Gansey cel tânăr.

– Ronan e Ronan. E greu pentru el, fără tatăl lui...

Gansey senior nu întrebă și despre Noah, iar fiul lui realiză că nu-și amintea să fi pomenit despre el familiei sale. Se întrebă dacă poliția nu va telefona părinților săi ca să le spună că descoperise un cadavru. Dacă n-o făcuseră încă, părea destul de improbabil să mai sune. Îi dăduseră atât lui, cât și lui Blue cărți de vizită cu numărul de telefon al unui consilier, dar Gansey credea că ei au nevoie amândoi de un cu totul alt fel de ajutor.

– Și cum merge căutarea meridianului energetic?

Gansey medită o clipă cât anume să spună.

– Am făcut recent niște descoperiri la care nu mă așteptam. Henrietta pare un loc promițător.

– Deci lucrurile nu merg prost. Sora ta spunea că ești un pic melancolic.

– *Melancolic?* Helen e o idioată.

Tatăl său plesni din limbă.

– Dick, n-ai vrut să spui asta. Suntem mai atenți la cuvinte?

Gansey opri motorul și-l privi pe tatăl său.

– I-a cumpărat mamei un platou de bronz de ziua ei!

Gansey senior scoase un „hmm", semn că fiul lui avea oarecum dreptate.

– Totul e să fii fericit și să ai o ocupație, zise tatăl lui.

– O! zise Gansey luându-și telefonul de pe bord.

Mintea i se mutase la provocarea imensă reprezentată de înghesuirea a trei luni de studiu pierdut în mintea lui Ronan, la cum să-l întoarcă pe Noah la fosta lui înfățișare, să-l convingă pe Adam să părăsească locuința părinților săi, deși Henrietta nu i se mai părea chiar așa o fundătură și, mai ales, la ce minciună i-ar fi putut spune lui Blue când o va vedea data viitoare?

– Sunt foarte ocupat.

32

Când Blue ciocăni la ușa Monmouth Manufacturing, după școală, îi răspunse Ronan.

– Nu m-ați așteptat afară, zise fata, cu un sentiment ciudat.

Deși erau prieteni de atâta vreme, nu fusese niciodată înăuntru și i se părea că e cumva intrusă chiar și fiindcă stătea pe scara aceea decrepită.

– M-am gândit că poate nu sunteți acasă.

– Gansey petrece cu mă-sa! zise Ronan care mirosea a bere. Noah e mort, futu-i mă-sa! Dar Parrish e aici.

– Ronan, las-o să intre, zise Adam apărând în spatele celuilalt. Salut, Blue! N-ai urcat niciodată până acum, nu-i așa?

– Da, n-ar trebui...

– Ba da, vino...

Se stârni un pic de agitație până când Blue reuși să intre și ușa se închise în spatele ei, fiindcă ambii băieți îi priveau cu atenție reacțiile.

Blue își aruncă privirea spre etajul al doilea. Părea casa unui inventator nebun, a unui savant obsedat sau a unui explorator foarte dezordonat; după ce-l întâlnise pe Gansey, ajunsese să-l suspecteze că avea câte puțin din fiecare.

– Și jos ce este? întrebă ea.

– Praf, răspunse Adam.

Își folosi piciorul ca să ascundă discret o pereche de pantaloni murdari, înăuntrul cărora se aflau încă chiloții și care stăteau exact pe direcția în care privea Blue.

– Și beton. Și mai mult praf. Și mizerie.

– Și, completă Ronan, îndreptându-se spre cele două uși aflate în cealaltă parte a încăperii, mai e și praf.

Pentru un moment, Ronan și Adam își întinseră gâturile privind și ei la spațiul acela imens de parcă l-ar fi văzut prima dată. Camera vastă, vopsită în roșu de soarele după-amiezii care se strecura prin zeci de ferestre, era frumoasă și dezordonată. Îi reamintea lui Blue de senzația pe care o avusese când văzuse pentru prima dată jurnalul lui Gansey.

După multe zile, se gândi din nou la viziunea în care îl văzuse cu degetele pe fața ei.

Blue, sărută-mă!

Fata închise ochii câteva momente de parcă ar fi vrut să-și reseteze gândurile.

– Eu trebuie s-o hrănesc pe Drujbă, zise Ronan, dar vorbele sale nu aveau absolut niciun sens pentru Blue.

Băiatul dispăru într-un oficiu micuț și închise ușa în urma lui. Dinăuntru se auzi un strigăt neomenesc, pe care Adam nu-l comentă însă în niciun fel.

– Astăzi nu facem nimic, după cum se vede, spuse Adam. Vrei să stai cu noi?

Blue privi împrejur în căutarea unei canapele. E mai simplu să pierzi vremea dacă ai așa ceva. În mijlocul încăperii era un pat nefăcut, iar lângă una dintre ferestrele care se ridicau de la podea până în tavan văzu un fotoliu scump din piele (genul acela cu bolțuri de alamă care fixează

învelitoarea). Mai era și un scaun de birou, pe care stăteau o mulțime de hârtii. Nicio canapea.

– Noah... a...

Adam clătină din cap.

Blue oftă. Se gândi că poate Adam avea dreptate cu privire la cadavrul lui Noah. Poate că-și pierduse energia fiindcă fusese mutat de pe meridian.

– E aici? întrebă ea.

– Așa simt. Nu știu.

Blue strigă spre tavan:

– Poți folosi energia mea, Noah, dacă ai nevoie de ea.

– Asta e foarte curajos din partea ta, zise Adam cu o expresie enigmatică.

Ea nu se gândise la asta; dacă ar fi fost ceva pentru care ar fi avut nevoie de curaj, era sigură că mama ei nu ar fi luat-o niciodată la veghea de la biserică.

– Îmi place să fiu de folos. Deci, și tu locuiești aici?

Adam clătină din cap, privind cu ochii la orașul Henrietta care se vedea prin ferestrele largi.

– Gansey așa ar vrea. Îi place să aibă toate lucrurile la un loc, zise el cu o voce amară și, după o pauză, adăugă: N-ar trebui să zic asemenea lucruri. De fapt, îmi vrea binele și noi... faza e că locul ăsta e al lui Gansey. Totul îi aparține. Eu vreau să-i fiu egal și nu pot să o fac atâta vreme cât locuiesc aici.

– Și unde locuiești?

– Într-un loc de unde ar trebui să plec, îi răspunse Adam cu o figură hotărâtă.

– Ăsta nu e tocmai un răspuns.

– Nici aia nu e tocmai o casă.

– Și ar fi așa îngrozitor dacă ai sta aici?

Ridică privirea spre tavanul foarte înalt. Întregul bloc părea prăfuit, dar în sensul bun, fiindcă arăta ca o bibliotecă sau un muzeu.

– Da, răspunse Adam. Când o să merg să locuiesc singur, voi sta într-un loc pe care mi l-am făcut singur.

– Și de asta mergi la Aglionby?

– Și de asta merg la Aglionby, zise el privind-o stăruitor.

– Deși nu ești bogat.

Băiatul ezită.

– Adam, chiar nu-mi pasă, îl asigură Blue.

Analizată la sânge, propoziția aceea nu era cea mai curajoasă pe care o spusese vreodată, dar ei așa i se păru în momentul în care o rosti.

– Știu că alții pun preț pe asta, dar eu nu.

Băiatul făcu o grimasă ușoară, apoi înclină capul într-un semn timid de încuviințare.

– Deși nu sunt bogat.

– Ca să fiu sinceră... zise Blue, nici eu nu sunt bogată.

Adam începu să râdă sonor la vorbele ei, iar Blue descoperi că începea să-i placă foarte mult hohotul care izbucnea din el de parcă l-a fi surprins de fiecare dată. Era însă puțin speriată de faptul că începea să-i placă.

– O, hei, vino puțin până aici! O să-ți placă, zise el.

Podeaua scârțâi sub pașii lui, iar el o conduse pe lângă birou către ferestrele de pe partea opusă. Blue simți că înălțimea o ametește; ferestrele imense ale fostei fabrici începeau de la doar câțiva centimetri deasupra scândurilor dușumelei vopsite în alb, iar primul etaj era cu mult mai înalt decât cel al casei sale. Ghemuit, Adam începu să răscolească printr-un șir de cutii de carton care fuseseră așezate lângă ferestre.

Într-un târziu, o trase pe una dintre ele câțiva centimetri mai departe de fereastră și-i făcu semn lui Blue să stea lângă el. Ea îl ascultă. Adam își ajustă postura ca să fie mai ordonat; genunchiul lui apăsa pe cel al lui Blue. Nu se uita la ea, dar ceva din felul în care stătea trăda faptul că e conștient de apropierea lor. Fata înghiți în sec.

– Acestea sunt lucrurile pe care le-a găsit Gansey, zise Adam. Chestii ce nu sunt destul de faine pentru muzee și nici nu se poate dovedi că sunt vechi. Mai sunt și lucruri de care pur și simplu n-a vrut să se despartă.

– În cutia asta? întrebă Blue.

– În toate. Avem aici însă cutia din Virginia.

O răsturnă îndeajuns încât conținutul să se verse între ei, deodată cu o cantitate considerabilă de pământ.

– Cutia din Virginia? Păi, și celelalte de unde sunt?

Adam zâmbi cu aerul unui băiețaș.

– Țara Galilor, Peru, Australia, Montana și alte locuri ciudate.

Blue alese un băț bifurcat la capăt.

– Asta e o altă ansă?

Deși nu folosise niciodată vreuna, știa că unii oameni le utilizau ca unelte menite să le focalizeze intuiția și să-i conducă spre obiecte pierdute, cadavre sau ape subterane. Era o variantă primitivă a aparatului lui Gansey.

– Se poate. După cum, la fel de bine, ar putea fi doar un băț.

Adam îi arătă apoi o veche monedă romană. Fata o folosi ca să zgârie o crustă de praf foarte vechi de pe statueta mică a unui câine. Îi lipsea un picior din spate; în locul de unde se desprinsese piatra era mai deschisă decât restul suprafeței.

– Pare că e puțin flămând, comentă Blue.

Silueta stilizată a statuetei îi amintea de corbul săpat în coasta dealului – cu capul pe spate, corpul alungit.

Adam luă o piatră găurită și o privi pe Blue prin ea. Conturul pietrei acoperi perfect ceea ce mai rămăsese din vânătaia băiatului.

Blue alese și ea o piatră asemănătoare și îi repetă gestul. Unul dintre obrajii băiatului era scăldat în lumina roșie a după-amiezii.

– De ce sunt astea în cutie?

– Apa a făcut găurile, îi zise Adam. Apa de mare. Dar el le-a găsit în munți. Parcă mi-a zis că seamănă cu niște pietre pe care le-a găsit în UK.

Continua să o privească prin gaură, iar piatra părea că e o lupă ciudată. Fata se uita cum el își înghite des saliva și apoi Adam o atinse pe față.

– Ce drăguță ești! zise el.

– E din cauza pietrei, răspunse ea imediat.

Pielea îi era incandescentă; vârful degetului lui o atinsese foarte aproape de gură.

– E foarte măgulitor.

Adam îi luă ușor piatra din mână și o așeză pe podea, între ei. Prinse între degete una dintre șuvițele de păr care i se apropiaseră de obraz.

– Mama obișnuia să-mi spună „nu face risipă de complimente doar fiindcă sunt gratis", spuse ea.

Fața lui părea foarte sinceră.

– Nici ăsta nu te va costa nimic, Blue.

Fata își netezi tivul rochiei, fără să-și ia ochii de la el.

– Nu știu ce să spun când îmi zici asemenea lucruri.

– Mi-ai putea spune dacă vrei să continui.

Era sfâșiată de dorința de a-l încuraja, dar și de frica de a privi spre locul unde i-ar fi dus vorbele lui.

– Îmi place când zici asemenea lucruri.

– Dar... zise Adam.

– N-am spus *dar*.

– Ai fi vrut. A fost ca și cum aș fi auzit cuvântul.

Fata îi privi chipul fragil și straniu din cauza vânătăii. Era ușor să-l crezi timid sau nesigur, gândi ea, dar de fapt nu era cazul. Noah era astfel. Adam era doar tăcut. Nu rămăsese fără cuvinte, ci pur și simplu observa.

Faptul că-și dăduse seama de lucrurile acelea nu o ajută să răspundă la întrebarea dacă ar trebui să-i spună despre pericolul sărutului. Fusese cu mult mai ușor să-i explice lui Gansey, fiindcă simțise că nu contează cu adevărat. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să-l sperie pe Adam aruncând spre el sintagme precum *sufletul pereche* la atât de puțin timp de când îl cunoscuse. Dar dacă se încăpățâna să nu-i spună, exista pericolul ca el să-i fure un sărut și atunci ar fi avut amândoi probleme.

– Îmi place când spui lucruri din astea, dar... mi-e teamă c-o să mă săruți, recunoscu Blue.

I se păru imediat că direcția în care reușise să îndrepte discuția nu era nici ea potrivită. Văzând că el nu spune nimic, se grăbi să-l lămurească:

– Noi abia ce ne-am cunoscut și eu... eu sunt... eu sunt *foarte tânără*.

La mijlocul propoziției își pierduse curajul de a-i spune despre predicție, dar acum nu reușea să-și dea seama care parte a minții ei decisese că mărturisirea aceea era mai potrivită. *Sunt foarte tânără.* Începu să clipească des.

– Asta a sunat... Adam își căută câteva secunde cuvintele: foarte sensibil.

Era exact adjectivul pe care Neeve îl găsise pentru Blue în prima săptămână. Deci era cu adevărat sensibilă. Asta era neliniștitor. Încercase din răsputeri să pară cât de excentrică putea fi, cu toate astea, când lumea se uita la ea, o vedea *sensibilă*.

Atât Adam, cât și Blue priviră în direcția de unde începuseră să se audă niște pași care traversau podeaua în direcția lor. Era Ronan, care ținea ceva în pumni. Băiatul se așeză cu grijă cu picioarele încrucișate lângă Adam și apoi oftă adânc, de parcă ar fi participat la conversația lor până atunci și asta îl obosise. Prezența lui o elibera și totodată o dezamăgea pe Blue, fiindcă era evident că nu aveau cum să mai vorbească despre săruturi.

– Vrei s-o ții și tu? întrebă Ronan.

Blue descoperi abia atunci că lucrul pe care îl avea băiatul în mână era viu. Pentru un moment scurt, fata nu reuși altceva decât să se gândească la ironia faptului că unul dintre Băieții Corbi chiar poseda un corb. Până se lămuri ea, deveni clar că Ronan credea că nu vrea să ia pasărea.

– Ce faci? întrebă Blue când el își retrase mâna. Vreau s-o țin!

Nu era foarte sigură că dorește – corbul nu arăta cine știe ce –, dar era o chestiune de principiu. Își dădu seama din nou că încerca să-l impresioneze pe Ronan doar fiindcă era imposibil de impresionat, dar se consolă cu faptul că, în căutarea aprecierii sale, nu făcea nimic altceva decât să țină în mână un pui de pasăre. Ronan așeză cu grijă corbul în palmele ei împreunate. Puiul părea că nu cântărește nimic, iar penele și pielea erau umede acolo unde atinseseră palmele lui Ronan. Corbul își dădu capul imens pe spate și gâlgâi spre Blue și apoi spre Adam, cu ciocul căscat.

– Cum o cheamă? întrebă Blue.

Atingerea păsării o înspăimânta și o încânta deopotrivă; era o viață atât de mică și de firavă, un puls minuscul bătând rapid în palma ei.

– Drujbă! exclamă Adam pe un ton critic.

Corbul deschise din nou ciocul gâlgâind și mai tare decât înainte.

– Vrea să se întoarcă la tine, zise Blue, fiindcă era clar că pasărea e neliniștită.

Ronan o luă imediat, mângâindu-i penele de pe ceafă.

– Arăți ca un erou malefic împreună cu animalul său de companie, zise Adam.

Ronan zâmbi cu gura până la urechi, părând mai plin de bunătate decât îl văzuse Blue vreodată, de parcă pasărea din mâna lui i-ar fi fost de fapt inima, dezvăluită, în sfârșit.

Auziră cu toții ușa deschizându-se în partea cealaltă a camerei. Adam și Blue se priviră unul pe celălalt. Ronan își aplecă puțin capul, de parcă ar fi așteptat să ia o palmă după ceafă.

Niciunul dintre cei trei nu spuse nimic când Noah se așeză în spațiul liber dintre Ronan și Blue. Arăta exact așa cum își aducea aminte fata, cu umerii aplecați în față și mâinile agitându-se în permanență. Sub mizeria de pe față se distingea acum clar locul în care îi fusese strivit obrazul. Cu cât se uita mai mult la el, cu atât fata își dădea seama că vedea deodată și corpul mort, dar și pe cel viu. Stratul neclar, care părea de murdărie, era doar felul în care creierul ei încerca să reconcilieze cele două forme.

Adam vorbi primul:

– Noah! zise el ridicându-și pumnul.

După o pauză, Noah ciocni pumnul cu el, apoi se scărpină pe ceafă.

– Mă simt mai bine, zise el de parcă fusese bolnav și nu mort.

Lucrurile din cutie erau răspândite încă pe podea, între ei; începu să cotrobăie printre ele. Ridică un obiect care părea un fragment cioplit de os; probabil că fusese acoperit de un model mai mare pe vremuri, dar acum nu mai rămăsese decât ceva care arăta precum marginea unei frunze de talpa-ursului. Noah o ținu în fața gâtului, ca pe o amuletă. Își ferea privirea de cei doi băieți, dar genunchiul său îl atingea pe al lui Blue.

– Vreau să știți, zise Noah, apăsându-și cu putere osul sculptat pe mărul lui Adam, de parcă ar fi vrut să-și stoarcă vorbele de acolo, că am fost... *mai mult*... când eram viu.

Adam își mușcă buza de jos, gândindu-se ce să spună. Blue crezu că a înțeles sensul vorbelor lui Noah. Felul în care băiatul din fața lor semăna cu cel din poza de pe permisul de conducere pe care-l descoperise Gansey era identic celui în care o fotocopie semăna cu o pictură originală. Nu și-l putea imagina pe acest Noah conducând Mustangul acela tunat.

– Ne ești îndeajuns așa, zise Blue. Mie mi-a fost dor de tine.

Cu un zâmbet trist, Noah întinse mâna și o mângâie pe Blue pe păr, exact cum obișnuia să o facă. Fata abia dacă-i simți degetele.

– Păi, băi, interveni Ronan, mi-ai spus de multe ori că nu vrei să-mi dai notițele fiindcă ar trebui să merg la școală. Dar tu nu te duci niciodată.

– Dar ai fost, nu-i așa, Noah? interveni Blue, gândindu-se la emblema Aglionby pe care o găsise împreună cu oasele. Ai fost elev la Aglionby.

– Sunt, zise Noah.

– Ai fost! sări Ronan. Tocmai am stabilit că nu te duci la școală.

– Nici tu, răspunse Noah.

– Și de aia e pe cale să devină și el un *fost*, se băgă și Adam.

– *Alo!* strigă Blue, ridicând mâinile în aer.

Începea să simtă o senzație profundă de răceală, fiindcă Noah își trăgea energie din ea. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se epuizeze complet, așa cum pățise în curtea bisericii.

– Poliția zice că lipsești de șapte ani. Crezi că e corect?

– Eu nu... nu pot... răspunse Noah clipind la ea, neclar și cumva speriat.

Blue îi întinse mâna.

– Ia-o, zise ea. La ședințele de ghicit pe care le fac împreună cu mama, atunci când trebuie să se concentreze, mă ține de mână. Poate o să te ajute.

Noah se întinse ezitant spre ea. Când își puse palma peste a ei, fata se sperie de cât de rece era el. Nu era doar răceală, ci și gol cumva pe interior, o piele fără puls.

Noah, te rog, nu muri de-a binelea!

– Dumnezeule! oftă băiatul din rărunchi.

Vocea îi suna altfel decât până atunci. Era cumva mai asemănătoare cu cea a lui Noah pe care îl cunoscuse, băiatul care trecuse drept unul dintre ei. Blue știa că nu era singura care observase, fiindcă Adam și Ronan schimbau priviri precipitate.

Fata privi pieptul băiatului cum se ridică și coboară, respirațiile devenindu-i mai egale. Până atunci nu observase dacă Noah respira.

Băiatul închise ochii. Ținea încă osul sculptat în cealaltă mână, pe care și-o pusese însă pe pantofii Top-Siders.

– Îmi aduc aminte notele, datele la care le-am luat... acum șapte ani.

Șapte ani. Poliția avusese dreptate. Ofițerii pomeniseră de un băiat care dispăruse pe vremea aceea.

– A fost anul în care pe Gansey l-au înțepat viespile, zise Adam încetișor, după care adăugă: *Ai să trăiești datorită lui Glendower. Cineva de pe meridianul energetic va muri, deși n-ar trebui, iar tu vei trăi, deși n-ar trebui.*

– Coincidență, zise Ronan, fiindcă era evident că nu e cazul.

Ochii lui Noah erau încă închiși.

– Era ceva în legătură cu meridianul energetic. Nu-mi aduc aminte ce mi-a spus că ar fi trebuit să facă.

– Să-l trezească, sugeră Adam.

Noah îl aprobă din cap, cu ochii încă strânși. Blue își simțea brațul înghețat și amorțit.

– Da, așa. Nu mi-a păsat. Asta era chestia lui, iar eu îl însoțeam mereu fiindcă nu aveam altceva de făcut. Nu știam că vrea să...

– Ăsta e ritualul despre care vorbea Gansey, îi zise Adam lui Ronan. Cineva *chiar* l-a încercat. Un sacrificiu în timp ce atingi în mod simbolic meridianul energetic. Tu ai fost cel sacrificat, nu-i așa, Noah? Cineva te-a omorât ca să împlinească ritualul.

– Fața mea, zise Noah încet, aplecând obrazul distrus pe umăr. Nu-mi amintesc momentul în care am încetat să mai fiu în viață.

Blue se înfioră. Lumina după-amiezii târzii care îi scălda pe băieți și întreaga încăpere era primăvăratică, dar ea simțea iarna în oase.

– Dar n-a funcționat, zise Ronan.

– Aproape că a trezit pădurea Cabeswater, șopti Noah. Eram destul de aproape ca să o facem. N-a fost în zadar, dar eu mă bucur că el n-a descoperit asta. Nu știe. Nu știe unde este.

Blue începu să tremure fără să-și dea seama, din cauza mâinii reci a lui Noah, dar și a ororilor din povestirea lui. Se întrebă dacă mama și mătușile ei se simțeau la fel când făceau o ședință de spiritism sau una de ghicit.

Oare și ele se țin de mâini cu oamenii morți?

Până atunci se gândise că mort era ceva permanent sau măcar un lucru care să nu fi fost atât de evident în viață. Noah părea să nu fie nici una, nici alta.

– Bine, e vremea să n-o mai frecăm degeaba, interveni Ronan. Cine-a făcut-o, Noah?

Blue simți mâna lui Noah cum tremură.

– Serios, omule! Varsă tot! Nu-ți cer notițele, te întreb cine ți-a zdrobit capul.

Vorbele sunaseră ca și cum ar fi fost impregnate de o anumită furie onorabilă, dar aceasta părea să-l includă și pe Noah, să-l facă cumva vinovat de ce i se întâmplase.

– Eram prieteni, răspunse Noah pe un ton umil.

Adam interveni și el mai hotărât decât fusese înainte:

– Un prieten nu te-ar fi omorât.

– Nu-nțelegeți, șopti Noah.

Blue se temu să nu dispară. Realiza pe deplin că acesta fusese un secret pe care-l purtase în el timp de șapte ani și pe care tot nu voia să-l divulge.

– Era supărat. Pierduse absolut tot. Dacă ar fi gândit ca lumea, nu cred că ar fi... n-ar fi vrut să... noi eram prieteni ca... vouă vă e frică de Gansey?

Băieții nu-i răspunseră; nu aveau de ce. Indiferent ce era Gansey pentru ei, prietenia lor era indestructibilă. Blue observă din nou însă că fața lui Adam e umbrită de rușine. Orice se întâmplase între cei doi în timpul viziunii îl neliniștea însă.

– Haide, Noah, dă-ne un nume! îl îmboldi Ronan cu bărbia ridicată, hotărât precum corbul său. Cine te-a omorât?

Noah ridică și el capul și apoi deschise ochii. Luă mâna de pe Blue și o lăsă în poală. Aerul devenise rece în jurul tuturor. Corbul se adăpostise adânc la pieptul lui Ronan care ținea protector o mână deasupra lui.

– Păi, știți deja, zise Noah.

33

Când Gansey părăsi casa părinților, era deja întuneric. Se simțea copleșit de energia aceea neliniștită și nesatisfăcătoare pe care o simțea în momentul în care venea acasă. Avea cumva de-a face cu conștiința faptului că locuința părinților săi nu mai era cu adevărat „acasă" – dacă fusese vreodată –, dar și cu faptul că ai lui nu se schimbaseră; el însă era altul.

Gansey coborî geamul și făcu un semn cu mâna în timp ce pornea. Radioul încetase din nou să mai funcționeze, așa încât singura muzică era doar cea a motorului; părea să fie mai zgomotos după lăsarea întunericului.

Îl obseda conversația cu Pinter. Mită. Aici se ajunsese. Se gândi că senzația pe care o avea era de fapt una de rușine. Indiferent cât de mult se străduia, devenea din ce în ce mai... Gansey.

Dar cum altfel să fi procedat ca să-l mențină pe Ronan la Aglionby și la Monmouth? Trecu în revistă chestiunile pe care avea să i le spună lui Ronan, dar toate sunau ca niște lucruri pe care prietenul său nu le va asculta. Îi era chiar așa de greu să meargă la ore? Cât de dificil putea să fie să mai petreci încă un an la școală?

Mai avea o jumătate de oră până să ajungă în Henrietta. Într-un orășel care era format doar dintr-o stație de benzină mult prea luminată, Gansey se opri la un semafor care deveni roșu ca să lase să treacă niște mașini invizibile prin fața lui.

Tot ceea ce trebuia să facă Ronan era să meargă la ore, să citească, să ia notele. Iar pe urmă era liber, își putea obține banii de la Declan pentru ca apoi să facă naibii tot ce dorește.

Gansey își verifică telefonul. Nu avea semnal. Ar fi vrut să vorbească cu Adam.

Aerul care pătrundea pe fereastră aducea cu el miros de frunze și de apă, de lucruri care cresc, de lucruri misterioase. Gansey își dorea să petreacă mai mult timp în Cabeswater, dar școala urma să-i ocupe cea mai mare parte a săptămânii viitoare – niciunul dintre ei nu avea cum să chiulească după discuția cu Pinter –, iar după ore trebuia să-l oblige pe Ronan să-și facă temele. Lumea se deschide din nou în fața lui, Noah avea nevoie de el, Glendower părea din nou posibil, iar în loc să se ocupe de toate astea la momentul potrivit, Gansey trebuia să se transforme în dădacă. *La dracu', Ronan!*

Semaforul deveni verde. Gansey apăsă accelerația atât de tare încât cauciucurile scârțâiră și scoaseră fum. Porcul țâșni ca din pușcă. La dracu', Ronan! Gansey schimbă vitezele mergând din ce în ce mai repede. Repede, repede. Motorul acoperi bătăile inimii sale. *La dracu', Ronan!* Acul vitezometrului urca spre zona roșie, de atenție.

Gansey atinse viteza maximă legală. Mașina putea însă mult mai mult. Motorul se comporta bine în aerul acela răcoros, era rapid și simplu, iar el dorea foarte mult să vadă ce se întâmplă și în restul vitezelor.

Încercă să se controleze și oftă.

Dacă ar fi fost Ronan, ar fi continuat. Chestia cu prietenul său era că nu avea limite, nici temeri, nici hotare. Dacă Gansey ar fi fost Ronan, ar fi strivit pedala acceleraţiei de podea până când drumul, poliţia sau un copac l-ar fi oprit. Ar fi chiulit de la ore mâine ca să meargă în pădure. Ronan i-ar fi spus lui Ronan că e problema lui dacă va fi exmatriculat, asta dacă i-ar fi păsat vreun pic de lucrul ăsta.

Gansey nu ştia însă cum să fie persoana aceea.

Sub el, Camaroul tremură brusc. Gansey luă piciorul de pe acceleraţie şi privi la indicatoarele abia luminate, dar nu văzu nimic deosebit. Un moment mai târziu, maşina tremură din nou şi Gansey realiză că nu mai avea ce face.

Reuşi cu greu să găsească un loc cât de cât neted ca să tragă pe dreapta când motorul îşi dădu duhul, exact cum făcuse în ziua de Sfântul Marcu. După ce ieşi cu totul de pe drum, încercă din nou cheia în contact, dar nu se auzi nimic.

Gansey îşi îngădui plăcerea vinovată a unei înjurături, cea mai urâtă pe care o cunoştea, apoi coborî din maşină ca să se uite sub capotă. Adam îl învăţase câte ceva: schimbatul bujiilor şi al uleiului. Dacă ar fi văzut o curea care atârnă sau vreun furtun spart din care curgea un lichid spre măruntaiele maşinii, poate că ar fi fost capabil să-l repare. Aşa însă, motorul era o enigmă.

Îşi scoase din nou telefonul din buzunarul de la spate şi descoperi că are foarte puţin semnal. Îndeajuns cât să-l enerveze, dar nu cât că-i permită să sune pe cineva.

Gansey înconjură de câteva ori maşina cu telefonul deasupra capului, de parcă ar fi fost Statuia Libertăţii. Nimic.

Îşi aminti nu cu foarte multă plăcere că tatăl său îi sugerase să ia SUV-ul.

Nu era foarte sigur ce distanță parcursese de la stația de benzină, dar avea senzația că trebuie să fi ajuns deja mai aproape de Henrietta. Dacă pornea spre oraș, ar fi putut de asemenea să prindă semnal la telefon înainte de a găsi o benzinărie. Sau poate că ar fi trebuit să rămână pe loc. Uneori, când Porcul se oprea în felul acela, pornea după o vreme, când motorul i se mai răcea.

Era prea neliniștit însă ca să stea. Imediat ce a încuiat portiera văzu niște lumini venind în spatele mașinii sale și orbindu-l. Ferindu-și ochii, Gansey auzi o portieră și apoi pași pe pietrișul de lângă autostradă.

La prima vedere, nu reuși să-și dea seama cine stă în fața lui. Se uita la un homuncul și nu la un om. Pe urmă, Gansey îl recunoscu.

– Domnul Whelk?

Barrington Whelk purta o jachetă închisă și pantofi de sport. Chipul său cu trăsături exagerate părea cumva straniu și tensionat. Era ca și cum ar fi vrut să pună o întrebare, dar nu-și găsea cuvintele.

Nu-l întrebă „probleme cu mașina?" sau „domnule Gansey?" sau alte asemenea lucruri la care s-ar fi așteptat băiatul. În loc de asta, își trecu limba peste buze și zise:

– Vreau jurnalul. Și ai face bine să-mi dai și celularul.

Lui Gansey i se păru că nu a auzit bine.

– Pardon? zise el.

Whelk scoase din buzunarul jachetei întunecate un pistol mic, care arăta incredibil de real.

– Jurnalul ăla pe care-l aduci la școală. Și celularul. Mai repede!

Lui Gansey îi era destul de greu să accepte realitatea pistolului. Era foarte dificil să treacă de la Barrington Whelk,

profesorul ciudat pe seama căruia făcea glume împreună cu Ronan și cu Adam, la Barrington Whelk cel care te amenință cu un pistol.

– Păi, ezită Gansey. Bine.

Oricum nu era altceva de zis. Ținea mai mult la propria viață decât la aproape toate lucrurile pe care le avea, cu excepția poate a mașinii în sine, dar Whelk nu i-o ceruse. Gansey îi dădu telefonul lui Whelk.

– Jurnalul meu e în mașină, explică el.

– Adu-l! îl îndemnă profesorul ațintindu-i pistolul spre față.

Gansey descuie mașina.

Ultima dată când îl văzuse pe Whelk, acesta îi dăduse un extemporal despre cea de-a patra declinare a substantivelor latinești.

– Să nu încerci să demarezi, îl preveni Whelk.

Gansey gândi că nici dacă mașina lui ar fi funcționat impecabil fuga n-ar fi fost o opțiune.

– Și mai vreau să știu pe unde ai umblat săptămâna asta, urmă Whelk.

– Pardon? întrebă Gansey politicos.

Răvășea lucrurile de pe bancheta din spate în căutarea jurnalului, iar foșnetul hârtiilor acoperise vocea lui Whelk.

– Nu mă provoca! se răsti Whelk. A sunat poliția la școală. Nu-mi vine să cred! După șapte ani! Acum o să pună un milion de întrebări. Și le va lua doar două secunde să răspundă la o mulțime dintre ele cu numele meu. Toate sunt din vina ta! Șapte ani în care am crezut că sunt... Acum m-am nenorocit. Tu m-ai nenorocit!

În timp ce Gansey ieșea din Camaro cu jurnalul în mână, realiză brusc ce spunea Whelk: Noah. Omul din fața lui îl ucisese pe Noah.

Gansey începea să simtă ceva, undeva în adâncul ființei lui. Încă nu era frică, era mai degrabă vibrația unei frânghii de pe un pod, întinsă la maximum, care abia mai suportă greutatea. Era impresia că nimic altceva din viața lui nu fusese adevărat cu excepția acestui moment.

– Domnule Whelk...

– *Spune-mi unde-ai fost.*

– Sus, în munți, lângă Nethers, zise Gansey cu voce pierită.

Era adevărul, dar oricum n-ar fi contat dacă mințea; notase coordonatele GPS în jurnalul pe care era pe cale să-l predea celuilalt.

– Și ce-ai găsit. Pe Glendower?

Gansey tresări surprins. Cumva fusese convins că episodul acela era despre altceva, mai logic, iar numele lui Glendower îl șocase.

– Nu, răspunse Gansey. Am găsit un fel de sculptură în pământ.

Whelk întinse mâna ca să ia jurnalul. Gansey avea un nod în gât.

– Whelk, domnule, sunteți sigur că asta este singura cale? întrebă el.

Se auzi un *clic* inconfundabil. Era sunetul pe care-l auzise în timpul sutelor de ore de filme de acțiune și de jocuri video. Deși Gansey nu-l mai auzise niciodată pe viu, știa exact cum face un pistol când i se ridică siguranța.

Whelk puse țeava pe fruntea lui Gansey.

– Nu, zise el. Asta ar fi cealaltă cale.

Gansey se lăsă curpins de sentimentul acela de detașare pe care îl avusese și la Monmouth Manufacturing când privise viespea. Sesiză brusc realitatea: avea un pistol apăsat pe frunte, deasupra sprâncenelor, atât de rece încât părea ascuțit; la fel de

limpede îi era și posibilitatea: degetul lui Whelk retrăgându-se, un glonț cuibărindu-se în craniu, moarte în loc de întoarcere în Henrietta. Jurnalul părea să cântărească enorm. Nu avea nevoie de el. Îl știa în cel mai mic amănunt.

Dar era o părticică din el însuși. Ar fi trebuit să renunțe la tot ceea ce muncise până atunci.

O să fac altul.

– Dacă mi-ai fi cerut pur și simplu, ți-aș fi zis tot ce-i aici. Ba chiar bucuros. N-a fost niciodată un secret.

Pistolul tremură pe fruntea lui Gansey, iar Whelk îi spuse:

– Nu-mi vine-a crede că mai comentezi, deși am un pistol îndreptat spre tine. Nu-mi vine-a crede că zici chestia asta.

– Tocmai de aceea, răspunse Gansey, trebuie să accepți că-i adevărul, după care îl lăsă pe Whelk să-i ia jurnalul din mână.

– Mă dezgușți, zise profesorul, strângând jurnalul la piept. Crezi că ești invincibil. Știi ceva? La fel credeam și eu.

Odată cu vorbele acelea, Gansey realiză că Whelk are de gând să-l omoare. Nu era posibil ca un om care avea atâta ură și amărăciune în voce în timp ce ține în mână un pistol să nu apese pe trăgaci.

Fața lui Whelk se încordă.

Preț de o clipă, timpul păru că dispare: era doar intervalul între inspirație și expirație.

Cu șapte luni mai înainte, Ronan îl învățase pe Gansey cum se dă un croșeu.

Lovește cu tot corpul, nu doar cu pumnul.
Uită-te la locul în care dai.
Cotul la nouăzeci de grade.
Nu te gândi la cât o să te doară.
Gansey, ți-am zis: nu te gândi la cât o să te doară.

Pumnul țâșni.

Gansey uită aproape tot ce-l învățase Ronan cu excepția faptului că trebuie să se uite, dar amănuntul acela și norocul făcură ca pistolul să se rostogolească în pietrișul de lângă drum.

Whelk deschise gura într-un strigăt mut.

Se aruncară amândoi după armă. Gansey căzu într-un genunchi și lovi încet în direcția pistolului. Își auzi piciorul când ia contact cu ceva. Întâi cu brațul lui Whelk și apoi cu un lucru ceva mai solid. Arma alunecă spre roțile din spate ale mașinii, iar Gansey se târî în patru labe spre cealaltă parte a automobilului său. Luminile mașinii lui Whelk nu ajunseseră până aici. Singurul lui gând fusese să se ascundă, să rămână tăcut în întuneric.

Din partea cealaltă a Camaroului nu se auzea nimic. Străduindu-se să-și controleze respirația șuierătoare, Gansey își puse obrazul pe caroseria caldă a Porcului. Degetul mare, care se aflase în interiorul pumnului cu care lovise pistolul, îi pulsa dureros.

Nu respira!

De lângă drum, Whelk înjura neîncetat. Pietrișul scâșnea, în timp ce el se aplecase sub mașină. Nu-și putea găsi pistolul. Înjură din nou.

În depărtare se auzi zgomotul unui motor. Era o mașină, venind probabil spre ei. Un salvator sau, cel puțin, un martor.

O clipă, Whelk nu mai scoase niciun sunet și apoi, brusc, începu să alerge; pașii îi sunară din ce în ce mai înfundat, semn că se îndrepta spre propria mașină.

Gansey se aplecă și privi pe sub Porc, care scotea un ticăit ciudat fiindcă se răcea.

Văzu forma subțire a pistolului între roțile din spate luminată de farurile lui Whelk.

Nu-și dădea seama dacă profesorul voia să fugă sau se dusese după o lanternă.

Gansey se trase și mai mult la întuneric. Pe urmă, așteptă acolo, cu pulsul bătându-i nebunește în timpane și cu iarba zgâriindu-l pe obraz.

Mașina lui Whelk țâșni pe autostradă, îndreptându-se spre Henrietta. Celălalt automobil trecu pe lângă el imediat după aceea, netulburat.

Gansey stătu în iarba din șanț o bună bucată de vreme, ascultând zumzetul insectelor din copacii din jurul lui și sunetele pe care le scotea Porcul pe măsură ce motorul se liniștea. Degetul mare începea să-l doară cu adevărat. Lovise din plin și era mulțumit. Dar tot îl durea.

Și jurnalul... Se simțea mizerabil, cronicile celor mai nebunești dorințe îi fuseseră luate cu forța.

După ce se asigură că mașina lui Whelk nu se întoarce, Gansey se ridică în picioare și merse pe cealaltă parte a mașinii sale. Se așeză în genunchi și se întinse sub portbagaj cât de departe reuși, apucând marginea pistolului cu degetul mare sănătos. Cu mare grijă, puse la loc piedica. În cap îi suna vocea lui Blue atunci când găsiseră corpul lui Noah: *amprente*.

Mișcându-se ca într-un vis, Gansey deschise portiera și aruncă pistolul pe scaunul din dreapta. Se simțea de parcă ar fi fost o altă noapte, o altă mașină și chiar o altă persoană care părăsise casa părinților săi.

Închise ochii și răsuci cheia în contact.

Porcul începu să tușească îndelung, dar motorul porni până la urmă.

Deschise ochii. Niciunul dintre amănuntele din noaptea aceea nu mai părea la fel.

Aprinse farurile și ieși din nou pe drum. Apăsă ușor pedala de accelerație ca să testeze motorul. Mergea lin.

Călcând puternic pe accelerație, se îndreptă spre Henrietta. Whelk îl ucisese pe Noah și știa că lucrul ăsta nu mai e un secret. Indiferent unde s-ar fi îndreptat acum, era un om care nu mai avea nimic de pierdut.

34

Lui Blue nu-i plăcuse niciodată mansarda, nici măcar înainte ca Neeve să se mute în ea. Nenumăratele pante ale acoperișului erau tot atâtea șanse de a te lovi la cap de un tavan care cobora brusc în unghi. Scândurile nefinisate și zonele acoperite cu placaj simplu nu erau foarte prietenoase cu tălpile desculțe. Vara, mansarda era un infern. De obicei, aici nu era nimic în afară de praf și de viespi. Maura era extrem de fermă în obiceiul ei de a nu aduna lucruri, așa încât tot ce nu era folosit era oferit vecinilor sau dat de pomană. În mod normal, n-aveai niciun motiv să urci în mansardă. Până acum.

Fiindcă se făcuse târziu, Blue îi părăsise pe Adam, Ronan și Noah, lăsându-i să discute dacă era posibil să-l implice pe profesorul lor de latină în crima aceea și dacă poliția nu stabilise deja o legătură. Adam sunase cu doar cinci minute după ce ajunsese ea acasă ca să-i spună că Noah dispăruse în momentul în care plecase ea.

Deci se verifica. Ea era cu adevărat masa de la Starbucks pe care o dorea toată lumea.

– Cred că avem vreo oră, zise Calla în timp ce Blue deschidea ușa mansardei.

– Ar trebui să se întoarcă pe la unsprezece. Lăsă-mă să intru prima. În caz...

– Dar ce crezi c-ar putea ține aici? întrebă Blue cu o sprânceană ridicată.

– Nu știu.

– Dihori?

– Nu fi ridicolă.

– Vrăjitori?

Calla trecu pe lângă Blue și începu să urce scările. Singurul bec care lumina mansarda nu bătea până jos, pe scări.

– Asta e mai probabil. Vai, ce urât miroase!

– Asta e de la dihori.

Din locul în care stătea, mai sus pe scară, Calla îi aruncă lui Blue o privire pe care fata o găsi mult mai periculoasă decât orice ar fi putut găsi în mansardă. Avea dreptate, aerul care se mișca încet în jurul lor era destul de stătut; Blue nu reuși să discearnă imediat mirosul, deși îi aducea aminte de lucruri familiare, precum ceapa putrezită și picioarele nespălate.

– Miroase a sulf, zise Blue. Sau a cadavru.

Gândindu-se la vocea oribilă pe care o auzise ieșind din gura lui Neeve, n-ar fi fost surprinsă în nicio situație.

– Miroase a ferula, o corectă Calla cu asprime.

– Și asta ce e?

– E fie un condiment care este delicios în curry, fie ceva care e foarte folositor la vrăjitorie.

Blue încercă să respire pe gură. Era greu să-și imagineze cum s-ar fi putut ca un condiment care mirosea atât de asemănător cu picioarele unui om mort să fie delicios în orice mâncare.

– Și tu la ce crezi c-o folosește?

– Nu la curry, răspunse femeia, care trecuse între timp de capătul scărilor.

Ajunsă și ea sus, Blue constată că Neeve transformase mansarda în ceva diferit de ceea ce-și amintea ea. O saltea acoperită cu țoale era așternută direct pe podea. Peste tot prin cameră erau lumânări stinse de diferite înălțimi, boluri întunecate și pahare cu apă așezate în grupuri. Fâșii colorate de bandă adezivă desenau modele între unele dintre obiecte. Lângă picioarele lui Blue se vedea restul pe jumătate ars al unei plante, aflat pe o farfurie plină cu cenușă. Într-una dintre lucarnele înguste, două oglinzi mari, cu picior, erau așezate una în fața celeilalte, reflectând la infinit imaginea dintre ele. De asemenea, era frig. Mansarda n-ar fi trebuit să fie însă așa după căldura din ziua aceea.

– Să nu atingi nimic! o preveni Calla pe Blue, ceea ce fata consideră de-a dreptul ironic, având în vedere motivul pentru care veniseră.

Îi dădu ascultare, dar înaintă mai mult în cameră, privind la statuia micuță a unei femei cu ochi pe pântece. Întreaga încăpere îi dădea o senzație de neliniște.

– Cred că face mult curry.

În spatele lor scările scârțâiră, făcându-le să tresară și pe Blue, și pe Calla.

– Pot să vin și eu sus? întrebă Persephone.

Era o întrebare retorică, de vreme ce ea ajunsese deja „sus". Îmbrăcată cu un halat de dantelă pe care i-l făcuse Blue, ajunsese deja în pragul ușii. Părul îi era legat strâns, ceea ce semnala că nu-i era frică să-și murdărească mâinile.

– *Persephone!* tună Calla, care-și revenise din șoc și acum era nervoasă că fusese speriată. Ar trebui să faci și tu un zgomot când intri în cameră.

– Am lăsat scara să scârțâie, sublinie Persephone. Maura a spus că se va întoarce la miezul nopții, așa că hai să terminăm până atunci.

– Știe? se întrebară simultan una pe alta Blue și Calla.

Persephone se ghemui ca să vadă mai bine o mască de piele neagră care avea un cioc lung și ascuțit.

– Doar nu credeți că am înghițit povestea aia despre filmele cu pitici, nu-i așa?

Calla și Blue se priviră din nou. Fata își dădu seama ce însemna prezența Persephonei: Maura voia și ea să știe mai multe despre Neeve.

– Înainte de a începe, zise Blue, vrei să ne explici de ce susține Neeve că a venit în Henrietta?

Calla se plimba prin cameră, frecându-și mâinile de parcă îi era frig sau se gândea ce obiect să apuce mai întâi.

– Asta e simplu. Mama ta a adus-o aici ca să-l găsească pe tatăl tău.

– Păi, o corectă Persephone, asta nu e chiar adevărat. Maura mi-a spus că Neeve a abordat-o, spunându-i că l-ar putea găsi.

– Așa, din albastrul cerului? întrebă Calla.

– Aș prefera să nu folosești expresia asta, o preveni Blue.

– De nicăieri? repetă Calla, după care ridică o lumânare. Asta pare ciudată.

– Eu tot nu știu o mulțime de detalii, zise Blue încrucișând brațele pe piept.

Calla își trecu lumânarea din mâna stângă în cea dreaptă.

– Pe scurt, tatăl tău a apărut acum optsprezece ani, a năucit-o de tot pe Maura, transformând-o într-o prietenă absolut inutilă timp de un an, a lăsat-o însărcinată și apoi a dispărut după ce te-ai născut tu. Era drăguț și evaziv, așa

încât eu am presupus că era unul care-și făcuse veacurile prin parcurile de rulote și avea și cazier.

– Calla! o admonestă Persephone.

– Nu mă deranjează, răspunse Blue.

Cum ar fi putut fi deranjată de trecutul unui străin?

– Eu vreau să cunosc doar faptele, zise apoi.

– Chiar trebuie să fii atât de sensibilă? clătină Persephone din cap.

Blue ridică din umeri, după care o întrebă pe Calla:

– Ce-ți spune lumânarea aceea?

Îndepărtând-o de corp pe cât de mult putea, Calla își mii ochii și apoi zise:

– Doar că a fost folosită pentru o vrajă de scrutare. Mă aștept să fi fost una prin care să-și fi dorit să găsească obiecte.

În timp ce Calla scotocea printre celelalte lucruri, Blue medită o clipă la ceea ce aflase despre tatăl ei și descoperi că acesta îi este în continuare drag fără motiv. Fusese încântată când auzise că era drăguț.

– Am auzit-o pe mama spunându-i lui Neeve că aveau să-l caute așa... ca pe internet.

– Asta sună adevărat, zise Calla. Maura e doar curioasă, nu-i ca și când ar muri de dorul lui.

– O, nu știu ce să zic despre asta, murmură Persephone.

La auzul acestor vorbe, Blue ciuli urechile.

– Stai! Crezi că mama e în continuare îndrăgostită de... dar n-are și el un nume?

– Cățeluș, răspunse Calla, iar Persephone chicoti, amuzată evident de amintirea unei Maure incredibil de îndrăgostite.

– Refuz să cred că mama a spus vreodată *cățeluș* vreunui bărbat, zise Blue.

– Ei bine, a făcut-o. Și-i mai zicea *iubite*.

Calla ridică un bol. Pe fundul lui se formase o crustă, de parcă ar fi conținut cândva un lichid gros. Precum budinca. Sau sângele.

– Și *Dovlecel*[1].

– Asta chiar că *inventezi*.

Blue era rușinată de mama ei.

Persephone se înroșise ușor încercând să-și stăpânească râsul și clătină din cap. Câteva șuvițe de păr evadară din strânsoare, făcând-o să pară ca și cum ar fi scăpat recent dintr-o tornadă.

– Mi-e teamă că nu.

– Dar de ce ai numi pe cineva...

Întorcându-se spre Blue cu o figură extrem de amuzată, Calla o îndemnă:

– Folosește-ți imaginația.

În momentul acela, Persephone explodă într-un hohot gigantic de râs.

– Ei, serios, zise Blue încrucișându-și iarăși brațele.

Gravitatea cu care vorbise spulberă și ultima geană de reținere rămasă în cele două femei. Râzând incontrolabil, începură să schimbe și alte diminutive pe care se pare că le folosise Maura cu optsprezece ani mai devreme.

– Doamnelor, zise Blue cu fermitate. Mai avem doar patruzeci și cinci de minute. Calla, pune mâna pe alea, urmă ea arătând spre oglinzi.

Dintre toate lucrurile ciudate din camera aceea, le găsea cele mai îngrozitoare și asta părea un motiv foarte bun pentru a vedea ce e cu ele.

---

[1] *Butternut*, în original. O specie de dovleac asemănător cu o pară, a cărui formă sugerează ansamblul format de penis și de testicule (n. tr.).

Înghițindu-și râsul, Calla păși spre oglinzi. Era ceva neliniștitor în legătură cu lipsa totală de utilitate a celor două suprafețe orientate exact una spre cealaltă.

– Nu te băga între ele! o preveni Persephone.

– Nu-s idioată, îi răspunse Calla.

– Și de ce să nu stai între ele? întrebă Blue.

– Cine știe ce face acolo? Nu vreau ca sufletul meu să ajungă în vreo sticluță undeva într-o altă dimensiune sau ceva asemănător.

Calla apucă marginea oglinzii celei mai apropiate, având grijă să nu se expună celeilalte. Încruntându-se, întinse mâna spre Blue, care înaintă spre ea permițându-i să-i pună cealaltă mână pe umăr.

Câteva momente nu se auziră decât insectele de afară.

– Micuța noastră Neeve e ambițioasă, mârâi Calla, ușurându-și strânsoarea degetelor atât pe rama oglinzii, cât și pe Blue. Aparent, nivelul ei de notorietate nu e de ajuns. Programele de televiziune sunt pentru anonimi.

– Calla, în loc să fii sarcastică, mai bine ne-ai spune ce vezi, îi zise Persephone.

– O văd purtând masca aia neagră de acolo și stând între oglinzile astea. Cred că o văd în locul de unde a venit pentru că are patru oglinzi. Mai sunt câte două, mai mari, în spatele acestora. O pot vedea în toate cele patru și poartă masca în toate imaginile, deși arată diferit în fiecare. Într-una e mai slabă. În alta e îmbrăcată în negru. În cealaltă pielea ei pare să aibă ceva. Nu sunt sigură ce văd... S-ar putea să fie posibilități.

Calla se opri, iar Blue se înfioră la gândul că ar putea exista patru Neeve diferite.

– Adu-mi masca! Nu, nu tu, Blue, rămâi aici! Persephone...

Femeia apucă precaută masca. Urmă o altă pauză în care Calla să poată simți obiectul acela.

– A fost dezamăgită când a cumpărat chestia asta, zise Calla. A avut, cred, parte de o cronică negativă la una din cărțile ei? Sau la una dintre emisiuni? Nu. A văzut cifrele uneia sau alteia și acestea erau dezamăgitoare. Acum văd limpede cifrele și ceea ce și-a imaginat când a cumpărat asta. Se compara cu Leila Polotsky.

– Și cine e asta? întrebă Blue.

– O vrăjitoare mai cunoscută decât Neeve, o lămuri Calla.

– Nu credeam că așa ceva e posibil, răspunse Blue.

O emisiune de televiziune și patru cărți îi păreau lui Blue apogeul faimei la care ar fi putut spera cineva într-o lume în care nimeni nu crede în magie.

– O, dar e foarte posibil, zise Calla. Întreab-o pe Persèphone.

– Nu știu ce să zic despre asta, răspunse cealaltă femeie.

Blue nu era sigură dacă se referise la faimă sau la modul în care ar fi putut ea răspunde.

– Oricum, continuă Calla. Neeve a noastră își dorește să călătorească prin lume și să fie respectată. Iar masca asta o ajută să-și vizualizeze dorințele.

– Și ce au toate astea de-a face cu prezența ei aici? întrebă Blue.

– Nu știu încă. Am nevoie de un obiect mai nimerit.

Calla își luă mâna de pe oglindă și puse înapoi masca în cârligul ei de pe perete.

Continuară să scotocească prin cameră. Blue descoperi un mănunchi de trei bețe legate cu o fundă roșie și o replică pe roșu a măștii negre. Lângă fereastră descoperi și sursa mirosului aceluia îngrozitor: un săculeț mic de pânză în care era cusut ceva.

I-l dădu Callei, care îl ținu în mână doar o secundă înainte să zică plictisită:

– Asta e ferula. E doar un talisman de protecție. S-a speriat de un vis și de aceea l-a făcut.

Persephone se așezase pe vine lângă unul dintre boluri și își plimba mâinile deasupra lui. Felul în care întinse palmele, cu degetele aproape nemișcate, îi reaminti lui Blue de felul în care se comportase Gansey lângă balta din Cabeswater.

– E foarte multă incertitudine în toate astea, nu-i așa? zise Persephone. Eu asta simt. Poate că e mai simplu decât ne imaginăm: a venit într-adevăr să o ajute pe Maura, dar s-a lăsat un pic dusă la vale de Henrietta.

– Din cauza drumului morților? întrebă Blue. Eu am prins-o făcând vrăji de scrutare în mijlocul nopții, iar ea mi-a spus că Drumul Morților înlesnește calitățile de vrăjitor aici.

Calla rânji, înainte să înceapă să cotrobăie printre lucrurile de lângă pat.

– Mai ușor și mai greu totodată, zise Persephone. Are o mulțime de energie, deci e ca și cum ai fi tu mereu prin preajmă. Ca în cazul băieților tăi: multă gălăgie.

Băieții mei! gândi Blue, întâi enervată, apoi flatată și apoi din nou iritată.

– Calla, ce-ai descoperit? întrebă Persephone.

Femeia rămase cu spatele, dar începu să le zică:

– Cu unsprezece luni în urmă, un bărbat a sunat-o pe Neeve ca s-o întrebe dacă ar putea să vină în Henrietta, Virginia, într-o călătorie pe care avea s-o plătească el în întregime. În timpul cât ar fi stat aici, ea ar fi trebuit să folosească orice ar fi avut la dispoziție ca să marcheze un meridian energetic și „un loc puternic" despre care știa că e în apropiere, dar nu-l putea găsi. I-a răspuns că nu e interesată,

dar mai târziu a hotărât să investigheze pentru sine această posibilitate. Și-a dat seama că Maura o va lăsa să rămână în oraș dacă se va oferi să-l găsească pe vechiul ei prieten.

Persephone și Blue aveau aceeași uimire întipărită pe chipuri.

– Asta e uluitor! exclamă Blue.

Calla se întoarse. Ținea în mână un carnețel, pe care îl flutură în direcția celorlalte două.

– Am găsit agenda lui Neeve.

– Ah, tehnologia! oftă Persephone. Mi se pare că am auzit o mașină. Mă întorc imediat.

În timp ce Persephone cobora scările în aceeași liniște în care le urcase, Blue merse lângă Calla și-și așeză bărbia pe umărul ei, ca să poată vedea și ea.

– Unde a notat toate astea?

Calla frunzări paginile acoperite de scrisul lui Neeve și-i arătă o sumedenie de notițe obișnuite despre ore de întâlnire, termene de predare a manuscriselor și întâlniri la prânz. Pe urmă, ajunse la pagina în care Neeve își notase amănuntele în legătură cu telefonul pentru Henrietta. Era exact așa cum spusese Calla, cu o excepție importantă. Neeve scrisese și numele celui care o sunase, precum și numărul lui de telefon.

Fiecare mușchi din corpul lui Blue se încordă dureros.

Numele bărbatului care o sunase pe Neeve cu atâta vreme în urmă era unul ciudat, pe care Blue ajunsese să-l cunoască destul de bine: Barrington Whelk. În spatele lor, scara scârțâi din nou. Persephone rosti ceva care semăna cu un *hmm*.

– Tot a fost un pic sinistru, zise Calla întorcându-se.

Persephone își ținea mâinile împreunate în față.

– Am două veşti proaste, se întoarse ea spre Blue. Prima e că au venit Băieţii tăi Corbi şi unul dintre ei pare să-şi fi rupt degetul cel mare dând cu pumnul într-un pistol.

În spatele lui Persephone se auzi o altă scârţâitură în timp ce o a doua persoană urca scările. Blue şi Calla tresăriră puţin văzând-o pe Neeve cum apare lângă Persephone, cu eterna ei privire scrutătoare.

– A doua e că Neeve şi Maura s-au întors mai devreme.

35

Bucătăria era aproape plină. Trebuie spus că nu fusese niciodată o încăpere foarte mare, iar în momentul în care în ea intraseră trei băieți, patru femei și o Blue, părea pur și simplu că podeaua este neîncăpătoare. Adam era politicos și o ajuta pe Persephone să prepare ceai pentru toți, deși trebuia să întrebe mereu, *Unde sunt cănile? Și acum unde sunt linguriţele? Dar zahărul?* Ronan părea foarte agitat în raport cu calmul lui Adam, ocupa locul a trei persoane fiindcă se plimba neobosit. Orla venise și ea ca să bârfească, dar se uita atât de admirativ la Ronan, încât Calla a strigat la ea cerându-i să plece și să ofere tuturor ceva mai mult spațiu.

Neeve și Gansey stăteau la masă. Adam și Ronan arătau exact la fel cum îi lăsase Blue; ochii lui Gansey erau în schimb diferiți. Petrecu un minut prea mult încercând să-și dea seama ce s-a schimbat – era o combinație, se hotărî ea – între faptul că privirea lor era mai luminoasă, iar pielea din jurul lor părea să fie mai întinsă.

Își întinsese brațul în fața lui pe masă. Degetul îi era pus în atele.

– Ar putea să-mi taie cineva brățara asta de la spital? întrebă el pe un ton deopotrivă galant și febril, adoptat în mod evident intenționat. Mă simt ca un invalid. Vă rog!

Oferindu-i o foarfecă, Persephone remarcă:

– Ții minte, Blue? Ți-am spus că trebuie să-ți scoți degetul mare din pumn atunci când vrei să lovești pe cineva.

– Da, dar nu mi-ai spus să-i spun *lui*, protestă Blue.

– În regulă, zise și Maura din pragul ușii, frecându-și fruntea cu degetele. Sunt câteva lucruri evidente. Cineva tocmai a încercat să te ucidă pe tine, continua ea arătând spre Gansey. Voi doi susțineți că prietenul vostru a fost ucis de omul care a vrut să-l omoare și pe el, li se adresă ea lui Ronan și lui Adam. Voi trei îmi spuneți că Neeve a vorbit la telefon cu cel care l-a omorât pe prietenul vostru și a încercat să facă la fel și cu Gansey, urmă ea referindu-se la Blue, Persephone și Calla. Iar tu îmi zici că n-ai mai avut nimic de-a face cu el de la conversația aceea telefonică.

În ultima parte se referise la Neeve. Deși Maura le vorbise tuturor, ei continuau să se uite la mătușa care locuia în mansardă.

– Iar tu i-ai lăsat să cotrobăie prin lucrurile mele, răspunse Neeve.

Blue se aștepta ca mama ei să pară că are remușcări, în schimb Maura păru că se înfurie mai tare.

– Și cu un motiv foarte întemeiat, evident! Nu-mi vine să cred că nu mi-ai spus adevărul! Dacă ai vrut să te joci pe Drumul Morților, de ce nu mi-ai cerut pur și simplu? De unde știi că te-aș fi refuzat? În loc de asta, ai pretins că... ești hotărâtă să...

Făcu o pauză uitându-se la Blue.

– ...să-l găsești pe Dovlecel, încheie Blue.

– O, Doamne! exclamă Maura. Calla, tu i-ai spus, nu-i așa?

– Nu, zise Blue încercând să fie puternică și să pretindă că băieții nu se uitau cu toții la ea. Cred că și eu ar trebui să fiu supărată. De ce nu mi-ai spus că nu l-ai cunoscut cu adevărat pe tatăl meu și că m-ai avut deși nu erai măritată? De ce e ăsta așa un mare secret?

– Eu n-am spus niciodată că nu l-am cunoscut îndeajuns, zise Maura, cu vocea spartă.

Femeia părea emoționată, ceea ce o cam deranjă pe Blue. Fata se uită în schimb la Persephone.

– De unde știi că nu m-aș fi bucurat să aflu pur și simplu adevărul? Nu-mi pasă dacă taică-miu a fost un derbedeu numit Dovlecel. Asta nu schimbă cu nimic prezentul.

– Cred că nu-l chema cu adevărat Dovlecel, îi șopti Gansey lui Adam.

Glasul lui Neeve, dulce ca întotdeauna, se auzi în toată bucătăria:

– Cred că simplificați lucrurile. Eu *chiar* petreceam o mulțime de timp căutându-l pe tatăl lui Blue. E adevărat că nu doream să-l găsesc doar pe el.

– Și atunci de ce toată purtarea asta secretoasă? se răsti Calla.

Neeve privi fix la degetul rănit al lui Gansey.

– Este genul de descoperire care duce spre pericol. Vă dați cu toții seama de acest lucru, fiindcă în lipsa acestei discreții pe care o doriți și voi i-ați fi spus tot ce știți lui Blue.

– Ea nu are puterile noastre, zise Maura sec. Majoritatea lucrurilor pe care le-am omis aveau sens doar în momentul în care eram în timpul unei ședințe de ghicit sau scrutam pe Drumul Morților.

– Dar nu mi-ați zis nici mie, interveni Gansey.

Își privea degetul cu sprâncenele împreunate. Deodată, Blue își dădu seama ce era diferit la el: purta o pereche de ochelari cu rame metalice. Aveau genul acela de rame subțiri pe care nu le remarci decât dacă ți se atrage atenția. Îl făceau să pară mai matur și mai serios sau poate că asta era expresia lui generală în momentul acela. Deși nu i-ar fi spus asta niciodată, îl prefera pe acest Gansey celui ciufulit de vânt și care reușea să fie frumos fără să facă vreun efort.

– În timpul ședinței de ghicit, continuă el, când am întrebat despre meridianul energetic, mi-ați ascuns această informație.

Pe chipul Maurei se putea citi acum puțină vinovăție.

– Și de unde să fi știut ce doreai să faci cu informația aceea? Deci, unde e omul ăsta acum? Barrington? Chiar *așa* îl cheamă?

– Barrington Whelk, rostiră la unison Adam și Ronan, după care schimbară o privire uimită.

– La spital, poliția mi-a spus că îl caută. Atât cea din Henrietta, cât și cea statală, zise Gansey. Acasă nu era, ba chiar părea că-și făcuse bagajele.

– Cred că acum este dat în urmărire, cum s-ar spune... bombăni Ronan.

– Și crezi că mai e interesat de tine? întrebă Maura.

– Nu știu dacă a avut vreodată treabă cu mine, zise Gansey clătinând din cap. Nu cred că a avut un plan, pur și simplu voia jurnalul ca să-l găsească pe Glendower.

– Păi, nu știe unde este regele ăsta adormit?

– Nimeni nu știe, răspunse Gansey. Am un coleg – Ronan chicoti la auzul cuvântului *coleg*, dar celălalt continuă neimpresionat – în UK care mi-a povestit despre ritualul pentru care Whelk l-a folosit pe Noah. E posibil să-l încerce din nou într-un alt loc cum ar fi Cabeswater.

– Cred că ar trebui să trezim meridianul, zise Neeve.

Femeia atrase din nou toate privirile din încăpere. Părea imperturbabilă, un ocean de liniște, așa cum stătea cu mâinile împreunate în fața ei.

– Pardon? interveni Calla. Sunt destul de sigură că am auzit că e nevoie de un sacrificiu, de un mort.

Neeve își ridică ușor bărbia.

– Nu neapărat. Un sacrificiu nu implică întotdeauna moartea.

– Chiar dacă am presupune că asta e adevărat, zise Gansey care părea însă că are mari dubii, Caberwater e un loc straniu. Ce se va întâmpla pe restul meridianului energetic dacă îl trezim?

– Nu sunt sigură. Dar pot să-ți spun chiar acum că va fi trezit, urmă Neeve. N-am nici măcar nevoie de bolul meu ca să văd asta. Tu ești de altă părere? încheie ea, uitându-se la Persephone.

Femeia își ținea cana de ceai în dreptul feței, ascunzându-și gura.

– Nu, spuse ea. Asta e ceea ce văd și eu. Cineva o să-l trezească în următoarele câteva zile.

– Și nu cred că vreți să fie domnul Whelk, continuă Neeve. Cine va trezi Drumul Morților va fi avantajat de acesta. Cel care sacrifică, dar și cel care este sacrificat.

– Favorizat precum Noah? întrebă Blue. El nu pare să fi fost foarte norocos.

– Din ce-am auzit până acum, a trăit în formă fizică într-un apartament, împreună cu băieții ăștia, remarcă Neeve. Asta e de preferat unei obișnuite existențe de spirit. Aș spune că a fost destul de favorizat.

Gansey își trecu un deget peste buza de jos.

– Nu sunt sigur de asta, zise el. Avantajul lui Noah, favoarea pe care a primit-o, este legat și de meridianul energetic, nu-i așa? Când i-au mutat cadavrul, prezența lui s-a estompat foarte mult. Dacă unul dintre noi va face ritualul, oare nu va fi legat de meridian într-un fel similar, în ciuda faptului că sacrificiul nu implică moartea? Sunt prea multe lucruri pe care nu le știm. E mult mai practic *să-l împiedicăm* pe Whelk să facă ritualul din nou. Am putea să le spunem polițiștilor unde este Cabeswater.

– NU!

Neeve și Maura vorbiseră în același timp. Neeve câștigase însă la impresie artistică pentru că își însoțise izbucnirea cu o ridicare bruscă de pe scaun.

– Am crezut că ați fost la Cabeswater, zise ea.

– Am fost.

– Și n-ați simțit locul ăla? Vreți să-l distrugă? Câți oameni vreți să se înghesuie pe acolo? Vi se pare că e o pădure care ar putea exista în prezența unei mulțimi de *turiști*? E... *sfântă*.

– Ceea ce aș vrea, zise Gansey, ar fi să nu trimitem poliția la Cabeswater, dar nici să trezim meridianul. Mi-ar plăcea să aflăm mai multe despre locul acela și apoi, cu siguranță, să-l găsim pe Glendower.

– Așa, și ce facem cu Whelk, întrebă Maura.

– Nu știu, admise el. Pur și simplu n-aș vrea să mă mai gândesc la el.

Câteva fețe exasperate se întoarseră spre Gansey.

– Ei bine, vorbi Maura, asta înseamnă că o să scape pur și simplu pentru că tu nu ai chef să te ocupi de el.

– N-am spus ce voi face, răspunse Gansey privind la atelă. Am spus doar ce mi-ar plăcea.

Era un răspuns naiv și băiatul știa asta.

– Eu mă duc înapoi la Cabeswater, continuă Gansey. Mi-a luat jurnalul, dar nu-l las să mi-l răpească și pe Glendower. N-am de gând să mă opresc din căutat doar fiindcă și el face același lucru. Și am să-l repar pe Noah. Cumva.

Blue privi la mama ei care rămăsese tăcută cu brațele încrucișate.

– O să te ajut și eu, zise ea.

36

– Cerbul se oprește aici, zise Ronan trăgând frâna de mână. Iarba verde de acasă, *uscată și răhățoasă.*

Învăluită în întuneric, casa familiei Parrish părea o cutie cenușie și sinistră, cu două ferestre luminate. O siluetă ivită la geamul de la bucătărie dădu deoparte perdeaua ca să privească la BMW. Ronan și Adam erau singuri în mașină; Gansey venise în Camaro de la spital la Fox Way 300, așa încât trebuise să-l ducă înapoi la Monmouth. Era un aranjament destul de bun; Adam și Ronan nu aveau nimic de împărțit momentan și erau mult prea preocupați de evenimentele de peste zi ca să înceapă vreo ceartă în seara aceea.

Adam se întinse în spate ca să-și ia geanta de poștaș, singurul cadou pe care îl acceptase vreodată de la Gansey și doar fiindcă nu îi mai trebuia.

– Mersi că m-ai adus.

În fereastră apăru și silueta inconfundabilă a tatălui lui Adam. Stomacul băiatului se strânse. Prinse mai bine cureaua de piele, dar nu coborî din mașină.

– Băi, chiar nu trebuie să te duci acolo, zise Ronan.

Adam preferă să nu spună nimic. N-ar fi avut niciun rost.

– N-ai teme de făcut? întrebă el în schimb.

Ronan era însă inventatorul unor asemenea răspunsuri, așa încât nu avea cum să fie atins de cuvintele acelea. Răspunse cu un zâmbet nemilos, vizibil chiar și în lumina slabă a aparaturii de la bord.

– Ba da, Parrish, cred că am.

Adam tot nu se dădu jos. Nu-i plăcea postura agitată a siluetei tatălui său. Era însă și lipsit de înțelepciune să mai zacă în mașină – mai ales în asta, una care aparținea indiscutabil unui elev de la Aglionby – subliniindu-și prieteniile.

– Crezi că-l vor aresta pe Whelk până la lecția de mâine? întrebă Ronan. Fiindcă dacă-i așa, n-am de gând să-mi scriu eseul.

– Cred că dacă apare la școală, răspunse Adam, tema ta va fi ultima lui preocupare.

Se lăsă liniștea, iar apoi Ronan zise:

– Cred că ar fi mai bine să merg să-mi hrănesc pasărea.

Privi în jos la schimbătorul de viteze, fără însă ca ochii să i se concentreze pe ceva anume. Zise încetișor:

– Mă tot întreb ce s-ar fi întâmplat dacă Whelk îl împușca astăzi pe Gansey.

Adam preferase să nu exploreze posibilitatea aceea. De fiecare dată când gândurile îi ajunseseră în preajma acestei idei, în mintea lui se deschisese ceva întunecat și cu margini tăioase. Era greu să-și mai amintească viața la Aglionby înainte de Gansey. Amintirile acelea depărtate erau pline de dificultăți, singurătate, multe nopți pe care Adam le petrecuse pe treptele casei, vărsând lacrimi de frustrare și întrebându-se în același timp de ce se chinuia. Fusese mai mic însă atunci, deși abia dacă trecuse un an de atunci.

– Dar nu l-a omorât.

– Da, zise Ronan.

– Ce bine că l-ai învățat croșeul ăla!

– Eu nu i-am spus cum să-și rupă degetul.

– Dar ăsta e Gansey. Învață cât să fie competent la suprafață.

– Fraier! zise Ronan, redevenind el însuși.

– Ne vedem mâine. Mulțumesc încă o dată, dădu Adam din cap, forțându-se să se pună în mișcare.

Ronan încercă să nu se uite la casă, ci în partea opusă, pe câmpul întunecat. Mâna îi odihnea pe schimbătorul de viteze; era limpede că îl tulbura ceva, dar la Ronan nu aveai cum să știi dacă era vorba în continuare de Whelk sau de cu totul altceva.

– Nicio problemă, frate. Ne vedem mâine.

Adam coborî cu un oftat. Bătu ușor pe cupola mașinii, iar Ronan începu să dea încet înapoi. Deasupra lor stelele erau strălucitoare și neîndurătoare.

În timp ce Adam parcurgea cei trei pași până la casă, ușa din față se deschise, lăsând lumina să-i cadă pe picioare și pe încălțări.

Tatăl său lăsă ușa deschisă, dar rămase în prag, privind în jos la fiul lui.

– Salut, tată! zise Adam.

– Nu mă lua cu de-astea! se răsti bărbatul.

Era deja nervos. Mirosea a țigări, deși nu fuma.

– Vii acasă la miezul nopții. Încerci să te ascunzi iarăși într-o mulțime de minciuni?

– Poftim? întrebă Adam precaut.

– Maică-ta făcea curat în camera ta astăzi și a găsit ceva. Ai idee la ce mă refer?

Genunchii lui Adam se lichefiau încet. Se străduise să ascundă de tatăl său cea mai mare parte a vieții sale de la Aglionby și se putea gândi la o mulțime de lucruri care aveau legătură cu el și cu viața lui și care să nu-l încânte pe Robert Parrish. Faptul că nu știa cu exactitate ce anume găsise mama lui era chinuitor. Nu reuși să susțină privirea tatălui său.

Robert Parrish îl apucă pe Adam de guler, forțându-l să-și ridice bărbia.

– Uită-te la mine când îți vorbesc! Un fluturaș de salariu! De la fabrică!

Aha!

Gândește repede, Adam. Ce trebuie să audă acum?

– Nu-nțeleg de ce ești supărat, zise Adam încercând să-și controleze cât mai mult vocea.

Acum, că aflase că motivul erau banii, habar n-avea cum să rezolve problema. Tatăl său îl apropie la doar trei centimetri de fața lui, așa încât acum Adam putea simți la propriu cuvintele și nu doar să le audă.

– Ai mințit-o pe mama ta cu privire la cât câștigi.

– N-am mințit.

Asta fusese o greșeală, iar Adam realiză acest lucru imediat după ce rostise ultimul cuvânt.

– *Să nu mă minți în față!* urlă tatăl său.

Deși știa ce urmează, brațul lui Adam întârzie puțin ca să-și poată apăra eficient fața.

Când mâna tatălui său îi lovi obrazul, mai mult auzi decât simți: o trosnitură, ca și cum un ciocan aflat undeva în depărtare lovea floarea unui cui. Adam încercă să-și păstreze echilibrul, dar piciorul său nu găsi marginea scării, iar tatăl lui îl lăsă să cadă.

Când tâmpla lui Adam lovi balustrada, în minte îi izbucni un uragan de lumini. Reuși să vadă, într-un răstimp foarte scurt, miliarde de culori cum explodează, transformate apoi într-un alb orbitor.

Durerea i se insinuă în cap.

Era întins pe pământ lângă scări, fără să aibă vreo amintire din secunda care se scursese între lovitura de balustradă și cea de pe pământ. Praful îi acoperise fața și-i intrase și în gură. Adam trebui să respire în toate felurile în care putea o ființă omenească, apoi încercă să deschidă ochii.

– Ei, haide, zise tatăl său plictisit. Ridică-te! Serios?

Adam se ridică încet în patru labe. Se dădu pe spate și se ghemui cu genunchii așezați încă pe pământ în timp ce urechile îi țiuiau dureros. Așteptă ca zgomotul care îi suna în minte să înceteze. Nu reușea să se concentreze la nimic altceva decât la țiuitul acela ascuțit.

Adam zări la mijlocul drumului de pământ stopurile BMW-ului lui Ronan.

Du-te, Ronan! Pleacă!

– N-o să jucăm jocul ăsta, se răsti Robert Parrish. N-am de gând să mă opresc să lămuresc chestia asta doar fiindcă tu te-arunci la pământ. Știu când te prefaci, Adam. Nu-s prost. Nu-mi vine să cred că faci atâția bani și îi arunci pe tâmpita aia de școală. Ne-ai auzit de-atâtea ori vorbind despre factura la electricitate, la telefon...

Tatăl său era departe de a se fi liniștit. Adam putea vedea asta în felul în care pășea în jos pe scări, din încordarea picioarelor lui. Băiatul își strânse coatele pe lângă corp și își plecă fruntea, dorindu-și doar ca sunetul pe care îl auzea în urechi să înceteze. Trebuia să se pună în locul tatălui său, să-și imagineze ce-avea el de zis și să dezamorseze situația.

Nu reușea să se concentreze. Gândurile i se spărgeau cu zgomot pe pământul din fața lui, în ritmul pulsului său nebunesc. Urechea lui stângă îi urla în minte. Era atât de caldă, încât părea udă.

– Ai mințit, mârâi tatăl său. Ne-ai spus că școala te plătește pe tine. Nu mi-ai zis că ai câștigat – făcu o pauză lungă pentru a scoate o hârtie mototolită din buzunarul cămășii, începând să o agite – optsprezece mii patru sute și douăzeci și trei de dolari pe an.

Adam încercă să răspundă, dar nu reuși decât să icnească.

– Poftim?

Tatăl său veni mai aproape. Apucându-l din nou de guler, îl ridică pe fiul său de parcă acesta ar fi fost un cățeluș. Adam reuși să stea în picioare foarte puțin. Pământul alunecă de sub el și căzu. Trebuia să se zbată ca să-și găsească vorbele; ceva se fracturase în el.

– Parțială, icni Adam. Bursă parțială.

Tatăl lui mugi ceva din nou, dar el era întors cu urechea stângă și acolo nu percepea nimic decât un vuiet sălbatic.

– *Să nu mă ignori!* mârâi tatăl lui, după care, inexplicabil, își întoarse capul de la Adam și strigă: Și tu ce mai vrei?

– Să fac asta, rânji Ronan Lynch izbind cu pumnul în obrazul lui Robert Parrish. Din spatele lui, BMW-ul, cu portiera de la șofer deschisă, lumina norii de praf dintre ei.

Ronan, zise Adam. Sau poate doar o gândise. Fără tatăl lui care să-l țină, se împleticea.

Apucându-l pe Ronan de cămașă, tatăl lui Adam îl împinse pe băiat spre casă. Îi trebui însă doar un moment lui Ronan să se echilibreze. Genunchiul îi găsi stomacul lui Parrish. De două ori, tatăl lui Adam întinse mâna spre Ronan.

Degetele îi trecură însă neajutorate peste capul ras. Reuși totuși să-și înfigă țeasta în chipul băiatului.

Adam o auzi cu urechea dreaptă pe mama lui strigându-le să se oprească. Avea telefonul în mână și-l flutura în direcția lui Ronan, de parcă asta l-ar fi putut opri. Era o singură persoană care ar fi putut pune capăt luptei, iar mama lui Adam nu avea numărul ei.

– Ronan! zise Adam, de data asta sigur că reușise să se facă auzit.

Propria voce îi suna ciudat, de parcă ar fi fost căptușită cu bumbac. Mai făcu un pas și pământul îi fugi definitiv de sub picioare. *Ridică-te, Adam!* Acum era în patru labe. Cerul părea la fel ca pământul. Se simțea distrus definitiv. Nu reușea să stea în picioare. Tot ceea ce putea face era să-i privească pe tatăl său și pe prietenul său luptându-se la câțiva metri de el. Era o pereche de ochi fără trup.

Bătaia era murdară. La un moment dat, Ronan căzu, iar Robert Parrish lovi tare către capul băiatului. Antebrațele lui Ronan se ridicară instinctiv ca să-și protejeze fața. Parrish se aplecă pentru a le desface. În momentul acela, mâna lui Ronan se năpusti ca un șarpe, trăgându-l la pământ pe Parrish.

Adam nu mai reușea să distingă decât fragmente ale luptei: tatăl lui și Ronan rostogolindu-se, trăgându-se unul pe celălalt, lovindu-se. Străluciri roșii și albastre care cădeau intermitent pe pereții casei mobile, luminând câte o secundă și câmpul din jur. Poliția.

Mama lui continua să urle.

Totul era doar zgomot. Simțea că trebuie să fie capabil să stea în picioare, să meargă, să gândească și apoi l-ar fi putut opri pe Ronan înainte să se întâmple ceva cu adevărat îngrozitor.

– Fiule!

Lângă el îngenunchease un polițist. Mirosea a ienupăr, iar lui Adam i se păru că s-ar putea îneca.

– Ești în regulă?

Ajutat de ofițerul de poliție, Adam reuși să se ridice. Ceva mai încolo, un alt polițist încerca să-l tragă pe Ronan de pe Robert Parrish.

– Sunt în regulă, zise Adam.

Polițistul îi dădu drumul la braț, dar îl apucă foarte repede înapoi.

– Băiete, nu ești în regulă! Ai băut cumva?

Ronan auzise probabil întrebarea, fiindcă, din partea cealaltă a curții, începu să strige un răspuns: conținea o mulțime de cuvinte urâte și se întorcea mereu la expresia *l-a bătut de s-a căcat pe el.*

Privirea lui Adam se încețoșa și apoi se limpezea, alternativ. Abia dacă-l putea zări pe Ronan. Îngrozit, întrebă:

– Îi puneți cătușele?

Asta nu se poate întâmpla. Nu poate să meargă la închisoare din cauza mea.

– Ai băut, insistă polițistul.

– Nu, răspunse Adam.

Doar că nu era sigur pe picioare; pământul părea că saltă și tresare la fiecare mișcare a capului său. Își dădea seama că arată de parcă ar fi fost beat. Trebuia să se adune. În după-amiaza aceea îi atinsese fața lui Blue. Simțise atunci că orice este posibil, de parcă întreaga lume i s-ar fi așternut la picioare. Încercă să-și canalizeze senzația aceea, dar i se păru că nu are niciun sens.

– Nu pot...

– Ce nu poți?

Nu aud cu urechea stângă, gândi Adam.

Mama lui stătea pe verandă privindu-i pe el și pe polițist, cu ochii îngustați. Adam știa ce gândește, fiindcă avuseseră discuția aceea de nenumărate ori: *Nu spune nimic, Adam. Zi-le că ai căzut. A fost cumva și vina ta, nu-i așa? O să rezolvăm problema în familie.*

Dacă Adam l-ar fi reclamat pe tatăl său, totul s-ar fi prăbușit în jur. Mama lui nu l-ar fi iertat niciodată. Dacă l-ar fi reclamat, nu s-ar fi putut întoarce acasă niciodată.

În partea cealaltă a curții, unul dintre ofițeri puse mâna pe ceafa lui Ronan ca să-l bage în mașina de poliție.

Chiar și fără să audă cu urechea stângă, Adam reuși să distingă vocea lui Ronan:

– Ți-am zis că mă descurc, omule. Chiar crezi că e prima dată când mă urc în așa ceva?

Adam nu se putea muta cu Gansey. Făcuse atât de multe ca să se asigure că atunci când va face pasul ăsta totul va fi realizat de el. Nu de Robert Parrish. Nu de Richard Gansey.

În termenii lui Adam Parrish sau deloc.

Adam își atinse urechea stângă. Pielea îi ardea și-l durea și, în absența auzului care să-i spună că degetul i se apropiase de canalul auditiv, propria atingere părea imaginară. Vaietul acela din ureche încetase și acum... nu mai rămăsese nimic. Cu adevărat nimic.

Nu pleci din cauza mândriei? îi spusese odată Gansey.

– Ronan mă apăra pe mine.

Gura lui Adam era uscată, la fel ca praful din jurul lor. Polițistul se concentră asupra lui, iar băiatul continuă:

– De tatăl meu. Toate astea sunt de la el. Fața și...

Mama lui îl privea fix.

Închise ochii. Nu putea să o privească și să spună ce avea de zis. Chiar și cu ochii închiși se simțea de parcă ar fi căzut, de parcă orizontul s-ar fi inversat și el s-ar fi lovit la cap. Adam avea senzația teribilă că tatăl său reușise să-i rupă ceva cu adevărat esențial.

Și atunci reuși să spună în sfârșit:

– Pot... pot... pot să depun plângere? întrebă el.

37

Lui Whelk îi era dor de mâncarea bună care însoțea condiția de a fi bogat. Când se întorcea de la Aglionby, fiindcă niciunul dintre părinții lui nu gătea, angajau un *chef* care să vină din două în două seri și să pregătească o cină. Carrie, așa cum se numea bucătăreasa, era o femeie extrovertită, dar intimidantă care adora pur și simplu să taie tot felul de lucruri cu cuțitele ei. Doamne, cum îi lipsea un guacamole făcut de ea!

Stătea în parcarea unui service auto abandonat, mâncând un hamburger uscat pe care îl cumpărase de la o magherniță cu fast-food aflat la câțiva kilometri depărtare; era primul pe care îl mânca în șapte ani. Nesigur cu privire la hotărârea cu care polițiștii îi căutau mașina, parcase undeva unde nu bătea lumina lămpilor stradale și se întorsese să mănânce.

În timp ce mesteca, în minte i se contura un plan, care implica un somn pe bancheta din spate a mașinii și alcătuirea altui plan a doua zi dimineață. Nu-i inspira prea multă încredere și era destul de deprimat. Acum că se gândea mai bine, își dădea seama că ar fi trebuit pur și simplu să-l răpească pe Gansey, dar chestia asta ar fi avut nevoie de mult

mai multă planificare decât furtul; în plus, nu plecase de acasă pregătit să bage pe cineva în portbagaj. De fapt, nu plecase de acasă pregătit pentru nimic. Pur și simplu fructificase ocazia care i se oferise când mașina lui Gansey se oprise. Dacă ar fi meditat mai mult, probabil că l-ar fi răpit pe Gansey și l-ar fi folosit mai târziu în ritual, după ce ar fi ajuns împreună exact pe meridianul energetic.

Doar că Gansey ăla n-ar fi fost niciodată o țintă foarte nimerită; vânătoarea ucigașului lui ar fi fost monumentală. De fapt, probabil puștiul Parrish ar fi fost mai potrivit. Nimeni nu avea să ducă lipsa unui plod născut într-o rulotă. Trebuia să recunoască însă că-și făcea toate temele.

Trist, Whelk mai luă o înghițitură din hamburgerul ca iasca. Gustul nu-i ridică foarte mult moralul.

Lângă el, telefonul public începu să sune. Până atunci, Whelk nici nu-și dăduse seama de prezența lui acolo; se gândise mereu că telefoanele celulare le desființaseră practic pe cele publice cu mulți ani înainte. Privi singura mașină parcată ca să vadă dacă exista cineva care așteaptă un apel. Celălalt vehicul era însă gol și cauciucul dezumflat din dreapta indica faptul că era acolo de mai multă vreme decât câteva minute.

Așteptă neliniștit în timp ce telefonul sună de douăsprezece ori, dar nu apăru nimeni ca să răspundă. Se simți ușurat când sunetul se opri, dar nu îndeajuns de confortabil ca să rămână în locul acela. Își înveli cealaltă jumătate de hamburger și se ridică.

Telefonul începu să sune din nou. Îi auzi soneria în timp ce se îndrepta spre coșul de gunoi din cealaltă parte a ușii service-ului abandonat (INTRAȚI, ESTE DESCHIS! mințea un semn agățat acolo) și continuă să o facă în timp ce el se întoarse să strângă de pe masă unul dintre cartofii pe

care-i uitase acolo; continuă să sune și în tot timpul în care merse în spate, acolo unde-și parcase mașina.

Whelk nu era cine știe ce filantrop, dar realiză că, indiferent cine va fi fost de cealaltă parte a apelului, acesta își dorea neapărat să dea peste cineva. Se întoarse la telefon, care continua să sune – genul acela vechi de sonerie, acum, dacă se gândea la asta, trebuia să accepte că telefoanele nu mai sunau așa – și ridică receptorul din furcă.

– Alo?

– Domnul Whelk, zise Neeve grațios. Sper c-aveți o seară bună.

Whelk trebui să se prindă de telefon ca să nu cadă.

– De unde ai știut cum să mă contactezi?

– Pentru mine, numerele sunt un lucru extrem de simplu, domnule Whelk, așa că nu ești prea greu de găsit. În plus, mai am și niște păr de-al tău.

Vocea lui Neeve era moale și venea parcă din altă lume. Whelk gândi că nicio persoană în viață nu ar fi trebuit să aibă un glas atât de asemănător cu cel al unei centrale telefonice computerizate.

– De ce mă suni?

– Mă bucur că mă întrebi, zise Neeve. Te sun în legătură cu ideea pe care mi-ai propus-o ultima dată când am vorbit.

– Mi-ai zis atunci că nu vrei să mă ajuți, răspunse Whelk.

Se gândea încă la faptul că femeia aceea îi furase un fir de păr. Imaginea ei mișcându-se încet și suplu prin aprtamentul său întunecat și abandonat nu era prea plăcută. Se întoarse cu spatele la stația service și privi în noapte. Era posibil să fi fost acolo pe undeva. Poate că-l urmărise și așa aflase unde să-l sune. Știa însă că nu e adevărat. Singurul motiv pentru

care o contactase atunci era fiindcă el știa că femeia se pricepe. Nu era însă foarte sigur și la ce anume.

– Da... în privința ajutorului aceluia pe care mi l-ai cerut, zise Neeve. M-am răzgândit.

38

– Hei, Parrish! zise Gansey.

Camaroul era parcat la umbra aleii, chiar lângă uşile de sticlă ale spitalului. În timp ce-l aştepta pe Adam să iasă, Gansey le urmărise închizându-se şi deschizându-se pentru pacienţi invizibili. Acum stătea în spatele volanului, iar Adam se aşeză lângă el, pe scaunul din dreapta. Băiatul era, în chip destul de straniu, neatins; de obicei, după asemenea întâlniri cu tatăl său rămâneau vânătăi sau zgârieturi, dar de data asta, singurul lucru pe care îl putea vedea Gansey era o ureche puţin mai roşie decât în mod normal.

– Mi-au spus că nu ai asigurare, zise Gansey.

Mai aflase şi că exista posibilitatea ca Adam să nu mai audă niciodată cu urechea stângă. Acesta fusese cel mai greu lucru de acceptat, că prietenului său i se întâmplase ceva ireversibil şi invizibil. Se aştepta ca Adam să-i spună că va găsi o modalitate de a plăti. Dar prietenul său se mulţumi să-şi rotească brăţara de pacient în jurul încheieturii.

– M-am ocupat eu, adăugă Gansey cu grijă.

Acesta era punctul în care Adam se enerva mereu. Şi izbucnea: *Nu, nu voi lua nenorocitii tăi de bani, Gansey. Nu*

mă poți cumpăra. Băiatul nu făcea însă altceva decât să rotească la nesfârșit brățara aceea de hârtie.

– Ai câștigat, zise Adam într-un final, trecându-și mâna prin părul ciufulit și părând foarte obosit. Du-mă să-mi iau lucrurile.

Gansey dădu să pornească motorul, dar apoi își luă mâna de pe cheie.

– N-am câștigat nimic. Chiar crezi că așa mi-am dorit să se petreacă lucrurile?

– Da, repetă Adam fără să-l privească. Da, așa cred.

Durerea și mânia clocoteau în pieptul lui Gansey.

– Nu fi de rahat!

Adam învârtea neîncetat brățara de hârtie, trăgând-o de capătul unde fusese lipită.

– Îți spun că ești îndreptățit să-mi repeți „ți-am zis eu" sau „dac-ai fi plecat mai devreme, asta nu s-ar fi întâmplat".

– Păi, ți-am zis eu așa ceva până acum? Nu trebuie să te comporți de parcă ar fi sfârșitul lumii.

– Dar este sfârșitul lumii!

O ambulanță opri între ei și ușile spitalului; girofarurile continuară să lumineze, iar paramedicii săriră din cabină și se grăbiră în spate, ca să rezolve cine știe ce urgență nevăzută. Gansey simțea ceva incandescent în coșul pieptului.

– A te muta din casa tatălui tău nu e sfârșitul lumii.

– Știi ce mi-am dorit, zise Adam. Și știi că nu e asta.

– Te comporți de parc-ar fi vina mea.

– Spune-mi că nu-ți place cum s-au aranjat lucrurile.

Nu voia să mintă; își dorise ca Adam să plece din casa aceea. Dar nicio părticică din el nu se gândise că asta ar putea însemna ca prietenul său să fie rănit. Nu existase niciodată o părticică din el care să vrea ca Adam să

trebuiască să fugă în loc să-şi facă o ieşire triumfătoare. Nu existase nicio părticică din el care să-şi fi dorit ca prietenul lui să-l privească în felul în care o făcea acum. Aşa că răspunsul său veni sincer:

– Nu-mi convine cum s-au aranjat lucrurile.

– Bine, îi răspunse Adam. Oricum ţi-ai dorit să mă mut pentru totdeauna de acolo.

Lui Gansey nu-i plăcea să ridice vocea (o auzea mereu în minte pe mama lui care spunea: *Oamenii ţipă atunci când nu ştiu îndeajuns de multe vorbe ca să şoptească),* dar i se întâmplase de multe ori, aşa încât acum luptă cu sine ca să zică pe un ton normal:

– Nu în felul ăsta. Măcar ai un loc unde să mergi. „Sfârşitul lumii"... Care e *problema* ta, Adam? Adică, vreau să zic, de ce îţi repugnă atât de mult casa mea încât tu nu te poţi imagina trăind acolo? De ce toate lucrurile pe care le fac pentru tine le percepi ca pe o pomană? Pentru tine, ele izvorăsc toate din milă. Ei bine, uite ce e: m-am săturat să merg pe vârfuri ocolindu-ţi principiile.

– Dumnezeule, sunt sătul de condescendenţa ta, Gansey! zise Adam. Nu încerca să mă faci să mă cred prost. Cine foloseşte cuvinte ca „repugnă"? Să nu încerci să-mi spui că nu vrei să mă determini să cred despre mine însumi că sunt prost.

– Ăsta e felul în care vorbesc eu. Îmi pare rău că tatăl tău nu te-a învăţat sensul verbului „a repugna". Era probabil prea ocupat să te dea cu capul de peretele rulotei, în timp ce tu te scuzai că eşti în viaţă.

Amândoi rămaseră cu răsuflarea tăiată.

Gansey ştia că mersese prea departe. Era prea departe, prea târziu, prea mult.

Adam deschise portiera.

– Du-te dracu', Gansey! Du-te dracu'! zise el cu o voce groasă și furioasă.

Gansey închise ochii.

Adam izbi portiera și apoi încă o dată, ca să se închidă mai bine. Gansey rămase cu ochii închiși. Nu voia să vadă ce face prietenul său ori dacă există oameni prin jur care se uită la cearta dintre un puști și un băiat într-un Camaro portocaliu strălucitor, purtând un pulover Aglionby. În momentul acela își ura uniforma și emblema de pe piept, mașina zgomotoasă și cuvintele de trei sau patru silabe pe care părinții săi le foloseau în conversațiile obișnuite de la masa de seară, pe tatăl hidos al lui Adam și pe mama lui mult prea îngăduitoare, dar cel mai mult îl dureau ultimele cuvinte ale lui Adam, care-i răsunau neîncetat în minte.

Nu putea să mai suporte, să țină în el toate astea.

Până la urmă, el nu însemna nimic pentru Adam, nu însemna nimic pentru Ronan. Primul își scuipase vorbele către el, iar Ronan distrusese toate ocaziile pe care i le dăduse ca să repare lucrurile. Gansey era doar un tip care deținea o mulțime de lucruri, dar care purta în piept un pustiu ce îi devora sufletul, an de an, din ce în ce mai mult.

Ei se îndepărtau mereu de el. Gansey nu părea însă capabil să-i părăsească.

Deschise ochii. Ambulanța era încă acolo, dar Adam plecase.

Lui Gansey îi trebuiră câteva momente ca să-l localizeze. Era deja la vreo două sute de metri depărtare, mergând prin parcare spre șosea, însoțit de o umbră mică și albastră.

Gansey se aplecă pe bord și deschise geamul de la portiera din dreapta și abia apoi porni Porcul. Până ce ocoli porțiunea rezervată ambulanțelor ca să ajungă în parcare, Adam

ajunsese aproape pe marginea șoselei cu patru benzi care trecea pe lângă spital. Traficul era destul de intens, dar Gansey începu să meargă pe lângă Adam, făcând mașinile din spatele lui să-l depășească, uneori în sunetul claxoanelor.

– Unde te duci? strigă el. Unde te poți duce?

Adam știa bineînțeles că era acolo – mașina era mai zgomotoasă decât oricare alta –, dar continuă să meargă fără să-i dea vreo atenție.

– Adam! repetă Gansey. Spune-mi doar că nu te întorci acolo!

Nimic.

– Nu trebuie neapărat să fie Monmouth, încercă Gansey pentru a treia oară. Lasă-mă doar să te duc acolo unde vrei să ajungi.

Te rog, urcă în mașină.

Adam se opri. Intră cu gesturi smucite și apoi închise portiera. Nu o trânti însă destul de bine, așa încât trebui să mai încerce de două ori. Rămaseră tăcuți în timp ce Gansey intră la loc în trafic. Cuvintele îi apăsau buzele, rugându-l să le rostească, dar rămase tăcut.

Într-un târziu, Adam îi spuse fără să se uite la el:

– Nu contează cum o spui. Până la urmă e ceea ce ți-ai dorit. Toate lucrurile tale într-un singur loc, sub acoperișul tău. Tot ceea ce posezi, exact unde poți să vezi...

În momentul acela se opri. Își lăsă capul să-i cadă în mâini. Degetele mari începură să frece părul de deasupra urechilor, cu încheieturile albite. Când trase aer în piept, părea că încearcă din răsputeri să nu izbucnească în plâns.

Gansey se gândea la o sută de lucruri pe care i le-ar fi putut spune lui Adam despre cum totul va fi în regulă, că era mai bine așa, că Adam Parrish fusese propriul stăpân

înainte să-l întâlnească pe el și că faptul că va dormi sub un alt acoperiș nu va schimba acest lucru, cum uneori el și-ar fi dorit să fie ca Adam, fiindcă era foarte adevărat și autentic într-un fel care lui i se refuza. Vorbele lui Gansey aveau însă tendința să se transforme în arme tăioase și nu avea încredere că nu-l va răni din nou, din greșeală, pe prietenul său.

Merseră tăcuți ca Adam să-și ia lucrurile, iar când părăsiră parcul de rulote pentru ultima dată, cu mama lui urmărindu-i din spatele ferestrei de la bucătărie, Adam nu privi nicio clipă înapoi.

39

Când Blue ajunse la Monmouth Manufacturing în după-amiaza aceea, crezu mai întâi că totul era pustiu. Fără nicio mașină în parcare, totul părea cumva abandonat. Încercă să-și imagineze cum ar fi fost să fie Gansey în momentul în care văzuse hala aceea pentru prima dată, cum hotărâse că e un loc minunat să locuiești, dar nu reuși pe deplin. Era la fel cum nu putea să-și imagineze cum se poate uita cineva la Porc și să hotărască fericit că e o mașină minunată sau că Ronan ar putea fi un bun prieten. Într-un fel însă, toate lucrurile astea funcționaseră, iar acum iubea apartamentul, iar Ronan începea să nu-i mai fie atât de antipatic. Cât despre mașină...

Ei bine, ar putea trăi foarte bine și fără ea.

Blue ciocăni la ușa de pe scară.

– Noah? Ești acolo?

– Sunt aici.

Fata constată fără surprindere că vocea venea din spatele ei în loc s-o fi auzit de partea cealaltă a ușii. Când se întoarse, i se păru că îi vede întâi picioarele și apoi, încet, și restul corpului. Tot nu era sigură că e în întregime acolo, că fusese

încă de la început – era greu să te decizi asupra existenței lui Noah în zilele acelea.

Îi dădu voie să o mângâie pe păr cu degetele lui înghețate.

– Nu este ciufulit ca de obicei, zise el cu tristețe.

– N-am prea dormit. Se ciufulește doar după un somn adânc. Mă bucur să te văd.

Noah își încrucișă brațele, apoi le lăsă pe lângă corp, le băgă în buzunare, după care le scoase.

– Mă simt cu adevărat normal doar când ești și tu prin preajmă. Mă refer, normal așa cum am fost înainte de a-mi descoperi cadavrul. Asta desigur nu era însă felul în care eram când...

– Eu nu cred că ai fost cu adevărat foarte diferit atunci când ai trăit, îi spuse Blue.

Era însă adevărat că ea nu reușea în continuare să și-l imagineze pe acel Noah care călătorea cu Mustangul roșu.

– Cred, zise Noah cu grijă, amintindu-și, că am fost mai rău atunci.

Discuția se îndrepta într-o zonă în care exista pericolul ca el să dispară, așa că Blue întrebă repede:

– Unde sunt ceilalți?

– Gansey l-a dus pe Adam să-și ia lucrurile, ca să se poată muta aici. Ronan e la bibliotecă.

– Să se mute? Am crezut că... Stai așa! Unde s-a dus Ronan?!

Cu foarte multe pauze, oftaturi și momente de privit în gol, Noah reuși să-i povestească evenimentele nopții trecute încheind:

– Dacă l-ar fi arestat pe Ronan fiindcă l-a pocnit pe tatăl lui Adam, ar fi fost dat afară din Aglionby indiferent de circumstanțe. N-ar fi avut cum să ignore acuzația de agresiune. Adam l-a reclamat însă pe tatăl său, ca să-l scape pe

Ronan. Desigur că acum Adam trebuie să se mute, fiindcă taică-su îl urăște.

– Dar e îngrozitor, zise Blue. Noah, e *îngrozitor!* N-am știut despre tatăl lui Adam...

– El a vrut să păstreze discreția.

Un loc de unde ar trebui să plec. Fata își amintea cum se referise Adam la casa lui. Iar acum, bineînțeles, avea altă perspectivă și asupra vânătăilor lui îngrozitoare, dar și a multor replici între băieți care i se păruseră de neînțeles în momentul acela, toate referitoare la viața lui de acasă. Primul lucru care îi veni în minte fu grozav de neplăcut: nu-i fusese lui Adam o prietenă îndeajuns de bună ca el să-i poată povesti lucrurile acelea. Apoi avu imediat înțelegerea faptului îngrozitor că Adam nu mai avea acum familie. Ea ce-ar fi fost fără familia ei?

– Bine, lasă, dar de ce e Ronan la bibliotecă? întrebă ea.

– Tocește, zise Noah. Pentru un examen de luni.

Era cel mai drăguț lucru pe care auzise Blue că-l făcuse Ronan vreodată.

Telefonul începu să sune, iar fata îl auzi perfect, deși el se afla la etajul de deasupra.

– Ar trebui să răspunzi! zise Noah surescitat. Grăbește-te!

Blue trăise prea multă vreme în compania femeilor din casa de pe Fox Way 300 ca să pună la îndoială intuiția lui Noah. Alergând repede ca să țină pasul cu el, îl urmă pe scară în sus până în pragul ușii. Era încuiat. Băiatul făcu câteva gesturi de neînțeles pentru ea, mai agitat decât îl văzuse vreodată.

– Aș putea s-o fac dacă... izbucni el.

Dac-ar avea mai multă energie, gândi Blue. Îi atinse imediat umărul. Împrospătat de forța ei, Noah se aplecă pe

clanță și deschise ușa imediat, trântind-o de perete. Fata se aruncă spre telefon.

– Alo? gâfâi ea în receptor.

Telefonul de pe birou era unul clasic, negru și cu cadran, exemplificând perfect dragostea lui Gansey pentru lucrurile bizare și aproape nefuncționale. Așa după cum îl cunoștea, era posibil să fi plătit linia de telefon fix doar ca să aibă prilejul de a-și pune pe birou aparatul acela.

– O, bună ziua, dragă! se auzi o voce necunoscută de la capătul celălalt al liniei.

Blue sesiză imediat un accent specific.

– Richard Gansey e acasă?

– Nu, răspunse Blue. Dar îi pot transmite un mesaj.

În momentul acela, fata simți că acesta fusese rolul ei până atunci în viață: să retransmită mesaje.

Noah o împunse cu un deget înghețat.

– Spune-i cine ești.

– Lucrez cu Gansey, adăugă Blue. La cercetarea meridianului energetic.

– Aha! zise vocea. Bine. Ce minunat e că ne-am întâlnit! Cum ziceai că te cheamă? Eu sunt Roger Malory.

Își rostea „r"-urile într-un chip extrem de complicat, care-i făcea cuvintele greu de înțeles.

– Blue. Numele meu e Blue Sargent.

– Blair?

– Blue.

– Blaize?

– Jane, oftă Blue.

– Ah, Jane, mi se păruse că dintr-un motiv pe care nu mi-l pot imagina îmi spuneai că te cheamă Blue. Mă bucur de cunoștință, Jane. Din păcate, am vești proaste pentru Gansey.

Vrei să-i transmiți că am încercat ritualul acela cu un coleg – tipul din Surrey pe care l-am pomenit mai demult, un om foarte întreprinzător, dar cu o respirație foarte urât mirositoare – și n-a mers prea bine. Partenerul meu o să fie în regulă, doar că doctorii spun că va mai dura câteva săptămâni până să i se vindece pielea. Grefele funcționează splendid...

– Așteptați, zise Blue.

Înșfăcă o bucată de hârtie de pe biroul lui Gansey; părea un fel de temă la algebră. El mâzgălise deja o pisică atacând un bărbat, așa încât se gândi că poate să o folosească și ea.

– Încerc să-mi notez totul. Ăsta e ritualul menit să trezească meridianul energetic, nu-i așa? Ce anume a mers prost?

– E foarte greu de zis, Jane. Ajunge însă să-i zici că liniile astea sunt mult mai puternice decât am anticipat noi. Poate că sunt magie, poate că sunt știință, dar cu siguranță sunt energie. *Colegul meu a ieșit destul de ușor din pielea lui.* Am fost sigur că l-am pierdut; nu mi-am imaginat că un om poate să sângereze atât de mult fără să moară. Ei, când îi povestești lui Gansey, poți să treci peste partea asta. Băiatul e foarte sensibil când vine vorba de moarte și n-am chef să-l supăr.

Blue nu observase ca Gansey să aibă „o problemă" cu moartea, dar se declară de acord să nu-i spună.

– Dar tot nu mi-ați spus ce anume ați încercat, sublinie Blue.

– A, serios?

– Nu. Iar asta înseamnă că noi am putea s-o facem la rândul nostru din greșeală. Asta dacă nu ne ziceți.

Malory chicoti. Sunetul semănase cu cel scos atunci când sorbi frișca de pe o ciocolată caldă.

– Da, ai dreptate. A fost o chestie logică, bazată de fapt pe una dintre ideile lui Gansey. Am făcut un nou cerc de pietre folosindu-le pe cele care înregistrau semnături

energetice semnificative. Ăștia-s termeni de divinație, mă înțelegi, Jane, nu știu cât de bine ești familiarizată cu lucrurile astea, dar e drăguț să constați că o fată se implică în toate astea; meridianele energetice sunt lucruri de care se ocupă mai ales bărbații și e plăcut să auzi că o domnișoară ca tine...

– Da, îl întrerupse Blue. E minunat! Mă distrez de minune. Deci, ați aranjat un cerc de pietre...

– A, da. Am pus șapte pietre într-un cerc în jurul a ceea ce speram noi că este centrul meridianului energetic și le-am potrivit pozițiile exacte până când am obținut în centru o măsurătoare energetică semnificativă. E ca și cum ai poziționa o prismă ca să descompui lumina.

– Și atunci i-a căzut pielea partenerului dumneavoastră?

– Exact atunci. Tocmai făcea o măsurătoare fix în centru când – trebuie să recunosc cu tristețe că nu-mi aduc aminte exact ce-a rostit, fiindcă am fost copleșit de ceea ce a urmat – a zis o glumă, o remarcă în joacă sau ceva în felul în care vorbiți voi, tinerii de astăzi, așa cum face uneori și Gansey care, de dragul amuzamentului...

Blue nu era foarte sigură că Gansey căutase vreodată amuzamentul, dar își propuse să fie mai atentă la lucru acela.

– ...a zis ceva despre pierderea pielii sau jupuirea ei, ceva de genul ăsta. Și se pare că vorbele au fost interpretate ca atare. Nu sunt sigur cum au reușit cuvintele să determine o asemenea reacție și nu cred că am trezit meridianul, cel puțin nu pe deplin, dar asta a fost. Cu adevărat dezamăgitor.

– În afară de partea în care partenerul dumneavoastră a supraviețuit însă ca să poată spune povestea, zise Blue.

– Păi, eu sunt cel care trebuie s-o spună, completă Malory entuziasmat.

Fata se gândi că fusese o glumă. În orice caz, începu să râdă fără să se simtă rușinată. Pe urmă îi mulțumi lui Malory, schimbă cu el niște replici politicoase și închise telefonul.

– Noah? strigă ea în pustietatea camerei, fiindcă nu-l mai vedea pe băiat.

În loc de răspuns, auzi niște portiere cum se închid afară și niște voci.

Blue își repetă fraza aceea în minte: „Colegul meu a ieșit destul de ușor din pielea lui". Ea nu avea vreo prejudecată față de moarte, dar fraza aceea desena o imagine oribilă și foarte vie în mintea ei.

O clipă mai târziu, auzi ușa închizându-se la primul etaj și apoi în picioare tropăind pe scări.

Gansey intră primul în cameră, iar Blue își dădu seama imediat că nu se așteptase să găsească pe cineva acolo, fiindcă chipul lui nu se aranjase încă în așa fel încât să-i ascundă tristețea. Când o văzu însă pe Blue, reuși imediat să găsească un zâmbet cordial.

Totul era atât de convingător. Fata îi văzuse fața doar cu o secundă mai înainte, dar, deși avusese proba expresiei inițiale a chipului său, îi era greu să accepte că zâmbetul lui Gansey era fals. Era greu de înțeles de ce avusese nevoie un băiat cu o viață atât de lipsită de greutăți ca Gansey să învețe cum să se prefacă atât de dibaci și de convingător că e fericit.

– Jane! zise el, iar fetei i se păru că, totuși, în glasul lui răzbătuse o nuanță din tristețea pe care chipul lui nu o mai trăda. Îmi pare rău că a trebuit să intri singură.

În mintea lui Blue se auzi șoapta foarte rece a lui Noah, venită practic din neant: *s-au certat.*

Adam și Ronan intrară și ei. Ultimul era cocoșat de un sac de călătorie și un rucsac, în timp ce Adam căra o cutie

veche de Froot Loops din care ieșea capul unei jucării Transformer.

– Ce mișto! exclamă Blue. E ăla care se transformă într-o mașină de poliție?

Adam o privi fără să zâmbească, de parcă n-ar fi văzut-o cu adevărat. Pe urmă, un moment prea târziu, îi răspunse:

– Da.

Ronan continuă să care bagajele, îndreptându-se spre camera lui Noah, și râse în ritmul pașilor săi. Era genul ăla de râs care se aude când cineva se amuză la propria glumă.

– A sunat un tip, îl informă Blue pe Gansey.

Ridică hârtia unde îi notase numele. Scrisul ei părea că iese din gura pisicii desenate de Gansey.

– Malory, zise Gansey, cu mai puțin entuziasm decât de obicei.

În timp ce Adam continua să-și care cutia pe urmele lui Ronan, Gansey îl privi cu ochii mijiți. Abia după ce ușa de la camera lui Noah se închise în urma lor, reuși să-și ia ochii de la el, ca să o privească pe Blue. Apartamentul păru brusc pustiu fără cei doi, ca și cum ei ar fi pășit într-o altă lume și nu în camera vecină.

– Ce a vrut? întrebă Gansey.

– A încercat ritualul pe meridianul energetic și a spus că lucrurile au mers prost, iar cealaltă persoană – colegul, cred – a fost rănit.

– Cum adică rănit?

– Rănit. Foarte rău. De energie, zise Blue.

Gansey își dădu jos pantofii cu gesturi nervoase. Unul zbură peste orașul în miniatură, iar celălalt se lovi de birou. Întâlni lemnul vechi și apoi căzu la pământ.

– Iuhu! zise Gansey nervos.

– Pari supărat, zise Blue.

– Cum ți-ai dat seama? întrebă el.

– De ce te-ai certat cu Adam?

– De unde știi? o întrebă Gansey privind spre ușa închisă de la camera lui Noah, după care se aruncă pe patul său nefăcut.

– Te rog, zise Blue cu conștiința faptului că și-ar fi dat seama chiar și dacă nu i-ar fi spus Noah.

Gansey bombăni ceva cu gura afundată în așternuturi și făcu un gest vag cu mâna. Blue se ghemui de cealaltă parte a tăbliei, sprijinindu-se cu mâinile de aceasta.

– Zi acum! Și poate de data asta îți scoți și perna din gură.

Gansey nu-și întoarse fața către ea, așa că vocea îi suna tot înfundată:

– Cuvintele mele sunt arme de distrugere în masă și nu am fost dotat cu puterea de a le dezamorsa. Îți poți imagina că trăiesc doar fiindcă a murit Noah? Ce sacrificiu minunat! Ce contribuție deosebită am eu la lumea asta!

Băiatul făcu din nou un semn circular cu mâna, fără să-și scoată fața din pernă. Probabil dorea să-i semnalizeze că glumește. Continuă imediat:

– Da, știu, îmi plâng de milă. Nu mă lua în seamă! Deci Malory crede că nu e bine să trezim meridianul. Da, bine-înțeles. Ce mult îmi plac fundăturile astea!

– Păi, îți cam plângi de milă, zise Blue, deși trebuia să recunoască faptul că îi plăcea ceea ce vede.

Nu îl văzuse niciodată pe adevăratul Gansey un timp atât de îndelungat. Era păcat că asta se întâmpla doar când el se simțea îngrozitor.

– Aproape că am terminat. Nu va mai trebui să mă înduri așa multă vreme.

– Îmi placi mai mult acum.

Dintr-un motiv neștiut, mărturisirea o îmbujoră; Blue se simți recunoscătoare că el își păstra chipul afundat în pernă și că băieții ceilalți erau încă în camera lui Noah.

– Zdrobit, la pământ, zise Gansey. Exact în felul în care ne adoră femeile. Ți-a spus dacă tipul ăla e rănit grav?

– Este.

– Păi, atunci, asta e, zise el rostogolindu-se pe spate așa încât se uita invers la Blue. Nu merită riscul.

– Am crezut că ești convins că trebuie să-l găsești pe Glendower.

– Eu da, zise Gansey. Ei, nu.

– Așa c-o s-o faci de unul singur?

– Nu, o să găsesc o altă cale. Mi-ar plăcea desigur ca puterea meridianului energetic să-mi indice cu săgeți gigantice locul în care e îngropat. În schimb voi continua să caut prin metodele obișnuite. Cum anume s-a rănit tipul ăla?

Blue scoase un sunet neutru, aducându-și aminte de rugămintea lui Malory cu privire la trecerea sub tăcere a detaliilor.

– Blue, ce fel de răni?

Privirea băiatului era fixă de parcă i-ar fi fost mai simplu să se uite la ea când chipurile le erau așezate invers.

– El a zis ceva legat de faptul că și-ar putea pierde pielea și pe urmă, se pare, chiar asta s-a întâmplat. Malory mi-a zis să nu-ți spun asta.

– Își aduce încă aminte când... nu contează, zise Gansey cu buzele țuguiate. Adică i-a căzut pielea? Asta e îngrozitor.

– Ce e îngrozitor? întrebă Adam care se îndrepta deja spre ei.

Văzând-o pe Blue cum stă, cu chipul deasupra lui Gansey, Ronan remarcă vesel:

– Dacă scuipi acum, Blue, îl nimerești fix în ochi.

Gansey se întoarse cu capul de cealaltă parte a patului cu o viteză uimitoare, privind la Adam și apoi luându-și ochii de la el cu repeziciune.

– Blue spune că Malory a încercat să trezească meridianul, iar tipul care-l însoțea a fost rănit grav. Așa că noi n-o facem. Nu imediat.

– Nu-mi pasă de riscuri, zise Adam.

– Nici mie, îl secondă Ronan care se scobea între dinți.

– Tu n-ai nimic de pierdut, zise Gansey arătând spre Adam, după care adăugă uitându-se la Ronan, iar ție nu-ți pasă dacă trăiești sau mori. Asta face ca niciunul dintre voi să nu judece limpede.

– Iar tu nu ai nimic de câștigat, sublinie Blue, ceea ce face ca nici tu să nu poți fi un judecător imparțial. Totuși eu cred că sunt de acord cu tine, adică... uitați la ce s-a întâmplat cu prietenul vostru britanic!

– Mulțumesc, Jane, că ai fost vocea rațiunii, zise Gansey. Nu te uita așa la mine, Ronan! Când am hotărât că trezirea meridianului energetic este singura metodă de a-l găsi pe Glendower?

– Nu avem timp să găsim altă cale, insistă Adam. Dacă Whelk îl trezește, va avea un avantaj. În plus, el vorbește latina. Dacă-i spun copacii? Dacă ajunge la Glendower, va obține favoarea și va scăpa nepedepsit pentru uciderea lui Noah. *Game over,* nenorocitul câștigă.

De pe chipul lui Gansey se evaporase orice urmă de vulnerabilitate. Băiatul sări brusc din pat.

– E o idee proastă, Adam. Hai să găsim o cale care să nu implice rănirea cuiva, iar eu o voi urma cu bucurie. Până atunci... așteptăm.

– Nu avem *timp*, protestă Adam. Persephone spune că meridianul va fi trezit în doar câteva zile.

– Adam, ceea ce se întâmplă acum este că o persoană din partea cealaltă a lumii nu mai are piele pentru că s-a prostit cu meridianul energetic. Am *văzut* Caberwater. Ăsta nu-i un joc. Totul este foarte real și foarte puternic, iar noi nu trebuie să ne jucăm cu așa ceva.

O bucată lungă de vreme, Blue îl privi în ochi pe Adam, însă văzu ceva necunoscut pe chipul lui. Ceva care o făcu să se gândească la faptul că nu-l cunoaște absolut deloc.

În mintea lui Blue reveni imaginea cu el oferindu-i o singură carte de tarot mamei ei și-și aminti cum interpretase Maura doiul de spade. *Mama e foarte bună la ceea ce face, se gândi apoi cu tristețe.*

– Uneori, zise Adam, nu știu cum te poți suporta pe tine însuți.

40

Barrington Whelk nu era prea încântat de Neeve. În primul rând, de când se urcase în mașină, nu făcuse nimic altceva decât să mănânce humus cu biscuiți, iar combinația dintre mirosul de usturoi și rontăit era incredibil de enervantă. Ideea că femeia îi umplea scaunul cu firimituri era unul dintre cele mai stresante gânduri din săptămâna aceea plină de gânduri extrem de agasante. Și mai era și faptul că primul lucru pe care îl făcuse după ce se salutaseră fusese să-și folosească pistolul cu electroșocuri asupra lui. Durerea atroce fusese urmată de umilința de a fi legat pe bancheta din spate a propriei mașini.

Nu-i de ajuns că trebuia să mă descurc cu o mașină de rahat, gândi Whelk. *Acum o să mai și mor în ea.*

Femeia nu-i spusese că avea de gând să-l ucidă, dar Whelk își petrecuse ultimele patruzeci de minute incapabil să vadă altceva decât podeaua de după scaunul din dreapta șoferului. Acolo era un bol de ceramică în care se aflau o mulțime de lumânări, foarfeci și cuțite. Lamele lor erau destul de mari și de sinistre, dar nu constituiau totuși garanția unei crime imediate. Mănușile de cauciuc pe care le purta Neeve

precum și perechea suplimentară din bol erau însă dovezi clare ale intenției femeii.

Whelk nu era foarte sigur, de asemenea, dacă se îndreptau spre meridianul energetic, dar din perioada îndelungată în care Neeve frunzărise jurnalul înainte de a porni pe drum, bănuia că așa se întâmplă. Nu-i plăcea foarte mult să se gândească la viitor, dar acum își spunea că soarta lui va fi aceeași cu cea a lui Czerny, cu șapte ani mai devreme.

O moarte rituală, deci. Un sacrificiu, sângele său scurgându-se în pământ până când atinge meridianul energetic care dormea sub el. Frecându-și încheieturile legate una de alta, își întoarse capul către Neeve, care ținea volanul cu o mână în timp ce mânca biscuiți și humus cu cealaltă. Ca totul să fie și mai insultător pentru Whelk, femeia asculta un CD de pe care se auzeau niște acorduri de muzică *trance*. Probabil că se pregătea pentru ritual.

Moartea lui pe meridianul energetic, se gândi Whelk, avea un fel de ciclicitate.

Nu-i prea păsa însă de lucrul ăsta. Era preocupat de faptul că-și pierduse mașina, respectul de sine, capacitatea de a dormi noaptea. Era preocupat de limbi moarte de atâta vreme încât știa sigur că nu se vor mai schimba. Era preocupat de gustul de guacamole din casa părinților săi, obținut de bucătăreasa aceea pe care o pierduseră de mult. Și mai era ceva: Neeve nu-l legase îndeajuns de strâns.

41

După ce plecă de la Monmouth Manufacturing, Blue se întoarse acasă și se retrase pe partea cea mai îndepărtată a fagului din curtea din spatele casei, încercând să-și facă temele. Constată însă imediat că în loc să-l afle pe „x", încerca să rezolve ecuații cu *Noah* sau *Gansey* sau *Adam*.

Când apăru Adam, renunțase deja la teme și stătea sprijinită de copac. Băiatul păși în umbra deasă dintre fag și peretele casei.

– Persephone mi-a spus că ești aici, zise el oprindu-se acolo unde umbra întâlnea lumina.

Blue se gândi să-i spună *Îmi pare atât de rău de tatăl tău,* dar nu reuși decât să întindă o mână către el. Adam scoase un oftat nehotărât, unul care păru să fie aproape vizibil. Fără să-i spună vreun cuvânt, se așeză lângă ea și apoi își puse capul în poala fetei, acoperindu-și fața cu palmele.

Uimită, Blue nu reacționă imediat în alt fel decât să privească peste umăr ca să se asigure că trunchiul copacului îi ascundea de eventualele priviri din casă. Într-o anumită măsură, se simțea ca și cum s-ar fi apropiat de ea un animal sălbatic, fiind măgulită de încrederea lui, dar și îngrijorată

că l-ar putea speria. Apoi mângâie cu grijă câteva șuvițe din părul băiatului, în timp ce-i privea ceafa. Pieptul îi vibra ușor din cauza atingerii lui și a mirosului de praf și benzină.

– Părul tău are culoarea pământului, zise ea.

– Mai degrabă culoarea noroiului. Asta arată de unde mă trag.

– E amuzant ce zici, observă Blue. În cazul ăsta, și-al meu ar trebui să aibă aceeași culoare.

Băiatul se mulțumi să ridice din umeri. Vorbi abia puțin mai târziu:

– Câteodată mi-e teamă că nu mă va înțelege niciodată cu adevărat.

Fata îl atinse cu degetul în spatele urechii. Simțea că e periculos și palpitant, dar nu la fel de mult pe cât ar fi fost să-l atingă în timp ce el ar fi privit-o.

– Am să spun o singură dată și apoi n-am să mai pomenesc nimic în privința asta, zise ea. Cred că ești extrem de curajos.

Băiatul rămase tăcut o bucată bună de vreme. O mașină din vecini își ambală motorul. Vântul trecea printre frunzele copacului, întorcându-le pe dos într-un fel care prevestea ploaia.

Fără să ridice capul, Adam zise:

– Acum mi-ar plăcea să te sărut, Blue, indiferent cât ești de tânără.

Degetele fetei încetară să se mai miște.

– Nu vreau să te rănesc, zise ea.

Băiatul se ridică și se îndreptă, așezându-se la câțiva centimetri de ea. Expresia de pe fața lui era tristă, deloc asemănătoare celei pe care o avusese data trecută când dorise să o sărute.

– Sunt deja foarte rănit.

Blue se îndoia că el se gândea cu adevărat la sărutul acela și asta îi făcu obrajii să se înroșească. N-ar fi trebuit să-l sărute deloc, dar dacă totuși ar fi făcut-o, cu siguranță nu acela era modul cel mai potrivit.

– Se poate și mult mai rău decât atât, îi zise ea.

Ceva din cuvintele fetei îl făcu să-și înghită cu greutate saliva și să-și întoarcă fața de la ea. Își ținea mâinile neajutorate în poală. *Dac-aș fi fost oricine altcineva pe lumea asta,* gândi ea, *acesta ar fi fost primul meu sărut.* Se întrebă cum ar fi fost să-l sărute pe băiatul acela flămând și dezolat.

Adam își mută privirea, urmărind lumina tremurată care se strecura printre frunzele de deasupra lor.

– Nu-mi mai aduc aminte cum mi-a spus mama ta că trebuie să-mi rezolv problema. Atunci, când ne-a ghicit. Alegerea pe care n-o puteam face.

Blue oftă. Deci despre asta era vorba, iar ea știuse încă de la început, chiar dacă el nu realizase.

– Să ai o a treia opțiune, zise ea. Data viitoare ar trebui să-ți aduci un carnețel.

– Nu-mi aduc aminte nici ca ea să fi spus ceva de un carnețel.

– Asta-i fiindcă o spun eu, acum. Data viitoare când ți se dă în cărți, ia notițe! În felul ăsta, o să poți compara prezicerile cu ceea ce ți se întâmplă cu adevărat și vei ști dacă ghicitoarea e bună.

Acum ochii săi erau îndreptați către ea, dar fata nu era sigură că el o privește cu adevărat.

– Așa o să fac.

– De data asta, o să te salvez eu, adăugă Blue, care-și dădu capul pe spate ca să-l urmărească în timp ce se ridica. Degetele și pielea tânjeau după băiatul pe care îl ținuse de

mână multe zile în urmă, dar cel care stătea acum în fața ei părea să nu mai fie același.

– Mama e o clarvăzătoare pricepută.

Cu mâinile în buzunare, Adam își frecă obrazul de umăr.

– Deci crezi c-ar trebui s-o ascult?

– Nu, ar trebui să mă asculți pe mine.

Zâmbetul băiatului se construi atât de subțire încât dispăru imediat.

– Iar tu ce mă sfătuiești?

– Să continui să fii curajos, îi zise fata, copleșită brusc de o teamă intensă pentru el.

Era sânge peste tot.

„Ești mulțumit acum, Adam?" urlă Ronan. Îngenunchease lângă Gansey care era prăbușit la pământ și avea convulsii. Blue privea la Adam, iar oroarea întipărită pe fața ei era cel mai rău lucru. Din vina lui. Chipul lui Ronan era sălbatic din cauza durerii. „Asta ți-ai dorit?"

La început, când Adam deschisese ochii după visul din scorbură, membrele îi tremuraseră din cauza adrenalinei și nu fusese tocmai sigur unde se afla. Se simțise de parcă levitase; spațiul din jurul lui era cumva greșit, prea puțină lumină, mult prea înalt deasupra capului, iar pereții din jurul lui nu-i întorceau ecoul răsuflării sale.

Apoi își adusese aminte unde era, în camera lui Noah, cu pereții săi apropiați și tavanul înalt. Se simți apăsat de un nou val de disperare al cărei motiv îi era foarte clar: dorul de casă. Adam rămase treaz nenumărate minute, încercând să ajungă la pace cu sine însuși. Logica îi spunea că nu avea nimic de pierdut și că acum era victima sindromului Stockholm, identificându-se cu răpitorii, considerând că atunci când nu-l

lovise, tatăl său o făcuse din bunătate. Când judeca obiectiv, își dădea seama foarte bine că fusese abuzat. Știa că stricăciunile erau undeva în adânc, acolo unde nu puteau ajunge vânătăile cu care se dusese uneori la școală. Ar fi putut să-și disece reacțiile la infinit, poate și emoțiile și să se întrebe dacă va deveni și el un tată care-și va lovi copilul.

Dar stând așa, în întuneric, un sigur gând îi paraliza mintea: *Mama nu va mai vorbi niciodată cu mine. Nu mai am casă.*

Spectrul lui Glendower și meridianul energetic se învârteau și ele în mintea lui Adam. Păreau mai aproape decât fuseseră vreodată, la fel ca posibilitatea unei căutări încununate de succes. Whelk era la rândul său pe undeva pe-acolo, iar el căutase de ceva mai multă vreme decât Gansey. Cu siguranță, dacă era lăsat în pace, avea să găsească ceea ce voia mai repede decât ei.

Trebuie să trezim meridianul energetic.

Mintea lui Adam devenise o furtună de gânduri: ultima dată când îl lovise tatăl său, Porcul trăgând lângă el cu Gansey la volan, fantoma lui Ronan de la casa de marcat a magazinului, în ziua în care decisese că trebuie să meargă la Aglionby, primul pumn al aceluiași Ronan turtindu-i fața tatălui său. Era plin de atâtea dorințe, prea multe pentru a le putea prioritiza, încât toate păreau disperate. Voia să nu trebuiască să muncească atâtea ore, să meargă la o facultate bună, să arate bine purtând cravată, să nu se mai simtă tot flămând după ce mânca sandvișul subțire pe care și-l aducea la lucru, să conducă Audiul lucitor la care se uitase împreună cu Gansey odată după ore, să meargă acasă, să-l fi lovit și el pe tatăl său, să posede un apartament a cărui bucătărie să aibă blatul de granit și un televizor mai mare decât biroul

lui Gansey, să simtă că aparține unui loc, să meargă acasă, să meargă acasă, să meargă acasă.

Dacă trezeau meridianul, dacă-l găseau pe Glendower, ar fi putut avea aceste lucruri. Pe cele mai multe dintre ele.

În minte îi apăru însă din nou imaginea unui Gansey rănit și văzu și chipul lui trist, așa cum era mai devreme, când se certaseră. Pur și simplu nu avea de gând să-l pună pe Gansey în niciun fel în pericol.

Dar, tot așa, nu avea de gând nici să-l lase pe Whelk să le-o ia înainte, să dobândească lucrurile pentru care munciseră atât de mult. *Să așteptăm!* Gansey își putea permite asta, Adam nu.

În momentul acela, se hotărî. Mișcându-se fără zgomot prin cameră, Adam își băgă niște lucruri în geantă. Era greu de prevăzut care aveau să-i trebuiască. Băiatul trase pistolul de sub pat și-l privi pentru câteva clipe: o formă neagră, sinistră, pe dușumea. Mai devreme, Gansey îl văzuse cum îl despachetează.

– Ce e *ăla?* întrebase el oripilat.

– Știi prea bine ce este, îi răspunsese Adam.

Era pistolul tatălui său pe care îl luase fiindcă, deși nu era sigur că taică-su avea să-l folosească vreodată împotriva mamei lui Adam, nu avea de gând să-și asume un asemenea risc.

Neliniștea lui Gansey cu privire la pistol fusese aproape palpabilă. Era posibil ca acest lucru să se fi datorat faptului că Whelk îi lipise de frunte țeava unuia.

– Nu vreau să-l văd pe-aici.

– Nu pot să-l vând, îi spusese Adam. M-am gândit deja la asta. Dar nu e legal. E înregistrat pe numele lui.

– Cu siguranță trebuie să existe vreo modalitate de a scăpa de el. Îngroapă-l.

– Și să-l găsească vreun copil?

– Pur și simplu nu-l vreau aici!

– Am să găsesc o modalitate de a mă descotorosi de el, îi promisese Adam. Dar nu-l puteam lăsa acasă. Nu acum!

Adam nu-și dorea să ia pistolul cu el în seara aia.

Dar n-avea de unde să știe ce anume trebuia să sacrifice.

Verifică siguranța și apoi băgă pistolul în geantă. Se ridică în picioare și se întoarse spre ușă când scoase un icnet. Noah stătea chiar în fața lui, cu ochii goi aflați la același nivel cu cei ai lui Adam, cu obrazul sfărâmat în dreptul urechii rănite a lui Adam, cu gura din care nu se auzea nicio respirație la doar câțiva centimetri de fața lui Adam, rămas la rândul său fără suflare.

Fără Blue prin preajmă care să-l facă mai puternic, fără Gansey care să-i dea umanitate, în lipsa lui Ronan care să-l facă să se simtă dorit, Noah era o apariție înfricoșătoare.

– Să nu-l arunci, îi șopti Noah.

– Asta încerc, răspunse Adam apucându-și din nou geanta de poștaș.

Pistolul din ea o făcea nenatural de grea. *Am verificat siguranța, nu-i așa? Da, știu că am făcut-o.*

Când se îndreptă de spate, Noah dispăruse deja. Adam păși prin spațiul întunecat și rece în care stătuse fantoma prietenului său și deschise ușa. Gansey era ghemuit în pat, cu căștile în urechi și ochii închiși. Chiar și auzind așa, doar pe jumătate, Adam reuși să distingă sunetul stins al muzicii; melodiile pe care Gansey și le alesese ca să-i țină companie reușiseră să îl adoarmă.

De fapt, nu-l trădez, gândi Adam. *Facem în continuare asta împreună. Doar că, atunci când mă voi întoarce, vom fi egali.*

Prietenul său rămase nemișcat în timp ce el ieși pe ușă. Singurul sunet care se auzea era șoapta vântului nopții printre copacii din Henrietta.

42

Gansey se trezi cu chipul scăldat de lumina lunii pline.

Pe urmă, când deschise din nou ochii trezindu-se de-a binelea, își dădu seama că nu era nicio lună – cele câteva lumini din Henrietta aruncau nuanțe vinețiu pe norii joși, iar ferestrele erau împestrițate de picături de ploaie.

Nu era luna, dar fusese trezit de ceva ca o lumină. I se păru că aude vocea îndepărtată a lui Noah. Firele de păr de pe mână i se ridicară încetișor.

– Nu te înțeleg, șopti el. Îmi pare rău. Poți să spui mai tare, Noah?

I se zbârli și părul de pe ceafă.

În fața gurii sale, respirația i se transformă într-un abur care rămase nemișcat o vreme în aerul care se răcise brusc.

– Adam, se auzi vocea lui Noah.

Gansey sări din pat, dar era prea târziu. Prietenul său nu mai era în camera lui Noah. Lucrurile îi erau împrăștiate. Își făcuse bagajele, plecase. Ba nu, își lăsase hainele acolo. Nu intenționa să plece definitiv.

– Ronan, trezește-te! zise Gansey deschizând dintr-o singură mișcare ușa de la dormitorul celuilalt.

Fără să aștepte vreun răspuns, alergă spre scară și ieși să se uite prin fereastra crăpată care dădea spre parcare. Afară, ploaia începeșa totul, învăluind orașul într-o mare de picături fine care desenau halouri în jurul luminilor de la casele din depărtare. Știa deja ce avea să vadă, dar, chiar și așa, realitatea se dovedi un șoc: mașina sa nu mai era în parcare. I-ar fi fost mai simplu lui Adam să scurtcircuiteze contactul de la BMW-ul lui Ronan. Gansey fusese trezit probabil de tunetul motorului, iar lumina lunii fusese doar o amintire a momentului în care adormise.

– Băi, Gansey, ce-i? întrebă Ronan.

Venise și el în pragul ușii de la scări, frecându-și ceafa cu palma.

Lui Gansey nu-i venea să spună. Dac-ar fi rostit vorbele cu voce tare, totul ar fi devenit real, s-ar fi întâmplat cu adevărat, Adam ar fi făcut-o. Nu l-ar fi durut dac-ar fi fost vorba de Ronan, fiindcă genul ăsta de comportament era de așteptat de la el. Dar era vorba de Adam. Adam.

I-am spus, nu-i așa? I-am zis că trebuie să așteptăm. Nu e ca și cum nu m-ar fi înțeles...

Gansey încercă să se gândească la câteva feluri diferite de a aborda situația, dar, indiferent cum și le imagina, nu reușea să găsească vreunul care să-l facă să sufere mai puțin. Își simțea sufletul sfâșiat.

– Ce se întâmplă? întrebă Ronan pe un alt ton.

Nu mai era nimic de făcut decât să rostească vorbele:

– Adam a plecat să trezească meridianul energetic.

43

La doar o milă distanță, la Fox Way 300, Blue auzi o bătaie la ușa întredeschisă a dormitorului său.

– Dormi? întrebă Maura.

– Da, răspunse Blue, iar mama ei intră în cameră.

– Aveai lumina aprinsă, observă ea și, cu un oftat, se așeză la capătul patului fetei, părând delicată ca o poezie în lumina aceea difuză.

Pentru câteva minute, se mulțumi să stea așa, fără să spună nimic, privind atent la cărțile pe care și le alesese Blue pentru lectură și stăteau adunate într-un teanc pe biroul aflat de cealaltă parte a saltelei. Nu era nimic nou în tăcerea aceea dintre ele; încă de când era foarte mică, mama ei venea în cameră seara și citeau împreună câte o carte, fiecare dintre ele la un alt capăt al patului. Salteaua dublă a lui Blue păruse mai încăpătoare în copilărie, dar acum, de când crescuse, le era imposibil să mai stea așa fără să se lovească genunchi în genunchi sau să-și dea ghionturi cu coatele.

După câteva momente în care Maura aranjase mai bine cărțile fetei, femeia își puse mâinile în poală și privi de jur împrejurul camerei micuțe a fiicei sale. Era scăldată într-o

lumină verde și potolită de o lampă de pe noptieră. Pe peretele opus patului, Blue lipise niște copaci de carton pe care-i decorase cu frunze de hârtie; ușile șifonierului erau acoperite în totalitate de florile uscate pe care fata le lipise cu răbdare. Cele mai multe arătau încă bine, dar unele dintre ele stătuseră deja prea multă vreme. De ventilatorul lustrei atârnau pene colorate și bucăți de dantelă. Blue locuise acolo în toți cei șaisprezece ani de viață, iar camera o arăta cu prisosință.

– Cel mai bine ar fi să spun că-mi pare rău, începu Maura într-un final.

Blue, care citise și răscitise enunțul unei teme de la literatură americană fără să-l înțeleagă până la capăt, își așeză cartea pe pat.

– Pentru ce?

– Fiindcă nu am fost foarte sinceră, cred. Să știi că e destul de greu să fii părinte. Eu dau vina pe Moș Crăciun. Îți petreci atâta timp asigurându-te că fiica ta nu se prinde că nu există, încât e greu să-ți dai seama când trebuie să te oprești cu minciunile astea.

– Mamă, te-am prins pe tine și pe Calla împachetându-mi cadourile pe la vreo șase ani...

– Era o metaforă, Blue.

– O metaforă ar trebui să clarifice lucrurile prin oferirea unui exemplu, zise fata ciocănind cu degetul în cartea de literatură. Asta n-a fost nicio clarificare.

– Ai înțeles ce-am vrut să-ți spun sau nu?

– Am priceput că-ți pare rău fiindcă nu mi-ai spus de Dovlecel.

Maura privi spre ușă ca și cum ar fi bănuit că în spatele ei s-ar fi ascuns Calla.

– Aș vrea să nu-i mai spui așa.

– Dacă mi-ai fi povestit tu despre el, n-aș folosi acum ceea ce mi-a zis Calla.

– Ai și tu dreptate.

– Și deci cum îl chema?

Mama ei se așeză mai bine pe pat. Era exact în colțul opus, așa încât trebui să-și ridice genunchii și să se cuprindă cu brațele, ținându-și călcâiele pe marginea saltelei; Blue se retrase și ea, ca să nu fie lovită.

– Artemus.

– Nu mă miră că preferai să-i spui Dovlecel, zise Blue, care continuă înainte ca mama ei să aibă timp să spună ceva. Stai, nu e un nume roman? Latin?

– Da. Și nu cred că e un nume urât. Te-am învățat să nu faci asemenea judecăți.

– Așa e, admise Blue.

Fata se întreba dacă toată latina aceea care se înghesuia în viața ei era o coincidență. Începea să-l creadă și ea pe Gansey, fiindcă potrivelile astea nu i se mai păreau chiar întâmplătoare.

– Probabil, o aprobă Maura după o pauză. Deci, uite. Îți spun ce știu. Cred că tatăl tău a avut o legătură cu Cabeswater sau cu meridianul energetic. Cu mult înainte ca tu să te naști, Calla, Persephone și cu mine ne prosteam cu niște lucruri pe care n-ar fi trebuit probabil să le facem...

– Droguri?

– Ritualuri. Ce, tu te prostești cu droguri?!

– Nu, dar poate cu ritualurile...

– S-ar putea ca drogurile să fie mai sigure.

– Nu mă interesează. Știu exact ce efecte au – unde e distracția în cazul ăsta? Spune-mi mai departe.

Maura bătu un ritm cu degetele, privind spre tavan. Blue copiase o poezie chiar deasupra capului ei și era posibil ca mama ei să fi încercat să o citească.

– A apărut după un ritual. Cred că era captiv în Cabeswater și noi l-am eliberat cumva.

– Păi, și nu l-ai *întrebat?*

– Noi... noi nu aveam genul ăsta de relație.

– Dacă stau bine și mă gândesc, nici nu mai vreau să știu de ce gen era dacă nu includea discuțiile.

– *Vorbeam* unul cu celălalt. Era o persoană foarte de treabă, zise Maura. Era foarte bun. Oamenii îl tulburau. Era convins că ar fi trebuit să fim mai preocupați de lumea din jurul nostru și de felul în care acțiunile noastre vor afecta viitorul. Îmi plăcea partea asta a lui. Nu era predicator, ci credea în asemenea lucruri.

– Și de ce-mi spui asta? întrebă Blue, fiindcă era puțin neliniștită să vadă un tremur ușor pe buzele lipite ale Maurei.

– Ai spus că vrei să știi câte ceva despre el. Acum îți spun, fiindcă îi semeni foarte mult. Tare i-ar fi plăcut să-ți vadă camera, cu toate rahaturile astea de pe pereți.

– Uau, mersi! zise Blue. Bun, și de ce-a plecat?

Imediat după ce rosti întrebarea, fata își dădu seama că era posibil să fi fost prea directă.

– N-a plecat, zise Maura. A dispărut. Chiar când te-ai născut.

– Asta e definiția plecării.

– Nu cred că a făcut-o înadins. Bun, la început așa am presupus. Acum, m-am gândit mai mult la asta, am aflat și alte lucruri despre Henrietta și cred... ești un copil foarte ciudat. N-am întâlnit pe nimeni altcineva care să îi facă pe oameni cu puteri mentale să audă lucrurile mai bine. Nu

sunt foarte sigură că n-am făcut din greșeală un alt ritual când te-ai născut. Mă refer la unul care s-a încheiat cu nașterea ta. Poate că asta l-a aruncat înapoi.

– Crezi deci că e vina mea! se răsti Blue.

– Nu fi caraghioasă! zise Maura ridicându-se, cu părul ciufulit din cauza poziției în care stătuse. Erai doar un copilaș – cum ai fi putut avea vreo vină? M-am gândit că poate asta s-a întâmplat. Acesta a fost motivul pentru care am chemat-o pe Neeve ca să-l caute. Îmi doresc să pricepi de ce i-am zis să vină.

– Dar o cunoști cu-adevărat?

– Pft! făcu Maura clătinând din cap. Nu am crescut împreună, dar ne-am întâlnit de câteva ori în decursul anilor, câte o zi, două, pe ici, pe colo. Nu am fost niciodată prietene și cu atât mai puțin surori adevărate. Dar reputația ei... Nu m-am gândit niciodată că totul va deveni ciudat, ca acum.

Pe hol se auziră câțiva pași ușori, iar în cadrul ușii apăru Persephone. Maura oftă și privi în jos, ca și cum s-ar fi așteptat la asta.

– Nu vreau să vă întrerup, dar fie în trei, fie în șapte minute, zise Persephone, Băieții Corbi ai lui Blue vor parca pe stradă și vor veni în fața casei în încercarea de a o convinge să se strecoare afară și să meargă cu ei.

– Știu, zise mama ei frecându-și cu degetul arătător pielea dintre sprâncene.

– A sunat extrem de exact, zise Blue cu inima bătându-i nebunește.

Persephone și Maura schimbară o privire fugară.

– Ăsta-i un alt lucru despre care nu am fost tocmai sinceră, zise Maura. Uneori, Persephone, Calla și cu mine suntem foarte pricepute la chestiile concrete.

– Numai uneori, repetă Persephone, care se grăbi apoi să adauge pe un ton trist: parcă din ce în ce mai des, așa se pare.

– Lucrurile se schimbă, zise Maura.

În pragul ușii mai apăru o siluetă. Era Calla, care spuse:

– De asemenea, Neeve tot nu s-a întors. Și a paradit și mașina. Nu mai pornește.

De dincolo de fereastră, auziră zgomotul unei mașini care parca în fața casei. Blue privi întrebător spre mama ei.

În loc să-i răspundă, femeia se uită la Calla și la Persephone.

– Spuneți-mi că ne înșelăm.

– Știi că eu nu-ți pot zice așa ceva, Maura, vorbi Persephone în felul ei delicat.

– Poți să mergi cu ei, zise Maura, ridicându-se în picioare. Noi o să ne ocupăm de Neeve. Sper însă că-ți dai seama cât de important e lucrul ăsta, Blue.

– Am o bănuială, zise fata.

44

Există copaci și există copaci noaptea. După asfințit, devin lipsiți de culoare și de forme și încep să se miște. Când Adam ajunse la Cabeswater, simți pădurea ca pe o ființă vie. Vântul trecând printre frunze stârnea un foșnet care semăna cu o expirație, iar fâșâitul ploii care se scurgea printre coroane se auzea ca o inspirație. Aerul mirosea a pământ umed.

Adam lumină cu lanterna marginea pădurii. Raza ei abia dacă pătrunse printre copaci, înghițită de ploaia rece de primăvară care-i udase deja părul.

Ar fi fost bine să fi făcut asta pe timpul zilei, gândi Adam.

Nu avea o fobie în privința întunericului. Asta ar fi însemnat ca frica lui să fi fost irațională, iar Adam suspecta în chip conștient că exista o mulțime de lucruri de care trebuia să se teamă în Cabeswater după asfințitul soarelui. *Cel puțin,* se consolă el, *dacă e și Whelk pe-aici și folosește o lanternă, o să-l văd din vreme.*

Nu era cine știe ce încurajare, dar Adam ajunsese prea departe ca să se mai întoarcă. Aruncă din nou o privire în jur – în locul acela te simțeai mereu urmărit – și apoi păși peste gâlgâitul invizibil al pârâiașului, intrând în pădure.

Și se făcu lumină.

Lăsă bărbia în piept, cu pleoapele lipite strâns și-și feri fața cu lanterna. Ochii îi ardeau din cauza trecerii bruște de la întuneric la lumină. Îi deschise cu mare greutate. În jurul său, pădurea strălucea ca la amiază. Raze aurii străpungeau coroanele copacilor, desenând dungi pe pârâul firav din stânga lui. În lumina aceea puternică, frunzele păreau galbene, maro, roz. Lichenii păroși de pe scoarța copacilor erau de un portocaliu murdar.

Pielea mâinii își schimbase și ea culoarea, devenind trandafirie, parcă bronzată. Aerul se mișca încetișor în jurul lui, părând că e cumva tangibil, plin de fulgi de aur, fiecare fir de praf fiind un felinar minuscul.

Nici urmă de noapte, nici țipenie de om printre copaci.

O pasăre strigă deasupra lui, prima pe care o auzise vreodată în pădure. Era un strigăt lung, ca de trâmbiță, doar patru sau cinci note. Semăna cu zgomotul pe care îl făceau cornurile de vânătoare toamna. Frumusețea dulce-amară a pădurii Cabeswater îl copleșea și-l întrista deopotrivă.

Locul ăsta n-ar trebui să existe, gândi Adam, dar imediat își impuse să creadă contrariul. Cabeswater se luminase chiar în momentul în care Adam își dorise să nu mai fie întuneric, la fel cum se schimbase culoarea peștilor din baltă imediat ce Gansey spusese că ar fi fost mai bine să fie roșii. Cabeswater, la fel ca Ronan, lua lucrurile la propriu. Nu știa dacă gândul său o putea sili să alunece în nonexistență, dar nu avea chef să încerce.

Avea nevoie să-și controleze gândurile.

Adam își închise lanterna și o puse în geantă, pornind apoi în jurul pârâului pe care îl urmaseră prima dată. Ploaia

îl umflase, așa încât era mai ușor să te îndrepți spre izvorul său, fiindcă apa culcase la pământ ierburile din calea ei.

În fața lui, Adam zări reflexii tremurânde, proiectate pe scoarța copacilor; lumina puternică a amiezii se oglindea în balta misterioasă pe care o găsiseră în prima zi. Ajunsese aproape.

Se împiedică. Piciorul i se lovise de ceva necruțător și neașteptat.

Ce-i asta?

La picioarele sale se afla un castron gol, cu gura largă. Era de un mov urât și părea nefiresc în locul acela.

Uimit, Adam își mută ochii de la vasul din fața lui spre altul aflat la trei metri depărtare, la fel de ciudat între frunzele galbene și roz de pe pământ. Cel de-al doilea era identic cu primul, doar că era plin până la buză cu un lichid întunecat.

Adam se miră din nou de cât de ciudat arăta obiectul acela făcut de mâna omului în mijlocul copacilor din Cabeswater. Apoi privi cu nedumerire suprafața lichidului: netulburată, perfectă. Nu erau nici frunze, nici praf, nici crenguțe și nici insecte care să-i spargă uniformitatea. Ceea ce însemna că bolul fusese umplut foarte recent.

Iar asta însemna...

Corpul i se umplu de adrenalină cu o secundă înainte să audă o voce.

Legat pe bancheta din spate a mașinii, lui Whelk îi fusese greu să-și dea seama care e momentul cel mai potrivit în care ar fi putut să încerce să se elibereze. Era limpede că Neeve avea un plan, ceea ce era mult mai mult decât Whelk ar fi putut spune despre el însuși. Credea de asemenea că e extrem

de improbabil ca ea să încerce să-l omoare înainte să aranjeze toate detaliile delicate ale ritualului. Din aceste motive, Whelk se lăsă condus în propria mașină, care putea acum a usturoi și era plină de firimituri, la marginea pădurii. Neeve nu avea curajul să iasă cu mașina lui de pe drum – amănunt pentru care îi fusese foarte recunoscător –, așa încât o parcase într-un mic refugiu cu pietriș și îl obligase să o urmeze tot restul drumului. Deși nu era încă întuneric, Whelk se împiedicase de câteva ori de niște smocuri de iarbă.

– Îmi pare rău, zise Neeve, dar să știi că m-am uitat pe Google Maps pentru un loc mai apropiat de parcare.

Whelk, care era enervat de absolut tot în ceea ce-o privește pe Neeve, de la mâinile ei moi și pufoase la fusta plisată și părul creț, răspunse fără prea multă politețe:

– De ce-ți bați capul să te scuzi? N-ai de gând să mă omori?

– Mi-aș dori să n-o spui așa, răspunse Neeve fără să clipească. Ești menit să fii o ofrandă într-un sacrificiu. Ăsta e un lucru foarte frumos, care are în spate o tradiție drăguță. În plus, o meriți. Așa este corect.

– Și dacă tu mă omori, protestă Whelk, asta nu înseamnă că altcineva ar trebui să te ucidă pe tine din spirit de dreptate? Nu asta e logica?

Bărbatul se împiedică de un alt smoc de iarbă, iar de data asta Neeve nici nu se scuză și nici nu-i mai răspunse la întrebări. Îl fixă în schimb cu o privire interminabil de lungă. Nu se dovedi atât pătrunzătoare, cât obositor de lungă.

– Pentru câteva momente, Barrington, trebuie să accept că am simțit un oarecare regret că te-am ales. Păreai foarte plăcut până când te-am paralizat.

E destul de greu să se închege o conversație civilizată după ce una din părți a folosit un paralizor asupra celeilalte,

așa încât călătoria lor se termină în tăcere. Whelk era dominat de un sentiment ciudat la întoarcerea în pădurea unde-l văzuse ultima dată pe Czerny în viață. Fusese convins că pădurea e doar o pădure și că nu va fi afectat de întoarcerea acolo, mai ales într-un alt moment al zilei. Era ceva însă în aer care îl duse imediat înapoi la momentul acela, la skateboardul din mâna sa, la întrebarea gâfâită pusă de Czerny înainte de a muri.

Șoaptele îi șuierară și-i pocniră în minte, ca un foc abia pornit, dar Whelk le ignoră.

Îi era dor de fosta lui viață. Tânjea după tot ce însemnase ea: lipsa de griji, Crăciunurile extravagante de acasă, pedala de accelerație de sub picior, timpul liber care părea o binecuvântare și nu un blestem pustiu ca acum. Își dorea să mai chiulească, dar și să mai meargă la școală, să scrie cu spray-ul cu vopsea pe semnul de intrare în Henrietta după ce se îmbăta incredibil de ziua lui.

Îi era dor și de Czerny. Nu-și permisese să se gândească la asta nici măcar o dată în ultimii șapte ani. Încercase în schimb să se convingă de inutilitatea fostului său coleg și de caracterul pragmatic al morții sale.

Își aduse însă aminte de sunetul pe care-l scosese Czerny prima dată când îl lovise.

Neeve nu avu nevoie să-i spună lui Whelk să stea liniștit în timp ce ea pregătea ritualul. În schimb, pe când stabilea cele cinci puncte ale pentagramei, punând în ele o lumânare stinsă, una aprinsă, un bol gol, unul plin și trei oase micuțe aranjate în triunghi, bărbatul rămase cu genunchii la gură și mâinile legate încă la spate, dorindu-și să fie capabil să plângă. Avea nevoie de ceva care să îl elibereze de povara teribilă pe care o purta în suflet.

Neeve îl privi fugar și se gândi că e supărat fiindcă i se apropie moartea.

– O, hai, nu fi așa! zise ea cu bunătate. O să fac să nu te doară prea tare, zise ea după care se gândi mai mult și se corectă: cel puțin nu pentru o perioadă lungă de timp.

– Și cum mă vei ucide? Cum funcționează ritualul ăsta?

– Asta nu-i o întrebare ușoară, se încruntă Neeve la el. E ca și cum ai întreba un pictor de ce alege culorile cu care pictează. Uneori, nu e tocmai un *proces*, ci mai degrabă o *presimțire*.

– Bine, atunci, ce *presimți*?

Neeve își puse pe buză unghia cu formă perfectă și vopsită cu ojă mov, analizându-și cu atenție munca.

– Am făcut o pentagramă. E o formă puternică pentru orice fel de vrajă și lucrez bine cu ea. Unii o găsesc greu de utilizat sau prea strictă, dar pe mine mă satisface. Am lumânarea aprinsă pentru energie și cea stinsă ca să o chem. Am bolul pentru scrutat ca să văd cealaltă lume și îl am pe cel gol ca să se umple de acolo. Am intersectat oasele de la picioarele a trei corbi pe care i-am ucis ca să indic drumului morților natura vrăjii pe care vreau să o fac. Și apoi mă gândesc să te las să sângerezi până la moarte în centrul pentagramei în timp ce invoc trezirea meridianului.

Îl fixă pe Whelk o bucată de vreme, după care vorbi din nou.

– S-ar putea să mai improvizez pe măsură ce ritualul se desfășoară. Lucrurile astea trebuie să fie flexibile. Știi, Barrington, oamenii își arată doar rareori interesul pentru mecanica lucrurilor de care mă ocup eu.

– Eu sunt foarte interesat, zise el. Uneori, procesul e partea cea mai interesantă.

Când femeia se întoarse cu spatele ca să-și ia cuțitele, Whelk își eliberă mâinile de la spate. Apucă apoi o creangă de pe jos și o lovi pe Neeve în cap cu toată forța de care era în stare. Nu se gândi că ar fi putut să o omoare, fiindcă lemnul era încă verde și flexibil, dar lovitura o aruncă în genunchi pe femeie.

Neeve gemu și-și clătină capul încet, așa încât Whelk îi mai dădu o lovitură, pentru orice eventualitate. Apoi o legă cu sfoara pe care o scosese de la propriile mâini – se îngriji ca nodurile să fie strânse, fiindcă învățase din greșelile femeii – și o trase, așa cum era, inconștientă, în mijlocul pentagramei. În momentul acela, își ridică privirea și-l văzu pe Adam Parrish.

Era pentru prima dată când Blue simțea că prezența ei în Cabeswater o punea în pericol. Și asta se datora faptului că amplifica lucrurile. Le făcea mai puternice. Când ajunseră în pădure, noaptea părea să fie cumva deja tensionată. Ploaia lăsase locul unei burnițe care pornea și se oprea des. Combinația între senzația aceea de încordare și ploaie o făcuse pe Blue să privească cu destulă angoasă spre Gansey când băiatul coborî din mașină, dar umerii abia dacă i se umeziseră și nu purta nici puloverul de Aglionby. Când îl văzuse în ajunul zilei Sfântului Marcu, purta cu siguranță uniforma cu emblema Corb, iar umerii îi erau mult mai uzi. Oare nu reușise să-i schimbe îndeajuns viitorul încât noaptea aceea să fie cea în care va muri? Desigur, le fusese menit să se întâlnească, de vreme ce ea trebuia fie să-l ucidă, fie să se îndrăgostească de el. Și, cu siguranță, Persephone nu i-ar fi lăsat să plece dac-ar fi simțit că el avea să moară în noaptea aceea.

Luminându-și calea cu lanternele, găsiră Porcul parcat în locul în care descoperiseră Mustangul lui Noah. De la mașină spre pădure se vedeau câteva cărări, de parcă Adam nu reușise încă de la început să se hotărască pe unde să intre.

La vederea mașinii Camaro, chipul lui Gansey, care era deja îndârjit, deveni o sculptură în piatră. Niciunul dintre ei nu vorbi în timp ce se îndreptară spre hotarul copacilor.

La marginea pădurii, sentimentul de încărcare, de *posibilitate*, deveni imediat și mai pronunțat. Umăr la umăr, intrară printre copaci și, doar într-o clipită, se treziră scăldați în lumina de vis a unei după-amiezi calde.

Deși era pregătită să se confrunte cu magia, Blue rămase fără răsuflare.

– Ce crede Adam? bombăni Gansey, fără să se adreseze cuiva în particular. Cum poți să te joci cu...

Își pierdu interesul de a-și răspunde la propria întrebare.

În fața lor se vedea Mustangul lui Noah, care părea și mai suprarealist în lumina aceea vrăjită decât prima dată când îl văzuseră. Razele soarelui se strecurau printre ramuri, desenând dungi pe cupola acoperită cu polen.

De unde stătea, în fața mașinii, Blue îi chemă pe băieți. I se alăturară imediat și priviră în tăcere la lunetă. De când fuseseră ultima dată în poiană, cineva scrisese un cuvânt pe geamul prăfuit. Literele de mână, rotunjite, spuneau: UCIS.

– Noah? strigă Blue în pustiu, deși nimic de acolo nu părea să fie pustiu. Noah? Ești aici cu noi? Tu ai scris asta?

– Ah! exclamă Gansey.

Era un sunet abia perceptibil, dar în loc să-i ceară să se explice, Blue și Ronan îi urmară privirea spre geamul de la șofer. Un deget invizibil era pe cale să scrie o altă literă pe sticlă. Deși Blue crezuse că Noah fusese cel care scrisese

primul cuvânt pe lunetă, în mintea ei, cel care le transmisese mesajul ar fi trebuit să aibă un corp. Era cu mult mai greu să privești literele cum apar în mod spontan. O făcea să se gândească la acel Noah care avea hăuri întunecate în loc de ochi, obrazul zdrobit și o siluetă vag umană. Chiar și în amiaza aceea călduroasă simțea că-i este frig.

E Noah, gândi ea. *Își extrage energie de la mine. Asta simt.*

Pe sticlă, cuvântul era acum complet. UCIS.

Începu un alt cuvânt. Între S și litera care se forma acum nu era îndeajuns de mult spațiu, așa încât începură să se suprapună.

UCIS.

Apoi din nou, și din nou, și din nou.

UCIS.

UCIS.

UCIS.

Cuvintele continuară să apară până când geamul de la șofer deveni curat, șters în întregime de degetul invizibil care scrise atât de multe cuvinte încât acum nu se mai putea citi niciunul. Geamul devenise pur și simplu o fereastră prin care se vedea o mașină goală cu amintirea unui burger uitat pe locul din față.

– Noah, zise Gansey, îmi pare atât de rău!

– Și mie, completă Blue, ștergându-și o lacrimă.

Ronan păși înainte și se aplecă spre capota mașinii, după care duse mâna spre parbriz și scrise sub privirile prietenilor săi: NU TE-AM UITAT.

În mintea lui Blue, răsună vocea Callei, atât de puternic încât fata se întrebă dacă era singura care o putea auzi: *Un secret l-a omorât pe tatăl tău, iar tu îl cunoști.*

Fără alt comentariu, Ronan își bagă mâinile în buzunare și se afundă în pădure.

În urechea lui Blue șuieră vocea lui Noah, rece și grăbită, dar fata nu reuși să înțeleagă ce încerca să-i spună. Îl rugă să repete, dar nu obținu nimic altceva decât liniște. Aștepta degeaba alte câteva secunde. Adam avea dreptate: Noah se stingea.

Acum, că Ronan se depărtase câțiva pași, Gansey părea și el nerăbdător să pornească. Blue îi dădea dreptate. Părea destul de important să nu se depărteze prea mult unul de celălalt, ca să se poată vedea. Cabeswater părea genul de loc în care te puteai pierde în orice moment.

– *Excelsior!* zise Gansey sumbru.

– Ce naibii înseamnă chestia asta? întrebă Blue.

Gansey o privi peste umăr. Era din nou cu puțin mai aproape de băiatul pe care îl văzuse în curtea bisericii.

– Înainte și în sus.

45

– Pentru numele lui Dumnezeu! zise Whelk când îl văzu pe Adam stând lângă bolul căruia tocmai îi dăduse cu șutul.

Profesorul ținea în mână un cuțit foarte mare și cu o înfățișare extrem de eficient. Era ciufulit și nebărbierit și arăta ca un băiat de la Aglionby după un weekend complicat.

– *De ce?!*

Vocea îi era plină de exasperare.

Adam nu-l mai văzuse pe profesorul său de latină de când descoperise că el îl ucisese pe Noah și rămase surprins de emoția stârnită de vederea lui Whelk. Mai ales de cea care urmase momentului în care își dăduse seama că făcea din nou un ritual, cu o altă ofrandă în mijlocul pentagramei. Din acest motiv, îi luă ceva vreme să recunoască fața lui Neeve pe care o întâlnise în seara aceea, când fusese la Fox Way 300. Acum, femeia îl fixa cu privirea din centrul cercului pe care se aflau cele cinci colțuri ale unei pentagrame. Nu părea pe cât de înspăimântată ar fi trebuit să fie cineva care era legat în mijlocul unui simbol diabolic.

Adam avea o mulțime de lucruri de zis, dar când deschise gura, nu rosti niciunul dintre ele.

– De ce Noah? întrebă el. De ce nu ai ales un nenorocit?

Whelk închise ochii pentru o secundă.

– Nu o să purtăm conversația asta. De ce ești *aici*?

Era limpede că nu știa ce să facă în privința prezenței lui Adam – ceea ce era cumva simetric, fiindcă nici el habar nu avea cum să procedeze cu profesorul de latină. Singurul lucru pe care trebuia să îl facă era să-l împiedice să trezească meridianul energetic. Toate celelalte (prinderea lui Whelk, salvarea lui Neeve, răzbunarea lui Noah) erau negociabile. Își aduse aminte deodată că în geantă avea pistolul tatălui său. Era posibil să-l îndrepte spre Whelk ca să-l convingă să facă vreun lucru, dar ce? În filme, totul părea simplu: cel care avea pistolul câștiga întotdeauna. În realitate însă, el n-ar fi putut ținti arma spre Whelk legându-l în același timp, chiar dacă ar fi avut cu ce s-o facă. Profesorul l-ar fi doborât. Poate că Adam ar fi putut folosi legătura lui Neeve ca să...

Băiatul scoase pistolul. Îl simțea greu și malefic în palmă.

– Am venit aici ca să împiedic asta să se întâmple din nou. Dezleag-o!

– Pentru numele lui Dumnezeu! zise Whelk din nou.

Făcu doi pași spre Neeve și-și puse cuțitul pe obrazul femeii. Buzele lui Neeve se încordară imperceptibil.

– Aruncă tu pistolul ca să nu-i jupoi fața. De fapt, fă-i un vânt către mine. Și asigură-te că i-ai pus siguranța înainte s-o faci ca să nu cumva să o împușți.

Adam avea senzația neplăcută că, dacă ar fi fost Gansey, ar fi putut să negocieze situația. Și-ar fi îndreptat umerii, ar fi părut impresionant, iar Whelk i-ar fi dat ascultare.

Dar nu era Gansey, așa încât nu reuși să spună decât:

– N-am venit aici ca să moară cineva. Am să arunc pistolul undeva unde să nu mai pot ajunge la el, dar n-am de gând să ți-l dau ție.

– Atunci, am s-o tai pe față.

Chipul lui Neeve era de-a dreptul placid.

– Vei strica ritualul, spuse femeia. N-ai ascultat cu atenție? Credeam că ești interesat de proces.

Adam avea senzația incomodă că vede ceva neobișnuit când o privește în ochi pe Neeve. Era ca și cum ar fi văzut reflexia Maurei, a Persephonei și a Callei...

– Bine. Aruncă pistolul acolo. Dar nu cumva să te apropii! îl preveni Whelk, după care i se adresă lui Neeve: cum adică n-o să meargă? Mă păcălești?

– Poți să arunci arma, îi zise Neeve lui Adam. Nu mă supăr.

Adam azvârli pistolul într-un tufiș. Pentru un moment, se simți îngrozitor, dar își reveni imediat după ce realiză că nu-l mai ține în mână.

– Și, Barrington, continuă Neeve, motivul pentru care nu va funcționa este acela că ritualul are nevoie de un sacrificiu.

– Tu plănuiai să mă ucizi pe mine, mârâi Whelk. Vrei să mă faci să cred că nu va funcționa și invers?

– Da, răspunse Neeve.

Femeia nu-și lua ochii de la Adam. Băiatului i se păru din nou că vede ceva ciudat când se uită la fața ei: o mască neagră, două oglinzi, fața Persephonei.

– Trebuie să fie un sacrificiu personal. Uciderea mea nu va fi de ajuns. Eu nu reprezint nimic pentru tine.

– Nici eu nu sunt nimic pentru tine, protestă Whelk.

– Dar crima este, răspunse femeia. Eu n-am mai ucis niciodată. Omorându-te pe tine, renunț la inocența mea. Acesta e un sacrificiu incredibil.

Adam vorbi și el, surprins de cât de clar reușise să înțeleagă despre ce e vorba.

– Iar tu ai ucis deja pe cineva, așa încât nu mai ai la ce să renunți.

Whelk începu să înjure foarte încet, de parcă n-ar mai fi fost nimeni prin preajmă. Frunze de culoarea și forma unor bănuți pluteau în jurul lor. Neeve continua să-l fixeze cu privirea pe Adam. Senzația că în ochii ei se vede un ochi străin era acum o certitudine. Un lac întunecat, cu suprafața ca oglinda, o voce din străfundurile pământului, doi ochi de obsidian, o altă lume.

– Domnule Whelk!

Gansey!

Vocea lui Gansey se auzise chiar din spatele copacului unde se afla scorbura care crea viziuni, iar băiatul ieși la vedere imediat după aceea. În spatele lui se aflau Ronan și Blue. Inima lui Adam era deopotrivă pasăre și piatră; ușurarea era un lucru aproape tangibil, la fel și rușinea.

– Domnule Whelk! repetă Gansey.

Chiar și purtând ochelari și cu părul ciufulit, avea splendoarea lui Richard Gansey III – era strălucitor și puternic. Nu-l privi pe Adam.

– Poliția e pe drum deja. Îți recomand să te îndepărtezi de femeia aceea ca să nu-ți agravezi situația.

Whelk dădu senzația că are de gând să răspundă, dar nu mai apucă. În loc de asta, toată lumea privi la cuțitul din mâna sa și la pământul de sub el.

Neeve nu mai era acolo.

Priviră cu toții în jur, la pentagramă, la copacul scorburos, la baltă... era ridicol. Neeve nu s-ar fi putut strecura fără

să o vadă niciunul dintre ei, fiindcă i-ar fi trebuit mai mult de zece secunde. Femeia nu se mișcase. Dispăruse.

Preț de o clipă, nu se întâmplă nimic. Fiecare dintre ei rămase înghețat ca într-o diorama a incertitudinii.

Whelk țâșni din pentagramă. Lui Adam îi trebui doar o secundă să-și dea seama că se îndrepta în direcția pistolului pe care-l aruncase el.

Ronan se aruncă și el spre Whelk exact în momentul în care profesorul se ridică ținând pistolul în mână. Băiatul primi o lovitură cu patul armei în mandibulă și capul îi țâșni spre spate.

Whelk ațintи pistolul către Gansey.

– Oprește-te! urlă Blue.

Nu mai era timp.

Adam se aruncă în mijlocul pentagramei.

În mod curios, acolo nu se mai auzea niciun sunet, deși asta era dincolo de puterea lui de înțelegere. Sfârșitul strigătului fetei se auzise înfundat de parcă venise de undeva de sub apă. Aerul din jurul lui era nemișcat. Simțea că însuși timpul căpătase viteza unui melc, că aproape nu mai exista. Singura senzație pe care o simțea cu adevărat era cea a electricității, fiorul abia perceptibil al unei furtuni cu fulgere.

Neeve spusese că ritualul nu e despre a ucide pe cineva, ci despre sacrificiu. Era clar că asta îl scotea pe Whelk din discuție.

Adam știa însă ce înseamnă sacrificiul, mai bine decât credea el că trebuiseră să afle Whelk sau Neeve. Era conștient că nu e vorba despre a omorî pe cineva sau a aranja oasele unor păsări moarte.

Adevărul era că Adam făcuse sacrificii o perioadă foarte îndelungată și știa care e cel mai cumplit dintre ele.

În termenii lui sau deloc.

Nu-i era frică.

A fi Adam Parrish era un lucru complicat, o minune făcută din mușchi și organe, sinapse și nervi. Era un miracol cu părți în mișcare, un manual de supraviețuire. Cel mai important lucru pentru Adam Parrish fusese însă mereu liberul său arbitru, capacitatea de a-și fi propriul stăpân.

Ăsta era lucrul care conta.

Ăsta fusese dintotdeauna cel mai important lucru.

Asta însemna să fii Adam.

Îngenunchind în mijlocul pentagramei, își apăsă degetele în pământul moale, acoperit cu mușchi, și zise:

– Mă sacrific!

– Adam, nu! Nu! se auzi strigătul agonizant al lui Gansey.

În termenii săi sau deloc.

O să fiu mâinile tale, gândi Adam. *O să fiu ochii tăi.*

Se auzi un sunet de parcă s-ar fi aprins o pocnitoare.

Sub ei, pământul începu să se miște.

46

Blue se trezi aruncată în Ronan, care era deja ghemuit la pământ, încercând să se ridice din locul în care îl aruncase lovitura lui Whelk. În fața ei, lespezile imense de piatră dintre copaci se unduiră de parcă ar fi fost făcute din apă, iar balta se revărsă peste maluri. De peste tot din jurul lor, se auzea un sunet puternic, de parcă ar fi frânat un tren, iar Blue nu avea decât un singur gând: *nu mi s-a-ntâmplat nimic cu adevărat rău.*

Copacii se aruncau unul asupra celuilalt de parc-ar fi vrut să-și scoată rădăcinile din pământ. Ploua cu frunze și crengi care păreau că se năpustesc furioase spre pământ.

– E un cutremur, le strigă Gansey.

Cu o mână se ținea de un copac, iar cu cealaltă încerca să-și apere capul. În păr i se prinseseră tot felul de gunoaie.

– Uite ce-ai făcut, băi, nebun tâmpit! urlă Ronan la Adam, a cărui privire era tăioasă și nedumerită, așa cum rămăsese în mijlocul pentagramei.

O să se oprească vreodată? se întrebă Blue.

Un cutremur era un lucru atât de șocant, atât de greșit, încât nu era imposibil să crezi că lumea se defectase iremediabil și că nu se va mai îndrepta vreodată.

În timp ce pământul tremura și gemea în jurul lui, Whelk își privea picioarele, cu pistolul în mână. Era un lucru mai negru și mai urât decât păruse mai devreme, venit parcă dintr-o lume unde moartea era bruscă și nedreaptă.

Profesorul reuși să rămână în picioare. Trosnetul pietrelor începea să se potolească, deși totul continua să se legene ca într-un carusel.

– Și ce-ai fi făcut tu cu puterea aceea? se răsti el la Adam. Ce irosire! La naiba, ce irosire!

Whelk îndreptă pistolul spre Adam și, fără să adauge altceva, apăsă pe trăgaci.

În jurul lor, lumea încremeni. Frunzele tremurau, iar apa curgea încet dincolo de malurile bălții, dar în afară de asta, totul era nemișcat.

Blue strigă.

Toți ochii erau ațintiți la Adam, care rămăsese în picioare în mijlocul pentagramei. Avea o expresie perplexă pe chip. Își examină pieptul și brațele. Nu avea niciun semn.

Whelk nu-și ratase ținta, dar Adam nu fusese împușcat, iar cele două afirmații păreau să descrie cumva același lucru.

Pe fața lui Gansey se citea o tristețe copleșitoare, ceea ce o făcu pe Blue să-și dea seama că se schimbase ceva într-un mod dramatic. Dacă nu în legătură cu lumea întreagă, atunci cu Cabeswater. Și dacă nu cu pădurea, atunci cu Adam.

– De ce? îl întrebă Gansey pe Adam. Am fost atât de îngrozitor?

– N-a fost niciodată vorba despre tine, zise Adam.

– Dar, Adam, ce-ai *făcut*? hohoti Blue.

– Ceea ce trebuia să fac, răspunse Adam.

De unde se afla, la câțiva metri de ei, Whelk scoase un sunet gâtuit. După ce glonțul său nu reușise să-l rănească pe Adam, aruncase pistolul, învins, ca un copil care pierduse un joc de-a v-ați ascunselea.

– Cred că ar trebui să mi-l dai mie, îi spuse Adam tremurând ușor. Cabeswater nu vrea să-l folosești. Dacă nu mi-l dai mie, s-ar putea să ni-l ia.

Deodată, copacii începură să șuiere, de parcă printre ei s-ar fi strecurat o pală de vânt, deși pielea lui Blue nu părea să simtă așa ceva. Adam și Ronan păreau la fel de uluiți și, un moment mai târziu, Blue își dădu seama că nu era vorba de niciun șuierat: erau voci. Copacii vorbeau, iar acum îi putea auzi și ea.

– Adăpostiți-vă! strigă Ronan.

Se mai auzea un sunet, ca un murmur care se transformă însă foarte repede într-un zgomot mai concret. Era sunetul scos de ceva foarte masiv care se mișca printre copaci, trosnind crengile căzute și strivind tufișurile.

– Vine ceva! urlă Blue.

Se prinse de Ronan și de Gansey, apucându-i zdravăn de mâneci. La doar câțiva metri de ei se căsca gura întunecată a scorburii din copacul care crea viziuni, iar ea îi împinse într-acolo. Pentru un moment, înainte să fie învăluiți de magia copacului, reușiră să zărească ce anume se năpustea asupra lor – o turmă imensă de animale cu coarne albe, cu blana strălucind precum zăpada ce a prins o crustă de gheață, care pufneau și țipau asurzitor.

Alergau umăr la umăr, iuți și neînfricate. Când ridicau capetele, semănau cumva cu corbul sculptat în coasta dealului, cu statueta aceea micuță a unui câine pe care o avea

Gansey, ciudată și alungită. Tropăitul și greutatea animalelor făceau pământul să se cutremure din nou.

Turma se feri totuși să intre în interiorul pentagramei, despărțindu-se de o parte și de alta a acesteia.

Lângă Blue, Ronan mormăi o înjurătură, iar Gansey își apăsă fața de peretele cald al scorburii, de parcă n-ar fi putut să se uite afară.

Copacul îi atrase într-o viziune.

Noaptea arunca reflexii strălucitoare pe asfaltul umed și cald, iar semafoarele treceau de la verde la roșu. Camaroul stătea la o intersecție, cu Blue pe scaunul șoferului. Totul era îmbibat cu mirosul de benzină. Observă cu coada ochiului cămașa pasagerului din dreapta; era Gansey, care se aplecă spre ea, pe deasupra schimbătorului de viteze, așezându-și degetele pe clavicula ei. Îi simțea răsuflarea caldă pe piele.

Gansey! îl preveni ea, simțindu-se nehotărâtă și gata să riște.

Vreau doar să mă prefac, zise Gansey, iar vorbele lui i se topiră pe piele. *Vreau doar să pretind că aș putea.*

Blue din viziune închise ochii.

Poate că nu voi păți nimic dacă te sărut eu, zise el. *Poate că e valabil dacă tu...*

Blue se trezi împinsă din spate, afară din scorbură. Reuși totuși să-l vadă pe Gansey – cel adevărat – cum trecea pe lângă ea cu ochii măriți de uimire.

47

Gansey nu-și îngădui decât câteva momente ale acelei viziuni confuze – degetele sale atingând cumva fața lui Blue –, după care ieși din scorbură, împingând-o pe fată din calea lui. Trebuia să vadă ce i se întâmplase lui Adam, deși în sufletul său avea o premoniție îngrozitoare, de parc-ar fi știut deja ce avea să vadă.

Evident, Adam rămăsese în pentagramă și era nevătămat, cu mâinile întinse în lateral. Într-una din ele avea pistolul. La doar câțiva metri depărtare, în afara pentagramei, se vedea trupul zdrobit al lui Whelk. Cadavrul îi era acoperit cu frunze, de parc-ar fi stat acolo ani întregi și nu doar minute. Nu era chiar atât de mult sânge pe cât te-ai fi așteptat, dar era evident din felul în care arăta că avea ceva rupt. Silueta îi era cumva anormal contorsionată.

Adam nu reușea să-și ia privirea de la el. Părul i se ciufulise pe ceafă și ăsta era singurul indiciu că Adam se mișcase de când îl văzuse Gansey ultima dată.

– Cum ai luat pistolul? îl întrebă Gansey.

– Copacii, zise Adam.

În vocea băiatului se simțea o detașare înghețată, ceea ce însemna că băiatul pe care-l cunoștea Gansey era ascuns undeva în adânc.

– Copacii? Dumnezeule! L-ai împușcat?

– Bineînțeles că nu, zise Adam, așezând cu grijă arma pe pământ. L-am folosit doar ca să-l împiedic să vină aici.

– Și l-ai lăsat să fie zdrobit? întrebă Gansey în interiorul căruia începea să se clădească o oroare copleșitoare.

– L-a ucis pe Noah, zise Adam. Asta a meritat.

– Nu, spuse încetișor Gansey, îngropându-și fața în palme.

Stătea lângă un cadavru, un corp care fusese în viață. Ei nu aveau nici măcar autoritatea de a comanda o băutură alcoolică. Nu era deci normal să decidă cine trăiește și cine moare.

– Și ai fi vrut să accept un ucigaș în pentagramă? întrebă Adam.

Gansey nu reuși să-i explice cât de îngrozitor era ceea ce făcuse. Știa doar că lucrul ăsta exploda în interiorul său, neîncetat, la fel de proaspăt de fiecare dată când se gândea la el.

– Era în viață, zise el neajutorat. Tocmai ne-a învățat patru verbe neregulate săptămâna trecută. Iar tu l-ai ucis.

– Nu eu l-am ucis. Doar că nu l-am *salvat*. Încetează să-mi mai spui ce trebuie să consider că e bine sau rău! strigă Adam, cu o față care arăta că se simte la fel de mizerabil ca și Gansey. Acum meridianul s-a trezit și-l vom putea găsi pe Glendower, iar totul se va aranja așa cum ar fi trebuit să fie de la început.

– Trebuie să chemăm poliția. E musai să...

– Nu trebuie să facem nimic. Îl lăsăm pe Whelk să dispară, așa cum a procedat și el cu Noah.

– Și justiția? întrebă Gansey privind în altă parte, îngrețoșat.

– Asta *este* justiția, Gansey. Cea adevărată. În locul ăsta, totul e real, e drept.

Gansey simțea însă că toate cele întâmplate erau fundamental greșite. De parcă ar fi fost un adevăr întors pe dos ca o mănușă. Continua să se gândească, dar indiferent cât o făcea tot avea în față cadavrul unui tânăr care arăta îngrozitor de asemănător cu scheletul lui Noah. Și mai era și Adam, cu o înfățișare neschimbată, dar care... avea ceva în ochi. Și în felul în care își ținea buzele.

Gansey simțea că pierduse ceva.

Blue și Ronan reușiseră și ei să iasă din copac, iar fata își acoperi gura cu mâna la vederea lui Whelk. Ronan avea o vânătaie urâtă care i se lățea pe tâmplă.

– A murit, zise simplu Gansey.

– Cred c-ar trebui să plecăm de-aici, spuse Blue. Cutremure și animale și... nu știu cât de mult afectează prezența mea, dar lucrurile sunt...

– Da, zise Gansey. Trebuie să mergem. O să decidem ce facem cu Whelk după ce ieșim din pădure.

Așteptați!

De data asta auziră cu toții vocea. În engleză. Niciunul dintre ei nu se mai mișcă, respectând inconștient ceea ce le ceruse glasul acela.

Băiete. Scimus quid quaeritis.

(„Băiete. Știm ce cauți.")

Deși copacii s-ar fi putut adresa oricăruia dintre ei, Gansey simți că vocea i se adresase în mod special lui.

– Și ce caut? întrebă el cu voce tare.

În loc de răspuns, se auzi un amestec de cuvinte în latinește care se suprapuneau între ele. Gansey își încrucișă

brațele la piept, ținându-și pumnii strânși. Priviră cu toții la Ronan, în așteptarea unei traduceri.

– Au spus că au existat întotdeauna zvonuri despre un rege îngropat undeva pe Drumul Morților, zise Ronan, după care privi spre Gansey. Ei cred că s-ar putea să fie vorba despre cel pe care-l cauți tu.

48

Au îngropat oasele lui Noah într-o zi frumoasă, însorită, la începutul lui iunie. Polițiștii avuseseră nevoie de câteva săptămâni ca să-și termine treaba în privința dovezilor, așa încât anul școlar se încheiase înainte de înmormântare. Între timp, se întâmplaseră o mulțime de lucruri. Gansey își recuperase jurnalul de la poliție și părăsise echipa de canotaj. Ronan se strecurase cu succes printre examenele finale spre marea satisfacție a celor de la Aglionby și reparase fără rezultate notabile încuietoarea de la ușa apartamentului. Adam, ajutat probabil de Ronan, se mutase de la Monmouth Manufacturing într-o cameră care aparținea bisericii Sf. Agnes, o distanțare subtilă, care-i afectase pe ambii băieți, dar în feluri diferite. Blue serbase îndelung finalul anului școlar și începutul unei perioade în care avea mai multă libertate să exploreze meridianul energetic. Orașul era bântuit de pene inexplicabile de curent. Electricitatea se întrerupsese de nouă ori, iar liniile telefonice de cinci. Maura, Persephone și Calla urcaseră în mansardă și aranjaseră lucrurile lui Neeve. Îi spuseseră lui Blue că nu erau în continuare sigure de ceea ce făcuseră în seara în care rearanjaseră oglinzile.

– Noi voiam doar să-i luăm puterile, recunoscuse Persephone. Se pare însă că am făcut-o să dispară. E posibil să apară din nou la un moment dat.

Încet, viețile lor și-au găsit un echilibru, deși nimic nu mai era ceea ce fusese. Meridianul energetic se trezise, Noah dispăruse. Magia exista cu adevărat, Glendower era real și ceva stătea să înceapă.

– Jane, nu vreau să par necioplit, dar ești la o înmormântare, îi zise Gansey lui Blue când aceasta se apropie de ei.

El și Ronan arătau ca niște miri în costumele lor negre, impecabile.

Din cauză că nu avea niciun element de garderobă negru, Blue cususe câțiva metri de dantelă neagră și ieftină pe un tricou verde, pe care-l transformase într-o rochie cu câteva luni mai devreme.

– Asta e tot ce am putut să fac, șuieră ea furioasă.

– De parcă lui Noah i-ar păsa, zise Ronan.

– Ai adus ceva pentru mai târziu? întrebă Gansey.

– Nu sunt idioată. Unde e Adam?

– E la muncă, răspunse Gansey. O să vină și el la un moment dat.

Oasele lui Noah erau înhumate într-un lot al familiei Czerny, aflat într-un cimitir dintr-o vale izolată. Mormântul său proaspăt săpat era chiar la marginea cimitirului în pantă, pe coasta unui deal stâncos. Groapa era acoperită cu o prelată care ținea departe privirile curioase. Familia lui Noah era chiar lângă margine. Bărbatul și cele două fete plângeau, dar femeia privea doar la copaci, cu ochii uscați. Blue n-avea nevoie de puteri speciale ca să vadă cât de tristă era. Tristă și mândră.

Vocea lui Noah, rece și firavă, îi șopti în ureche:

– Te rog, spune-le ceva!

Blue nu-i răspunse, dar își întoarse capul în direcția vocii. Aproape că-l putea simți stând chiar în dreptul umărului ei, respirându-i în ceafă, cu mâna apăsată pe brațul ei.

– Știi că nu pot, îi răspunse ea cu voce joasă.

– Dar *trebuie*!

– O să le par nebună. Și la ce bun? Ce le-aș putea spune?

Vocea lui Noah era slabă, dar disperată. Tulburarea lui i se transmise și fetei.

– *Te rog!*

Blue își închise ochii.

– Spune-i mamei că-mi pare rău că i-am băut schnapps-ul de ziua ei, șopti Noah.

Dumnezeule, Noah!

– Ce faci? o întrebă Gansey, prinzând-o de braț ca s-o împiedice să se îndrepte spre mormânt.

– Mă fac de râs, îl informă ea, după care se eliberă din strânsoarea lui.

În timp ce se îndrepta spre familia lui Noah, fata încercă să repete în minte niște replici care să sune mai puțin nebunește, dar niciuna dintre ele nu o mulțumi pe deplin. Asistase de prea multe ori împreună cu mama ei la asemenea momente ca să nu știe care aveau să fie urmările. *Noah, doar pentru tine...* O privi pe femeia tristă și mândră. Văzută de aproape, machiajul îi era impecabil, iar părul aranjat cu grijă în bucle. Toate amănuntele păreau să fie îngrijite, vopsite, sub control. Tristețea femeii părea îngropată atât de adânc în sufletul ei, încât ochii nici măcar nu i se înroșiseră. Blue însă nu putea fi înșelată atât de ușor.

– Doamnă Czerny!

Ambii părinți ai lui Noah își întoarseră privirile către ea. Cu un gest automat, Blue își netezi dantela neagră.

– Eu sunt Blue Sargent. Și, ăăă... vreau să vă spun cât de rău îmi pare de tragedia din familia dumneavoastră. De asemenea, mama mea este medium. Am un – expresiile fețelor lor începuseră deja să se transforme neplăcut – mesaj de la fiul... de la Noah.

Chipul doamnei Czerny se înnegură imediat. Clătină imperceptibil din cap și zise destul de calmă:

– Nu, nu ai.

– Te rog, n-avem nevoie de așa ceva, zise și domnul Czerny.

Era limpede că încearcă din răsputeri să fie civilizat, ceea ce era mai bine decât se așteptase Blue. Fata se simțea deja vinovată că le tulburase momentul acela de intimitate.

– Te rog să pleci.

Spune-i! șopti Noah.

Blue trase adânc aer în piept.

– Doamnă Czerny, îi pare rău că a băut schnapps-ul de la ziua dumneavoastră.

Pentru un moment, se lăsă liniștea. Domnul Czerny și surorile lui Noah priveau când la Blue, când la femeie. Tatăl lui Noah deschise gura să spună ceva, dar în momentul acela doamna Czerny începu să plângă.

Niciunul dintre ei nu o observă pe Blue cum se îndepărtează de mormânt.

Ceva mai târziu l-au dezgropat. La intrarea în cimitir, Ronan rămăsese lângă BMW-ul său căruia îi ridicase capota, stând de pază și servind și ca baricadă în caz c-ar fi venit cineva. Adam folosea micul excavator închiriat pentru seara aceea, iar Gansey puse oasele lui Noah într-un săculeț, în timp ce Blue ațintea lanterna asupra lor, ca să se convingă că sunt

toți acolo. Adam îngropă la loc sicriul gol, lăsând în urmă un mormânt proaspăt absolut identic celui pe care-l săpaseră.

Alergară spre BMW, aplecați și cu răsuflarea tăiată din cauza a ceea ce făcuseră, iar Ronan îi spuse lui Gansey:

– Chestia asta se va afla și te va mușca de cur când ai să candidezi pentru Congres. Știi asta!

– Taci și pornește, Lynch!

Îi îngropară din nou oasele la biserica dărâmată, așa cum sugerase Blue.

– Nimeni nu o să-l deranjeze aici, zisese ea, și știm că e pe meridian. În plus, e pământ sfânt.

– Păi, zise Ronan, sper să-i placă aici. Mi-am întins un mușchi.

– Făcând ce anume? protestă Gansey. Tu ai stat de pază.

– Când am ridicat capota.

După ce terminară să acopere oasele, rămaseră tăcuți în curtea fostei biserici. Blue îl privi pe Gansey cum stă cu mâinile în buzunare și cu ochii îndreptați în jos spre locul în care tocmai îl înhumaseră pe Noah. Simțea că parcă trecuse deodată doar o clipă sau tot timpul din lume de când îi văzuse spiritul mergând pe drumul acela.

Gansey. Asta e tot ce-a mai rămas.

Își jurase că nu va fi ea cea care-l va ucide.

– Nu putem să mergem acasă? Locul ăsta e îngrozitor.

Se întoarseră toți, brusc euforici. Noah, ciufulit ca de obicei, stătea sub arcada de la ușa bisericii, mai real decât își amintea Blue să-l fi văzut vreodată. Silueta lui părea solidă. Privea în jur la zidurile dărâmate cu o față destul de speriată.

– Noah! strigă Gansey bucuros.

Blue se aruncă de gâtul lui. El păru întâi speriat, apoi încântat și sfârși prin a mângâia buclele de păr ale fetei.

– Czerny! zise Ronan, de parcă ar fi fost curios să audă cuvântul acela.

– Nu, protestă Noah din brațele lui Blue. Serios. Locul ăsta mă îngrozește. Nu putem să plecăm?

Pe fața lui Gansey se putea citi ușurarea, iar buzele îi schițară un zâmbet subțire.

– Da, putem merge acasă.

– Dar să știi că tot n-am să mănânc pizza, zise Noah, pornind să se îndepărteze de biserică împreună cu Blue.

Ronan, care se urnise primul, privi la ei peste umăr. În lumina slabă a lanternelor, cârligul tatuat care-i evada de sub guler părea fie o gheară, fie un deget, fie o petală dintr-un crin. Era aproape la fel de tăios ca și zâmbetul său.

– Cred că acum ar fi un moment potrivit să vă spun, zise el. Am scos-o pe Drujbă din visele mele.

MULȚUMIRI

Ajunsă în acest punct, simt că mulțumesc mereu acelorași persoane, dar cu toate astea tot spre ei trebuie să se îndrepte gratitudinea mea. Tuturor celor de la Scholastic și, în special, editorului meu, David Levithan, pentru răbdarea de care a dat dovadă în timpul gestației prelungite a acestui roman. Lui Dick și lui Ellie pentru că nu au încetat niciodată să creadă în mine. Lui Rachel C., Tracy și Stacy pentru entuziasmul lor fără limite, indiferent de cât de bizare au fost ideile pe care le-am enunțat. Lui Becky, pentru băutura pe care eu n-am băut-o fiindcă i-am lăsat-o lui Gansey. Cacao.

Un set special de mulțumiri trebuie trimise celor de la ramura britanică din Scholastic: Alyx, Alex, Hannah și Catherine, care au muncit foarte mult la documentarea privind meridianele energetice.

Mulțumesc agentului meu, Laura Rennert, care mă lasă să mă joc cu focul și neobositilor mei parteneri din domeniul criticii, Tessa Gratton și Brenna Yovanoff.

Sunt recunoscătoare de asemenea tuturor celor care mi-au împărtășit părerile lor: Jackson Pearce, care e atât de strălucitor, Carrie, care face un guacamole atât de bun, Kate,

primul și ultimul cititor, tatălui meu, pentru pistoalele atât de periculoase și mamei mele pentru toate amănuntele despre cercurile de pietre. Îi mulțumesc și lui Natalie, de asemenea, care n-a citit cartea, dar mi-a oferit o muzică atât de îngrozitoare, care a ajutat incredibil la scrierea romanului.

Și, ca de obicei, îi sunt recunoascătoare soțului meu, Ed, care face întotdeauna ca magia să pară evidentă.

NEMIRA ONLINE

Urmărește-ne ca să fii la curent cu ultimele:

promoții pe site:
nemira.ro »

concursuri pe Facebook
facebook.com/ed.nemira »

articole pe blog:
blog.nemira.ro »

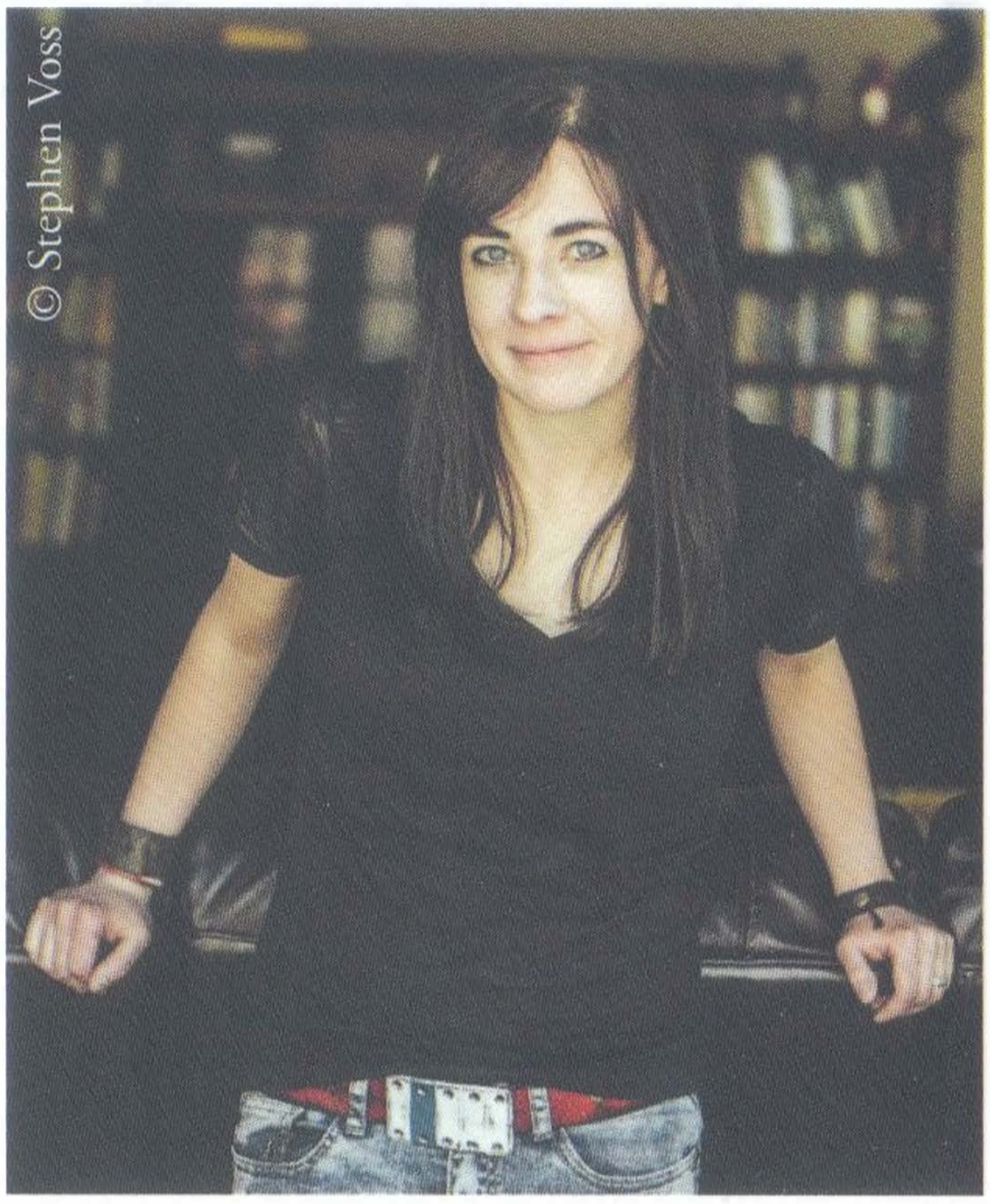

MAGGIE STIEFVATER

este prezentă pe lista
de bestselleruri *New York Times*
cu romanele *Shiver*, *Linger*, *Forever* și *Sinner*.
Este de asemenea autoarea
romanului *Scorpio Races*, premiat
de American Library Association.
Frăția Corbilor,
primul roman din seria omonimă,
a fost Cea mai bună carte a anului
pentru *Publishers Weekly*, iar următoarele
trei au fost la rândul lor remarcate.
All the Crooked Saints,
în pregătire la Editura Nemira,
este cea mai recentă carte a sa.
Maggie Stiefvater, care este și muzician,
locuiește în Virginia, împreună cu soțul
și cei doi copii. O puteți vizita online la
www.maggiestiefvater.com.

Jacket art © 2012 by Adam S. Doyle
Jacket design by Christopher Stengel

FRĂȚIA CORBILOR

În fiecare an, în ajunul zilei Sfântului Marcu, Blue Sargent
și mama ei clarvăzătoare asistă la trecerea spiritelor
viitorilor morți în lumea cealaltă. Blue nu îi vedea niciodată,
cel puțin nu până în anul acela, când un băiat iese
din întuneric și îi vorbește. Numele lui este Gansey,
un elev bogat, care le are pe toate, de la Colegiul Aglionby.
Alături de alți trei băieți din Frăția Corbilor,
Gansey are o misiune și are nevoie de ajutor.

Blue a știut dintotdeauna că e sortită să provoace moartea
persoanei iubite. Și nu s-a gândit prea mult la asta
până nu s-a lăsat prinsă în aventurile sinistre ale băieților din
Frăția Corbilor.

„Un *thriller* neogotic cu acțiunea bine ritmată,
despre un grup de cinci adolescenți
în căutarea meridianelor energetice pe tărâmul
supranaturalului, printre copaci care vorbesc latina,
păduri bântuite, fantome și desene misterioase,
dar și în căutarea de sine."
Sunday Book Review

NEMIRA

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0401-8
9 786064 304018